SERGE BRUSSOLO

MÂNA RECE

Uneori ferocitatea animalelor
o reflectă pe cea a oamenilor...

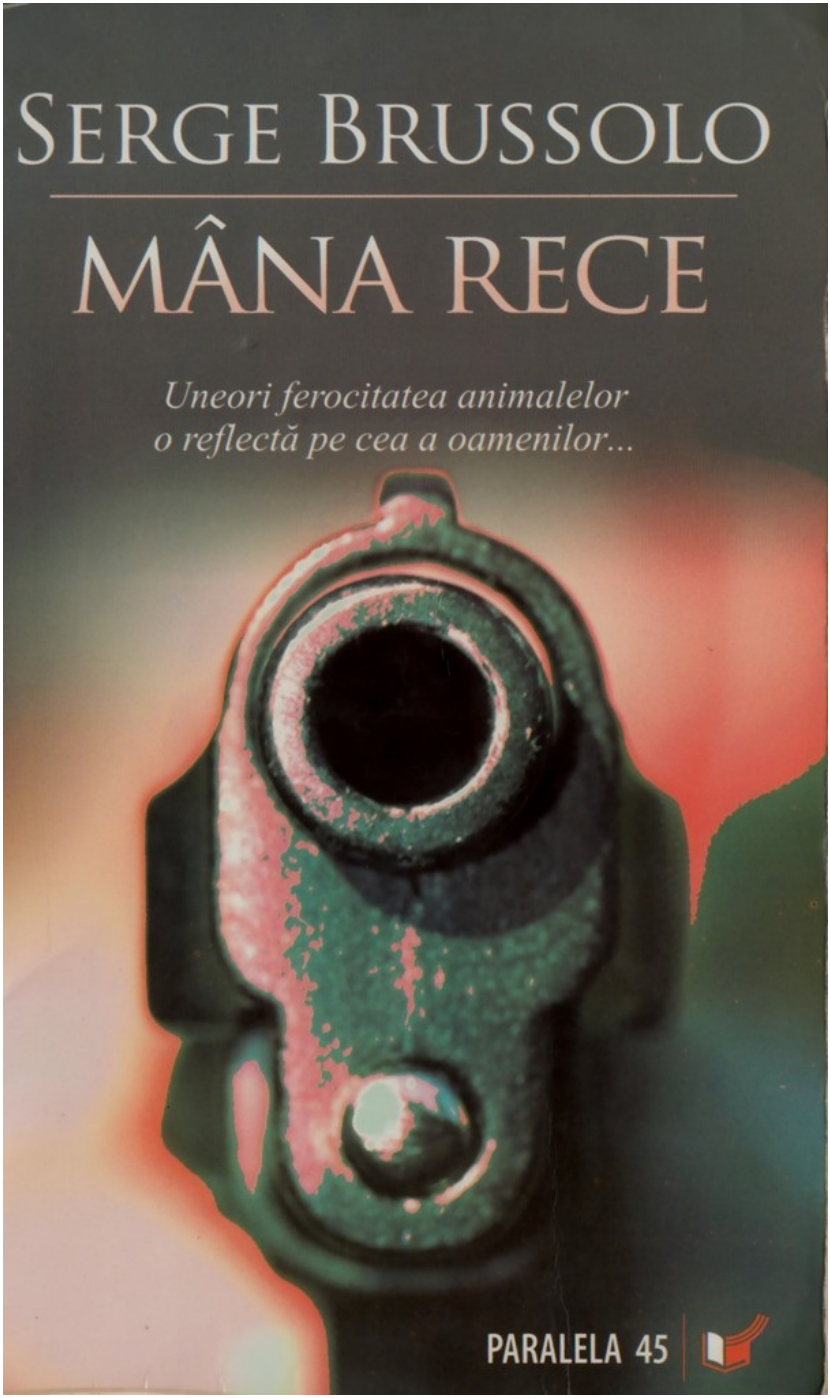

PARALELA 45

Despre Autor

Serge Brussolo (n. 31 mai 1951, Paris) este un scriitor francez.

Biografie

Serge Brussolo s-a născut la Paris, în 1951, într-o familie săracă. Tatăl, era muncitor şi parior pătimaș la cursele de cai. Mama, casnică şi romantică, îi citea în copilărie povești din mitologia greacă sau egipteană, imprimându-i astfel nu numai gustul pentru lectură, dar şi pentru scris. Locuiau toţi trei într-o cameră de servitori de la mansarda unui imobil luxos dintr-un cartier cu pretenții al Parisului. Primele sale lecturi au fost albumele de benzi desenate cu Tintin şi Blake şi Mortimer, împrumutate de la prietenii săi mai înstăriți.

A trecut repede la Modesty Blase, acea „doamnă a crimei” cu multiple talente şi trecut tenebros, benzi desenate pe care le citea în paralel cu romanele foto *Satanik* sau cărțile polițiste a lui James Hadley Chase.

În anii ’60, familia sa se mută într-un bloc social (HLM[1]) dintr-un cartier muncitoresc de la periferia Parisului. Vecinătatea unei baze a armatei americane îi înveselește însă copilăria: împreună cu alți copii scotocea prin pubelele americanilor descoperind şi citind cu indicibilă bucurie (în original, cu ajutorul dicționarului!) comics-uri altfel intruvabile în Franța

1 Lb. franceză: habitation à loyer modéré. Case cu chirii moderate.

acelor ani, precum *Dick Tracy*, *Batman*, *Superman*, *The Shadow* etc.

Astfel, de pe la 10-11 ani, a început să scrie „romane”, de câte 10 pagini, pe care le citea colegilor. În liceu avea reputația făcută: unii profesori îl disprețuiau și-i spuneau că n-o să facă nimic în viață; alții însă îl admirau și-i prevesteau o carieră de scriitor. Ajuns – în mod natural – student la litere, îşi trimite scrierile pe la diverse publicații şi debutează astfel, la 21 de ani, în paginile unui fanzin obscur. Perseverează, de altfel nu ştia şi nu voia să facă altceva, şi în 1978 primește Marele Premiu al SF-ului francez pentru nuvela *Funnyway*. În sfârșit, după zeci de refuzuri, editurile încep să-l ia în seamă şi Denoel îi deschide porțile, publicându-i în 1980 romanul *Vue en coupe d'un ville malade*. Urmează alte 150 de romane.

În anii '80, Serge Brussolo a revoluționat prin stilul lui original și distinctiv literatura science-fiction franceză. Considerat de unii critici o enigmă imposibil de clasificat, Brussolo, un scriitor unic şi baroc, este creatorul unor universuri literare halucinante, construite cu ajutorul unei doze specifice de violență și sexualitate, care i-au adus un public format din cititori pe cât de fideli pe atât de pasionați.

Opera lui a fost la început publicată în fanzine. Primul lui text publicat a fost *L'Evadé*/Evadatul apărut în periodicul *L'Aube enclavée* în 1972. *Funnyway* (Funnyway, în Jurnalul SF nr.163), o altă nuvelă, publicată în 1978, a fost recompensată în 1979 cu Marele Premiu al Literaturii Science-Fiction Franceze/*Le Grand Prix de la Science-fiction Française*. Câțiva ani mai târziu, în 1981, Brussolo câștiga același premiu, însă la categoria roman, cu *Vue en coupe d'une ville malade*/Vedere în secțiune a unui oraș bolnav. Un alt roman, *Les Semeurs d'abâmes*/Semănătorii de abisuri (publicat în 1983) va fi recompensat cu Premiul Apollo în 1984. Un număr mare de romane au fost

publicate în colecția *Anticipation* a editurii Fleuve Noir și în colecția *Présence du futur* a editurii Denoel.

După ce inițial a scris numai science-fiction, Brussolo a abordat mai târziu alte genuri literare, precum romanul istoric sau cel aparținând genului thriller. Este, de asemenea, autorul unei serii de cărți pentru copii și tineret intitulată *Peggy Sue et les fantômes*.

Serge Brussolo

Mâna rece

Traducere din limba franceză de Michaela Buşoiu
Versiunea 1.0 standard RIF1

„Serul adevărului este inofensiv pentru câini, care oricum nu pot vorbi.”

RUTH RENDEL, *A demon in my view*

1

Câinele simţea moartea înaintea tuturor. Dar asta-i era meseria, pentru care avea şi talent.

Stăpânul îl striga Dust sau Dusty, pentru că avea blana de culoarea deşertului. Era un nume ca oricare altul, însă câinelui puţin îi păsa; un nume inutil, de altfel, deoarece el presimţea că omul avea să-l cheme cu trei secunde înainte ca acesta să deschidă gura. Oamenii sunt teribil de previzibili.

În ceea ce-l privea pe Dust, uneori era confundat cu un coiot. Un coiot mare de vreo şaizeci şi cinci de kilograme. Dar câinelui nici că-i păsa. Nu-i plăcea să fie atins, mirosul oamenilor îl deranja, îl tolera doar pe cel al stăpânului. Mirosul femeilor şi al copiilor îl supăra şi mai tare. Puştii îi trezeau pofta de a muşca. Erau prea mici, preocupaţi doar să se plimbe pe sub nasul lui, ca pentru a-l sfida. Semănau cu nişte iepuri sau şoareci. Carnea lor trebuie să fi avut un gust de lapte, oasele lor erau probabil moi, fără nicio consistenţă sub colţi. Era ceva „nevolnic” în ei, care cerea muşcătura. Un fel de provocare.

Câinele ştia că era rău pentru el să mediteze la toate astea, că asemenea gânduri îl puneau în primejdie şi că trebuia să le ascundă cât mai grabnic în adâncul creierului său.

De altfel, poliţiştii îl avertizaseră pe stăpânul lui:

— Domnule Smart, faceţi o mare greşeală, animalul ăsta este o mare jigodie pe patru labe. N-am avut niciodată probe, dar pe seama lui circulă o grămadă de zvonuri ciudate, ştiaţi asta? De aceea s-a renunţat la serviciile lui. În serviciu, dresorii de câini îl numeam „vârcolacul”. Nu-i aşa că asta spune multe?

Dar pe Adam Smart chiar îl lăsau indiferent gogomăniile dresorilor. Adam Smart nu era omul să se

sperie doar dintr-atâta. Dust îl îndrăgise pe loc pentru că avea faţa bronzată, pătrată, închisă de o mustaţă groasă, neagră. Părul lui Adam Smart era sur deasupra urechilor, dar, oricum, era un mascul frumos, cu buze groase şi ochi foarte deschişi, ca ai unui câine husky.

— Înţelegeţi, insistase responsabilul ecarisajului. Foştii K9, când se renunţă la serviciile lor, cel mai adesea sunt adoptaţi de poliţişti pensionaţi. În acest fel, ei rămân oarecum în familie.

— Şi aveţi mulţi care ating vârsta la care nu mai sunt folosiţi? rânji Adam Smart cu acel aer batjocoritor care nu-l părăsea niciodată.

— Sincer să fiu, nu, recunoscu poliţistul puţin încurcat. Câinii poliţişti sunt foarte expuşi, cariera lor este destul de scurtă. Misiunea lor constă în a cruţa viaţa oamenilor, sunt folosiţi la diversiuni.

— Vreţi să spuneţi că-i utilizaţi ca pe nişte scuturi vii, făcu Smart. Am auzit că, pentru a le ascuţi simţurile la reperarea drogurilor ascunse, faceţi din ei nişte drogaţi? Şi că, apoi, când se smintesc din cauza asta, îi injectaţi.

— Astea nu sunt decât calomnii de-ale jurnaliştilor, protestă responsabilul ecarisajului. Dar este adevărat că uneori animalele se molipsesc de la climatul de violenţă în care au trăit. Unele îşi revin cu greu de pe urma rănilor suferite. Rămân traumatizate, sperioase. Altora, dimpotrivă, începe să le placă. Agresivitatea lor înnăscută se dezvoltă. Cam acesta este cazul lui Dusty. Nu vă sfătuiesc să adoptaţi acest câine. N-a dat niciodată dovadă de cea mai mică afecţiune.

Adam izbucni într-un râs dur.

— Şi eu în locul lui, dacă aş fi îndurat ceea ce l-aţi obligat, spuse el, cred că aş avea poftă să-mi fac un hamburger din fesele dumitale.

Din clipa aceea, tonul conversaţiei deveni în mod evident mai rece.

— Oricum, încheie Smart apropiindu-se de gratii, îmi place ca un câine să fie rău. Numai poponarii se plimbă

cu yorkshires şi canişi. N-am să mai ascult, bătrâne, la ce-mi spui, voi adopta acest animal. Şi, dacă încearcă să mă înhaţe, o să-i sparg colţii. Simt însă că ne vom înţelege foarte bine.

— Atunci, mult noroc, domnule Smart, şuieră responsabilul cu un aer înţepat. Din momentul în care semnaţi adoptarea lui, pe mine nu mă mai interesează.

Dust îşi alungă din minte amintirile, cu un scrâşnet maşinal din maxilare, ca şi cum ar fi fost o muscă. Stătea culcat pe mochetă, sub birou, acolo unde nu putea fi văzut. La bancă, secretarelor le era frică de el. Percepea fără greutate emanaţiile spaimei lor, amestecate cu parfumurile detestabile cu care se dădeau din abundenţă. Le privea picioarele goale, pe care fustele scurte le dezveleau până sus. Putea să vadă chiar, între pulpele lor, triunghiul din ţesătură albă, de unde emanau miresme de femelă. Acestea îl alungau cu strigăte înspăimântate şi i se plângeau lui Adam: „Vai, domnule Smart! Câinele dumneavoastră… are ochi de lup înfometat; într-o bună zi se va întâmpla o nenorocire!” Nu era iubit, i se reproşa privirea fixă de animal de pradă, imobilitatea suspectă, indiferenţa la mângâieri. Dar lui puţin îi păsa, pentru el reprezentau doar o pradă. Oamenii mergeau în două picioare, erau înalţi, însă neputincioşi. Ar fi putut să le sfărâme ceafa într-o clipită, înainte ca ei să-şi fi dat seama ce li se întâmplă. De fapt, făcuse adeseori acest lucru în străduţele din L.A., când lucra în calitate de K9 la LAPD. Dealerii îl porecleau „Fiara Apocalipsei”. Se distrase de multe ori aruncându-i în gol de pe acoperişuri sau de pe scările de incendiu. Era uşor: suficient să sară în lungime, calculându-şi bine atacul, pentru a-i lovi drept în piept. Se prăbuşeau precum pietroaiele, scoţând ţipete ridicole. În acest fel nu i se putea reproşa nimic. Rapoartele menţionau: „Înspăimântat de auxiliarul canin, suspectul s-a dat înapoi în mod imprudent până

pe margine…”

Lui Dust îi plăcea să audă trosnind oasele acestora pe beton sau pe asfalt. Se zdrobeau ca nişte păsări mari căzute din cuib.

Răsuflă pe nări. Mirosul morţii îl excita, aducându-i în minte amintiri confuze. Îşi ciuli urechile pentru a auzi ce se petrecea. Venea de afară, de pe trotuarul din faţa băncii. Avea să intre dintr-un moment în altul. Secretarele, oamenii de la ghişee, clienţii nu bănuiau încă nimic. Oamenii nu aveau simţ olfactiv, nu erau buni la nimic, doar carne; o carne care vorbea întruna.

Dust pufăi, dar nu prea tare, deoarece moartea l-ar fi putut îmbăta, putea să-l facă să-şi piardă capul. Ghearele sale scrâşniră pe mochetă şi un chef brusc de a ţâşni îi strânse stomacul. Dintr-odată se simţea bine, simţea că este viu. Al naibii de viu. Înţelegea de ce fusese adus pe lume. Se îmbătă de miros.

Duhnea a grăsime de armă, a cocaină şi jeg. Parfumuri pe care fusese învăţat la şcoala de poliţie să le recunoască şi să le asocieze cu ideea de pericol iminent. Erau bărbaţi, recunoştea mirosul lor de masculi. Spaima, excitarea le stârnea schimburile hormonale, şi aerul era saturat de informaţii încrucişate. Erau tineri; unul dintre ei făcuse dragoste câteva ore mai devreme, mâncaseră burgeri cu chili şi cel mai tânăr vomitase de frică. Erau excitaţi aproape sexual. Efluviile de oţel care se ridicau din arme dominau totul. Le încercaseră nu mai departe de aseară şi produsele de curăţat nu putuseră şterge mirosul inimitabil de praf de puşcă ars.

Urmau să intre. Dust se ghemui pentru a nu fi zărit. Adam se afla într-o şedinţă în biroul patronului. Ocupa un post important în bancă, totuşi nu era şef de haită, cum ar fi meritat. Dust încercă să canalizeze valul de energie produs de rărunchii săi. Ştia ce urma să se petreacă, asistase la scene analoage de zeci de ori. Oamenii se credeau foarte puternici de-ndată ce-şi

fluturau „armele”, însă, dacă puteau să-şi înşele semenii, asupra lui Dust nu creau nicio impresie, pentru că erau foarte înceţi. Câinele, atunci când se catapulta la scena faptului, era aproape totdeauna surprins să-i vadă mişcându-se la ralanti. Era în stare să anticipeze fiecare mişcare şi să profite de surprinderea produsă de apariţia sa. Nu lătra niciodată, nici nu mârâia. Nu mai trebuiseră să-l dreseze pentru a fi tăcut, deoarece acest comportament era la el înnăscut.

Rămase imobil la auzul uşilor băncii care se deschideau violent. Acum oamenii strigau, loveau paznicul cu patul puştii, pălmuiau o casieră isterică. Drogul îi făcea mai rapizi, dar le accentua neîndemânarea. În plus, le accentua stupoarea în cazul unei apariţii spontane.

Dust ştia că unul de-ai lor avea să traverseze repede birourile pentru a se asigura că nimeni nu va da alarma. Dacă era prudent, se va apleca pentru a verifica dacă vreo secretară nu se ghemuise sub masă. Acela era momentul pentru a sări asupră-i.

Un fel de bucurie făcea nervii câinelui să scoată scântei de-a lungul trupului şi se simţea deodată recompensat pentru interminabilele zile petrecute pe mochetă, făcându-se una cu pământul, cât mai inofensiv cu putinţă.

— Adam, repeta Dick Weston, preşedintele băncii Trade Limited, n-ar trebui să aduci animalul ăsta aici. Fetelor nu le place, şi-au băgat în cap că le priveşte pe sub fuste cu un ochi vicios. Nu inventez nimic, le-am auzit vorbind pe lângă automatul de cafea.

— Ei hai, Dick, riposta Adam Smart zâmbind pe sub mustaţă. N-o să pleci acum urechea la pălăvrăgelile fâţelor? Ştii foarte bine că un câine adevărat face impresie bună pentru imaginea unui bărbat. Linişteşte clientul, dovedindu-i că bancherul său iubeşte animalele. Iar un bărbat care iubeşte animalele este, fără îndoială, un tip al zilelor noastre, toţi psihologii o să-ţi confirme.

Prezenţa unui animal instaurează pe loc un climat molcom, aproape familial.

— Da…, gemea Weston, asta-i adevărat pentru un câine „normal”, dar Dust al dumitale are veşnic aerul că face de pază într-un penitenciar de maximă securitate. Aici suntem într-o bancă, nu la Leavenworth.

— A muşcat pe careva? şuiera deodată Adam. S-a auzit cumva de vreo muşcătură cât de mică?

— Nu, bineînţeles, capitula Dick Weston, şi mă rog să nu se întâmple vreodată aşa ceva.

— Ai vrea să dai afară un funcţionar de poliţie la pensie? se mira Adam. Ehei, Dick! Şi eu care te credeam un bun cetăţean! La naiba, acest animal a făcut mai mult pentru comunitate decât dumneata şi cu mine la un loc. Este un veteran, un soldat care a văzut focul de multe ori. Dă-mi mâna să-i pipăi cicatricile!

Weston se desprindea stângaci, bătea în retragere, dar Adam îl apuca de încheietură, apropiind mâna manichiurată a bancherului de blana câinelui.

Era adevărat că blana lui Dust nu mai creştea în multe locuri, acolo unde gloanţele şi loviturile de cuţit lăsaseră urme de tăieturi de un roz violet.

— Ei, Dick, spunea atunci Adam pe un ton surd, aproape ameninţător, noi putem să arătăm ceva asemănător, dumneata şi cu mine, în afară de apendicectomiile respective?

Dust îşi încordă muşchii pulpelor. Pământul îi transmitea ecoul tropăiturilor. În sala mare se alerga, cineva fusese aruncat la pământ. Mirosul fricii era dezgustător, umplând aerul ca un gaz. Mai mulţi oameni făcuseră pe ei, îngroziţi de apariţia armelor. Uşa încăperii se deschise violent şi un bărbat strigă:

— Nu mişcă nimeni! Mâinile sus!

Era vocea unui tânăr, cel care făcuse dragoste înainte de a veni aici. Era un miros de spermă proaspătă pe el, amestecat cu cel al unei secreţii feminine.

— Cucu! zise golanul aplecându-se peste birou, ieşi de-acolo fără să faci pe şmecherul!

Dust de-abia avu timp să înregistreze imaginea unui chip neras, cu craniul încins cu o bandană. Ţâşni cu botul deschis, maxilarele destinse, precum cele ale unei capcane pentru lupi. Ştia că trebuie să-l înşface de gâtlej şi să-i zdrobească faringele pentru a-l împiedica să ţipe. Avu impresia că muşcă un bulgăre de pământ, carnea banditului neopunând niciun fel de rezistenţă colţilor săi. Totul dură numai trei secunde şi necunoscutul abia avu câteva convulsii şi era deja mort. Dust nu mai întârzie să adulmece mirosul sângelui şi gustul îmbietor al acestuia pe buzele sale.

Acum nu trebuia să-şi piardă capul, ci trebuia să reziste impulsurilor sale sălbatice. Se fofilă în coridor, făcu un salt în sala mare cu pardoseală de marmură. Ştia că trebuie să fie atent la dalele pe care labele sale tindeau să alunece, aşa că preferă să sară din birou în direcţia celui de-al doilea bandit. Îşi închise maxilarele pe ceafa acestuia şi se legănă de la dreapta la stânga, după tehnica dragă lupilor, pentru a-i rupe coloana vertebrală. Oamenii nu sunt prea bine construiţi şi carapacea lor musculară subdezvoltată nu le permite să opună o rezistenţă eficientă loviturilor fizice. Ceafa individului se frânse aproape pe loc, cu un zgomot sec. Dust sărise deja pe tejghea. Al treilea bărbat deschise focul în direcţia lui, dar era lent în mişcări şi câinele îl lovi în plin, în piept, înainte ca acesta să-l fi putut ochi. Dust îi smulse faţa, îi sfărâmă pomeţii şi maxilarul inferior. Toată carnea dispăru dintr-odată, ca o mască de cauciuc pe care o scoţi cu un simplu gest, iar necunoscutul rămase la pământ, zvârcolindu-se şi scoţând urlete de agonie. Nu mai rămăsese decât unul, care se retrăgea spre uşă. Ţinea în mână un revolver şi trăgea la întâmplare, cu ochii măriţi de groază. La auzul vâjâitului de proiectile, Dust alergă în zigzag. Gloanţele erau singurele de care se temea, pentru că erau mai

rapide decât el.

Câinele sări din nou pe tejghea, apoi ricoşă în direcţia fugarului. Acţiunea aprindea în el o bucurie vecină cu nebunia. Era pe deplin conştient că cel mai greu lucru era să se oprească, *să se mulţumească doar cu atâta...* Pornise să devoreze întreg pământul, dar nu trebuia. Siguranţa sa depindea de asta. De-ndată ce-l va fi omorât pe acest om, trebuia să facă totul pentru a redeveni un câine bun, să facă să tacă demonii care urlau în el.

Îşi strânsese colţii în jurul mâinii golanului. Avea de ars atâta energie, încât de-abia simţi oasele făcându-se bucăţi între maxilarele sale.

„Opreşte-te! îi sufla glasul raţiunii. Opreşte-te sau te vor ucide!”

Ateriză pe dale şi se întoarse în loc, gata de înfruntare, să reînceapă, încă o dată şi încă o dată, până ce-l vor fi durut colţii..., dar se terminase totul. Deja. Nimeni nu-l mai ameninţa. Se aşeză pe toate cele patru labe, cu sângele bărbaţilor picurându-i din bot, şi văzu toate feţele întoarse spre el, având aceeaşi expresie de oroare întipărită pe chipuri. El îi salvase, dar lor le era mai frică de el decât de hoţi... Îl priveau ca pe un lup ivit din tenebre pentru a face ravagii şi a distruge. Îl urau. Dacă ar fi putut, i-ar fi zburat creierii cu pistolul.

Dust avea chef să le dea dreptate, să-i înfrunte într-o ultimă luptă, să le ia gâtul la cât mai mulţi şi să moară acolo, în mijlocul cadavrelor duşmanilor săi. Asta meritau şi nimic mai mult!

Era gata să ţâşnească, când braţele lui Adam Smart se închiseră în jurul pieptului său.

— Gata! Frumos! E bine! E bine! murmură stăpânul.

Era singura voce de la care accepta ordine. Dintr-odată, toată mânia lui se risipi.

În jurul lui, oamenii întinşi pe pardoseală începură să se ridice.

— Ei, Dick! rosti Adam către Weston, mai zici ceva

de rău de câinele meu, după ce a făcut pentru dumneata?

— Doamne, nu! se bâlbâi directorul băncii, dar am crezut că o să fac pe mine când monstrul ăsta a ţâşnit din biroul dumitale!

Izbucniră râsete nervoase. Se felicitau unul pe celălalt, când o tânără secretară se puse pe urlat, din pragul biroului lui Adam.

— Acolo…, îngăimă aceasta când se repeziră în ajutorul ei. Tipul… Dumnezeule! Câinele aproape că i-a smuls capul.

2

Coleman Herbert Huston avea optzeci şi doi de ani. Îi plăcuse la nebunie Las Vegasul. Nu Las Vegasul din zilele noastre – acest Disneyland pentru adulţi rămaşi la stadiul de copii – nu, cel adevărat, cel din anii ‘40, când un Dakota C-47 de la USAF te arunca în plin deşert, la marginea unei oaze din beton, ornată cu neoane, pe care vânturile de nisip sfârâiau precum şunca în tigaie. Atunci coborai din trăsura cu două roţi care, cu câteva luni mai devreme, îşi mai trambala încărcătura de veterani, gândindu-te că era amuzant să iei acelaşi mijloc de locomoţie ca acele fantome care, în loc de efecte personale, cărau un trombon în cutia lui, o trompetă bine lustruită sau un saxofon, după locul pe care îl ocupa în orchestră. Unii, la ora care precedase saltul, gravaseră graffitti pe metalul fuzelajului cu o cataramă sau cu un pumnal. Erau încă acolo, se simţea la buricul degetelor. Unde se aflau oare acum? Câţi dintre ei hrăneau rădăcinile manglierilor în jungla unui atol cu o denumire greu de pronunţat?

Era prin ‘46-’47… În acele vremuri cazinourile erau nişte temple, oamenii nu se plimbau decât în smochinguri. Era epoca lui „Rat pack”, orchestra lui

Sinatra Magnificul, croonerul a cărui voce era o avalanşă de pietricele învelite în catifea. Epoca reglărilor de conturi între şefii de bande. Toate acestea se petreceau în deşertul Nevada, cu lovituri de secure. Se tăiau mâinile trişorilor cu ferăstrăul şi se cauterizau rănile cu arzătorul de sudat, din bunătate, pentru a evita vărsarea de sânge. Sau li se remodela scheletul cu bâta de base-ball, pentru a-i reeduca. Toate acestea aveau loc în mijlocul nisipurilor, având drept martori doar şerpii cu clopoţei, galbeni şi negri, şi şopârlele. Erau vremurile maşinilor fabuloase, care înghiţeau tot atâta carburant cât un bombardier american plin cu bombe.

Astăzi, Coleman nu avea decât să închidă ochii pentru a revedea femeile cu umerii lor cam grăsuţi în corola decolteurilor. În acele timpuri, mai existau încă femei adevărate, cu sâni adevăraţi, cu fund numai bun de frământat, cu pântecel bine făcut, pe care să-ţi odihneşti capul după ce ai făcut dragoste. Moda top-modelelor anorexice nu făcea încă ravagii.

Nu existau calculatoare, nici cărţi de credit, când se manipulau biştarii, erau bani adevăraţi, „caşcaval”, cum li se mai spunea. Bancnote, teancuri în saci atât de dolofani, încât contrabandiştii trebuiau să se caţere pe geamantane cu genunchii pentru a le putea închide. Oamenii se băteau pentru a merge pe „câmpul de luptă”, mai ales femeile, care ştiau că vor trebui, probabil, să desfacă picioarele pentru a face rost de ceva parale pentru a reveni la ruletă sau a răscumpăra recunoaşterea unei datorii. Totul mirosea a parfum, sudoare şi acel fel de aromă de cuptor întredeschis, care îţi intră în nări la vecinătatea deşerturilor. O puternică muşcătură uscată, care îţi sare în gâtlej, îţi zbârceşte pielea, săpându-ţi riduri înainte de vreme. Îmbătrâneai mai repede în Vegas decât în altă parte, dar cui îi păsa? Trăiai doar clipa prezentă, atât cât să arunci zarurile, iar crupierul să întoarcă cartea fatidică. Coleman întâlnise acolo un supravieţuitor de la Iwo Jima, Billy Waco, un

sergent de Marină care nu reuşea să se readapteze la viaţa civilă.

— Numai asta îi mai dădea forţa de a mai rezista, rânjea bătrânul. Ruleta, frica pe care o încerca în timp ce privea bila rotindu-se. Ruleta, covorul său verde, devenise jungla sa. Waco se paraşuta acolo noapte de noapte. Îmi zicea: „Fisele din buzunare scot acelaşi zgomot ca şi gloanţele". Waco, ca mulţi alţii, sfârşise prin a sări de pe o clădire, cu buzunarele goale, strigând „Geronimo!"

Bătrânul era în stare să vorbească despre toate acestea ore în şir, fără a-şi umezi buzele. Ar fi putut fi un extraordinar orator.

Dan Norris îl adora pe Coleman. Mergea frecvent să-l viziteze în bungalow-ul pe care îl ocupa la marginea deşertului, acolo unde se ridicau acele câmpuri de trailere populate de jucători scăpătaţi, de rataţi înnăscuţi sau de informaticieni luminaţi care, în etuva unei caravane, încercau să elaboreze pe un laptop (răcorit de un ventilator!) sistemul care nu va întârzia să-i îmbogăţească.

— Vegas, sporovăia Coleman, este o absurditate, un oraş construit împotriva oricărei logici, într-un loc în care nu există nici apă, nici verdeaţă, nimic de extras, nimic de cultivat. Un oraş improvizat pe o nicovală, un peisaj care s-ar potrivi mai degrabă unei ocne sau unui teren de teste nucleare. Dacă ni s-ar tăia apa şi aerul condiţionat, toată lumea ar crăpa până la ivirea zorilor.

Râdea bătrânul, încântat fiind că prezice Apocalipsa. Cu vârsta, obrajii săi căzuţi, de fost trompetist, căpătaseră alura şi consistenţa urechilor de elefant. Aceştia atârnau pe gulerul cămăşii de o parte şi de alta a gurii cu buze martirizate de muştiucurile de alamă.

Se instalase acolo când ieşise la pensie, în coşmelia pe care vântul de nisip – „Hairdryer", la 50° C temperatură medie – o şlefuia în fiecare zi câte puţin,

dând scândurilor fineţea mătăsii. Nu se mai mişca din balansoar, mâinile având aspectul unor păianjeni artritici. Ore întregi rămânea nemişcat, lăsând soarele să-i decoloreze cămăşile hawaiene. Mulţi bătrâni îl imitau, din cauza climei uscate şi calde, renumită ca blândă pentru reumatisme.

Dan Norris avea treizeci şi şase de ani. În realitate, se numea Daniel Caleb Norrish, dar nimeni nu bănuia acest lucru şi chiar el ajunsese să uite. Înalt şi subţire, ştiuse să păstreze o siluetă de surfer adolescent. Nu era frumos, dar chipul lui avea ceva „sfărâmat”, care îi dădea un aer interesant. Purta părul lung, înnodat pe ceafă într-un fel de coc de matador. Ca toţi cei care întârziau prin Vegas, îşi plătise tributul de riduri precoce soarelui, iar gura îi era încadrată de tăieturi adânci. În perioada sa de glorie, de fiecare dată când îl vizita pe Coleman, aducea o jumătate de Wild Turkey, dar acele timpuri apuseseră de mult şi acum venise vremea bătrânului să-i ofere ceva de băut.

Las Vegasul lui Dan nu mai avea nimic din cel al lui Coleman. Era un parc de distracţii conceput de un peisagist îmbuibat cu LSD. Un coşmar strălucitor, în care fortăreţele atingeau piramida gigantă a „Louxor”-ului, unde leul „MGM” domina bulevardele ca un monstru supradimensionat ieşit dintr-un desen animat pentru extratereştri uriaşi. Puteai să vezi cavaleri în armuri de plastic bându-şi cafeaua cu piraţi cu picior de lemn şi un papagal împăiat pe umăr. Vestale în mantii scurte îşi garau maşinile, în timp ce faraonii luau comenzile într-un *grill-room* tapisat cu sarcofage din plastic. Dubluri ale lui Elvis bântuiau cabinele telefonice… Pe timpul când era un *show-man* adulat, Dan descindea în fiecare seară în asemenea localuri. La „Ramses”, până şi hârtia igienică era decorată cu hieroglife. Hotelurile se dovedeau a fi destul de mari pentru a înghiţi populaţia unui oraş de provincie, se putea trăi acolo izolat de lume, fără a scoate vreodată

nasul afară. „Păduri” interioare îţi ofereau un itinerar de coridoare botezate „promenade”, cu cerul care dă iluzia realităţii şi animale drăgălaşe ţopăind în prerii din iarbă plastifiată. Te plimbai, după chef, prin savane africane, păduri amazoniene, adulmecând parfumuri vegetale sintetice, emanate de pulverizatoare ascunse privirii. Alte coridoare te făceau să şerpuieşti printre ruine greceşti şi romane, pe fundul unui vulcan care scuipa o lavă „laserizată”. Era un ospiciu pentru nebuni lipsiţi de anvergură, unde aparatele cu fise detronaseră definitiv jocurile „nobile”. Nimeni nu mai era interesat de ruletă şi de Black Jack, acum contau doar bandiţii ciungi care realizau 70% din câştigurile cazinourilor. Toţi stăteau agăţaţi de acestea, cu mâinile crispate pe maneta fericirii, cu ochii aţintiţi la defilarea fructelor şi legumelor rotindu-se la întâmplare pe cadrane. Cireşe, clopote, ananas… Cireşe, clopote… O clientelă de vacanţişti în şort, împopoţonaţi cu şepci şi tenişi. Matroane cu pulpe înroşite de soarele deşertului. Un vacarm suficient să asurzeşti un muncitor din turnătorie. Unii, de atâta tras la manetele de *one-arm bandits,* făceau băşici în palme!

— Mediocritate, înjura Coleman. Pretutindeni. Din fericire nu mai trebuie să mai pun piciorul pe-acolo.

Dan era mai puţin sever. Mulţimile vomitate de autocarele turistice îl făcuseră celebru.

Dany Norris, omul care mestecă sodă caustică în loc de gumă de mestecat!!! În seara aceasta, la „Poodle’s Beauty Parlour”! În exclusivitate!

Toate acestea păreau deja departe, şi totuşi ultima sa reprezentaţie avusese loc doar cu şase luni în urmă.

Dan îşi înecă scotch-ul în multă apă caldă. Nu avea niciun chef să devină alcoolic sub pretextul că pierduse totul. Era încă prea tânăr pentru aceasta şi, în plus, lui nu-i plăcuse niciodată băutura.

De ceva vreme asculta bârfele lui Coleman cu o

ureche distrată, deoarece i se păruse că vede maşina. Tot personalul cazinourilor din Vegas învăţaseră s-o cunoască. Era un Cadillac Eldorado vechi, de o ciudată culoare gri metalizat, şi pe care praful o acoperea de la bot până la portbagaj. Mergea la ralanti şi, de fiecare dată când privea peste umăr, Dan o vedea acolo, oprită în dreptul bordurii, cu motorul torcând. Parbrizul fumuriu nu lăsa să se distingă chipurile pasagerilor, dar Dan ştia perfect cine era la volan. De-ndată ce părăsea garsoniera prăpădită în care se retrăsese după excluderea sa din cabarete, Cadillacul îl urmărea. Câteodată mergea chiar pe lângă el, la ralanti, cu geamurile închise, ca un coşciug de sticlă şi oţel cu ocupanţi invizibili. Se prefăcea că n-o vede şi se forţa să privească drept înainte, dar auzea rânjetele bărbaţilor din spatele sticlei fumurii a geamurilor laterale. Îl hărţuiau de luni de zile, sperând să-l surprindă în flagrant. Prezenţa lor ameninţătoare făcea un gol în jurul lui. „Prietenii” săi îi şterseseră cu toţii numele din agendele lor şi, dacă greşea şi îi suna, îi închideau telefonul în nas de-ndată ce pronunţa fatidicul „Eu sunt…”

Coleman vorbea despre Dean Martin, Sinatra, fredona primele măsuri din „On road Sixty-Six”… Dan îşi crispă degetele pe braţele balansoar. Maşina îşi făcea drum printre caravanele decăzuţilor de la ruletă. Intra pe teritoriul naufragiaţilor care aşteptau să se refacă, foste educatoare cu privirea febrilă, care sfârşeau prin a-şi vinde trupul ca să facă rost de parale pentru a se putea reîntoarce să se „spânzure” de automatele cu fise.

Era chiar Cadillacul. Rula încet, pentru a-i prelungi frica. Dan se întrebă dacă va avea timp să fugă până la mica sa Camaro, de un galben ţipător, şi să demareze. În mod cert, nu. Era, de altfel, prea târziu, lunga maşină gri se postase în faţa bungalow-ului. Motorul fu oprit, dar nu coborî nimeni. Era ciudat acest vehicul tăcut şi orb pe care ţârâia praful deşertului. Dan încercă să

rămână impasibil. Nu din demnitate, ci pur şi simplu pentru a nu ceda terorii care l-ar fi invadat, dacă ar fi mişcat un deget. La fel reacţionase şi când era copil, în faţa câinilor feroce, pentru a-i descumpăni. Câteodată, această tactică dădea roade. Dar nu deseori.

Observă vehiculul. Etanş, compact. Aveau totuşi să coboare. Se amuzau pe seama lui, ca de obicei. Se scurseră trei minute. Coleman tăcuse, mărul lui Adam i se agita, fără a se putea spune dacă de furie sau de spaimă.

În sfârşit, portierele se deschiseră şi cei trei bărbaţi se dădură jos din maşină. Purtau costume de alpaga neagră şi nişte pălărioare ridicole, precum agenţii FBI din anii ‘50. Ochelarii lor cu sticlă fumurie păreau făcuţi din acelaşi material ca parbrizul Cadillacului. Alura lor retro le dădea aspectul unor cântăreţi de blues rataţi sau de încasatori de creanţe. Se numeau Wigs, Curl şi Faro, dar se amuzau schimbându-şi numele între ei săptămânal, astfel încât nu puteai şti cine era cu adevărat fiecare dintre ei. Această farsă părea să-i încânte şi funcţiona cu atât mai bine cu cât nu aveau trăsături distinctive. Se spunea că în anii ‘70 făcuseră parte dintr-o trupă rock botezată The Queens of Queers şi că două dintre cântecele lor avuseseră succes: „One-Way Ticket To Hell” şi „Slippery When Wet” (o porcărie cu dublu sens care provocase oarecare mânie printre ligile de etică morală). În viaţă nu aveau decât o ambiţie: să câştige destui bani pentru a-şi construi o versiune de periferie a Gracelandului, proprietatea lui Elvis. Ca şi Regele, se hrăneau aproape exclusiv cu unt de arahide şi sandvişuri cu banane.

Unul din cei trei – Wigs? Curl? Faro? – se apropie de Camaro, punându-se pe spart cauciucurile cu un cuţit de vânătoare. Dan nu spuse nimic, era de prisos; protestele lui i-ar fi încântat. Coleman se agită în balansoar.

— Secăturilor! strigă el cu vocea sa răguşită. Aici sunteţi la mine acasă, ştergeţi-o imediat! Bandiţi ca voi

am tot văzut eu pe când nici nu eraţi născuţi. Am mâncat gogoşi şi am băut cafea cu Bugsy Siegel, am cântat la petrecerile lui Gus Greenbaum. La naiba! Voi sunteţi nişte nimeni pe lângă oamenii ăştia! Rahat de muşte. Valea!

Cei trei bărbaţi nu dădură semne să-l audă. Aşezaţi unul lângă celălalt, articulau cuvinte nedesluşite, fără a pronunţa vreun sunet, ca şi cum ar fi dorit să li se citească pe buze ce aveau de spus. Aveau aspectul unui trio de muţi, recitând în cor o poezie într-un show de televiziune pentru infirmi. Dan ştiu pe dată că mesajul îi era destinat şi se strădui să-l descifreze:

„Ei, citi el, te-ai hotărât în sfârşit să-ţi înghiţi limba?”

— Nu te enerva, bunicule, aruncă într-un sfârşit cel mai înalt dintre ei, îţi face rău la astm. Când ţii gura deschisă prea multă vreme prin locurile astea, ţi se umplu plămânii de praf. N-am venit aici pentru tine, ci pentru amicul tău. Am venit să-i facem un consult medical.

— Adunătură de nemernici! mârâi Coleman.

— Suntem inspectori sanitari, continuă bărbatul în negru. Treaba noastră este să ne asigurăm că este mut. Pentru asta suntem plătiţi. Ştii că nu trebuie să-l lăsăm să vorbească, nu-i aşa? Glasul lui este periculos. Aproape cancerigen. Cei care au comis greşeala de a-l asculta au avut mult de suferit.

Şi nu minţea. Debbie Marlowsky, o ziaristă de la CNN, care îi luase interviu lui Dan cu trei luni în urmă, se alesese cu timpanele sparte cu tirbuşonul, în timp ce îşi făcea părul permanent la „Bartoldi”, pe Strip. Doi bărbaţi în negru o imobilizaseră pe scaunul coaforului, în timp ce al treilea îi introducea metalul cromat în urechi. Poliţia nu reuşise să reconstituie portretul-robot; se ştia doar ce-i şoptise călăul victimei: „Nu te mişca, frumoasa mea, trebuie să-ţi scot de urgenţă ceea ce vocea lui Dany Norris ţi-a depus în urechi, altfel îţi va putrezi creierul. O să te doară puţin, dar e spre binele

tău”.

— El n-a spus nimic, se grăbi să-i asigure cu glas tremurat Coleman, la naiba, lăsaţi-l în pace.

— Am vrea noi, făcu bărbatul, cu un zâmbet trist. Dar acest domn este un dăunător, un virus. Este de datoria noastră să verificăm dacă nu infectează oamenii. Vocea lui este contagioasă. E o poveste de lungime de undă, n-aş putea să zic cu exactitate, dar, de-ndată ce este ascultat, o intervenţie chirurgicală se impune şi atunci intrăm noi în scenă.

Îşi scoase mâinile din buzunare pentru a etala tirbuşonul care ieşea din pumnul închis.

— Am salvat deja multă lume, continuă el pe un ton mieros. Fete şi gagii prea atenţi, pe care vorbele acestui domn îi contaminaseră. Cum am putut interveni la timp, au scăpat fără multă bubă. O, bineînţeles, vor rămâne fără îndoială surzi, dar oricum este mai bine decât o tumoră pe creier.

Coleman tremura în balansoarul său. Oboseala şi dezgustul puseseră stăpânire pe Dan; ştia ce avea să se întâmple. Trioul îi juca mereu aceeaşi scenă de trei luni, făcând din el un ciumat, de a cărui apropiere trebuia să fugi.

— Ei bine? făcu bărbatul în negru punând piciorul pe verandă. Ce mai faci, Norris? Coardele tale vocale se atrofiază? Răspunde mişcând capul. Te întreb asta pentru că nu mi-ar plăcea să trebuiască să te operez, înţelegi… Să-ţi tai limba, de exemplu. Este o intervenţie complicată şi murdară. Pentru a o reuşi, trebuie neapărat tras organul afară din cavitatea bucală, pricepi? Şi o limbă este a dracului de alunecoasă. Atunci, cel mai bine este s-o înţepeneşti cu o croşetă sau cu un cârlig pentru pescuitul marlinului, pentru că poţi s-o apuci mai bine.

În timp ce vorbea, pipăia gâtul lui Dan cu degetele sale dure, învineţindu-i traheea, ca şi cum ar fi căutat semne de atrofiere clinică.

— Nu mai trebuie să deschizi gura, murmură el apropiindu-şi faţa de cea a victimei sale. Să vorbeşti nu ţi-ar fi de mare folos, n-ai talent pentru asta. În locul tău, mi-ar fi ruşine să-i pun în primejdie pe toţi cei care se apropie de mine, m-aş duce să mă spânzur sau să mă arunc de pe un zgârie-nori ca toţi tipii ruinaţi la joc. Sau aş conduce prin deşert până ce rezervorul de benzină al rablei mele s-ar goli. Se pare că este aproape imposibil să te întorci pe jos. Sfârşeşti prin a cădea pe burtă, lovit de insolaţie, şi rămâi să te usuci acolo ca o mumie indiană. Când eşti găsit, leşul tău e la fel de tare ca pielea mexicană ieftină, ştii, cea care se foloseşte pentru a fabrica cizme pentru turişti, în Tijuana.

Dan nu se clintea. Mâna bărbatului îl strângea de beregată.

— Oi fi simulând poate? şopti tipul în negru. Poate te prefaci că eşti vindecat?

Se dădu doi paşi înapoi şi le făcu semn acoliţilor săi să se apropie.

— Să-i facem testul, decretă el doct. Dacă scoate un singur geamăt, îi tăiem limba, de acord?

— În regulă, doctore, făcură ceilalţi în cor.

Imediat după aceea, o avalanşă de lovituri se abătu asupra lui Dan, dar se obişnuise. Strânse maxilarele mai-mai să-şi spargă smalţul dinţilor. Dacă făcea greşeala să-i scape un singur ţipăt de suferinţă, călăii se vor deda pe loc la simulacre de mutilare. Cu o săptămână în urmă, pe când ţipase sub arsura unei ţigări, îi crestaseră limba cu şişul pe câţiva milimetri. După aceasta, să mănânce sau să bea devenise un adevărat calvar, şi rana se redeschidea întruna, până când se hotărâse să-i aplice două puncte de sutură o infirmieră la pensie, care lucra la negru.

Încasă papara strângând din dinţi. Era foarte cald (55° C la umbră) şi miza pe faptul că torţionarii lui vor obosi repede. Ceea ce se şi întâmplă. Bărbaţii în negru se ridicară, gâfâind. Sudoarea le picura de sub pălării.

— Ajunge, suflă din greu cel mai înalt. Constat că te-ai hotărât să faci eforturi să te îndrepţi. Plecăm, dar nu-ţi face iluzii, vom fi mereu în spatele tău şi, cum deschizi gura, pac!

Se strecurară în Cadillac şi demarară fără a mai aştepta. Dan nu se ridică decât după ce vehiculul fu înghiţit de norii de praf. Îl durea tot corpul, dar, de când era hărţuit, îşi luase înţeleapta precauţie de a purta o apărătoare de jucător de fotbal american sub cămaşa de „talie mare”. Acest lucru îi permitea să încaseze fără prea mare suferinţă loviturile de picior în organe. Pentru moment, oamenii lui William Ucks nu-şi dăduseră încă seama, dar nu ştia cât timp va ţine şmecheria.

— Ţi-e bine? întrebă Coleman. Doamne! Ce bătută! Or să te omoare până la urmă, băiete, nu mai poţi rămâne aici… Trebuie să găseşti ceva să te faci nevăzut. Dacă aş avea parai, te-aş ajuta din toată inima. Trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt, noi, artiştii de music-hall, dar ştii că sunt lefter… O pensie de trompetist nu este tocmai Eldorado.

Dan încercă să zâmbească şi, cu un gest din mână, arătă că nu avea nicio importanţă. Chiar şi atunci când sinistrul Cadillac gri nu se afla prin preajmă, nu mai deschidea gura să vorbească. Evenimentele din ultimele săptămâni îl aduseseră în pragul paranoiei, ajunsese chiar să se teamă să nu fi instalat cei trei ciocli microfoane în jurul lui, pentru a-l surprinde în flagrant delict de pălăvrăgeală. Era absurd, firește, dar frica sa lua o întorsătură de superstiţie care uneori îl înspăimânta.

Nedorind să mai întârzie prin zonă, merse să vadă starea maşinii sale. Toate pneurile erau sparte; în caz că dorea să se întoarcă acasă, trebuia să facă autostopul. Îşi adună cele câteva boarfe. Fusese de-a dreptul idiot să creadă că va fi în siguranţă în afara oraşului, chiar de mergea să se instaleze în Alaska, în mijlocul lupilor. Îl salută pe Coleman şi traversă câmpul de trailere

şchiopătând. Gustul sângelui îi provoca senzaţia de vomă. Perdelele caravanelor erau trase imediat la apariţia sa. Toţi amărâţii soartei asistaseră la corecţia care îi fusese aplicată, dar aici nimeni nu se ocupa de problemele celuilalt, erau prea obişnuiţi cu încasatorii specializaţi în „masarea” articulaţiilor cu bâta de baseball.

Dan merse de-a lungul labirintului taberei de maşini. Oamenii îşi coborau privirile când se uita înspre ei. Toate fetele, cu părul prins în bigudiuri şi îmbrăcate cu tricouri de fotbalişti, păstrau într-un dulap inevitabila rochie pentru ocazii, care să le permită noaptea aceasta să agaţe fraierul care să le strecoare câteva monede drept plată. Nici măcar nu voiau bani, nişte fise le făceau fericite, astfel că nu mai erau obligate să facă coadă la ghişeul de schimb şi puteau să se năpustească spre mesele de joc fără a pierde un minut. Erau plătite în fise de plastic, pe care le înfundau în buzunare cu aviditate. Şi această monedă de Monopoly le părea mai reală decât tradiţionalele bancnote verzi.

Dan ajunse la drum şi ridică degetul mare. Avea migrenă. De cât îşi strânsese maxilarele, sfârşise prin a redeschide rana de pe limbă.

Din când în când, în plină noapte, telefonul îl trezea, era unul dintre cei trei descreieraţi din trio:

— Hei! zicea tipul, domnul care îţi vrea binele m-a însărcinat să-ţi spun că viaţa ar înceta să fie un iad pentru tine dacă ai accepta să ţi se taie coardele vocale. N-ar trebui să plăteşti nimic, suportă el operaţia. Eşti de acord? Ei, nu-i nimic, mai gândeşte-te! Odată mut, ţi-ai regăsi liniştea şi toată lumea ar fi fericită!

Domnul care îţi vrea binele… Niciodată nu era pronunţat numele senatorului William Marmaduke Ucks. Uneori, Dan se întreba dacă n-ar fi mai înţelept să accepte, pentru a se termina totul, pentru a-şi regăsi liniştea. Dar, oricum, nu era deja, într-un fel, mut? La început se lăudase, dar, când se produseseră primele

„accidente”, înţelese repede că toţi cei care îl ascultau cu o ureche compătimitoare vor fi în primejdie.

O maşină de patrulare se opri în dreptul său, condusă de o tânără bine îndesată într-o vestă antiglonţ. Era transpirată, în ciuda aerului condiţionat, şi pete jenante îi pătau uniforma la subsuori. Era Maggy… Maggy Crainshaw, o blondă cu faţă de păpuşă, de vreo treizeci de ani, care supraveghea drumul ce traversa deşertul.

— Drace, zise ea gâfâind şi deschizând portiera din partea pasagerului. Tu eşti? Iar te-a călcat trenul? Urcă, te duc în oraş. Vrei să te conduc la spital?

— Nu, suspină Dan, instalându-se prudent pe scaun. N-am bani să-mi plătesc factura, mai bine lasă, cu puţină gheaţă se aranjează.

— În torpedou găseşti Anacin, făcu Maggy demarând. Te-au încolţit din nou?

— Da, eram la Coleman. Încearcă să mă aducă la exasperare. Speră, probabil, să mă sinucid. Tânăra îşi crispă mâinile pe volan. Fixa drumul cu un aer jenat. Ca multe dintre femeile poliţiste, şi ea avea tendinţa de a se buhăi. Mânca prost şi mult, pentru a căpăta volum şi a impresiona. Era o inconştienţă. Unele se apucau de culturism, dar clătitele, chili-dogs şi cafeaua foarte dulce aveau un efect şi mai rapid, ascunzând linia umerilor într-un strat de slănină care le dădea un profil de luptătoare de catch. Soarele deşertului îi bronzase pielea, îi săpase labe de gâscă şi arăta cu cinci ani mai în vârstă, deşi încerca să ia în derâdere toate acestea. Aici, cancerul de piele făcea ravagii în rândurile adepţilor bronzării.

— De ce nu faci plângere? întrebă ea furioasă.

— Şi la ce mi-ar folosi? rânji Dan. Maggy, tot ce se petrece este o treabă politică. Ucks este senator, nu se va dovedi niciodată că persecuţiile au fost ordonate de el. Se bazează pe mulţi partizani printre poliţai, şi eu o ştiu prea bine. Şi tu o ştii. Nu se va face nicio anchetă,

dosarul va sfârşi în fundul unui sertar şi voi fi tocmai bun pentru încă o mardeală.

— Atunci, şterge-o departe…, ripostă tânăra. Coardele tale vocale din cauciuc vor găsi în mod sigur o slujbă la Hollywood, în cinematografie, să fii una dintre vocile din desene animate.

— Nu, m-ar urmări şi acolo, răspunse Dan cu lehamite. Şi apoi vocile din desenele animate se fac în zilele noastre pe calculator. Nu mai este nevoie de tipi ca mine.

Merseră două minute fără a mai spune nimic. Spaţiul din vehiculul de patrulare mirosea a sudoare şi a parfum ieftin, cu care Maggy se stropea din belşug la fiecare pauză, pentru a „rămâne feminină”.

— La naiba, spuse ea pe un ton trist, cât m-ai făcut să râd! Când mergeam să te văd la „Poodle’s Beauty Parlour”… Ce de tâmpenii puteai să scoţi din tine! Făceam pe mine, pe cuvânt! De fiecare dată când mă duceam la un spectacol de-al tău, eram nevoită să-mi iau în poşetă încă o pereche de chiloţi, pentru a mă schimba la sfârşitul spectacolului. Nimeni, niciodată, nu m-a făcut să râd atâta. Când imitai vocea lui Stallone sau pe a lui Schwarzenegger, a lui Bush sau Reagan. N-aveai decât să închizi ochii pentru a crede că ei se află într-adevăr pe scenă. Niciodată, niciun imitator n-a atins un asemenea grad de perfecţiune.

— Taci, suspină Dan. N-ar trebui nici măcar să-ţi vorbesc în acest moment, mi-au interzis. Te pun în primejdie doar pentru faptul că am urcat în maşina ta.

— Oh! Nu exagera, sunt totuşi poliţistă!

Avu un gest de lăudăroşenie arătând spre armă, care părea prea mare pentru mânuţa ei dolofană.

— Asta nu i-ar opri, mormăi Dan. Tipii ăştia fac parte din paza intimă a lui William Ucks, au probabil un morman de permise în portofele, autorizaţii federale.

— O să se stingă de la sine, murmură Maggy, fără a crede nici ea în ce spunea.

— Da, aprobă Norris. Dacă Ucks crapă de un infarct sau vreun smintit îl doboară în cursul unui meeting electoral. Câteodată îmi intră frica în oase, ştii? Mă întreb ce ar fi viaţa mea dacă ar deveni preşedintele Statelor Unite.

— Drace, şuieră tânăra, la asta nu mă gândisem!

Intrau în oraş, iar Dan insistă să-l lase pe trotuar. Era perfect conştient că poliţista se înşela crezând că uniforma o proteja de cei trei ciocli. În momentul în care cobora, Maggy îi strecură în buzunar două bancnote de zece dolari.

— Ţine-ţi gura, îi strigă ea. Este în amintirea tuturor chiloţilor pe care i-am udat din cauza ta! Fă-te nevăzut şi multă baftă!

Demară scârţâind din cauciucuri, înainte ca el să fi putut protesta. De altfel, chiar ar fi protestat? Avea o nevoie teribilă de bani pentru a supravieţui. Pentru moment, rezista datorită foştilor săi fani, cei care reuşiseră să facă rost de adresa lui şi veneau să strecoare un plic, conţinând una sau două efigii ale lui Alexander Hamilton, în cutia poştală. Această fidelitate avea o latură înduioşătoare şi Dan realiza cu întârziere că reprezentase ceva important pentru mulţi oameni necunoscuţi. Un val de oxigen în marasmul vieţii cotidiene, un hohot de râs. Câteva minute privilegiate în timpul cărora se simţiseră, deodată, vii… fericiţi. Îi erau recunoscători şi înţelegeau să i-o dovedească în felul lor. Prima oară când descoperise un plic cu zece dolari, se simţise umilit. Cui îi trecuse prin minte să-i dea de pomană? Mototolise hârtia verde, schiţase un gest pentru a o arunca la canal…, dar zece dolari erau oricum ceva, nu-i aşa? Cu zece dolari putea să-şi plătească cinci duzini de gogoşi, cu care să-şi umple burta pentru două sau trei zile. În ultimul timp, Norris învăţase să-şi redimensioneze cerinţele în materie de alimentaţie. Se hrănea cu clătite şi cafea neagră. Portarul imobilului îi dădea câteodată un pachet de

Jamaica Bleu Mountain, şterpelit din restaurantul ginerelui său, o sosie a lui Elvis pe care nu-l putea vedea în ochi. Portarul era un vechi fan al „omului care mesteca sodă caustică în loc de gumă de mestecat”, unul în plus.

Dan se fofilă printre batalioanele de turişti roşii la faţă, care se plimbau pe Strip. Vacarmul era asurzitor şi la fiecare zece metri existau difuzoare care anunţau iminenţa unui super jackpot. La Vegas se juca douăzeci de patru de ore din douăzeci şi patru. Dan luase obiceiul de a merge cu ochii în jos, pentru a scăpa de vederea nimicitoare a firmelor de neon care, noaptea, şiroiau precum cataracte de lumină lichidă. Totul i se părea astăzi supradimensionat; ceea ce îl încântase cu un an în urmă îi accentua convingerea intimă de a fi devenit o insectă. Avea acum ciudă pe leul de la „MGM”, cât despre piramida din sticlă neagră a „Louxor”-ului, aceasta evoca în ochii lui o navă extraterestră cu iradieri malefice. Într-unul din scheciurile sale, explicase, cu vocea preşedintelui Statelor Unite, că dolarul suferea o stranie metamorfoză de fiecare dată când intra în atmosfera din Vegas. Într-adevăr: în loc de menţiunea *In God We Trust* de pe spatele bancnotelor, se putea citi: *In GOLD We Trust.* Reuşise să stârnească râsul cohortelor de comis-voiajori cu această glumă idioată.

Se întoarse acasă, într-o garsonieră cumpărată din primele onorarii primite, pentru că detesta viaţa de hotel şi simţise foarte repede nevoia de a reconstrui, în intimitate, o lume cu dimensiuni umane. Era o locuinţă ridicol de mică, pe care cea mai mică dezordine o făcea de nelocuit. Dan păstra acolo resturile gloriei sale trecute: un reportofon, kilometri de bandă pe care erau înregistrate diverse frânturi de scheciuri, o saltea aşezată chiar pe podea, un splendid expresso profesional importat din Italia, două valize conţinând vechile sale costume de scenă. Contul din bancă era gol

şi i se retrăseseră una câte una toate cărţile de credit. Se blestema că nu-şi înregistrase scheciurile pe casete video, aşa cum îl rugase impresarul său. Poate, cel puţin, ar fi putut profita de această sursă de venituri.

— Nu, răspunsese el în perioada aceea. Un imitator trebuie auzit în „carne şi oase” şi, apoi, trebuie să ştii să te faci dorit. Cu un video aş fi peste tot, tot timpul; lumea s-ar plictisi să mă vadă; până la urmă i-aş agasa. Ceea ce vreau eu este ca oamenii să facă pelerinaj la Vegas pentru a mă vedea pe scenă.

Îmbătat de succes, chiar crezuse acest lucru. Ca toţi ceilalţi, devenise pretenţios, capricios, fetid. Începuse să râdă de propriile sale glume, să se asculte bătând din palme. Avea încă în urechi urletele de bucurie ale sălii de la „Poodle’s Beauty Parlour”. Şi asta îi făcea rău doar amintindu-şi. Publicul îi lipsea ca un drog, avea nevoie de o injecţie de aplauze, de o repriză de „bis” sau de „ura”. Ar fi vrut să se îndoape din toate acestea măcar încă o dată.

Doamne! Avusese vremea sa de glorie. Dany Norris, omul care avea coarde vocale din cauciuc, capabil să imite orice voce la perfecţie: bărbaţi, femei, copii, tineri, bătrâni. O minune pe care mai multe facultăţi de medicină ar fi dorit s-o studieze… sau chiar s-o disece? Devenise atât de amuzant, încât directorul de jocuri de la „Poodle’s” îl acuzase chiar că deturna turiştii de la mesele de ruletă şi de la „bandiţii ciungi”. Culmea.

La urma urmei, Dan nu-şi făcea deloc iluzii asupra umorului său. Adevăratul său talent era imitaţia. Textele scheciurilor erau comandate unor scriitori „comici”, ieşiţi din atelierele celor mai bune universităţi. Glume de comis-voiajori întineriţi, mereu aceleaşi teme: fundul, banii, oamenii politici. Dan era în stare să imite până la confuzie soneria telefonului, un fermoar care se trage, o uşă care se deschide… zgomotul de coit, scârţâitul unei somiere. Putea să joace o piesă el singur, cu condiţia de a ţine ochii închişi. Aducea pe scenă cele mai mari

vedete, fără ştirea acestora, dar cu vocea lor.

Şi apoi…

Şi apoi comisese greşeala vieţii sale: se luase de William Marmaduke Ucks, senatorul.

Ucks avea şaizeci şi cinci de ani, era un republican reacţionar, anti-tineri, anti-feminist, anti-gay, anti-avort. Detesta negrii, latinii, europenii „fără boaşe”. Se zicea că este susţinut de KKK, chinuit de vagi închipuiri secesioniste. Era mic de statură, construit ca un butoi şi cu o voce de tuse cu flegmă, celebră pentru invectivele publice. Ucks era atât de prost încât reprezenta o ţintă ideală pentru un imitator. Dan lucrase mult ascultându-i discursurile, vizionând secvenţele televizate ale ultimei sale campanii electorale. La sfârşitul perioadei pregătitoare, era atât de plin de personajul său, încât insistă să scrie el însuşi propriul scheci.

— Fii atent, îi şopti impresarul său. Rişti să ai mari probleme, tipul ăsta e scrântit. Nu este vorba doar de demagogie. El chiar crede în programul său delirant.

— Nu intra în panică! râse Dan. S-a plâns oare preşedintele când l-am „arătat” în cada de baie, la Casa Albă? Ne-a trimis oare pe cap FBI-ul sau CIA-ul? Nu mai suntem în anii ‘60, bătrâne, agaţă paranoia în cui!

Dan montă un veritabil foileton pe scena de la „Poodle’s”. Toată viaţa senatorului Ucks, duşmanul negrilor, omul care supsese la sânul Ku-Klux-Klan şi se născuse cu un Colt cu şase gloanţe în loc de penis. Ucks era văzut forând într-un puţ de petrol. Deodată se producea o dramă, care avea să-i schimbe viaţa: preţiosul lichid ţâşnea, împroşcându-l din cap până în picioare. Degeaba încercase să se descotorosească, pielea sa atât de albă rămânea mânjită cu negru, care nu se lua. Atunci începea calvarul lui William Ucks, urmărit de propriii săi militanţi, care îl luau drept un negru! Bătut, linşat, nu-şi datora viaţa decât unui pastor negru, care îl lua cu el în Harlem. Acolo, comunitatea negrilor încerca să-i dea şansa de a se adapta la noua sa

existenţă, făcând din el un baschetbalist sau cântăreţ de rap… Ucks se dovedea rău ca un porc în fiecare din încercările sale.

Dan ştia că toate acestea erau facile, chiar îndoielnice, dar vocea sa, vocile sale făceau minuni şi sala se prăpădea de râs. Se număraseră două infarcturi în cursul ultimei reprezentaţii, o criză de sughiţ spasmodic, care necesitase o spitalizare de urgenţă şi o naştere prematură.

A doua zi, viaţa sa devenea un coşmar. William Ucks nu apreciase deloc gluma, nu înaintase plângere, asta nu, nici nu avea să înceapă un proces de calomnie împotriva lui… voia pur şi simplu ca Dan Norris să tacă, pentru totdeauna. Să nu mai deschidă gura în public, sub pedeapsa de a i se tăia limba. Bărbaţii în negru (Wigs, Curl, Faro) intraseră în viaţa imitatorului, fugărind pe toată lumea, amenințându-i pe impresari şi pe patronii cazinourilor. Puteau să provoace multe necazuri, deoarece Ucks avea braţul lung şi mulţi prieteni în administraţia fiscală.

— Un cazinou este o maşinărie formidabilă, explicau torţionarii, dar se poate închide în mai puţin de o oră. Este de ajuns ca una dintre crupiere să-şi piardă capul, de exemplu, şi să se dezbrace în mijlocul unei partide pentru a se pune pe dansat pe covorul verde. Sau să trişeze. Legislaţia federală nu glumeşte cu asta. Şi cine poate garanta că asemenea lucruri nu s-ar putea produce mâine la voi în cazinou? Ştiţi foarte bine că există în fiecare „văgăună” un agent IRS la zece jucători, care au ochi şi la ceafă.

Patronul „Poodle’s” înţelesese repede mesajul.

Dan se vedea în mare belea, trioul funebru făcuse din el un paria. Agentul său îl părăsise de la prima somaţie, iubiţelele lui o luaseră la fugă fără a mai privi în urmă. Dar li se putea oare reproşa acest lucru? Cunoaşteţi multă lume care să aibă chef să-şi cureţe urechile cu tirbuşonul?

Fără donaţiile anonime, Dan n-ar fi putut rezista. Bineînţeles, la Vegas toate cazinourile oferă cu amabilitate hrană şi băutură jucătorilor, şi asta pentru a nu trebui să părăsească jocul nici măcar pentru zece minute, şi, dacă ar fi fost mai puţin celebru, Dan ar fi putut beneficia de aceste gratuităţi; dar, vai, chelneriţele îl recunoşteau dintr-o privire şi se îndepărtau în pas alergător, înainte ca el să poată apuca vreun sandviş. Acum aproape că nu mai dormea şi se baricada în casă. Nici măcar nu era sigur că, părăsind Nevada, soarta lui s-ar fi îmbunătăţit. Ucks îi voia pielea. După o tăcere forţată: sinuciderea. Dan se gândea uneori la acest lucru ca la o eliberare.

Dar unde să plece fără bani? Unde dispăruseră fabuloasele onorarii din perioada de glorie? Nu mai avea nimic… unde zboară bişţarii vedetelor? Pe idioţenii, în cea mai mare parte! Recepţii, banchete, fantezii excentrice menite a crea imaginea omului reuşit. Închirierea unui avion pentru a-i duce pe amici să se distreze la Malibu, pe durata unui weekend. Cheltuieli de angajare a unei orchestre simfonice engleze, recrutată pentru a interpreta „Stars and Stripes for Ever” în deşertul Nevada, cu ocazia celei de-a treizeci şi şasea aniversări a lui Dan Norris, *omul care mestecă…* etc., etc. Avea o cutie întreagă plină cu asemenea fleacuri infantile. Toate acestea îl secătuiseră, hăpăindu-i toate veniturile cu o poftă de rozătoare.

Şi acum?

Acum se zbătea în plasă, cu un ochi pe lamele de ras de pe marginea căzii. Noaptea, când avea insomnii, tot felul de gânduri nebuneşti îi treceau prin minte. Se vedea deghizat în terorist, ucigându-l pe Ucks în cursul unui meeting. Se simţea în stare de orice pentru a scăpa din această situaţie.

Atunci, cu tâmplele asudate, se aşeza pe saltea şi răsfoia numere vechi din *People.* Numere în care se vorbea despre el.

3

Dan se smulse din meditaţia sa posomorâtă pentru a merge după gheaţă în minuscula bucătărie a garsonierei. Era singura metodă eficientă pentru a împiedica formarea unor hematoame disproporţionate. Asta şi alifia de cortizon, dar gheaţa avea totuşi meritul de a nu costa nimic. Un afiş al „Poodle's" ocupa tot peretele, deasupra frigiderului. Acesta îl reprezenta pe Dan Norris, cu faţa schimonosită în stilul lui Jerry Lewis. Toate acestea aveau astăzi o notă patetică. Dan simţea un gol în stomac de fiecare dată când comitea greşeala de a privi în direcţia afişului. Biştarii, „caşcavalul", nu-i lipseau cu adevărat. Avea însă nevoie de o sală pe care s-o ţină în căuşul palmei, de mii de spectatori pe care să-i domine, avea nevoie să simtă că el este stăpânul, că trage de o sforicică, că apasă pe un buton… şi că-i vede contorsionându-se şi curgându-le lacrimile de atâta râs.

Apoi, în fond, avea morbul imitaţiei. În asemenea măsură, încât nu mai era o pasiune, ci mai degrabă un viciu! Îl apucase de foarte devreme, din copilărie. La şcoală începuse să imite vocile învăţătoarelor, se răzbuna pe colegi imitându-le vocea în timpul orelor, proferând blestemăţii cu vocea lor, atrăgând pedepsirea inocentei victime. Era atât de abil, încât începuseră să se teamă de el. Îmbătat de succes, îşi înmulţea glumele telefonice. Lua vocea directorului pentru a impune corvezi fanteziste unor profesori. Toate acestea îi aduseseră multe necazuri şi toţi sfârşiseră prin a prinde ciudă pe el. Era marele său defect, niciodată nu ştia unde să se oprească. Iar adulţilor nu prea le plac copiii din cale-afară de talentaţi, care le reflectă imaginea propriei lor mediocrităţi.

Dan se apropie de fereastră, trecându-şi punguţa cu gheaţă peste abdomen. Prin geamurile duble, auzea urlând difuzoarele de la „Bally's", anunţând că un super

jackpot de 100 000 de dolari fusese câştigat de Irving H. Mason, reprezentant pentru maşinile de tuns iarba al firmei Trabuco Vanyon (Orange County). Deodată, înţepeni.

Fata era acolo… Jos, pe trotuar, sprijinită de capota unui Cadillac Fleetwood alb. Îşi ţinea capul ridicat şi privea faţada imobilului, ca şi cum ar fi încercat să descopere fereastra garsonierei.

Fata… Dan nu ştia ce nume să-i dea, nu era prima oară când o vedea. De două sau trei ori o măsurase din priviri cu binoclul de teatru. Era înaltă, se mişca cu acea dezinvoltură de top-model, care transformă fiecare gest într-o coregrafie mlădioasă. Avea o ţinută de o siguranţă impresionantă, ca şi cum ar fi ştiut dinainte că decorul oraşului avea să se dispună în jurul ei pentru a-i conferi statutul de vedetă. Ca şi Dan, era obişnuită să fie ţinta privirilor unei mulţimi de curioşi; asta se vedea după aura de farmec în care se învăluia instinctiv. Fiecare dintre poziţiile sale era studiată, catalogată, într-o înlănţuire lipsită de efort, precum acei campioni de arte marţiale înşirând *katas*-ul într-un balet solitar şi ameninţător.

Avea în jur de patruzeci de ani. Dar patruzeci de ani netezi, fără riduri, „californieni”, care nu reuşeau, totuşi, să mascheze o anumită tristeţe. Părea rănită… Ochii ei, de un verde deschis, o trădau. Era în ei o suferinţă latentă, uşor de trezit.

Dan avea motive de ce să-şi amintească de ea. Fusese prezentă la ultimele două spectacole ale lui. De fiecare dată, ocupase o masă lângă scenă. De fiecare dată, venise singură… şi, în mijlocul mulţimii care râdea, ea fusese singura care rămăsese impasibilă, cu buzele strânse, fără a schiţa măcar un zâmbet politicos. El simţise o stare ciudată, de descumpănire, care îi stricase triumful.

Cine era? Şi de ce se încăpăţâna să vină să-l vadă dacă nu-l găsea amuzant?

Era perfect conştient că umorul său nu avea nimic superficial şi că intelectualii newyorkezi îi evitau exhibiţiile. Atunci?

Şi de ce, de fiecare dată, îl scrutase atât de intens, ca şi cum ar fi încercat să-i transmită un mesaj mut?

Nu avea nimic din femeile în căutare de aventuri şi, chiar dacă ar fi fost cazul, oricum n-ar fi agăţat un tip ca el. Nu era nici destul de frumos, nici destul de inteligent pentru asta. Fetele care puneau ochii pe Dan Norris erau în majoritate starlete în căutarea unui protector, a cuiva care să constituie o platformă de lansare, să le scoată din uitarea ultimelor linii pentru a le aduce pe scenă.

Dan se dădu înapoi, ţinând punga de gheaţă în mână. Jos, necunoscuta continua să scruteze fereastra, ca şi cum ar fi ştiut că el se afla acolo, de partea cealaltă a jaluzelelor, ascuns în penumbră.

Ea purta un taior costisitor, cumpărat dintr-un magazin de pe Rodeo Drive, din L.A. Era frumos coafată, părul având o culoare blond cenuşiu, care sfida primele fire de păr alb ale celor patruzeci de ani. Era frumoasă, dar de o frumuseţe rară şi scumpă, oarecum dispreţuitoare. Chiar şi privirea voalată avea ceva teribil de distins.

„Nu este o femeie pentru tine, reflectă Dan, întorcându-se cu spatele la fereastră. Atunci, ce naiba caută acolo?”

Dorana Smart îşi coborî privirile. Soarele care se reflecta în geamuri o orbea. Poziţia incomodă îi trezise o mică durere la ceafă. După asemenea detalii infime afli că îmbătrâneşti. Degeaba se încăpăţânează ceilalţi să te găsească magnifică, seducătoare, tu ştii că numărătoarea inversă a început.

Deschise portiera şi se strecură la volan. De fapt, se numea Deborah-An Smart. Adam, soţul ei, inventase diminutivul Dorana. Soţul ei, Adam Smart, bancherul.

Bărbatul cu câinele nebun.

Rulă pe Strip în direcţia deşertului. Vulgaritatea din Vegas îi făcea scârbă. Între spaima care n-o părăsea şi mediocritatea a ceea ce o înconjura, nu mai ştia din ce cauză îi venea să vomite, ceea ce îi producea o sâcâială permanentă la stomac.

Se gândi la fata pe care o luase la autostop, la ieşirea din L.A., acea puştoaică care se încăpăţânase să i se adreseze cu „doamnă” pe tot traseul. Era drăguţă, cu acea fermitate insolentă a cărnii, care suportă fără probleme soarele şi nopţile fără somn. Mergea la Vegas pentru a încerca să intre într-un spectacol. Fusese manechin într-un magazin pentru adolescenţi. „Şi eu am fost manechin”, comentase Dorana, iar proasta îi răspunsese: „Da, dar în acele vremuri era mai uşor, femeile erau mai puţin frumoase, se hrăneau prost”.

Pe moment, Dorana avu o poftă nebună s-o omoare. Un impuls real, care o speriase. *În acele vremuri...* Ce-şi închipuia? Că Dorana pozase pentru nevestele căutătorilor de aur?

Pofta de a omorî nu scăzuse cu parcurgerea kilometrilor. Dorana era din ce în ce mai des încercată de asemenea impulsuri. Înnebunea, oare? Adam şi afurisitul lui de câine reuşiseră s-o facă să-şi piardă stăpânirea de sine.

Când se opriseră la prima benzinărie, lui Candy îi veni să facă „pipi” (autostopista se numea Candy, un prenume de putoare!), iar Dorana profită pentru a dizolva un pumn de Valium în termosul cu ceai, pe care îl avea totdeauna cu ea. Făcuse gestul în mod automat, ca nebunii. Puţin mai târziu, o invitase pe fată să bea mai multe păhărele.

— Ceaiul, ştiţi, perora Candy, pătează dinţii şi face rău la rinichi. Dacă vrei să rămâi frumoasă până la o vârstă înaintată, trebuie să ţii un regim alimentar foarte strict.

— Ce înseamnă „o vârstă înaintată”? întrebă Dorana.

— Treizeci de ani, răspunse fata. După aceea, nu mai poţi să te arăţi decât în faţa soţului.

Valiumul o fulgeră după zece kilometri şi doar centura de siguranţă o împiedică să nu se dea cu capul de parbriz. Dorana încetini pentru a găsi un loc de oprire. Nici măcar nu transpira, mâinile sale erau uscate pe volan. „Pot s-o fac, îşi repeta ea. Pot s-o fac.”

Trase vehiculul într-o parcare pustie şi apucă valijoara de pe bancheta din spate. Cu ajutorul unei foarfeci de unghii, tăie părul lui Candy în meşe inegale, făcând în anumite locuri adevărate goluri, care îi dădeau aspectul unei boli de piele. Îşi făcea „lucrătura” cu dinţii strânşi, încercând să reziste tentaţiei de a-i tăia vârful nasului sau de a-i face crestături pe obraji.

„Nu, îi şopti vocea raţiunii. Valiumul nu este un anestezic, s-ar trezi. Nu poţi să mergi atât de departe.”

Fără această reţinere, şi-ar fi dus planul până la capăt. Pentru a se consola, sfâşie veşmintele tinerei, cele care erau pe ea, dar şi pe cele din rucsac. Nu-i lăsă nicio posibilitate de a se schimba, rupându-i până şi chiloţii. Când termină, îşi trase victima afară din maşină şi o abandonă în spatele unei stânci. Crezu că n-avea să se descotorosească niciodată de părul căzut pe podeaua maşinii. Firele de păr i se lipeau de palme, zburau în aer. Demară chiar în momentul în care un Mack făcea manevre pentru a se opri la douăzeci de metri de Fleetwood. Se întrebă dacă şoferul de camion avea să găsească fata, dacă va profita de leşinul ei pentru a o viola. Nu avea nicio remuşcare, doar un fel de bucurie nervoasă, care îi aducea pe buze, din când în când, un râs groaznic, de vrăjitoare.

Încercă să-şi închipuie ce s-ar întâmpla dacă o patrulă de poliţie ar urmări-o. Pentru asta ar fi suficient ca şoferul camionului să dea alarma. *Soţia unui bancher agresează o autostopistă pentru a o lăsa fără viaţă şi pe jumătate dezbrăcată la marginea drumului...*

Dumnezeule! Adam ar face o mutră! Amuzamentul îi dispăru pe dată, nu, nu trebuia să fie arestată, nu acum când era atât de aproape de a-şi atinge scopul. În curând, totul avea să fie în ordine. Mai trebuia să-l convingă pe Dan Norris şi ceea ce ştia despre situaţia sa actuală îi dădea speranţe că va reuşi. Îl văzuse pe scenă de mai multe ori. Nu credea că ar fi foarte inteligent, altfel nu s-ar fi coborât să profereze asemenea absurdităţi, dar, cu toate acestea, avea un har extraordinar, asta trebuia să recunoască. Şi tocmai acest har al lui o interesa.

Îşi dădu deodată seama că rula prin deşert de ceva vreme şi că era gata să intre pe un drum „nepatrulat”. Lumina o deranja la ochi, fără îndoială din cauza fotosensibilităţii datorate tranchilizantelor. Va trebui să diminueze consumul zilnic, chiar dacă tensiunea nervoasă îi dădea un chef nebun să urle sau să intre cu maşina în primul zid ivit în cale.

Se gândea la Adam. De când dulăul ajutase la eşuarea holdupului de la Trade Ltd., se credea un supraom. Începuse să recitească Hemingway şi plănuia să-şi lase barba să crească. Dumnezeule! Oare toţi bărbaţii înnebunesc la cincizeci de ani? Asta afirmau întruna prietenele sale, pe marginea piscinelor din Beverly Hills. Doranei îi venea adeseori să spună: „Măcar pe voi soţii vă înşeală cu puştoaice de douăzeci de ani..., nu cu un câine!”

Dar nu putea să povestească toate acestea nimănui, fără a fi luată de-ndată drept nebună. Cum să se facă înţeleasă, să explice unor oameni normali că Adam Smart, directorul comercial de la Trade Ltd., nu mai trăia decât pentru o potaie înfiorătoare, răscumpărată de la serviciile de poliţie din Los Angeles? Când a mers să consulte un psihiatru, ea îi declarase, de-ndată ce se întinsese pe canapeaua din piele: „Îi vorbeşte, înţelegeţi? Nu cum îi vorbeşti unui animal, nu. Îi vorbeşte ca unei fiinţe umane, despre politică sau

strategie comercială. Un câine nu poate înţelege asemenea lucruri, să nu-mi spuneţi contrariul! Nici măcar un câine inteligent! Adam îşi petrece mai mult timp cu el decât cu mine… Există între ei un fel de complicitate bizară. Uneori ai crede că sunt doi tovarăşi de regiment. Puteţi să vă imaginaţi aşa ceva?”

Dar psihiatrul nu înţelesese ceea ce încerca ea să-i spună. La sfârşitul şedinţei, îi murmurase:

— Nu credeţi că treceţi asupra acestui câine un fel de gelozie latentă? Vreau să spun: vă este într-adevăr frică de câine… sau mai degrabă de relaţiile extraconjugale pe care soţul dumneavoastră ar putea să le întreţină cu femei mai tinere?

Dorana se ridicase, plătise onorariul şedinţei şi nu mai revenise. Dacă acest cretin de psihiatru ar fi acceptat să trăiască trei zile la ea acasă, ar fi înţeles că nu exagera. Adam Smart era posedat de Dust. Posedat în sensul demonic al termenului. Victima unui transfer de personalitate.

Lucrul ăsta n-ar fi fost deloc grav, dacă acest câine n-ar fi fost o fiară numai bună pentru camera de gazare sau o injecţie cu stricnină. Ea ştia că o urăşte, putea citi în ochii lui. Era mult mai inteligent decât Adam şi avea şi fler. Ghicise planurile pe care le urzea împotriva stăpânului. Dacă ar fi putut vorbi, ar fi denunţat-o.

Ridică piciorul de pe acceleraţie, văzând că se apropia o maşină de patrulă. De câtăva vreme, avea reflexe de ucenic criminal. Continuă să conducă fără să ştie unde merge. Drumul prin deşert părea să se îndrepte spre soare.

Dorana gândi că, mergând drept înainte, va ajunge în teritorii toride, în care pneurile Cadillacului vor începe să se topească. Se jucă preţ de câteva secunde cu această idee, închipuindu-şi vehiculul lichefiat de căldură şi închizând cadavrul ei carbonizat înăuntru. Era atât de cald, încât aerul condiţionat se chinuia să

menţină o atmosferă acceptabilă în interiorul maşinii.

Bineînţeles că îl minţise pe Adam pentru a veni să petreacă câteva zile la Vegas. Mai auzea ecoul vorbelor sale: „Dragul meu, merg în vizită la Shirley McCoy, ştii tu, ţi-am mai vorbit de ea. Trece printr-o perioadă grea. Liposucţia pe care a făcut-o a dat greş şi, de la ieşirea din clinică, fesele ei au aspectul unui balon dezumflat, asta o dă peste cap… Ar fi bine să-mi laşi Cadillacul, o să-i ia ochii”.

Lui Adam puţin îi păsa, poveştile gagicilor îl plictisiseră dintotdeauna. De altfel, în afară de Dust şi luptele de box, nu-l interesa nimic. Avea gusturi mârşave, pentru un bancher. De ce nu se mulţumea cu golful şi tenisul, ca toată lumea?

De la atacul de la bancă, devenise şi mai bizar, şi mai visător. Mergea să se plimbe cu Dust pe dealuri. O dată, Dorana îi urmărise cu binoclul în timp ce reveneau acasă. Văzuse cum Adam îşi mişca buzele. Vorbea în timp ce mergea, îi vorbea câinelui… la nesfârşit. Nicio persoană în toate minţile nu întreţine asemenea conversaţii cu un animal. O vorbă din când în când, da…, dar nu monologuri întregi! S-ar fi zis că i se confesa sau că-i expunea un plan complicat…

Da, un plan. O desfăşurare a evenimentelor.

Şi apoi, luase obiceiul de a ieşi noaptea. Părăsea casa pe ascuns, având grijă să nu-şi trezească soţia. Dorana îl auzea şuşotind pe peluză cu Dust. Ieşeau din grădină ca nişte hoţi, pentru a merge să dea târcoale pe Hills, cu riscul ca patrulele de supraveghere a zonelor interzise pietonilor să tragă asupra sa.

Dorana se scula imediat ce bănuia că traversează peluza. Se ascundea în colţul ferestrei pentru a-i privi cum se îndepărtează. Adam era îmbrăcat în negru, în stilul unui ninja din desenele animate. Câteodată, se întreba dacă ajungea să-şi mânjească faţa cu creme de camuflaj, precum soldaţii Forţelor Speciale. Unde mergeau? Ce făceau?

— Dust nu este un câine obişnuit, îi plăcea lui Adam să repete. Dacă ar duce viaţa unei potăi de salon, ar cădea într-o depresie nervoasă. Am citit despre asta. Are nevoie de un regim special. De antrenament. Are nevoie de contactul cu primejdia, excitaţia vânătorii. Asta îi curge prin vene.

Plănuise un fel de recreere sângeroasă şi nocturnă la care invita animalul trei nopţi pe săptămână? Umbla zvonul că dealurile fuseseră invadate de coioţii care vânau la căderea serii. Aceşti câini sălbatici atacau animalele domestice care rămâneau prin grădini. Erau destul de îndrăzneţi pentru a sări gardurile în curţi şi pe verande, în căutarea vreunei pisici ieşite la hoinăreală. Rareori erau prinşi asupra faptului, dar erau auziţi adeseori văitându-se în depărtare. Era un vacarm cât se poate de neplăcut. Dorana se întreba dacă Adam nu-l încuraja pe Dust să atace. Îi stătea în fire. Spera el oare să calmeze apetitul sanguinar al câinelui oferindu-i ca pradă pe aceşti veri îndepărtaţi ai deşertului?

Asemenea practici îi făceau rău Doranei. Nu-i plăceau aceste raiduri nocturne, complicitatea asta de vârcolaci la vânătoare. Avea chiar coşmaruri, în care Adam se deplasa în patru labe, având trupul acoperit de blană.

Era conştientă că bancherii erau supuşi unei teribile tensiuni nervoase şi că stresul îi împingea la activităţi de destindere în care îşi eliberau agresivitatea refulată, dar soţii prietenelor ei se limitau la squash, karate, golf sau ski nautic, niciunul dintre ei nu-şi părăsea căminul pe ascuns pentru a merge să ia gâtul coioţilor prin tufişuri.

Oricum, ei nu-i plăcea Dust şi Dust n-o plăcea pe ea. Adam se amuza de această aversiune reciprocă. O tachina. Cea mai „bună” glumă consta în a-l trimite pe Dust în baie când Dorana era goală, ieşind din cadă. Dumnezeule! Cât ura lucrul ăsta! Să vadă botul animalului insinuându-se prin uşa întredeschisă şi să suporte ochii fiarei studiind-o.

— Cheamă-l înapoi! urla ea. Cheamă-l sau îl stropesc cu parfum!

Încerca să nu cadă în isterie, dar frica îi făcea vocea să tremure. Când schiţa un gest în direcţia sticlei numărul 5, câinele se mulţumea să-şi arate colţii pe post de avertisment. El nu mârâia, nu, doar îşi arăta colţii scânteietori. Dorana se întreba cum ar reacţiona dacă i-ar arunca cu Channel în ochi? Ar bate în retragere, ar trece la atac?

Din fericire, până în prezent Adam îl chemase totdeauna înapoi, înainte ca situaţia să ajungă la o înfruntare reală.

„Şi dacă Adam ar încerca să se descotorosească de tine? îi murmura vocea îndoielii în străfundul creierului. Dacă soţul dumitale plănuieşte să dreseze câinele fără ştirea ta în scopul de a te gâtui, ce zici? Te-ai gândit la asta?”

Un val brusc de paranoia o împingea să-şi închipuie scenarii rocamboleşti, în care Adam îl obişnuia pe Dust să sfâşie coioţii stropiţi cu parfumul soţiei lui.

„Da, dacă l-ar obişnui să asocieze mirosul meu cu cel al prăzilor ciopârţite?”, gândea ea când o cuprindea neliniştea. O asemenea ucenicie nu avea nimic imposibil, într-o bună zi, când condiţionarea ar fi creat o confuzie perfectă în mintea animalului, acesta s-ar arunca asupra ei s-o omoare… Poliţia ar conchide că a fost un accident şi l-ar obliga pe Adam să injecteze câinele, dar totul s-ar sfârşi aici. O crimă perfect executată de un ucigaş mut, fără riscul de a-l trăda pe cel care o comandase.

Atât de mult se gândea la acest lucru, încât ajunsese să creadă că un asemenea scenariu nu avea nimic improbabil. Avea să împlinească patruzeci de ani, Adam intra în acea perioadă de hiperlubricitate care pune stăpânire pe bărbaţii care îmbătrânesc şi-i face să se arunce asupra Lolitelor. Unii angajează ucigaşi profesionişti pentru a se descotorosi de o soţie care îi

incomodează, dar el cumpărase serviciile unui câine obişnuit cu violenţa. Un profesionist al luptelor de stradă. De altfel, ziarele elogiaseră isprăvile lui Dust la Trade Ltd. şi MTV trimisese chiar o echipă care să-l filmeze pe eroul zilei. Avusese dreptul la titluri de genul: *Câinele-poliţist pensionat nu şi-a ieşit din mână...* şi alte absurdităţi de acelaşi fel. Toate acestea nu aveau oare un singur scop, acela de a pregăti terenul?

Dorana încetini şi opri Cadillacul la marginea drumului. Pe loc, praful începu să scârţâie pe parbriz. Avea aceeaşi culoare ca blana lui Dust.

„Opreşte-te! gândi ea. Eşti pe punctul de a-ţi pierde minţile."

Îşi dădu seama că murea de sete. Cele două sticle de Diet Coke cumpărate de la un vânzător ambulant erau goale; cu toate acestea, deschise portiera şi ieşi din maşină. Căldura îi tăie respiraţia şi avu impresia că se îndreaptă spre un rug sau un vulcan în erupţie. Aproape că-şi simţea pielea deshidratându-se din minut în minut.

Acum că-i trezise curiozitatea lui Dan Norris, trebuia să facă cunoştinţă cu el. Timpul era împotriva ei. Ar fi mai uşor să se culce cu el decât cu ceilalţi; era mai puţin urât. Se înfioră la amintirea a ceea ce fusese nevoită să suporte la precedentele luări de contact. Nu mai era atât de tânără să creadă că un raport sexual nu este mai important decât o strângere de mână şi nici destul de bătrână pentru a se bucura de contactul fizic cu orice fel de bărbat.

Închise ochii şi rămase nemişcată, cu faţa spre deşert; aerul nu mai conţinea nicio moleculă de oxigen, iar soarele îi cocea buzele. Dacă ar mai fi rămas pe loc încă treizeci de secunde, s-ar fi transformat într-o mumie indiană, iar un hoţ de antichităţi ar fi adunat-o de pe jos ca s-o vândă unui colecţionar din New York. Poate că nu exista vreo situaţie mai rea.

Se scutură şi intră din nou în maşină. Acolo, se

studie fără milă în oglindă. I se întâmpla să se întrebe dacă mai era atrăgătoare în ochii unui bărbat. Adam şi cu ea dormeau în camere separate. Nu mai aveau de multă vreme relaţii sexuale. Devenise oare impotent? Auzise comentarii cum că unii funcţionari superiori, uzaţi de stres, îşi vedeau „puterile” scăzând de timpuriu. Adam avea un aspect foarte viril, dar asta nu însemna mare lucru. Prima oară când îl văzuse, în 1975, nu era decât o puştoaică. Pe vremea aceea, manechinele Haute Couture se străduiau să pară foarte „femei”; nu le-ar fi trecut prin cap să defileze cum făceau top-modelele de astăzi: în zdrenţe, tenişi fără şireturi, părul gras şi faţa fără urmă de machiaj. Erau alte timpuri, când erai mândră să etalezi un taior de firmă. Erai *cover-girl* douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Te verificai mereu într-o oglindă imaginară. Ai fi preferat să mori decât să te arăţi în faţa unui bărbat fără machiaj şi ruj!

La naiba, ce mai rămăsese din toate astea? De fiecare dată când se ducea la o paradă de modă pentru a avea pretextul de a da târcoale prin vestiare, era îngrozită să le descopere pe aceste tinere jegoase în blugi deşiraţi, tricouri şi tenişi, care coborau căscând din limuzinele protectorilor. S-ar părea că le plăcea să se urâţească, că moda nu era pentru ele decât o distracţie lucrativă, dar nu şi captivantă. Erau posomorâte, infantile. A poza era pentru ele un „job” de vară, un mijloc de a-şi face rost de mulţi bani de buzunar. Niciuna dintre ele nu avea pasiune pentru o vestimentaţie frumoasă; vorbeau de „bulendre”, „ţoale” cu acelaşi dispreţ. Toate doreau să fie romanciere, actriţe, cântăreţe. Dorana, dacă ar fi putut, ar fi rămas manechin toată viaţa.

— Tu, rânjea Adam, când ea îşi evoca amintirile de faţă cu el, tu erai călugăriţa de la Haute Couture! Îţi prezentai rochiile ca şi cum te-ar fi împachetat în Sfântul Giulgiu! Puştoaicele de astăzi sunt mai realiste,

au conştiinţa că desfăşoară o activitate efemeră. Problema ta, draga mea, este că n-ai vrut niciodată să crezi că mai există şi altă viaţă după Haute Couture!

Dorana îl ura când glumea aşa. Câinele, culcat la picioarele lui, avea aerul că rânjeşte, complice.

Porni maşina, făcu cale-ntoarsă pe drumul pustiu şi o luă spre Vegas. Acum nu mai avea de ales, mersese prea departe. Şi, în momentul acesta, era vorba de supravieţuirea ei.

„Este aproape autoapărare, gândi ea. Autoapărare preventivă."

Era oare vina ei dacă nu mai avea nimic altceva de care să se preocupe decât amintirile sale, pictura sa şi prezentările de modă de la Rodeo Drive? La treizeci şi cinci de ani îi mărturisise soţului că nu i-ar displăcea să aibă un copil, dar Adam se făcuse că nu aude. Nu faci copii când iubeşti câinii!

— Pe copii, mormăise el într-o seară în care băuse cam mult, îţi ia mult timp să-i dresezi, ăştia nu sunt ascultători. Mint, sunt leneşi… şi trăiesc totdeauna mai mult decât noi, ai observat, nu? Ceea ce este bun la câini este că nu trăiesc în medie decât vreo zece ani. Totdeauna îi îngropi tu pe ei şi ne dau impresia că suntem veşnici. Într-un fel, îţi dau o senzaţie reconfortantă. Dimpotrivă, când un bărbat îşi priveşte fiul, se gândeşte imediat: „Iată botul micului ticălos care mă va duce la groapă!", şi asta te deprimă. N-am niciun chef să dau naştere propriului meu gropar.

Dorana fusese dărâmată de vorbele acestea şi nu ştiuse ce să mai spună. Cu toate acestea, Adam avea dreptate: nu poţi să ai un copil când ţii în casă un câine ca Dust. Dacă ar fi avut un fiu sau o fiică, ar fi tremurat tot timpul la gândul unui „accident". Acest accident avusese loc, de altfel, cu un an în urmă. O femeie de serviciu mexicană, Anita, comisese greşeala de a veni să lucreze însoţită de băieţelul ei, Jesus, un puştan de cinci

ani, care nu scotea două vorbe în engleză. Dorana, care picta un nud după un Polaroid oferit de o prietenă, nu presimţise pericolul. Anita nu se apucase încă de spălat vesela, că Dust îl şi muşcase pe Jesus de pulpă.

Din fericire, rana nu era gravă, şi Anita, nedeţinând carte verde, Adam muşamalizase treaba cu câteva bancnote.

În acel moment, dacă ar fi fost mai tânără, Dorana ar fi ales să-l înfrunte: „Adam, este prea mult, ori eu, ori câinele…”

Dar avea patruzeci de ani, nu mai era sigură că balanţa s-ar fi înclinat de partea ei.

Ultimii zece ani făcuseră din ea o femeie întreţinută, trândavă. Pentru a-şi omorî timpul şi plictiseala, picta. Pânze fără valoare, mâzgăleli expresioniste pe care le oferea prietenelor, cu un surâs de scuză. Dar silueta lui Dust mânjise până şi aceste biete schiţe de pictură, populând tablourile de umbre cu patru labe, fofilate într-o ceaţă de alb de zinc.

— Angajează un ucigaş, îi sugerase Suzie Hamilton, văduva bogatului producător de clipuri publicitare, fulgerat de un infarct la patruzeci şi doi de ani, ca mulţi *golden men* din Beverly Hills.

— Un ucigaş? repetase Dorana cu o oroare prefăcută.

— Da, insistă Suzie. Cobori într-un bar, spre South Central, pe Crenshaw sau Harvard Park şi angajezi trei băieţi voinici pentru a face treaba. Le împingi o mie de dolari ca să-i scape un glonţ în cap javrei afurisite. Nu poate fi atât de greu de găsit, nu? Vrei să mă ocup eu de asta? Grădinarul meu, Paco, care este mexican, este în cârdăşie cu o bandă de tuciurii. Ar putea să aranjeze chestia asta dacă i-aş cere.

Dorana îl cunoştea pe Paco, avea douăzeci şi opt de ani şi probabil că se culca cu Suzie. Îşi umfla pectoralii tăind lămâii sălbatici. Avea fesele mai mari ca pepenii,

iar genele de madonă.

— Crezi că am înnebunit? întrebă Dorana aruncându-i prietenei o privire neliniştită.

— Nu, murmură Suzanne reluându-şi tonul grav. Şi eu urăsc câinele ăsta. Găsesc că are o privire de om… Este o idioţenie, dar nu pot să mă împiedic să cred că înţelege tot ce se spune. Tu crezi în poveştile despre metempsihoză, oameni care se reîncarnează în animale şi tot restul?

La auzul acestor vorbe, Dorana îşi reprimase cu mare greutate un fior. De câtăva vreme, devenise ciudat de sensibilă la fantasmagoriile cele mai stupide.

O săptămână mai târziu, pe când luau amândouă ceaiul la „Château Marmont”, Suzanne îi aruncă o privire încurcată.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, şuşoti ea după ce se asigurase că nu putea fi auzită de nimeni. Am vrut să-ţi fac un serviciu… Să-ţi fac o surpriză, ce mai.

— Ce tot spui acolo? o întrebă Dorana strângând mult prea tare toarta ceştii din porţelan de Wedgwood veritabil.

— La naiba, şuieră Suzie şi mai încet. Câinele tău… I-am cerut lui Paco să-i facă felul. Am crezut că o să fie uşor. A încercat să facă asta de unul singur, pentru a nu împărţi bancnota de o mie cu tovarăşii săi. Dust era cât pe-aci să-l omoare. Acum se află la Cedar-Sinai, cu o sută de puncte de sutură la braţul drept. Mi-a zis că n-a văzut în viaţa lui un câine aşa de rău. Javra a sărit pe el înainte să fi avut timp să-şi scoată revolverul din buzunar.

Dorana închise ochii pentru a rezista ameţelii care punea stăpânire pe ea. Dust era un blestem. Blestemul ei. Dacă nu reuşea să se descotorosească de el, va pleca ea. Departe. Departe de L.A. şi de Adam Smart.

Maşina pătrunse în şirul de maşini care sufoca strada Strip. „Treasure Island” şi „Bally’s” îi acopereau orizontul ca un formidabil zid chinezesc. Dorana se

simţea obosită şi asudată. Avea nevoie de un duş şi de un somn de câteva ore. Chiar în seara aceasta va lua legătura cu Dan Norris. Din cauza oamenilor senatorului Ucks, se vedea obligată să acţioneze la repezeală, înainte de a se face remarcată.

În faţa complexului „Morgan”, lăsă Cadillacul în seama pazniculuі deghizat în pirat şi urcă în cameră. Îşi scoase taiorul şi se băgă sub duş. De dimineaţă încercase să dea de Adam la birou, dar i se răspunsese că era în şedinţă. Niciodată nu-i plăcuse să fie sunat la bancă, îşi făcea despre virilitate idei exagerate. Ideile unui om impotent?

Rămase multă vreme sub apă, cedând convingerii absurde că trebuia să-şi rehidrateze corpul, altfel s-ar transforma în fire de praf. Apoi se îmbrăcă într-un halat alb şi se instală în faţa lucarnei, de unde se dezvăluia incredibila panoramă a „Louxor”-ului, cu falsul sfinx şi piramida neagră, construită de faraoni în anul 3 000 î.e.n.

„Sunt o netrebnică, gândi ea cu o detaşare ciudată, dar am motive.”

4

Dan ieşi din casă la căderea nopţii şi se îndreptă spre „Bilto’”, un local situat la ieşirea din oraş. Avea poftă de un castron de chili şi crutoane. Ştia că la ora 22, marţi seara, directorul lipsea, ducându-se la o partidă de poker, de unde nu-şi mai făcea apariţia până pe la 3 dimineaţa. Dan îl urmărise destulă vreme pentru a-i învăţa inflexiunile vocii, ticurile verbale şi ciudatul mod de a expectora între două fraze, ca mai toţi marii fumători cu plămânii gudronaţi. Omul se numea Paragon Juice şi avea trei chelneriţe: Lucy, Anny şi Shelly, pe care le tiraniza şi le pipăia fără ruşine. De-ndată ce

trecea pragul sălii de biliard unde avea loc partida, Dan se năpustea într-o cabină şi forma numărul de la „Bilto”‘.

— Alo, mârâia el imitând vocea lui Paragon când una dintre fete îi răspundea, sunt eu, Juicy. O să vină unul dintre vechii mei amici, se numeşte Claymore, ca şi bătrânele mine pe care le explodam în nasul gălbejiţilor din Vietnam. Serviţi-l cu tot ce-şi doreşte, pe cheltuiala casei, înţeles? Şi, dacă îi vine cheful de „una mică”, trageţi cu paiul scurt pe cea care va cădea în plasă!

Şi încheia cu un hohot de râs deocheat, trântind receptorul.

Apoi se îndrepta spre local şi înfuleca din castronul cu chili, după ce se prezentase drept Claymore.

La toate acestea îl împingea nu atât sărăcia, cât nevoia de a-şi oferi o reprezentaţie privată. Emoţia de a-l simţi pe celălalt înghiţind momeala. Plăcerea de a-şi înşela interlocutoarea. În singurătatea sa, regăsea reflexele din copilărie, se distra reeditând vechile glume de şcolar. Cu nasul în farfuria cu fasole şi ardei, imita soneria telefonului, îşi ţinea râsul văzând chelneriţa ducând receptorul la ureche. Îi imita pe cei din jurul lui, provocând nemaiîntâlnite confuzii. Cel mai bun gag consta în a imita vocea unui copil de cinci ani care, pe un ton plângăreţ, se văicărea că are o nevoie presantă să facă pipi. Avea un ventriloc în el şi, după câteva minute, vaietele stridente ale puştiului invizibil generau o zăpăceală generală care îi crea cea mai mare satisfacţie. Unii priveau sub mese, bănci, mergeau chiar să verifice în toalete. Un adevărat regal.

Decăzuse, probabil, foarte tare, dacă ajunsese să se amuze de glume aşa de stupide!

Odată terminată cina, spăla putina, jumătate satisfăcut, jumătate dezgustat de sine însuşi.

În lunile care urmaseră „interdicţiei” sale, încercase să supravieţuiască participând la concursuri de amatori. Se deghiza şi se cocoţa pe scene mizerabile, în mijlocul

unor turişti cu performanţe jalnice. I-ar fi venit foarte uşor să câştige premiul întâi, dacă ar fi putut să se mulţumească cu o imitaţie aproximativă, deoarece concurenţii erau vai de capul lor! Dar totdeauna, bătrânul demon al perfecţiunii se trezea în el, trădându-l, şi se lansa într-un număr uluitor, care făcea sala să se prăpădească de râs. Atunci, invariabil, se găsea cineva care să se ridice, să-l arate cu degetul şi să strige: „Ei! Dar acesta este Dany Norris!” Începând din acel moment, era terminat. Organizatorii se aruncau asupra lui, dându-l jos de pe estradă în şuturi, întrebându-l dacă nu-i era ruşine să înşele bieţii oameni!

O dată câştigase premiul întâi de o sută de dolari, dar asta pentru că în ziua aceea fusese răguşit şi febra îl împiedicase să-şi dea adevărata măsură.

Ieşea din „Bilto”‘, când simţi că era urmărit. La început crezu că era vorba de maşina gri a gorilelor senatorului, dar un reflex într-o vitrină îi arătă că era încă o dată misterioasa Fleetwood. Femeia în taior alb era la volan, se deplasa încet şi privirile lor se întâlniră în oglinda unui magazin. Ea nu încercă să disimuleze faptul că-l studia. Fără a-l scăpa din ochi, ea întinse braţul pentru a debloca portiera din partea pasagerului. Putea să treacă drept o invitaţie la sex, dar Dan ştiu pe loc că nu era vorba despre aşa ceva. Era curios să afle. Se îndreptă spre vehicul şi urcă.

De-ndată ce se aşeză, observă Biblia cu coperţi din carton albastru, pusă pe bord. O Biblie ieftină, din cele pe care le distribuiau prin hoteluri evangheliştii. Îi era teamă că dăduse peste vreo nebună hotărâtă să-i salveze sufletul, una din acele trândave, cărora sectele le făceau curte datorită donaţiilor generoase.

— Ştii că sunt cu ochii pe dumneata de ceva vreme, nu-i aşa? întrebă necunoscuta în loc de prezentare.

Avea vocea unei stewardese care anunţă iminenţa unei prăbuşiri. O voce netedă, menită să rămână

„corectă” până şi în flăcările rugului.

— Mă numesc Dorana, zise ea. Nu avem mult timp la dispoziţie, nici dumneata şi nici eu. Aşa că nu trebuie să-l risipim în mirări şi întrebări stupide. Vreau să-ţi propun o afacere. Ştiu că eşti pe marginea prăpastiei… ca şi mine. Putem să ne ajutăm reciproc. Sunt mulţi bani de câştigat şi talentul dumitale mă interesează. Îţi spun de la bun început că este ilegal. Acum poţi să spui „nu” şi să cobori, hotărârea de a renunţa îţi aparţine.

Dan observă că ea se uita în oglinda retrovizoare, de teamă să nu vadă maşina gorilelor ivindu-se după colţul vreunei străzi.

— Te-am abordat în această seară pentru că îngerii păzitori sunt la „MGM”, făcu ea. Se joacă de-a orele suplimentare, escortând un jucător căruia i s-a acordat o linie de credit de un milion de dolari. Asta ne lasă câteva ore de libertate. Dacă spui „da”, plecăm în noapte, fără întârziere. În felul ăsta vom avea şansa să scăpăm de filaj. Presupun că nu laşi mare lucru în urmă?

— Unde vom merge? întrebă Dan.

— În L.A., şopti Dorana. Acolo se va întâmpla totul, îţi repet: este ilegal, cu un câştig mare la mijloc, dar, dacă facem cea mai mică greşeală, ne vom trezi la închisoare pentru restul zilelor noastre. Vrei să auzi mai mult?

— Da, făcu Dan. Ştiţi foarte bine că nu prea am de ales; dacă rămân aici, vor sfârşi prin a mă ucide. Vreau să-mi iau viaţa de la zero şi-mi trebuie bani.

Dorana dădu din cap şi porni automobilul pentru a părăsi Las Vegas, fără a trece prin Strip. Tensiunea nervoasă îi înţepenea mâinile pe volan. Dan o studia pe furiş. Era foarte frumoasă, chiar şi de aproape, acea frumuseţe pe care ţi-o dă viaţa uşoară, esteticienele de lux şi curele de refacere trimestriale. Era dintre acelea care au timp să se ocupe de trupul lor în chip profesionist şi nu-şi permit nicio abatere. Asta presupunea o voinţă de fier. Goală, sigur nu prezenta

niciun milimetru de grăsime sub linia ombilicului. Ridurile nu se ghiceau decât pe faţă, în ochii febrili, în buzele muşcate. Dan se simţi deodată jegos pe lângă ea, cu hematoamele sale, crustele de sânge închegat la gură, părul gras.

Luară drumul deşertului. Merseră cu maşina un sfert de oră prin mijlocul câmpiei de praf, colonizată de trailerele jucătorilor ruinaţi, şi se opriră în parcarea unui mic motel.

— Am închiriat un bungalow, anunţă ea. Ceea ce trebuie să-ţi explic este destul de lung şi complicat. Prefer să nu mă întrerupi, deoarece nu avem timpul necesar pentru a intra în detalii. Asta va fi mai târziu. Eşti sigur că vrei să mergi până la capăt?

— Combinaţia asta…, începu Dan, implică moartea cuiva?

— Nu, răspunse Dorana, nimeni nu va fi ucis, de asta te asigur. Este o escrocherie, nu un asasinat. Vei risca mai puţin decât aici, cu tipii care sunt pe urmele dumitale şi care te împing la sinucidere.

— Văd că aţi avut timp să vă informaţi, rânji Norris.

— Nu este aşa greu, evită femeia. Dumneata faci parte din curiozităţile turistice ale regiunii şi barmanii nu se lipsesc de plăcerea de a povesti despre aventura dumitale, asta fascinează turiştii. În curând o să fii pozat precum omul-iguană de la Key West. Sindicatul de iniţiativă o să-ţi aloce poate şi o pensioară, cine ştie?

Tonul batjocoritor fiind cauzat doar de nervozitate, Dan preferă să n-o supere. Deschise portiera şi coborî, evitând zonele luminate. Dorana scoase cheia din poşetă. Intrară într-un bungalow curat, dar rudimentar. Tânăra femeie nu aprinse decât veioza şi trase perdelele. Se lăsă să cadă într-un fotoliu indian din lemn şi piele scorojită. Nu-şi încrucişă picioarele şi rămase cu genunchii foarte strânşi, lipsindu-şi tovarăşul de spectacolul pulpelor sale. Dan observă că-şi pusese Biblia pe pântece. Începea să se întrebe ce urmăreşte. O

iritare amestecată cu frică îi dădea brânci să o zgâlţâie. Abstinenţa la care fusese constrâns în aceste ultime luni îi aprindea în spirit fantezii de viol care nu-i stăteau în fire. Se simţea bizar, în pielea altuia…

Dorana îi lăsă timp să se obişnuiască cu penumbra. Abajurul indian răspândea o lumină roşiatică în cameră, creând o atmosferă propice apropierilor intime. Era resemnată, ştia că la un moment dat (de preferinţă la sfârşitul întrevederii) *bărbatul* va abuza de ea, ştiind că are nevoie de el pentru realizarea planului, că nimic nu se putea face fără colaborarea sa şi că ea se afla în imposibilitatea materială de a-i refuza trupul. Ceilalţi procedaseră la fel. Ea nu-i respinsese, dar nici nu-i făcuse plăcere. Nu era dintre acelea pe care gândul de a face dragoste cu un necunoscut să o excite. Suzana era aşa. Dar nu şi ea.

Deşi fuma rareori, simţi nevoia să-şi aprindă o ţigară, apoi se gândi că tutunul îi va usca şi mai mult gâtul şi preferă să se abţină. El aştepta, aşezat chiar în faţa ei. Frica şi dorinţa îi dădeau o privire de lup. În momentul acela avea ochii lui Dust.

— O să fac istoricul situaţiei, începu ea. M-am căsătorit acum zece ani cu un domn, pe nume Adam Smart. El pretindea că este bancher… co-asociat într-o afacere care se numeşte Trade Ltd., dar, încetul cu încetul, am descoperit că, de fapt, era unul dintre mulţii funcţionari superiori ai acestei bănci şi nimic mai mult. Un administrator de conturi ca atâţia alţii. În apărarea mea voi spune că avea acea dezinvoltură de comportament pe care o vezi la oamenii bogaţi. Un deplin dispreţ pentru bani. Era capabil să închirieze un avion în toiul nopţii pentru a merge să deguste o specialitate locală în alt stat. Acest gen de excentricităţi, înţelegi. Eram tânără, am crezut cu adevărat că banca îi aparţine pe jumătate.

Încetase să mai distingă chipul lui Dan. Acum privea

prin el, lăsându-se cuprinsă de imaginile trecutului.

Îl revedea pe Adam, la ieşirea de la acel *shooting* pentru un croitor de lux din La Brea: atunci i se hotărâse soarta. Adam, cu silueta lui de vânător de fiare sălbatice, cu tâmplele grizonate, mustaţa virilă deasupra buzelor cărnoase. Avea pe-atunci patruzeci de ani bătuţi pe muchie. Dorana fusese emoţionată mai ales de mâinile lui dure. Mai târziu, aflase că îşi întărea muşchii frământând mingi de cauciuc, în timp ce dicta corespondenţa sau studia vreun dosar. Acest obicei îl dotase cu degete puternice, de o fermitate de oţel, care se înfigeau în carnea femeilor şi le ţinea imobilizate în pat. Ea nu încerca să se mintă: nu-i displăcuse.

Imaginea se fărâmiţase cu trecerea timpului, atunci când sfârşise prin a înţelege că Adam nu avea nimic. Casa de pe dealuri, cele două maşini, bungalow-ul de duminică din Malibu… avionul privat… toate acestea îi erau împrumutate de bancă ca o panoplie de reprezentare. El se ferise să i-o spună, şi Dorana aflase prin indiscreţia mai mult sau mai puţin accidentală a unei secretare. În realitate, Adam nu avea aproape nimic în contul său curent. Banii i se strecurau printre degete. Note de restaurant, închiriere de vapor, excursii la Nassau, Key West, Hawaii… Salariul său dispărea în întregime într-un ritm de viaţă la care nu avea dreptul.

Îi trebuise ceva timp tinerei femei, cum era pe atunci, ca să înţeleagă că trăia într-un decor. În fraudă. Toţi vecinii lor erau oameni bogaţi, dar ei, familia Smart, se prefăceau doar.

Adam venise la bancă la treizeci de ani. Îşi pusese la bătaie prestanţa pentru a impresiona văduvele bogate din San Diego sau Beverly Hills şi a le convinge să-şi plaseze banii în proiectele imobiliare ale Trade Ltd. Se părea că plătise mult, chiar cu propria persoană, în acele ocazii. Dar trecuseră zece ani, se şoptea că talentele lui sexuale secătuiseră din cauza exceselor de zel care îl propulsaseră în postul pe care îl ocupa în

prezent. Astăzi văduvele, fermecate la început de acest bărbat de cincizeci de ani, cu ţinuta unui comandant de US Navy, se mirau de moliciunea şi de lipsa sa de grabă în a „concretiza” avansurile. Tinerii lupi din şcolile de comerţ începuseră să-i sufle clientela de sub nas. Şi, ca totul să fie şi mai grav, iată că înnebunise după acel câine de care nu se despărţea niciodată, nici chiar atunci când se ducea la mesele de afaceri la care îl invita Dick Weston, patronul său.

— M-a tras pe sfoară, spuse încetişor Dorana. Mi-a interzis să lucrez sub pretextul că un manechin trebuie să renunţe în plină glorie, m-a amăgit cu deschiderea unui magazin pe Rodeo Drive, când el nu avea nici primul dolar din cât ar fi costat afacerea. Mi-a interzis să fac un copil, argumentând că sunt eu prea imatură şi că n-aş face altceva decât să transmit nevrozele mele micuţului… M-a minţit în toţi aceşti ani, desfrânându-se pentru bancă. Iar atitudinea lui s-a schimbat. A devenit ciudat… din ce în ce mai distant. Şi-a pus în cap să cumpere un câine şi să-l dreseze, el care nu suporta niciun animal domestic.

Dorana povesti tot ce gândea despre Dust. Îi era puţin frică să nu vorbească prea mult, să nu treacă drept nebună sau isterică. Dan asculta fără a scoate o vorbă, cu mâinile aşezate pe braţele fotoliului. Avea nişte mâini oarecare, moi şi scurte, probabil lipsite de forţă, ca ale tuturor artiştilor. După o vreme, se agită în fotoliu.

— Vrei să ucid câinele? întrebă el. Despre asta e vorba? Crezi că soţul plănuieşte să te asasineze şi preferi să te descotoroseşti de ucigaşul pe care l-a ales pentru a executa treaba în locul lui?

Dorana negă din cap. Îşi dădea seama că era confuză şi că interlocutorul său nu mai înţelegea nimic.

— Nu, zise ea. Dust este mult prea şmecher, oricum mai şmecher decât noi. Nu trebuie să facem nimic împotriva lui… ar ghici imediat. Cred că este imposibil

să-l surprinzi şi să-l duci de nas. Are cel de-al şaselea simţ. L-a atacat pe Paco înainte ca acesta să-şi fi putut scoate arma din buzunar. Simţise mirosul prafului de puşcă şi a unsorii de pistol prin veşmintele grădinarului. S-ar întâmpla ceva asemănător, dacă ai încerca să-l ucizi… sau să-l otrăveşti. Nu s-ar da bătut.

— Atunci, nu văd ce aştepţi de la mine, suspină Dan. La naiba, eu sunt doar un saltimbanc, imitator, şi nu dresor.

— Asta o ştiu foarte bine, făcu Dorana iritată. Dar încerc să-ţi expun faptele. Este important. Când vei fi acolo, va fi necesar să ştii toate astea, şi bucătăreasa, Anita, fiind prezentă, nu voi mai putea să-ţi vorbesc aşa cum fac în acest moment.

Ea se ridică pentru că simţea nevoia să bea ceva. Biblia îi căzuse din poală cu un zgomot surd, care îi făcu să tresară. Merse să deschidă un frigider minuscul şi scoase o sticlă de vodcă Absolut. Deschise sticla şi umplu două pahare din plastic. Era conştientă că greşea bând, mai ales că trebuia să plece imediat ce-şi termina istorisirea.

— Eu cred…, începu ea rezervată. Cred că Adam a devenit impotent. O necrozare a vaselor de sânge irigatoare, boală de care şi tatăl său a început să sufere cam la aceeaşi vârstă. Am aflat de la o mătuşă a lui. Tatăl lui s-a sinucis la cincizeci şi patru de ani cu un pistol pe care îl adusese din războiul din Coreea. Mă gândesc că soţul meu este lovit de acelaşi rău şi că este pe punctul de a-şi pierde busola. Mi-e frică de el, nu mai vreau să trăiesc cu el.

— Divorţează, mormăi Dan. Şterge-o!

— Nu mă va lăsa să plec, afirmă surd Dorana. Nu cu toate zvonurile care circulă în bancă. Dacă l-aş părăsi, ar fi o confirmare a bârfelor referitoare la virilitatea sa. Iar eu sunt prea bătrână să iau totul de la zero, fără niciun ban. Sunt lucruri pe care le faci la douăzeci de ani, nu la patruzeci.

— O! se strâmbă Dan. Încep să înţeleg… are o asigurare de viaţă. Vrei să-i faci de petrecanie şi să cadă ţap ispăşitor potaia? „Dresorul amator a fost sfâşiat de animalul pe care îl chinuia?” Nici nu poate fi vorba, eu nu sunt ucigaş. N-aş fi în stare să fac aşa ceva.

Dorana bătu din picior.

— Oh! Taci! şuieră ea. Am zis deja că nimeni nu va fi ucis! Sunt mai deşteaptă decât par.

Se aşeză la loc şi începu să golească votca cu sorbituri mici. Avea nevoie de anestezie pentru cele ce aveau să urmeze. Îl studie pe Dan, imaginându-şi-l gol, culcat lângă ea. Nu era foarte curat, dar cei doi care îi precedaseră nu fuseseră cu nimic mai strălucitori. Se întrebă dacă nu îi va fi scârbă. Citise într-o revistă că prostituatele îşi ungeau sexul cu lubrifianţi înainte de a intra în patul clienţilor. Luase cu ea un tub („Juicy Joy” – ce denumire groaznică!), dar Norris îi va lăsa oare răgazul acestor pregătiri cam sordide?

— Nimeni nu va fi ucis, repetă ea. Am aflat de la o prietenă, o acţionară importantă la Trade Ltd., că Adam va fi concediat. Vor angaja cadre tinere de la Tokio, cu metode moderne. Adam este prea bătrân, prea excentric pentru a-l mai folosi multă vreme. Îl vor da afară. Ni se va lua vila de pe dealuri, maşinile, casa din Malibu, avionul. La vârsta lui, nu va mai găsi de lucru, vom fi tocmai buni să ne instalăm la ţară, într-o casă din bârne. Cu indemnizaţia de concediere, se va lansa într-un comerţ imbecil: o crescătorie de câini care va da faliment sau ceva în genul acesta… Nu mă văd pregătind oale de supă pentru a hrăni o armată de pitbulli. Şi mai puţin încă să fac curat în cuşti sau să mătur rahatul.

— Atunci ce vrei? îşi arătă nerăbdarea Dan.

Dorana îşi reprimă dorinţa de a-l pălmui. Ce-şi închipuia el? Că avea să-i dea ordine?… Ea era şefa… Ea plănuise totul. Întreaga lovitură, de la început până la sfârşit.

— Vreau să plec cu mâinile pline, explică ea într-un sfârşit. Cu un pachet de bişţari. La dracu'! Am tot dreptul. Vreau să fiu despăgubită, să reîncep în condiţii bune, în altă parte, departe de California. Să deschid o casă de modă la New York, să desenez propriile mele modele, să lucrez pentru o clientelă aleasă…

— Ce bişţari? i-o tăie Dan. Tocmai mi-ai spus că soţul dumitale este ruinat. Vrei să-i şterpelim cecul de ajutor social?

— Nu fi idiot, replică Dorana. Mai există o posibilitate. O dată pe lună, Trade Ltd. colectează numerarul de la toate sucursalele. Camera seifurilor se umple atunci cu saci închişi cu lacăte. Se umple până la tavan, ştiu asta, am văzut cu ochii mei. Sacii sunt plini ochi cu teancuri de bancnote uzate. Câteodată se adună două milioane de dolari. Aceste bancnote sunt apoi repartizate firmelor care îşi plătesc muncitorii în numerar, mai ales când este vorba de *braceros,* adică de mexicani care nu deţin cont în bancă. Adam este cel care răspunde de camera blindată. Contrar a ceea ce crezi, lucrul acesta nu reprezintă o promovare, dar este prea plin de el ca să-şi dea seama. Este o muncă de paznic şi nimic mai mult. Dick Weston, directorul, a fost totuşi destul de abil ca să-l facă să creadă contrariul. A fost suficient un moft de electronică *high-tech* ca să-l facă să înghită gogoaşa. Şi asta îţi şi propun: să punem mâna pe această comoară în timpul weekendului, când nu este nimeni în bancă. Eu nu am cheia lacătelor, dar cu un cuţit bun putem sfâşia sacii.

— Dar combinaţia de la cifrul camerei blindate o ai? o întrebă Dan, ale cărui palme deveniseră umede.

— Combinaţia este chiar Adam, răspunse Dorana. Sau, mai bine zis, vocea lui Adam.

— Oh…, gâfâi Dan. Acum înţeleg.

— Toată încăperea blindată este comandată de un sistem de recunoaştere vocală, şopti Dorana. Cheia care deschide broasca electronică este vocea lui Adam,

murmurând o anumită frază, mereu aceeaşi. Calculatorul analizează parola. Dacă amprenta corespunde celei din memorie, uşa se deschide.

— Care este fraza? întrebă Dan.

Femeia se aplecă pentru a lua de pe jos Biblia căzută pe mocheta din fibră de cocos. O răsfoi în căutarea unei pagini îndoite.

— Aceasta, spuse ea întinzând cartea interlocutorului său. Am încercuit pasajul.

Dan strânse din pleoape pentru a descifra literele minuscule. Ca la toate Bibliile distribuite de societăţile evanghelice, textul era redactat într-un limbaj foarte simplu, în opoziţie cu perifrazele sofisticate ale unor traduceri destinate unui public burghez. Era vorba despre un verset din capitolul 21 din *Apocalipsa sfântului Ioan:*

Şi el mi-a zis: Eu sunt Alpha şi Omega, Începutul şi Sfârşitul. Celui căruia îi este sete îi voi da să bea apa vieţii.

— Numai atât? rânji el. Soţul tău a ales pasajul acesta?

— Da, oftă Dorana.

Îşi amintea foarte bine multele căutări ale lui Adam, de-ndată ce Dick Weston îi explicase ceea ce aştepta de la el.

— Drace, mormăia el întruna răsfoind cărţile din bibliotecă, nu pot totuşi să spun: „Toc-toc! Salutare, eu sunt Adam Smart, deschide-mi uşa!”, trebuie să aibă şi o anumită sonoritate… Să impresioneze clienţii când voi deschide camera blindată în faţa lor.

Bietul Adam, veşnic spionându-şi propria imagine în oglindă. Ea a fost pe punctul de a-i spune cât de ridicol va fi, aplecat peste locaşul microfonului încastrat, profet în costum Armani behăind cuvinte care, în gura sa, vor suna ca tirada sforăitoare a unui comediant prost.

Răsfoise pe rând *Moby Dick, Strugurii mâniei, La est de Eden,* disputând meritele şi defectele citatelor care îi

cădeau sub ochi şi pe care le încercuia cu creion roşu.

— Dragă, se încumetă Dorana. Îţi reamintesc că aceste cărţi sunt proprietatea băncii, n-ai dreptul să le mâzgăleşti.

— De ce ai impresia că aceia care ne vor înlocui aici vor şti să citească? rânji Adam. Tinereii din zilele noastre nu cunosc decât cifrele şi ecranele calculatoarelor.

După ce golise jumătate din etajere, se aruncă pe o valoare sigură: Biblia. Trebui atunci să suporte interminabile declamaţii, încercările sale pentru a găsi tonul cuvenit. Străbătea cu paşi mari salonul, cu un dictafon la nivelul buzelor, înregistrându-se şi ascultându-se pe rând. Un calvar.

— Ai păstrat înregistrările? întrebă Dan.

— Nu, spuse Dorana. Adam le-a şters. Nu te enerva, oricum este inutil să speri că vei înşela broasca electronică cu un reportofon. Numai în filme funcţionează acest gen de şmecherie. În realitate, analiza numerică ar repera imediat că nu este vocea „vie”. Înţelegi ce vreau să spun? Analiza este sofisticată. Ţine cont de foarte mulţi parametri, precum tonul, înălţimea, respiraţia, registrul. Niciun reportofon, chiar şi cel mai avansat, nu poate reda sunetul cu o asemenea perfecţiune. Sau ar trebui să ai la dispoziţie un adevărat studio de înregistrare, să faci o copie numerică pe compact disc, să duci în bancă un reportofon de înaltă fidelitate, capabil să citească acest disc în condiţii optime. Iese din discuţie, deoarece nici dumneata şi nici eu nu suntem specialişti de sunet. De altfel, mai întâi ar trebui ca Adam însuşi să accepte să pronunţe faimoasa frază în microfonul nostru. Inutil să mai adaug că nu trebuie să te aştepţi la colaborarea sa. Dacă ar ghici ceea ce pregătim, şi-ar trimite câinele să ne devoreze. Are o idee foarte înaltă despre activitatea sa în bancă. Ideea de a fi o cheie vie l-a întinerit cu zece ani!

— Înseamnă că aici intervin eu, făcu Dan. Ai nevoie

de mine pentru a imita vocea soţului dumitale.

— Da, răsuflă Dorana. Ai un har. Un har fabulos. Dacă există cineva care să poată vorbi cu vocea lui Adam Smart, acela eşti dumneata.

Dan închise cartea. Coperta prost legată se lipea de degetele sale umede.

— Să admitem că reuşesc, zise el. Merg la bancă la sfârşit de săptămână, vorbesc în microfon… ce se întâmplă dacă imitaţia mea nu este destul de fidelă?

— Gratiile se vor închide, zise Dorana. Te vei regăsi prins într-o celulă de sticlă capabilă de a rezista exploziei unei dinamite. Alarma se va declanşa şi poliţia va veni să te ridice.

— Şi dacă analizorul validează imitaţia?

— Atunci uşa camerei blindate se va deschide precum peştera lui Ali-Baba şi vei putea scoate sacii fără ca nimeni să te întrebe ceva.

— Nimeni? Nici măcar vreun paznic?

— Nu. Dick Weston nu crede decât în electronică. Japonezii sunt cei care au echipat clădirea. Maşinilor nu le pasă de revolvere şi de cagule. Ele nu au familii de hrănit ca paznicii, şi nici nu le dor „stricăciunile” cauzate de un glonte care pătrunde în piept. Sunt insensibile la şantaj, poţi să le insulţi, să le loveşti, nu cedează sub nicio formă.

— Toată banca este supravegheată de roboţi?

— În mare, da. În cazul în care calculatorul reperează vreo anomalie, anunţă comisariatul din colţul străzii şi tot cartierul este încercuit pe loc.

Dan apucă sticla de Absolut pentru a-şi turna în pahar. Mâinile îi tremurau.

— O voce, mormăi el, nu este aşa uşor de imitat. Să nu speri că o să mă mulţumesc să învăţ doar după o înregistrare…

— Nici nu-ţi propun aşa ceva, replică Dorana. Vei putea să studiezi modelul *in vivo.* Vei veni să locuieşti la noi, pe deal. Am concediat grădinarul mexican sub

pretextul că urinase în piscină. Îi vei lua locul. Voi spune că mi-ai fost recomandat de o prietenă sau ceva asemănător. Va trebui să fii foarte atent: să nu vorbim amândoi, să ne comportăm ca doi străini.

— Soţul dumitale este gelos?

— Nu, dar câinele vede tot. Are un al şaselea simţ pentru asta.

Dan pufni într-un râs răutăcios.

— Vorbeşti aiurea, făcu el. Eşti cu nervii la pământ, vezi fantome peste tot.

— N-o să mai gândeşti aşa când îl vei cunoaşte pe Dust, spuse calm Dorana. Dust va fi principalul nostru duşman în timpul operaţiunii. Dacă nu ne luăm toate precauţiile, va ghici foarte repede că uneltim ceva împotriva stăpânului său.

— Pare o sminteală, remarcă Dan cu o ridicare din umeri. Niciun câine nu este atât de deştept.

— Însă Dust este.

Rămaseră un minut, privindu-se. Alcoolul îi făcea să transpire, acoperindu-le pielea cu o peliculă uleioasă.

— Aşadar, dacă reuşesc să păcălesc analizorul, vom putea muta conţinutul camerei blindate fără ca cineva să-şi arate interesul faţă de noi? repetă Dan.

— Exact, confirmă Dorana. Va fi suficient să încărcăm sacii în spatele unei camionete banale. Este, de fapt, singurul punct delicat. Va trebui să ne mişcăm foarte repede pentru a nu trezi suspiciuni. De altfel, nu suntem obligaţi să luăm totul. Bancnotele sunt curate, nimeni nu le-a înregistrat numerele. Teancurile au fost făcute de maşini. Va fi o tranzacţie curentă, dar va fi, probabil, ultima oară când Adam va servi drept cheie vie. Este posibil să-l scoată la pensie anticipată luna viitoare. Sau îl vor muta la o mică agenţie din Kansas, foarte departe, într-un ţinut pierdut. Or să-l numească director, pentru ca această nenorocire să pară o promovare.

— Cum va reacţiona?

— Va fi foarte bucuros. Director de bancă într-un sat…, va fi o ocazie să facă pe omul de vază, va plănui, probabil, să se prezinte la alegerile locale. Eu nu vreau să sfârşesc astfel. N-am avut noroc, am fost păcălită… Înţelegi, cred: Adam trişa. M-a prostit aşa cum prostea văduvele pentru a le convinge să investească în Trade Ltd. Acum îmi vine şi mie rândul, o să-i plătesc cu aceeaşi monedă.

Dan se ridică pentru a străbate încăperea în lung şi în lat. Dorana îl imită, dar rămase nemişcată. Patul era în spatele ei. Se întrebă când se va întâmpla „chestia”. Atmosfera era electrică, ca la apropierea unei furtuni. Învăţase săptămânile trecute că simpla evocare a unui act ilegal creează totdeauna climatul de tensiune sexuală, ca şi cum trupul, prevăzând riscurile de rănire sau încarcerare decurgând din acel act, cerea să se bucure cât mai avea posibilitatea. Alcoolul era de ajutor şi trebuia să recunoască faptul că şi ea era la capătul puterilor şi că dorea să se relaxeze. Îşi dorea orice: o palmă care s-o facă să pufnească în plâns, o mângâiere calmantă, un spasm care să aducă somnul…

Dan se apropie de ea. Acum aproape că se atingeau. Amândoi respirau foarte repede.

— Două milioane de dolari, şuşoti imitatorul. Şi unde va fi soţul tău în acest timp?

— În Mexic, făcu Dorana. Trece frontiera la Tijuana în fiecare sâmbătă, pentru a-l duce pe Dust să participe la luptele de câini. Mai asistă şi la meciurile de box fără mănuşi, între ţărani. Din când în când, participă şi el.

— Tu nu-l însoţeşti niciodată?

— Nu, nici nu ţine s-o fac. Nu mi-a plăcut niciodată Mexicul.

Pălăvrăgeau ca să umple tăcerea. Mâinile lui Dan se aşezară pe reverele taiorului. Dorana închise ochii. Se gândi la gelul lubrifiant din poşetă. Fusese din nou luată prin surprindere. Poate că acesta îi va face mai puţin rău decât cei doi precedenţi? Dar nu avea mari

speranţe; avea un aer atât de nesăţios!

Ea se lăsă răsturnată pe pat, gândindu-se la tot ceea ce nu-i spusese încă. Va fi mult mai greu decât îşi închipuia el şi, dacă i-ar fi spus tot adevărul, ar fi pus mai puţină ardoare în a-i da jos chiloţii. Ea îşi puse mâinile pe şoldurile bărbatului: cel puţin era slab, musculos. Tânăr. Avea pântecele fără grăsime, iar pielea întinsă pe muşchi. Îl trase spre ea, pentru a termina cât mai repede.

„Doamne, gândi ea cu tristeţe, dacă ar şti ce-l aşteaptă!”

5

Plecară în zori, după ce se prefăcuseră că dorm o oră sau două. În realitate, rămăseseră lipiţi unul de celălalt pe saltea, pe întuneric, cu ochii în tavan, reexaminând iar şi iar datele problemei. Nu schimbară nicio vorbă până în momentul în care Dorana se ridică să meargă la baie. Zorii aprindeau luciri ciudate la orizont, un fel de explozie atomică tăcută, la capătul deşertului.

Dan nu ştia cu exactitate ce simţea: teamă, emoţie?

Totul presărat de ruşinea unui raport sexual ratat. Ştia că partenera lui nu simţise nicio plăcere. În situaţii normale, niciodată nu s-ar fi comportat astfel.

În timp ce Dorana mergea să plătească închirierea, el se strecură în maşină, cu ochelarii de soare pe nas. Nu reuşea să se convingă că avea să părăsească Vegasul.

La cel mai mic scârţâit de cauciucuri, tresărea pe banchetă, îngrozit la gândul de a vedea ivindu-se maşina gorilelor. „N-o să ţină, îşi repeta el. Ar fi prea frumos!”

Se înşela însă. Părăsiră fără incidente oraşul pe şoseaua care ducea spre Los Angeles. Acum le mai rămâneau aproape 700 de kilometri până la destinaţie.

Dorana conducea fără a scoate o vorbă. Se întrebă

dacă nu-i purta pică, apoi mintea lui o luă razna şi încercă să-şi închipuie ce va face cu partea lui de parai. Prima chestie care îi veni în minte fu achiziţionarea unei mici staţii radio, la periferia unui oraş de provincie. Dacă reuşea să pună mâna pe o afacere de acest gen, putea să-şi refacă cariera sub un nume de împrumut, pentru un public limitat de agricultori şi camionagii. Mai bine era să fii idolul a două mii de persoane decât să rămâi mut. Ar fi ascultat în magazine, buticuri, cafenele. Ar deveni repede răsfăţatul zonei. Totul era să fie prudent, să nu întreacă anumite limite şi să nu cedeze tentaţiei de a relua vechile lui scheciuri. La naiba! Era un plan al dracului de bun, o adevărată renaştere. Va trebui să ia la periat micile anunţuri pentru a descoperi staţia ad-hoc, dar nu era un lucru prea greu. Cunoştea foarte bine aceste studiouri de înregistrare proptite în mijlocul câmpurilor de porumb şi însufleţite de prezentatori fără anvergură sau talent. Oamenii din ţinut îi ascultau cu o grimasă de milă, mormăind enervaţi la fiecare glumiţă răsuflată care îi făceau să treacă în ochii turiştilor în trecere mai ţărănoi decât erau în realitate. Se difuza muzică country, arii întrerupte de anunţuri publicitare pentru comerţul din zonă. Cu biştari, n-ar fi complicat să pună mâna pe un emiţător, să-l arunce afară pe animatorul principal şi să-i ia locul.

Dan se agita pe banchetă. Se vedea perfect cu ochii minţii, aşezat în mijlocul porumbului, făcându-i să se prăpădească de râs pe ţărănoi şi animând târgurile locale. I-ar fi de ajuns să-şi lase barba să crească, să se radă pe cap şi să-şi cumpere ochelari fără dioptrii. Ar aştepta acolo, departe de pericolele oraşului, ca senatorul William Ucks să binevoiască să moară de un infarct în cursul alegerilor preliminare ale partidului său. Asta oricum se va întâmpla într-o bună zi, nu-i aşa?

Timp de mai multe ore rumegă aceste fantezii, construindu-şi o viaţă imaginară în cursul căreia

devenea gloria Tuckson’s Falls, în Idaho. Trăia acolo fericit, sfârşea prin a se însura cu vreo fată din partea locului, cumpăra o fermă în timp ce senatorul Ucks, compromis în vreo sordidă afacere de moravuri, se zbătea în faţa Congresului, Camerei Reprezentanţilor şi Marelui Juriu.

La prânz făcură popas într-un restaurant pentru camionagii. Mâncară tăcuţi, fără a renunţa la ochelarii negri de soare. Nu aveau poftă nici unul, nici celălalt, dar îşi ungeau gâtul cu ceşti pline de cafea neagră, chemând chelneriţa de-ndată ce o vedeau cu o cafetieră în mână.

Când porniră din nou la drum, Dan începu să pună întrebări pentru a-şi face o idee mai exactă despre ceea ce-l aştepta. Instinctul îl avertiza că Dorana nu-i spunea tot. Indiferent de subiectul abordat, ea revenea veşnic la câinele care părea a fi principala cauză de nelinişte. Se întrebă dacă femeia nu suferea de o anumită formă de paranoia şi hotărî să nu se lase impresionat.

— Când vom ajunge în L.A., îţi voi da nişte bani, explică nevasta „bancherului”. Va trebui să-ţi schimbi înfăţişarea, hainele şi părul. Ai fost o persoană destul de cunoscută şi n-aş vrea să te identifice de la prima vedere. Ai fost în music-hall, ar trebui să fii familiarizat cu machiajul şi deghizările, încearcă să-ţi creezi un personaj de grădinar pitoresc… Nu ştiu: spune că eşti poet, de exemplu. În L.A., toată lumea pretinde a fi artistă, cel mai neînsemnat chelner de bistrou scrie scenarii pentru Hollywood. Prezintă-te drept un fel de poet ţăran, cowboy poet, rival al lui Walt Withman sau Thoreau, dar să nu greşeşti să-l iei pe Adam drept un prost. Are un deosebit simţ al manipulării psihologice, este un excelent vânzător. N-o să-ţi fie uşor să-l duci de nas.

— Va trebui să-l aud vorbind, obiectă Norris. Nu toate vocile sunt uşor de imitat. Asta se învaţă ca o partitură muzicală, cu pauze, suspine şi respiraţie. O

dată am avut o problemă, cu un actor. Nu reuşeam să-i reproduc dicţia la perfecţie, mereu era ceva ce şchiopăta, o mică diferenţă pe care doar eu o percepeam. Într-o zi, interogând-o pe cosmeticiana lui, am aflat că îl supăra o excrescenţă osoasă la gingie, ceea ce îi făcea limba să devieze, obligându-l la un şuierat destul de ciudat în tot ce spunea. Mi-am fabricat o falsă malformaţie: o biluţă mare de gumă de mestecat pe care o lipeam în gură la fiecare imitaţie şi aşa am reuşit să obţin sunetul perfect. Îţi povestesc toate astea doar pentru a-ţi explica că este nevoie de răbdare şi nu este o treabă de două minute.

— Adam are o voce puţin specială, spuse încetişor Dorana. Toate văduvele din Malibu erau nebune după el, ajungând să afirme că se bucura de un timbru de hipnotizator. Când era tânăr, un producător i-a propus chiar să lucreze la postsincronizare, pentru a dubla vedetele străine. Eu nu mă pricep, nu-mi dau seama dacă vocea lui poate să-ţi dea de furcă. Anumite voci ridică, aşadar, probleme? Am remarcat că dumneata nu ai o voce proprie. De fiecare dată când deschizi gura, te exprimi cu un timbru diferit. Mă gândesc că nici măcar nu-ţi dai seama. Asta produce un efect caraghios, ca şi cum ai fi posedat şi mai mulţi indivizi ar coabita în trupul dumitale.

Avu un mic râs de scuză pentru jignirea comparaţiei. Dan înălţă din umeri.

— Ai dreptate, admise el. Nici eu nu mai ştiu care este vocea mea reală. De la opt ani am început să imit celebrităţile pe care le admiram şi, de atunci, n-am încetat să mă ocup cu asta. Există o parte schizofrenică în asta, sunt conştient, dar actorii păţesc la fel. Este involuntar, mi se întâmplă să-i răspund unui interlocutor imitându-i vocea, prin mimetism animal, pentru a stabili cel mai bun contact.

— Să te fereşti să faci asta cu Adam, spuse sec Dorana. Şi-ar da imediat seama, deoarece el însuşi a

practicat acest truc. Toţi vânzătorii buni sunt comedianţi. Maimuţăresc la perfecţie oamenii cărora li se adresează, pentru a crea un climat de încredere, instalând o înţelegere fictivă. Sunt sigură că atunci când este singur cu Dust începe să latre ca să încerce să comunice cu el!

Dan scoase un hohot de râs nesigur, fără a reuşi să înţeleagă dacă femeia vorbea serios sau îl lua peste picior.

În cursul după-amiezii, se opriră într-un motel pentru a se odihni. Dorana părea epuizată. Se întinse pe pat îmbrăcată şi adormi aproape pe loc. Dan o privi dormind. Visa, se agita, mormăind câteodată cuvinte de neînţeles. Neliniştea începea să pună stăpânire şi pe el. Va fi oare la înălţime? De data aceasta nu va fi vorba de a păcăli o sală plină de spectatori ameţiţi şi complici; singurul public va fi o maşină lipsită de umor, o maşină care îi va transcrie vorbele în curbe matematice pentru a verifica dacă se suprapun modelului din memoria sa. Dacă va greşi cât de puţin, capcana se va închide în jurul lui. În mod paradoxal, în această provocare exista ceva care îl atrăgea mai mult decât banii: nevoia perversă de a fi cel mai bun, de a învinge un calculator cu propriul său joc. Era o sminteală la mijloc, dar era în el şi nu se putea opune.

Ajunseră în L.A. spre seară. Dorana scoase un plic subţire din poşetă şi i-l întinse.

— Este tot ce pot să-ţi dau, spuse ea. Nu dispun de mulţi bani pentru a finanţa această operaţiune. Îţi repet: familia Smart este falită. Ia o cameră într-un hotel ieftin pentru noaptea aceasta. Găseşte o maşină de ocazie şi vino acasă mâine pe la ora două. Vei fi găzduit sus, în capătul grădinii. Există acolo un fel de cabană pe care o ocupa grădinarul de dinainte, nu este formidabilă, dar asta îţi va permite să fii la faţa locului când Adam se

întoarce de la bancă; altfel, nu vei avea cum să-l studiezi. Gândeşte-ţi bine personajul; dacă îi displaci, te va da afară pe loc. Nu fi arogant şi ascultă-l cu atenţie. Nu încerca în niciun caz să-l momeşti pe Dust. Tuturor le e frică de el şi Adam este foarte încântat de asta. Îl vei supăra, dacă vei acţiona altfel. Şi, mai ales, fii prudent, nu încerca să-mi vorbeşti. Nimeni nu trebuie să bănuiască că ne cunoaştem.

— De acord, făcu Dan pe care aceste recomandări îl nelinişteau. Dă-mi adresa.

Ea îi înmână o schiţă sumară. Avea aerul grăbit că vrea să plece, fără îndoială de teama de a nu fi văzuţi împreună. Îi strecură schiţa şi banii în buzunar şi Dan coborî din maşină.

— Pe mâine, zise el.

Femeia demară fără a-i răspunde, lăsându-l pe marginea trotuarului. Dan îşi consultă ceasul, îi mai rămâneau câteva ore pentru a intra în pielea unui personaj dezarmant. Se hotărî să se prezinte sub înfăţişarea unui hipiot retardat şi cu un zâmbet nătâng, un năuc al naturii şi al regimurilor vegetariene sau macrobiotice. Un mâncător de tofu. Nu-i trebui prea mult timp pentru a dibui un magazin de cărţi de ocazie, de unde cumpără o droaie de antologii de poeme. Sylvia Plath şi compania. Într-o dugheană de împrumuturi pe gaj, făcu rost de o maşină de scris care trebuie că făcuse Războiul din Coreea în valizele unui corespondent de presă nu prea îngrijit, precum şi trei perechi de ochelari în stilul lui John Lennon, din sticlă roz, bleu şi galben. Manuale de grădinărit „natural” şi un rucsac marinăresc tocit până la urzeală îi completară deghizarea. Se fofilă apoi pe străduţele care înconjurau o clădire de birouri şi recuperă din tomberoane un vraf de foi scrise indescifrabil, creioane muşcate la capăt, clasoare rupte pe la colţuri, pe care le băgă în rucsac. Un talcioc îi furniză o jumătate de duzină de tricouri, două cămăşi şi o pereche de blugi „dezinfectaţi” în schimbul a treizeci

şi cinci de dolari. Câteva bandane colorate îi vor permite să-şi înnoade fulare pe cap în stilul „corsar”. Era prea tensionat pentru a-i fi foame. Glasul raţiunii îi şoptea să o ia la fugă fără a mai privi în urmă, dar… unde se putea duce?

Se hotărî să găsească un hotel şi să-şi petreacă seara studiind manualele de grădinărit pentru a-şi reîmprospăta memoria, pentru că nu se mai atinsese de un hârleţ din adolescenţă. Odată instalat, reuşi să adoarmă cu mare greutate. Îşi desfăcu părul din coc şi-l lăsă liber, pentru a-şi schimba înfăţişarea. Nu era deloc suficient. Bandana de corsar şi ochelarii se dovediră mult mai eficienţi. Murea de nerăbdare. Dacă ar fi avut mai mulţi bani, i-ar fi cerut portarului să-i trimită o fată, dar trebuia să economisească pentru a-şi cumpăra o maşină. Îşi omorî timpul mâzgălind poeme fără cap şi coadă pe dosul foilor dactilografiate recuperate din tomberoane. Făcea ştersături cu generozitate, pentru a da iluzia unei reale căutări literare. („Păsările pietrelor surde au pierdut lumina, culorile tăcerii şi-au pictat penele grele…”) După o oră, reuşise să producă vreo treizeci de pagini de măgării similare, însoţite de comentarii mistice pe care le intitulă:

Operele poetice ale lui Jason B. Coleman.
Rătăcirile în osuarul secret al unui masacru tăcut.

Era suficient pentru a crea o perdea de fum, niciun curios n-ar reuşi să citească mai mult de două strofe din această năzdrăvănie.

A doua zi dimineaţă, merse în vizită la vânzătorii de maşini din împrejurimi. La a treia tentativă, puse mâna pe o camionetă Cornet cârpăcită şi echipată cu un bătrân radio cu opt benzi. Proprietarul anterior amenajase spatele în stil caravană, cu un pat care se ridica şi un reşou de camping fixat într-un fel de cutie. Era exact ce-şi dorea Dan. Hodoroaga traversase, fără îndoială, Statele Unite pentru a-şi da duhul în California, dar va rezista până în vârful Hills. Nici nu cerea mai

mult. Îşi transportă lucrurile în interiorul vehiculului, încercând să dea impresia că îşi petrecuse acolo multă vreme. În acest scop, adună din tomberoane multe ambalaje de pop-corn, cutii goale de bere şi cartoane de pizza, pe care le aruncă pe podea, între cărţi şi maşina de scris. Aceste pregătiri îl ajutară să-şi învingă nervozitatea din ce în ce mai mare care punea stăpânire pe el. Nu mai încerca să-şi ascundă faptul că era mort de frică. Dintr-odată, toate neliniştile Doranei deveniseră şi ale lui. Era gata să accepte orice: că afurisitul de câine avea să-i râdă în nas la vederea lui, de exemplu! Sau… poate, chiar să şi vorbească?

Drace! Se ramolea sau ce naiba? Totuşi, supravieţuise gorilelor senatorului Ucks şi nu avea să-i pună beţe în roate o javră amărâtă!

Îşi ocupă timpul rămas cu găsirea unui timbru vocal care dădea bine cu personajul de hipiot retardat. Dorea ceva lent şi pacifist. O voce pe care o au cei care mănâncă doar legume fierte, ton şi iaurt. Ar fi vrut să aibă un reportofon la dispoziţie pentru a se asculta. Va trebui ca Dorana să-i facă rost de un aparat de calitate.

Cu schiţa desfăcută pe bord, o porni spre dealuri. Nu cunoştea foarte bine L.A., el frecventând doar plajele la modă pe vremea când era în plină glorie. Se rătăci pe şosele şi se trezi pe Mulholland, depăşit de maşini sport circulând cu viteză. Deplasarea aerului făcea camioneta să trepideze de fiecare dată. Se crampona de volan, ştiind că râpele erau pline de carcase carbonizate. Mulholland deţinea recordul accidentelor mortale şi a ciocnirilor cauzate de şoferii aflaţi în stare de ebrietate. Toţi vagabonzii de bani gata din Hills veneau să-şi rupă aici ultima Toronado, transformându-şi în acelaşi timp gagica în carne tocată.

De-ndată ce intră pe drumul privat, gărzile care asigurau supravegherea vilelor îl opriră. Trebui să explice că avea întâlnire cu Dorana Smart pentru o slujbă de grădinar, altfel l-ar fi aruncat afară de pe

teritoriul baştanilor. Poliţiştii telefonară din maşina de patrulare pentru a obţine confirmarea spuselor sale. Acest episod îl aduse pe Dan în pragul unei crize de nervi. Fără ajutorul bandanei legate în jurul capului, sudoarea i s-ar fi scurs în picături mari pe frunte. Când urcă din nou în camionetă, gărzile îl priviră îndepărtându-se cu suspiciune. Făcu imposibilul pentru a se calma pe ultimii metri ai traseului. Casa familiei Smart se înălţa pe un teren în pantă, ca multe alte locuinţe din împrejurimi. Stropitul continuu reuşise să menţină aproape verzi peluzele expuse arşiţei soarelui. Pretutindeni era cam la fel, fără ajutorul irigaţiilor pământul se transforma în praf, iarba în paie uscate. Deşertul era acolo, la câţiva kilometri, gata oricând să-şi impună drepturile peste teritoriile fertilizate de om.

Dan opri camioneta în faţa gardului înalt din fier forjat, pe care un leu şi un licorn păreau să se sfâşie reciproc. Apăsă butonul interfonului şi aşteptă ca o voce cu accent hispanic să se audă în difuzor. Se prezentă. Femeia de serviciu – bucătăreasa? – îl anunţă că vine în întâmpinarea lui şi nu care cumva să coboare din vehicul.

— Conduceţi cu geamurile ridicate! ţipă ea cu un ton de panică pe care accentul ei îl făcea şi mai teatral.

Dan se dădu înapoi în grabă, ca şi cum botul vreunui Minotaur avea să ţâşnească brusc printre bare pentru a-i sfâşia braţul. Făcând eforturi să rămână calm, se cocoţă în camionetă şi aşteptă ca grilajul să binevoiască să se întredeschidă. Verifică din priviri dacă portierele erau blocate şi apăsă pe acceleraţie când deschiderea fu destul de mare pentru a lăsa furgoneta să treacă. Vedea deja namila de câine năpustindu-se spre el, spărgând parbrizul pentru a-l apuca de beregată. Totul i se părea posibil…

Casa era albă, strălucitoare în lumina soarelui. Inevitabila piscină avea un nimb de marmură cu vinişoare violete. Piatra, de o fineţe de mătase, evoca

pielea unei femei. „Parcul” înconjura această oază străjuită de palmieri şi lămâi, o iarbă deasă, vie, rodul unei munci constante. Erau puţine locuri unde să-ţi fugă privirea, doar câteva statui animaliere din bronz înverzit. O luptă de negri şi de crocodili în stilul artiştilor din Florida din ultimul secol, un urs înfruntând un leu din munţi. Totul era tratat cu o atitudine tragică, exagerată, care în mod sigur speria doamnele cu ocazia recepţiilor mondene.

Dan conducea încet. Pietrişul scârţâia sub roţile camionetei. O femeie durdulie, cu faţă de păpuşică, ieşi din casă. O mexicană cu părul foarte negru, pe care piepteni din sidef încercau să-l disciplineze. Ea înaintă pe peluză, ca şi cum s-ar fi aventurat pe un câmp minat, aruncând ocheade înspăimântate în toate părţile.

Trebuie să fi avut vreo treizeci de ani, cu mâini curios de mici şi delicate pentru braţele ei dolofane. Sosind lângă vehicul, îi făcu semn lui Dan să coboare geamul.

— Este din cauza câinelui, explică ea cu o voce gâfâită. Ţi s-a vorbit de el? Sunt sigură că nu! Nimeni nu vrea să lucreze aici din cauza acestei javre ticăloase; pe Jesus, fiul meu, l-a muşcat deja. Dacă aveam carte verde, aş fi luat-o la goană de aici, şi chiar imediat!

— Eu sunt noul grădinar, anunţă Dan cu vocea „pacifistă” pe care şi-o fabricase.

— Ştiu, i-o tăie femeia. Iar eu sunt Anita, femeia bună la toate. Anita Vásquez. Nu trebuie să te plimbi singur prin grădină până ce nu vei fi prezentat câinelui. Este în joc siguranţa dumitale, înţelegi?

— *Prezentat câinelui*? repetă, prefăcându-se nedumerit.

— Da, explică Anita cu nerăbdare. Cineva autorizat trebuie să te ducă până la el, tratându-te ca pe un prieten.

Va trebui să-ţi miroasă mâna, fesele, în timp ce va fi asigurat că eşti un băiat cumsecade. După ce vor fi

îndeplinite toate aceste formalităţi, poate va accepta să nu te muşte!

— Dar potaia asta este câinele din Baskerville! bombăni Dan.

— Nu, făcu Anita, este câinele domnului Adam, nimeni în afară de el nu se mai apropie de dulău. Nu trebuie să consideri lucrurile uşoare. Jesus, fiul meu, nu m-a ascultat şi acum are o cicatrice de douăzeci de centimetri pe fesa stângă. O va avea toată viaţa şi fetele cu care se va culca îşi vor bate joc de el.

Ea tăcu şi aruncă o altă privire panoramică prin grădină. Câinele nu se arăta.

— Coboară, îndrăzni tânăra femeie, poate că o să vină. Sunt sigură că este pe aici şi nu ne scapă din ochi. O să sară pe noi când ne vom crede în siguranţă.

Dan deschise portiera. Avu impresia că testiculele i se strângeau preventiv, pentru a oferi mai puţin colţilor animalului invizibil.

— Ţi s-a explicat ce ai de făcut? se interesă mexicana. Trebuie să stropeşti tot timpul, altfel crapă totul, ars de soare. Peluza cere multă întreţinere, iarba nu creşte decât în trei centimetri de pământ, stratul cultivabil este cu puţin mai gros decât mocheta salonului; sapi puţin şi dai de piatră. Vei locui în cabana din fundul grădinii. Mendoza, grădinarul de dinainte, a amenajat-o cât de cât. Asta nu înseamnă că este foarte curată, bărbaţii au o concepţie bizară despre locuinţă.

Pornise deja, luându-l pe Dan după ea. Destul de ciudat, îl luase de mână ca pe un copil.

— Să nu crezi că te agăţ, se grăbi să explice. Nu-ţi face idei greşite. Vreau să te apăr de câine. Dacă vede că suntem amici, poate că va renunţa să te atace.

— Sunt încântat, zise Dan cu o voce gâtuită.

Grădina în pantă părea că se schimbă, deodată, în prăpastie. Impresia era curioasă.

— Când plouă, spuse Anita, şiroaiele iau şi pământul, şi iarba cu ele. Dar presupun că ştii deja toate astea?

Ea nu părea convinsă. Dan se gândi că ar trebui s-o facă mai mult pe grădinarul: să se aşeze în patru labe? Să guste pământul cu vârful limbii? Adevăraţii grădinari făceau lucruri din astea şi în alte părţi sau numai în serialele TV?

Cabana era o construcţie de scânduri decolorate de soare, aşezată strâmb pe grinzi ţinând loc de piloni. O scară care se clătina ducea la uşă.

— Scara se detaşează, explică Anita. Mendoza o aranjase în aşa fel încât s-o scoată peste noapte. Astfel, câinele nu poate să intre. Există o sfoară legată de ultima treaptă.

Dan examină construcţia care semăna mai mult cu o pasarelă de avion decât cu o scară adevărată.

— O iau eu înainte, făcu Anita. Urmează-mă şi ţine mâna pe şoldul meu. Nu trebuie să ne despărţim. Câinele precis se află în spatele nostru.

Dan privi peste umăr. Simţea pielea umedă a Anitei sub ţesătura uşoară a rochiei. Totdeauna îi plăcuseră femeile durdulii.

Ajunşi sus, mexicana împinse uşa care nu avea broască, doar un zăvor uşor de manevrat.

— Uite, spuse ea trecând pragul. Aici ai toate uneltele. Maşină de tuns, seceră, greblă… În cealaltă încăpere este un pat, o masă, un reşou. Dacă vrei să ai apă, trebuie să racordezi chiuveta la unul dintre robinetele din grădină cu un furtun de stropit. Duşul funcţionează cu un rezervor din tablă, pe care trebuie să-l umpli singur. Mendoza a lipit o grămadă de poze porcoase pe pereţi, le scoţi dacă ai un pic de onoare, eu nu mă ating de ele. Am pus săpun, cearşafuri curate, cafea măcinată, bere fără alcool şi chili într-o cratiţă, ca să ai o gustare.

Baraca avea un miros de lemn cald destul de plăcut, ceea ce îi aminti lui Dan de podurile copilăriei sale. Gândi că i-ar fi plăcut să trăiască aici ca un grădinar adevărat. Cel puţin pentru o vreme.

— Să menţii uneltele în stare bună, zise tânăra femeie, dându-se la o parte pentru ca Dan să poată intra în cameră. Domnului Adam nu-i place să se risipească materialele. De asemenea, va trebui să cureţi piscina în fiecare dimineaţă, nimeni nu înoată în afară de câine, dar este o chestiune de poziţie socială.

Dan dădu din cap. În momentul în care intra în cameră, ceva sări în faţa lui. O formă neagră care îl lovi în plin, în piept, şi îl făcu să-şi piardă echilibrul. Căzu pe spate, cu respiraţia tăiată, în timp ce Anita urla.

— Dust! Nu! o auzi strigând. Prieten! Este prieten! Dust! Nu!

Spaima care i se simţea în voce îl băgă în sperieţi pe imitator. Sughiţa întruna, cu respiraţia tăiată, ca şi cum i s-ar fi pus o bilă de lemn pe cutia toracică. Brusc, Anita se aruncă pe el, îi cuprinse gâtul cu braţele şi-l sărută pe gură. Fu cât pe-aci să-i strige că-l sufoca şi mai tare, dar, cu coada ochiului, zări câinele, cu botul încreţit, colţii descoperiţi, adunându-se pe labele din spate pentru a sări din nou.

— Prieten! îngăimă Anita. Este iubitul meu! Înţelegi? Iubitul meu, logodnicul meu. *Mi novio…*

Stătea întinsă peste Dan, într-o poziţie ciudat de intimă, acoperindu-l cu trupul. Câinele ezita, învârtindu-se în jurul lor, ca şi cum ar fi încercat cel mai bun loc de unde să muşte.

— Sărută-mă, şopti Anita, mângâie-mi umerii, repede.

Dan se grăbi să asculte. Mexicana scotea gemete exagerate de satisfacţie pentru a face animalul să priceapă că toate acestea îi plăceau enorm. Animalul stătea în aşteptare, cu ochii aţintiţi.

— Să ne aşezăm, murmură tânăra. Să ne ţinem de mână. Trebuie să ne amestecăm mirosurile. Freacă-ţi nasul de al meu, este o mimică de prietenie pe care câinii o înţeleg.

Dan făcu ce i se ordona. Fără spaima ce-i strângea

stomacul, situaţia ar fi fost ridicolă. Acum distingea mai bine animalul. Era o corcitură. Un amestec de lup şi… *cu ce, de fapt?* Leu? Tigru bengalez?

Avea blana galben-deschis, de culoarea prafului, şi un cap de şacal. Ar fi putut fi Anubis, zeul morţilor din mitologia egipteană.

— Acum o să meargă, oftă Anita. Dumnezeule! A fost cât pe-aci să fac pe mine!

— Era aici, se bâlbâi Dan. Drace, mă aştepta…

— Ţi-am zis că e şmecher, făcu tânăra scuturându-şi rochia. Acum ridică-te încet. O să-ţi iau mâna într-a mea şi o s-o apropii de nasul lui. Nu face mişcări bruşte.

Dan se lăsă pe mâna ei. Dust îşi încreţi botul, ca şi cum l-ar fi silit să respire un miros urât, apoi, dintr-o mişcare a pulpelor, sări din baracă. Îl auziră coborând în fugă pasarela şi scoaseră un suspin de uşurare. Anita luă o batistă din buzunar, o muie la robinet şi îşi şterse gura.

— Să nu-ţi intre tot felul de idei în cap pentru că te-am sărutat, mormăi ea, am făcut-o ca să-ţi salvez pielea. Era dezlănţuit. Cred că ţi-ar fi smuls capul.

— Mulţumesc, bâigui Dan lăsându-se să cadă pe salteaua de paie. Cum de ştia că vom veni aici?

Anita ridică din umeri, în timp ce se aranja.

— Nu ştiu, evită ea. Este un animal mârşav, asta e sigur. Se povesteşte că este un erou, că a ajutat la arestarea a zeci de bandiţi, dar mie nu-mi place. Este nebun, da. Să fii prudent când este prin preajmă.

Ea inspiră de două ori, scoţându-şi sânii în evidenţă.

— Hai, zise ea, gata. Vino, trebuie să te prezint doamnei.

— Este simpatică? se interesă Dan, ai cărui genunchi rămăseseră moi.

— Este o femeie tristă, făcu Anita cu un gest vag. Nu are copii, sigur îi lipsesc. Iar domnul nu este totdeauna foarte drăguţ cu ea.

Ieşiră din cabană şi traversară peluza. Câinele

dispăruse. Casa, în stil colonial mexican, evoca hacienda unui *gobernador.* Albă şi mare, avea multe curţi interioare, verande cu coloane. Opere de artă indiană – vase, măşti funerare, hieroglife sibilinice – decorau pereţii şi partea superioară a şemineelor, pe care nu ai niciodată ocazia să le aprinzi în California, decât de dragul decorului. Dorana fu de o răceală exemplară, foarte „mare doamnă primind un nou angajat". Dan căută în zadar o licărire de complicitate. Dar femeia nu se apropie de el la mai mult de trei metri şi-i dictă ordinele, privind grădina prin lucarnă. Deşi el ştia că totul face parte din joc, simţea un fel de enervare. Avu chef să-i spună că noaptea trecută o ţinuse sub el.

Anita puse capăt întrevederii, trăgându-l într-o cămăruţă pentru a-i arăta locul unde va lua masa.

— Trebuie să vii înainte de ora şase, spuse ea, dacă vrei să mănânci mâncare caldă. Eu la şase şi jumătate plec. Îţi voi lăsa câte ceva în frigider.

— Nu dormi aici?

— Nu, trebuie să-l iau pe băiatul meu de la grădiniţă. Şi apoi, n-aş reuşi să pun geană peste geană din cauza câinelui.

Umplu două ceşti de cafea, împingând una spre Dan.

— Nu trebuie să te laşi impresionat de aerele doamnei, murmură ea. Ei încearcă să păstreze aparenţele, dar nu sunt bogaţi. Casa, mobilele, totul aparţine băncii. Este o locuinţă de serviciu. Chiar şi maşinile, Cadillacul şi Pontiacul, sunt proprietatea Trade Ltd. Doar că trăiesc aici de atâta vreme, încât au uitat acest lucru.

Dan scoase un mormăit vag, care însemna că puţin îi păsa. Se temea de momentul în care va pleca din bucătărie pentru a traversa grădina. Singur, de data aceasta. Anita îi ghici ezitările.

— Ţine, spuse ea luând din cuier un şorţ. Este al meu, pune-ţi-l; astfel vei avea mirosul meu pe tine. Câinii se încred mai mult în ceea ce simt decât în ceea

ce le transmit ochii sau urechile.

— Mulţumesc, făcu Dan, gândindu-se la cât de ridicol va arăta astfel împopoţonat.

După ce termină cafeaua, se hotărî să scoată nasul afară. Rămase un minut nemişcat pe peronul din piatră albă, scrutând peluzele şi tufişurile. Dust rămase invizibil, ca şi cum ar fi fost supus vreunui antrenament special de a se ascunde ochilor eventualilor duşmani. Cu şorţul făcut ghem în mână, Dan porni pe alee. Trebuia să se instaleze şi să-şi înceapă munca. Se hotărî să smulgă buruienile, asta va face impresie şi, cel puţin, nu va risca să comită vreo greşeală. Dorana îl asigurase că Adam nu era interesat de grădinărit, dar nu putea fi sigur că îşi cunoştea foarte bine soţul.

Vreo jumătate de oră se ocupă cu transportul lucrurilor sale în cabană. Aşeză maşina de scris pe masă, cu o foaie albă în car. Apoi îşi „răspândi" operele, pentru ca acestea să fie la vedere, la o eventuală vizită. Făcu o stivă din culegerile de poezie lângă pat, introducând şi semne de carte confecţionate din hârtie. Crea un aspect de seriozitate. Mai rămânea să dea jos de pe pereţi fotografiile erotice prinse în piuneze de Mendoza. Nu se potriveau deloc cu imaginea unui poet hrănit cu orez şi tofu. Smulse clişeele, luate toate din reviste mexicane sexi, prezentând fete frumoase cu pielea măslinie şi trup durduliu. Sub pat, descoperi o grămadă de benzi desenate din Mexic. Aventurile plângăcioase şi cam porcoase ale unei secretare drăguţe, decăzând încetul cu încetul pe scara socială. Se intitulau „Sclava destinului". Se hotărî să le păstreze pentru a-şi omorî timpul. Verifică dacă singura fereastră se închidea bine, precum şi soliditatea obloanelor acesteia. Pentru a termina, studie pasarela detaşabilă cu ajutorul unei sfori, care izola astfel casa de restul grădinii. Când voiai să ieşi, era suficient să tragi de sfoară şi să fixezi scara în crestăturile special prevăzute. Mendoza trebuie să fi înghiţit multe, de ajunsese să

inventeze un asemenea pod mobil. Toate acestea nu aveau în ele nimic liniştitor.

Nu putea să rămână înţepenit în baracă tot restul după-amiezii, chiar dacă crăpa de frică la gândul de a se foi de colo-colo pe peluză. Făcându-şi curaj, se schimbă, îşi puse o pereche de blugi, tricoul cel mai uzat şi luă uneltele trebuincioase.

Pentru a face impresie, începu să smulgă buruienile din jurul lămâilor. Nu lucrase niciodată cu adevărat într-o grădină, dar avea unele cunoştinţe elementare. Mai delicată se va dovedi folosirea îngrăşămintelor, în cabană găsindu-se îngrămădite vreo cincisprezece bidoane. Dacă se va înşela asupra destinaţiei lor, toată vegetaţia îşi va da obştescul sfârşit în patruzeci şi opt de ore. Îşi promise să buchisească notiţele până în zori, dacă era nevoie.

Îngenuncheat în iarbă, meşterea încetişor, aruncând ocheade dese peste umăr. Nu reuşea să scape de senzaţia de a fi observat. Era, desigur, afurisitul de câine. Dar oare unde se ascundea?

Adam Smart îşi făcu apariţia în cursul după-amiezii. Venea de la o întâlnire cu o clientă sexagenară, care trăia în mijlocul unei duzini de pisici abisiniene. Era motivul pentru care nu putuse să-l ia cu el pe Dust. Dan îl auzi dând explicaţii cu o voce liniştită câinelui, apărut ca prin miracol din spatele unei statui, la auzul maşinii stăpânului. Bărbatul îi vorbea animalului ca şi cum s-ar fi adresat unei fiinţe omeneşti, fără a se prosti. S-ar fi zis că se adresa unui coleg de birou, pentru un raport de sinteză, şi această libertate de exprimare avea ceva tulburător. Traversând peluza, Smart povestea întrevederea în detaliu, câinele nefiind, fără îndoială, capabil să înţeleagă. Nevestei lui ar fi trebuit să-i relateze acest gen de lucruri, nu unui animal, ale cărui facultăţi de identificare vocală nu puteau depăşi cincizeci de cuvinte!

Dan preferă să stea în banca lui. Aspectul lui Smart

îl surprindea. După spusele Doranei, prezentându-l ca pe un fel de gigolo al plasamentelor bursiere, şi-l imaginase ca pe un băiat de pe plajă îmbătrânit. Un *cover-boy* cam efeminat şi stropit din abundenţă cu colonie. Nu era deloc aşa.

Adam avea statura unui ghid de vânătoare din Kenya. Părea să iasă dintr-un roman al lui Hemingway şi aproape că te aşteptai să-i vezi buzunarele umplute cu cartuşe pentru vânătoarea de rinoceri. Îi lipsea doar tradiţionala pălărie Stetson cu panglică din piele de leopard. Era înalt şi solid, foarte puţin buhăit la cei cincizeci de ani ai săi şi cu mâini impresionante, excesiv de musculoase, ca şi cum şi-ar fi petrecut zilele distrugând mingi de tenis între degete, în stilul comedianţilor de bâlci care se etalează la Venice Beach. Avea un gură frumoasă, pătrăţoasă, o mustaţă sură deasupra gurii cu buze de petrecăreţ. Înainte de război, ar fi putut deveni expert în rolurile de *distinguished grey* în filmele sentimentale englezeşti. Un fel de Clark Gable, mai puţin oboseala.

La fel ca un actor, mişcările sale erau atent studiate. Nu s-ar fi comportat altfel sub ochiul camerei. Asta se ghicea după desele priviri pe care le arunca spre toate suprafeţele care îi puteau trimite propria reflectare. Dan îşi dădea seama cu atât mai bine, cu cât el însuşi fusese aşa într-o anumită perioadă.

Smart dispăru în casă, câinele urmându-l îndeaproape. O să vină oare să-l cunoască sau va rămâne indiferent la noul grădinar angajat de soţia lui?

Dan era tensionat. Partida, deja începută, se dovedea mult mai complexă decât crezuse la început. Hotărî să-şi continue munca. Soarele îi ardea obrajii şi se blestemă că nu se gândise să cumpere o pălărie. Timp de o oră, se concentră asupra lămâilor, curăţindu-i, pulverizând pe frunze un insecticid oarecare, pentru a nu risca să le cadă frunzele.

Căldura şi tensiunea nervoasă îi uscaseră gâtul.

Hotărî să meargă la cabană să bea. Anita nu-i vorbise oare de bere fără alcool? O fi caldă, dar nu mai conta. În momentul în care intra în cabană, zări silueta masivă a lui Adam Smart în cameră. Aplecat peste masă, el citea „poemele" angajatului său fără a-şi ascunde un surâs amuzat. Dan îşi reproşă faptul că nu-l văzuse intrând. Omul era aşadar tot atât de viclean ca şi câinele său?

— Nu-mi place poezia, spuse Smart îndreptându-şi trupul. Totdeauna am crezut că este cam lacrimogenă. Este o chestie pentru femei, nu? Nu mă prea pricep, dar poeziile astea nu mi se par foarte „angajate". Văzându-ţi calabalâcul, mi-a fost teamă că am dat peste un comunist. Un bătrân hipiot din Berkeley, pricepi genul? Tipul care, la cincizeci şi cinci de ani, îşi mai punctează conversaţia cu *Hey! man* şi *Cool, brother, cool...*

Dan nu răspunse. Vocea lui Smart îl surprinsese. Era ca un fel de mormăit care părea să ia naştere foarte jos, în străfundul pieptului. O voce de *crooner,* o voce cu aromă de ţigaretă, care accentua în mod bizar silabele finale, aşa cum fac francezii când încearcă să vorbească în engleză. Era probabil voit, studiat. O şmecherie pentru a-şi da un aer „european", să facă să se creadă că trăise la Paris multă vreme. Atât de multă vreme, încât să capete un accent de care nu mai putea scăpa.

— Nu voiam să te jignesc, spuse Adam cu un suspin carnivor. Eu sunt un om direct. Trebuie să umblu cu prea multe subterfugii în meseria mea pentru a nu simţi nevoia să vorbesc pe şleau când sunt acasă.

— Nicio problemă, făcu Dan cu vocea sa „vegetariană". Îmi place autenticul, sinceritatea. Nu sunt nici eu din cale-afară de politicos. Iubesc natura şi tot ce iese din mâinile mele. Cred că am un contact foarte bun cu pământul.

Smart îl asculta distrat. Fără a se sinchisi să ceară voie, începuse să răsfoiască culegerile adunate la capul patului. Surâsul îi rămăsese înţepenit sub mustaţa ca o perie. Dan se întrebă cum puteau femeile să suporte

contactul acestei măturici sure când le săruta. Dar se putea ca Adam Smart să nu mai sărute pe nimeni?

Smart răsfoia acum o carte de Gertrude Stein, pe care o lăsă să cadă aproape imediat pe salteaua de paie. Dan căuta din priviri câinele. Unde se ascundea oare? Aştepta fluieratul stăpânului pentru a sări pe fereastră?

La ce înălţime era în stare să sară? Dumnezeule! Va trebui să închidă obloanele în fiecare noapte, chiar cu riscul de se înăbuşi în baraca lipsită de orice confort.

— Eu nu sunt un pacifist, rosti surd Adam. Când eram tânăr, am ratat Vietnamul. Voiam să merg acolo, dar m-am trezit într-o garnizoană din Kentucky să administrez echipamentul unui căpitan care deturna o parte din provizii. Am rămas acolo până la sfârşit, muşcându-mi zăbala. Dar am mai rămas cu ceva. Cu un chef de a muşca sau de a da şuturi în fund. Am fost tras pe sfoară, pricepi? Mi se datorează ceva şi aştept să fiu răsplătit. Necazul este că, odată cu anii, creşte şi dobânda.

Dan reflectă că i se servea o tiradă recitată de o sută de ori. Smart păstra în mod sigur în mânecă tot atâtea versiuni din tinereţea sa pentru tot atâţia interlocutori. Era un şarlatan de primă clasă. Cineva care îi semăna.

Dintr-odată, Adam ridică capul pentru a-l privi pe Dan drept în ochi.

— Nu eşti prea bronzat pentru un grădinar, remarcă el, neutru. S-ar zice că viaţa în aer liber nu te ajută prea mult.

Music-hallul îl obişnuise pe Dan să improvizeze.

— Folosesc un ecran protector natural, făcut chiar de mine, rosti el. Soarele este bun pentru plante, dar nu şi pentru oameni, mai ales aici, unde este atât de puternic. Ştiţi, probabil, de numărul tot mai mare de cancere de piele datorate expunerii la soare? Începe printr-o banală cheratoză actinică, apoi…

— Mda, mormăi Smart. Aşa umblă vorba. Eu cred că este un zvon pus în circulaţie de negri şi mexicani,

pentru a ne face să credem că ne sunt superiori.

Încetă să mai zâmbească şi luă expresia unui om copleşit de plictiseală.

— Sper că vei lucra mai bine decât netrebnicul ăla de Mendoza, zise el îndreptându-se spre uşă. Urina în piscină şi pe arbori, pentru a-i face să dea ortul popii. Era un obsedat al „măciucii”, aducea fete pe ascuns, noaptea. Îţi zic asta pentru a te pune în gardă. Mie, personal, îmi este indiferent, dar mirosul regulatului îl înnebuneşte pe Dust. Dacă îţi aduci aici o gagică, să nu te miri că-mi vei auzi câinele urlând a moarte sub ferestre sau că-ţi dărâmă uşa cu labele. Este un fost K9, un câine poliţist, ştii nu? A fost lăsat în cele mai ordinare bordeluri din L.A. pentru a-i surprinde pe dealeri în flagrant. A ajuns să asocieze mirosurile sexului cu violenţa şi asasinatul. De-ndată ce o pereche se aşează în pat, el crede că o să se omoare dintr-un minut în altul. Nu vreau să te oblig să trăieşti ca un călugăr, dar, pentru micile dumitale aventuri, ar fi mai bine să ţi le aranjezi în altă parte, nu aici, este mai prudent.

Fără a mai aştepta răspuns, ieşi. Cinci minute mai târziu, Dan îl văzu cum îl chemă pe Dust în maşină şi dispăru în direcţia oraşului.

„Al dracului nemernic”, nu putu să se împiedice să murmure.

Profitând că era singur, încercă să imite vocea lui Smart, dar încercarea se dovedi a fi jalnică. Trebui să recunoască că omul îl impresionase, lucru care nu-i stătea în caracter. Se întreba dacă teama nu avea să atragă după sine un blocaj al facultăţilor sale de imitaţie. Murea de sete; pentru a bea, dădu drumul la apa din rezervor, dar avea gust de rugină. Berea fără alcool era caldă. Scufundă cutiile într-un lighean cu apă, în speranţa de a le răci puţin şi ieşi.

Continuă să cureţe grădina, să grebleze aleile şi adună porcăriile care pluteau la suprafaţa piscinei cu

ajutorul unui minciog cu mâner lung. De mai multe ori zări silueta Doranei în spatele lucarnei, dar aceasta se retrăgea de fiecare dată când privea în direcţia ei.

Căldura şi munca manuală îl epuizară şi, pe jumătate mort de oboseală, îşi făcu intrarea în bucătărie, spre ora şase. Anita trebăluia, pregătind sandvişuri.

— Domnul mănâncă rareori acasă, explică ea. Are obligaţiile lui. Doamna se mulţumeşte cu brânză de regim şi vitamine. Americanii nu ştiu să profite de viaţă. La noi este un dicton: „Fericită la masă, fericită în pat”. Şi, cum a fost la muncă?

Dan se aşeză, făcând grimase. Umerii şi şalele îl dureau de-i venea să urle. Se întrebă cum se va descurca a doua zi. Anita perora fără să mai aştepte vreun răspuns. Aşezase un tacâm în faţa lui şi îi umplea farfuria cu orez şi fasole neagră. Nu era prea dietetic, dar era foarte gustos. Păru să se bucure văzându-l cum se îndoapă fără mofturi. Vorbea în timp ce făcea treabă: despre băieţelul ei, Jesus, despre cartea verde, despre dorinţa ei de a deveni o adevărată americană, căsătorindu-se cu un WASP, alb sută la sută. Dan începu să se întrebe dacă ea nu încerca să-l seducă… sau, măcar, să-i propună o „asociere”, cum se practica din ce în ce mai mult. Încercă să-şi imagineze cum s-ar fi desfăşurat lucrurile cu ea. Ea era probabil lacomă, geloasă, focoasă la pat şi catolică ferventă. Goală, trebuie să fi fost plăcută de privit cu pântecele ei rotund, sânii de doică şi pulpele durdulii. Dan se gândi că destinul îi făcea, poate, cu ochiul pentru a-l readuce pe drumul cel drept, dacă lăsa baltă celălalt plan. Dacă ar accepta avansurile Anitei…?

N-ar fi plăcut să se lase dezmierdat de această tânără bucălată şi fără complicaţii? Ce nevoie avea să flirteze cu cineva ca Dorana Smart, care emana de la o sută de metri neliniştea şi urzelile?

— Câţi ani ai? îl întrebă Anita, confirmându-i bănuielile.

— Treizeci şi şase, spuse Dan.

— Nu pari a fi rău, remarcă mexicana. Mendoza era *muy macho.* Era prea „cocoş”, pricepi ce vreau să spun? Încerca tot timpul să mă ducă la cabană. Îmi arăta pozele alea scârboase, îmi spunea că pot să pozez în genul acela de reviste şi că mi-aş câştiga mult mai bine pâinea decât aici. Îmi spunea că are combinaţii, că putea să mă prezinte unor oameni.

— Am aruncat fotografiile, anunţă Dan. Ai făcut bine că nu l-ai ascultat. Lucrurile astea se sfârşesc totdeauna rău.

Continuă să mănânce sub privirile binevoitoare ale Anitei, căreia părea să-i facă plăcere să stea în picioare de cealaltă parte a mesei şi să-l servească. Îi umplea paharul, îi dădea la mână pâinea. El se lăsă servit.

„Profită acum, îi şoptea vocea conştiinţei, când vei fi la pârnaie, va fi altă mâncare de peşte!”

La şase jumătate seara, Anita spălă vasele şi plecă predicându-i o mie de recomandări. Dan o însoţi până la poartă. Mica maşină Camaro staţionată în parcare era a ei.

După ce ea plecă, ezită să profite de acel răgaz pentru a merge s-o vadă pe Dorana, gândindu-se că ar fi o greşeală. Adam Smart se afla, probabil, la pândă pe undeva pe dealuri, printre blocurile de stâncă, suspendate deasupra casei. Cu un binoclu în mână…

Nu, nu trebuia s-o caute cu lumânarea. Se hotărî să se întoarcă la cabană şi să se dichisească. Dacă Dorana voia să-i vorbească, n-avea decât să se deplaseze ea.

Se puse pe treabă, cu muşchii care-l dureau, pentru a umple rezervorul duşului şi al chiuvetei, apoi închise uşa şi se dezbrăcă. Apa caldă îi merse la inimă. Dacă ar fi avut avantajele apei curente, ar fi rămas sub jet, cu ochii închişi, lăsându-şi oboseala să curgă odată cu apa şi jegul.

Se uscă cu un prosop cam ponosit, dar foarte curat, pe care Anita i-l agăţase în cui, la ieşirea din cabina de

tablă. Se întinse gol pe pat, privind ţintă pătratul de cer prin fereastra strâmtă. Îşi reproşa că se afla acolo pentru altceva decât pentru simpla slujbă de grădinar. Oboseala îl făcea să vadă planurile Doranei drept himerice. Nu mai avea chef de nimic, numai să închidă ochii şi să doarmă somnul omului cinstit, cu palmele dureroase.

Cerul se înroşea. Pereţii din scândură se colorau în mod curios în auriu. Mirosul de lemn cald şi de praf era plăcut. Se surprinse gândind că, dacă ar fi fost cu adevărat poet şi vegetarian, s-ar fi putut mulţumi cu această existenţă, dar el juca doar un rol… şi nu fusese niciodată în stare să scrie altceva decât scheciuri cu un umor îndoielnic. Scheciuri de care Adam Smart s-ar fi prăpădit de râs.

Adormi fără a-şi da seama. Dorana nu veni să-l vadă.

6

Se trezi în miez de noapte, pradă unei nelinişti de nestăpânit, cu certitudinea unui pericol absolut şi iminent.

Când deschise ochii, camera era scufundată în întuneric şi îi luă ceva timp să înţeleagă că respiraţia gâfâitoare din urechi nu era a lui. Atunci văzu ochii câinelui, la picioarele patului, două mingi fosforescente suspendate în aer. Teroarea îl împiedică să facă vreo mişcare. Mai târziu, se gândi că tocmai această inerţie îl salvase. Animalul nu se mişca. Ar fi putut fi împăiat, sculptat într-un bloc de cărbune. Îl auzea doar cum respiră, în timp ce botul căscat emana un miros de carne.

Dan, gol, cu braţele de-a lungul trupului, nu se simţise niciodată mai vulnerabil. Nu îndrăznea să schiţeze nici cel mai mic gest, de teamă de a nu provoca vreo ripostă fulgerătoare din partea animalului. Se

blestemă că uitase să desprindă pasarela, dar oboseala îl secerase brusc, nelăsându-i timp să se organizeze pentru noapte.

Nu era greu să-şi închipuie ce se întâmplase după aceea: Adam Smart, întors acasă, lăsase câinele liber, iar acesta se grăbise să alerge la cabană, atras de mirosul străinului. Animalul nu trebuise decât să se caţere pe pasarelă şi să ridice zăvorul cu botul pentru a intra în baracă. De câtă vreme era aici supraveghindu-l?

Dan nu ştia ce să facă. Să-l strige? Să încerce să linguşească fiara? N-avea niciun chef să încerce aşa ceva.

Rămase astfel timp de o oră, asudând pe saltea, neîndrăznind nici să-şi pună mâinile pe penisul expus. Auzise că tocmai la această parte anatomică se reped câinii să atace, pentru că ştiu că reprezintă cheia trupului masculin. Dust nu se clintea, se vedea că fusese dresat să aştepte la pândă ore în şir, fără a-şi mişca măcar un muşchi sau o ureche.

Dan speră mai întâi că Adam îi va remarca absenţa şi se va lansa în căutarea lui, apoi îndoiala i se strecură în suflet: nu era oare chiar Adam Smart cel care îi ordonase câinelui să vină să-l bage în sperieţi?

Omului probabil că-i plăcea să se joace cu servitorii, să-i înspăimânte şi să-i tiranizeze. Dan începea să înţeleagă ce simţea Dorana pentru soţul ei, şi gândurile de renunţare la plan îl părăsiră. Dintr-odată, îi veni cheful de a-şi bate joc de Smart, de a se răzbuna, ridiculizându-l. La dracu'! Acum era sigur, va merge până la capăt! Va goli camera blindată de la Trade Ltd. şi-l va lăsa pe bunul domn Smart să se explice în faţa superiorilor săi!

Deodată, animalul sări afară din încăpere, coborând în viteză pasarela. Se deplasa repede, fără a putea să i se prevadă mişcările. Spre deosebire de ceilalţi câini, el nu se trăda prin tremur muscular care să anticipeze acţiunea, nu: o secundă era ca o stâncă, iar în secunda

următoare dispărea.

Dan se ridică, împleticindu-se. Primul său reflex fu de a alerga la uşă pentru a desprinde pasarela, pe care o lăsă pe peluză cu ajutorul corzii, apoi închise uşa şi legă zăvorul cu un capăt de sfoară. Pentru a termina, trase obloanele şi le blocă. Era leoarcă de sudoare şi deschise robinetul pentru a se stropi cu apă. Ar fi avut nevoie de un pahar de alcool, dar Anita nu prevăzuse nimic în acest sens.

Se aşează pe salteaua din paie, pipăi pentru a aprinde lampa aşezată pe cutia de portocale, care îi servea drept măsuţă. Tremura şi îi clănţăneau dinţii, pradă unei puternice reacţii nervoase. Oare îi căzuse rău la stomac lui Smart? „Bancherul” alesese acest mijloc pentru a-l face să înţeleagă că nu trebuia să mai întârzie pe acolo?

Se întinse pe pat, dar nu reuşi să închidă ochii înainte de ivirea zorilor.

Se trezi tresărind înainte de a suna bătrânul ceas mecanic, ornat cu o efigie a lui Mickey Mouse. Se sculă şi începu să-şi pregătească cafeaua pe reşoul de ocazie. În timp ce se rădea, se puse pe cântat, scotocind în repertoriul bătrânului Sud. Totdeauna proceda astfel, atunci când voia să-şi dreagă coardele vocale. Cântecul îi permitea să le încălzească, să atingă un anumit grad de „elasticitate”. Se linişti constatând că avea chef de harţă. Teroarea superstiţioasă care îl chinuise în timpul nopţii se risipise. Făcu câteva încercări cu voce joasă. Nu se potrivea. Avea nevoie de un reportofon de bună calitate, capabil să ruleze o bandă magnetică cu o viteză de 18 cm pe secundă şi de un microfon pentru înregistrare. Dacă Dorana i-ar fi lăsat cel puţin timpul de a trece pe la el pe-acasă înainte de a părăsi Vegasul, n-ar fi avut decât să caute prin materialul personal.

După ce bău cafeaua dintr-o sorbitură, coborî în grădină atent pe unde călcă, pentru că nu arareori se întâmpla să găsească scorpioni printre pietre. Cu totul întâmplător, avea în mână foarfeca de tăiat tufele.

Adeseori îşi câştigase astfel existenţa în timpul adolescenţei şi spera să nu-şi fi ieşit din mână. În afară de asta, zgomotul foarfecelor îl calma. Se simţea mai puţin lipsit de apărare în cazul unui atac din partea lui Dust.

„Numai să vină, îşi repeta el, îi tai capul înainte s-apuce să latre!”

Dust, însă, nu se arătă, ca şi cum ar fi ghicit intenţiile adversarului său. Dan gândi că animalul ştia să recunoască, de aproape sau de departe, o armă. Câine poliţist, fusese crescut în acest scop şi ar fi destul de greu să-l ia prin surprindere. De-ndată ce aveai în mână un băţ, el vedea o posibilitate de agresiune şi se pregătea în consecinţă.

Dimineaţa trecu fără încurcături. La prânz, Dan merse la bucătărie să ia masa. Anita îi servi o *tortilla* cu ardei, biscuiţi din porumb şi *guacamole,* totul însoţit de eternele *frijoles,* acel piure din fasole roşie uşor călită în tigaie. Mâncarea era excelentă şi tânăra femeie făcea două feluri de cafea: una subţire, în stilul „gringos”, pentru stăpâni, alta „cubaneză”, foarte tare, pentru uzul ei personal.

— De ce „cubaneză” şi nu „mexicană”? se interesă Dan.

Anita pufni în râs.

— Pentru că a noastră este şi mai proastă decât a voastră! se amuză ea. Este 50% năut!

Norris savură ceaşca lui de cafea, copios suplimentată cu zahăr.

— Câinele te-a mai supărat? îl interogă ea.

Dan îi povesti nefericita întâmplare nocturnă, încercând să ia un ton glumeţ, dar Anita nu se amuză.

— Ai făcut bine că nu te-ai mişcat, declară ea. Când se lasă noaptea, Dust înnebuneşte de-a binelea. Un adevărat lup în carne şi oase. Ştii că stăpânul îl duce la vânătoare de coioţi? Într-o bună zi, tot se va întâmpla o nenorocire. Nu înţeleg cum de nu l-a injectat până acum

poliţia. Fără îndoială că i-a costat foarte mult şi au vrut să recupereze cheltuiala vânzându-l.

Părea preocupată şi răsucea cârpa în mâini.

— Uneori mă gândesc că nu este un animal normal, pricepi, ci unul de laborator, un câine pe care au făcut experienţe. Este din cale-afară de inteligent. Nu i-or fi grefat un creier de om? Am văzut un film pe chestia asta la MTV, *hon Fangs...*

— Nu putem merge atât de departe, dar, oricum, este tare parşiv. Cum se poartă când îi dai să mănânce?

— Nu-l hrănesc eu, murmură Anita, ci domnul. Dust nu înghite decât din mâna stăpânului. Şi, dacă îi este prea foame, se pune pe vânat. Nu acceptă nimic de la necunoscuţi. N-o să-l vezi niciodată înghiţind vreo chifteluţă găsită pe peluză sau ceva asemănător. De la poliţie a învăţat să nu se încreadă în nimic. Dacă moare de foame, pentru că domnul Adam întârzie la cină, sare gardul şi devorează vreo pisică dintr-o curte vecină. Familia Smart nu este prea bine văzută pe colină.

Odată terminat dejunul, Dan se întoarse în parc să taie tufişurile, încercând să nu le dea aspectul de dinţi de ferăstrău care îl trădează pe grădinarul amator. Cum Adam Smart plecase la bancă însoţit de Dust, ziua trecu fără evenimente şi sfârşi prin a se destinde. Timp de câteva ore, lucră în mod mecanic, cu mintea goală, concentrat asupra liniei frunzelor şi zgomotului foarfecei. Neliniştea nu-şi făcu apariţia decât spre seară, când maşina lui Adam se prezentă la grilaj, iar câinele sări din maşină pe fereastra din spate, fără să mai aştepte ca stăpânul să-i deschidă portiera. Smart coborî şi el, aşezând pe iarbă o servietă diplomat şi îşi scoase cravata. Purta o cămaşă cu monogramă şi un pantalon bleumarin, croit dintr-un material foarte frumos. Era un bărbat plin de farmec, cu maxilare pătrate şi păr des, şi asta la o vârstă la care mulţi funcţionari superiori îşi văd burta revărsându-se peste pulpe de câte ori se aşează,

iar chelia le luceşte în soare precum căştile Gărzii Naţionale, când au nefericirea de a surprinde reflexele soarelui într-o oglindă.

În timp ce Dust colinda pe peluză, adulmecând prin iarbă, Smart se apropie de Dan. Nu părea grăbit să meargă să-şi salute nevasta. Respira încet. Avea aspectul unui instructor de marină la întoarcerea acasă. Un bărbat solid, periculos, căruia nu era indicat să-i cauţi nod în papură.

— Ei bine? spuse el, arătând cu bărbia spre gardul viu, merge treaba?

Dan se strădui să scoată câteva consideraţii tehnice pescuite din manualul de grădinărit natural. Buchisise din capitolul „fabricaţi-vă propriile insecticide” şi îşi propunea să-şi întreţină patronul despre virtuţile otrăvurilor minuţios elaborate din diverse coji. Nu-i trebui multă vreme pentru a se convinge că Smart nu-l asculta. Faptul nu era grav, era important să treacă drept un nătâng; unul dintre ecologiştii năstruşnici care militează pentru îngroparea mizeriilor, salvarea ţânţarilor şi interzicerea deodorantelor.

Soţul Doranei se proptise la capătul grădinii, cu pumnii în buzunare, privind fix ceea ce vălul de smog lăsa să se mai zărească din oraş.

— Văduve afurisite, mârâi el printre dinţi, ca şi cum ar fi continuat un monolog început pe traseu. Sunt acolo, grămadă, ca nişte vampiri. Ştiţi care este sportul naţional în California? Vânătoarea de soţi. Cel mai bun vânat este bărbatul de patruzeci şi cinci de ani, care a reuşit în viaţă, cvadragenarul aşezat, înstărit. Într-o bună zi se trezeşte de dimineaţă şi descoperă că deţinerea ultimului model de maşină sport nu i se mai pare atât de important cum credea. Îşi dă seama că este sătul de aventuri, escorte şi *call-girls* şi vrea să-şi facă un cămin, să aibă un ţânc, cât mai poate… Şi, atunci, nenorocitele îi sar la gât. Ele sunt conştiente că, cu puţin noroc, gagiul moare de un infarct în următorii

cinci ani; iar ele se aleg cu tortul! Sunt sute care vânează acest gen de pradă.

Părea că-şi rumegă ranchiuna.

— Să nu te însori niciodată, bătrâne! îi aruncă el lui Dan. Toate au aşa ceva în cap, este mai presus de ele. Au nevoie de bişţarii individului şi de jucăria tinerilor. Greu de împăcat amândouă lucrurile. Câteodată trebuie să mă abţin să nu le sucesc gâtul, aşa de mult mă dezgustă.

Ca şi cum s-ar fi uşurat cu anatema pe care o aruncase, îi întoarse spatele şi dispăru în casă.

Dan mai munci un timp, apoi se retrase în cazarma sa pentru a face un duş bine-meritat. Era hotărât să nu se mai lase surprins. Munca manuală îi dezmorţea muşchii şi articulaţiile, pregătindu-l oarecum pentru ceea ce putea să urmeze, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură proastă. Se lăsase prea mult luat de val în ultima vreme, se impunea un efort de voinţă pentru o revenire la normal. Încercă o plăcere reală să stea sub duşul cabinei rudimentare. Cabana îi plăcea din ce în ce mai mult. Puse la încălzit restul de chili, mâncă chiar din cratiţă cu ajutorul unei furculiţe strâmbe şi totul îi alunecă mai uşor pe gât cu două cutii de bere. Odată terminată gustarea, se întinse pe saltea pentru o scurtă siestă. De data aceasta, îşi luase precauţia de a desprinde pasarela şi se distră pe seama câinelui frustrat, care făcea ture între pilonii casei. Dust se enerva că nu putea să urce. Dan îl auzea clănţănind din dinţi, ca şi cum ar alunga muşte. Mulţumit de sine, răsfoi benzile desenate ale lui Mendoza şi adormi după trei pagini, chiar în momentul în care tânăra secretară era pe punctul de a-şi pierde virginitatea pe biroul şefului contabil, *el senior* Cruz.

Se trezi când se lăsase noaptea.

După ce-şi dădu cu apă pe faţă, se aşeză în spatele ferestrei pentru a supraveghea grădina. Ceva îi spunea că Smart va încerca o ieşire în noaptea aceea, pentru a-

şi destinde nervii. Se propti în bătrânul scaun şi îşi începu exerciţiile de flexibilizare a coardelor vocale. Lucra cu voce înceată, încerca să reproducă anumite expresii ale lui Adam, repetând aceleaşi cuvinte. Altădată, pentru a atinge perfecţiunea, i se întâmplase să repete o zi întreagă, aducându-şi iubiţelele în pragul crizelor de nervi. Când începea aceste repetiţii pregătitoare, pierdea noţiunea timpului, de aceea rămase aşezat în aceeaşi poziţie când Adam Smart se fofilă afară din casă în compania câinelui. Era douăsprezece şi jumătate. Smart se îmbrăcase în negru din cap până în picioare. Îşi trăsese pe cap gluga unui *sweat-shirt* care nu-i lăsa la vedere decât faţa. Îşi pusese mănuşi şi tenişi negri. Dust tropăia pe lângă el, dar şi alura lui se schimbase.

Avea acum aspectul unui lup pe punctul de a porni la atac. Cei doi complici se strecurară afară de pe proprietate şi dispărură pe drum, spre vârful colinei. Dan se întrebă ce intenţii aveau. Să vâneze coioţi? Să se ia de pisicile şi câinii de pe proprietăţile înconjurătoare? Era o lovitură care putea să le aducă o salvă de gloanţe în spinare. Toate vilele erau apărate de sisteme de protecţie electronice… Smart găsise oare mijlocul de a evita fasciculele radarelor sau de a trece peste acoperirea lor invizibilă?

Ce plăcere experimenta în aceste tâlhării ridicole?

Dan încercă să şi-l imagineze târându-se în praf, indicând dulăului unghiurile moarte pe unde putea să pătrundă. Pe ce se răzbuna? Pe aroganţa vecinilor săi? Pe bogăţia lor?

Risca mult pentru nimic, deoarece gărzile puteau să dea peste el în orice moment şi să deschidă focul fără somaţie. Dar, poate că spera în mod confuz o asemenea confruntare care i-ar fi permis să-şi asmuţă fiara împotriva poliţiştilor privaţi?

Dorana avea dreptate: Adam chiar era ţicnit.

Cu muşchii încordaţi, Dan rămase la pândă, ciulind

urechea la zgomotele nopţii. După un moment, i se păru că aude ţipătul disperat al unui animal căzut în capcană. Un geamăt repede stins, apoi se aprinseră lumini undeva pe coastă şi i se păru că aude ecoul unei împuşcături surde. Se surprinse sperând ca Smart să fi fost doborât, astfel încât toată şmecheria să cadă…

Nu avu această satisfacţie. O jumătate de oră mai târziu, Dust şi complicele său reveniră în grădină. Adam părea sufocat, iar veşmintele de camuflaj erau pline de praf. Îi trebui lui Dan câteva secunde pentru a înţelege că leşul atârnând între maxilarele câinelui aparţinea unei pisici de angora, cu blana înroşită de sânge. O pisică mare, de concurs, căruia Dust îi frânsese coloana vertebrală şi pe care o aducea ca pe un trofeu.

Ajuns în mijlocul peluzei, Smart îngenunche pentru a mângâia câinele. Îi trecea mâna peste cap şi şale, bătându-l uşor cu palma pentru a-l face să înţeleagă că se purtase bine. Scena dură un minut sau două, apoi bancherul se ridică, şopti ceva şi intră în casă.

Dust rămase aşezat pe iarbă, cu pisica moartă între labe. Ca şi cum ar fi ghicit prezenţa lui Dan, privea deseori în direcţia barăcii. Apoi, apucă din nou micul leş între dinţi şi îl trase în spatele soclului unei statui, pentru a-l îngropa.

De data aceasta, Dan trase obloanele şi se întinse pe pat. În ce casă de nebuni intrase?!

A doua zi la prânz, o întrebă pe Anita dacă avea ştire despre evenimentele de peste noapte, deoarece ştia că angajaţii caselor din vecinătate se sunau unii pe ceilalţi pentru a se ţine la curent cu bârfele de pe colină.

— Nu-mi spune nimic! făcu ea cu un aer înţepat. Am fost beştelită toată dimineaţa din cauza asta. Se pare că pisica familiei Doherty a dispărut. Un animal de concurs, care a luat toate premiile imaginabile. Bineînţeles că pe noi ne bănuiesc!

— Dulăul o fi dat vreo raită? făcu Dan servindu-se cu

o ceaşcă de cafea.

— O raită? Cred că glumeşti! Am găsit pete de sânge pe marginea piscinei. Este încă o faptă a „ştii tu cui”. Într-o zi, poliţaii vor veni aici cu sonde cu metan, ca în *Corpses’ Squad*, vor răscoli toată grădina şi vor descoperi leşurile tuturor lighioanelor pe care Dust le-a îngropat sub peluză. Pământ mult nu e, aşa că n-o să obosească să sape.

— Crezi că… leşurile sunt aici?

— Bineînţeles. Doar dacă nu le haleşte în loc de gustare de după-amiază.

— Dar cum procedează? Sunt o groază de radare, acoperire cu infraroşii, nu-i aşa?

— Da, dar sunt reglate în aşa fel încât să circule animalele de casă fără a declanşa alarma. În acest caz, este uşor să le atragi în afara proprietăţii până în locul în care Dust le aşteaptă pentru a le sări la beregată.

— Vrei să spui că domnul Smart este cel care face asta?

Anita se agită, tulburată.

— În mod sigur, murmură ea. Dar nu trebuie să vorbeşti despre asta. Cred că ar trebui să consulte un medic. La vârsta lui, nu mai are dreptul să facă asemenea farse.

În zilele următoare, Dan încercă să-l facă să vorbească pe Smart şi, mai ales, să pronunţe fără să ştie cuvintele din fraza-cheie, care declanşau deschiderea uşii camerei blindate, dar bancherul se dovedi taciturn, făcând confidenţe doar câinelui său. Dan era silit să ciulească urechea la „conversaţia” celor doi complici. În ritmul ăsta, nu va fi gata niciodată. Îi trebuia un reportofon, pentru a-şi înregistra modelul şi pentru a face exerciţii. Dust nu se mai apropia de el, dar îl supraveghea de la distanţă. Câteodată, în timp ce tăia o tufă, Dan îl descoperea în spatele lui, tăcut. În aşteptare. Dacă imitatorul punea mâna pe o unealtă cu tăiş, în ochii namilei se aprindea o luminiţă, ca şi cum ar

fi gândit: „Hai încearcă! Încearcă numai, să ne distrăm puţin!”

Şi Dan se grăbea să adopte o atitudine pacifică în aşteptarea unei întâlniri viitoare.

De când Dan Norris se instalase în cabana grădinarului, Dorana se prefăcea că pictează pentru a-şi ascunde nervozitatea. La început, îi fusese teamă ca imitatorul să nu facă vreo gafă, în lipsa unei aprecieri realiste a situaţiei, dar acesta ştiuse să evite neplăcerile. Apoi, ea tremurase de frică la gândul ca hărţuielile câinelui să nu-l înspăimânte şi să-i provoace plecarea înainte de vreme. Dar, slavă Domnului! nimic din toate acestea nu se întâmplase. Anita îl pusese la curent cu agresiunea a cărei victimă fusese „grădinarul”, şi acest lucru, în mod curios, o liniştise. Norris avea, aşadar, mai mult sânge rece decât îşi închipuise, şi era un lucru de bun augur pentru cele ce vor urma.

Ea picta. Picta în mod automat, fără a fi atentă la figurile schiţate de degetele ei. Această activitate avea cel puţin meritul de a justifica tensiunea şi nervozitatea ce i se citeau pe faţă. Mâzgălise o pânză imensă, acoperind-o cu alb de zinc şi fulgere cu galben de cadmiu. Când se întreba asupra semnificaţiei acelei ceţi, vedea un apartament mare, imaculat, străbătut de razele soarelui. O siluetă subţirică se desena la orizontul unei sufragerii, ca deşertul Mojave, cea a unei fetiţe mergând cu braţele întinse.

Dorana rămânea adeseori cu pensula în aer, întrebându-se care ar putea fi prenumele acelei copile, al cărei chip nu se vedea încă, dar se bănuia că ar fi surâzător. Doris? Anna? Uneori, nu mai îndrăznea să atingă tabloul de frică să nu strice conturul acestei fiinţe mici, pe care doar ea o distingea.

Adam nu era nici el într-o perioadă bună, deoarece Dick Weston îl trimisese din nou să ia cu asalt văduvele din Malibu şi din San Diego. Foarte tensionat, ieşea

adeseori noaptea în tovărăşia lui Dust, pentru a se strecura, fără îndoială, în grădinile învecinate. Începuseră să se şuşotească tot felul de lucruri prin împrejurimi şi nu era exclus ca într-o bună zi să cadă în vreo capcană întinsă dinadins. Ce s-ar întâmpla dacă ar fi rănit… sau chiar arestat? Dorana ştia prea bine: Dick Weston ar proceda imediat la modificarea procedurilor de deschidere a camerei blindate şi tot planul s-ar prăbuşi.

Ea turba doar la gândul că viitorul ei depindea de capriciile unui ţicnit, unui prădător de doi bani, care se distra hărţuind locuitorii din Hills având drept complice propriul câine. Câte pisici premiate, yorkshire, chihuahua, asasinaseră deja împreună? Pe cine sau pe ce se răzbuna Adam? Pentru salariul său mediocru, care niciodată nu-i va permite să cumpere o proprietate atât de frumoasă ca a vecinilor săi? Pe bătrâneţea care se instala deja în trupul său cu fiecare zi care trecea?

Într-o seară, îl văzu scoţând vechiul său rucsac Gladstone din dulap şi înţelese că, în sfârşit, va pleca în Mexic.

— Pleci? se interesă ea pe un ton neutru.

— Mda, mormăi el. O să iau Cadillacul şi ţie îţi las Pontiacul. I-am cerut lui Dick un concediu de o săptămână. Nu mai suport babele pe care mă sileşte să le întâlnesc, toţi acei vampiri care îmi pipăie mâinile, aruncându-mi priviri piezişe.

— Asta pentru că eşti frumos.

— Nu, pentru că îşi închipuie că, dacă se culcă cu mine, mă vor face să le îmbogăţesc şi mai mult. Numai paraii le excită. Dolarii le plătesc operaţiile chirurgicale estetice. Sunt cusute şi răscusute peste tot, îşi schimbă nasul la trei luni şi sânii în fiecare an. Câteodată am impresia că mă aflu într-un afurisit de film SF.

— Eşti răutăcios.

— Iar tu, proastă.

Căută în şifonier, scoţând costume din ţesătură

colonială. De-ndată ce se agita, sudoarea îi uda fruntea şi respira pe nas. Imaginea de bărbat frumos se estompa. În modul în care se sprijinea de tocul uşii, de fiecare dată când se îndrepta de spate prea repede, ea ghicea că un văl negru îi acoperea ochii. Chiar dacă îl ura, acel indiciu de slăbiciune trezea în ea un val de compasiune. Inima femeilor nu este niciodată destul de dură. Acest lucru îi amintea un cântec din adolescenţa sa, „Women's heart is not so hard". Cine cânta asta?

— Vrei să merg cu tine? întrebă Dorana cu o voce suferindă.

Ştia că el va spune nu, dar oricum îi era teamă de răspuns.

— În niciun caz, mârâi Adam. Ca să te aud plângându-te de ţânţari şi de căldură douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru! Este o ţară în care trebuie să fii sănătos şi să nu-ţi pese de confort! Tu, de fiecare dată când comanzi un pahar, îl scrutezi până în fund, strâmbând din nas, ca şi cum ai putea să vezi înotând microbii.

— Şi ce dacă? protestă ea de formă, în *tequila* bagă şi viermi!

Adam înălţă din umeri. *Aguardiente con gusano* nu-l speriase niciodată.

— Ce-au zis cei de la bancă? îndrăzni ea, în sfârşit, să întrebe.

— Weston face mutre, rânji Adam, pentru că nu-i place să mă îndepărtez de bancă atunci când seifurile sunt pline. Bineînţeles, dacă m-aş trezi cu un cuţit în spate într-un bar dubios din Tijuana, ar fi în mare belea. Biştarii ar fi blocaţi acolo până când şi-ar face el însuşi apariţia să deschidă uşa prin procedura de urgenţă şi îi e groază de acest gen de responsabilităţi.

— Chiar vor fi bani sau îţi spune aşa ca să te facă să simţi că el este şeful?

— Bineînţeles că vor fi bani! strigă Smart. Două milioane de dolari în bani numerar, plata pentru toţi

braceros care adună pepenii de-a lungul frontierei şi pentru băieţii din Valea Napa. Asta reprezintă o armată dată naibii.

Coborî vocea şi adăugă cu oarecare lehamite:

— Sunt aproape sigur că cei care culeg pepenii şi strugurii servesc de acoperire. De fapt, sunt bani de spălat. Weston nu vrea să mărturisească, dar în acest fel astupă găurile făcute de proiectul ratat Redondo Beach.

Dorana se mulţumi să mormăie maşinal. Lui Adam îi plăcea la nebunie să exagereze, era în firea lui. Cu el, totul devenea „special". În afara normalului. Instalarea unei sucursale nipone pe Sunset lua aspectul unui complot al Extremei Drepte samurai împotriva Statelor Unite. Îi plăcea să lase să se creadă că el cunoaşte toate dedesubturile cărţilor, că este mână în mână cu agenţii CIA sau că are succes la prototipuri experimentale mai mult sau mai puţin misterioase, etala brichete, stilouri, ale căror puteri revoluţionare nu existau, cel mai adesea, decât în imaginaţia lui. Dorana făcea pe naiva şi se prefăcea extaziată. Imediat, el continua să inventeze, frizând mitomania. În afară de aceste ieşiri fantasmagorice, vorbea puţin.

— Când pleci? făcu tânăra femeie, puţin preocupată de data aceasta de a-l lăsa să se angreneze într-unul din obişnuitele sale deliruri. Ar trebui să-mi spui când pleci şi când te întorci. Nu-mi place să rămân aici singură, ştii foarte bine. Aş profita să invit o prietenă.

Ea îşi făcu calculul că va avea la dispoziţie o săptămână ca să pregătească acţiunea. Spera că Dan făcuse progrese serioase în imitaţie. Era conştientă că el avusese puţine conversaţii cu Adam şi că acest lucru putea să-i pună piedici în munca de reconstituire.

— Ar trebui să-i spui un cuvânt de încurajare grădinarului, spuse ea pe un ton care spera să pară distrat. Face eforturi serioase şi nu-l plătim cine ştie ce.

— Hipiotul ăla? mormăi Adam, studiindu-şi cizmele. Are un aer mai degrabă ramolit. Scrie poeme de gagici.

Mă întreb dacă n-o fi poponar.

— Cel puţin o va lăsa pe Anita în pace, obiectă Dorana. Aminteşte-ţi de problemele pe care le-am avut cu Mendoza. Doamne! Ajunsese s-o convingă să facă fotografii porcoase pentru o revistă specializată!

Adam pufni în râs. Dorana părăsi încăperea, deoarece sudoarea îi curgea pe şale şi se temea să nu se trădeze. Nu era o bună comediană, ştia acest lucru din colegiu. Pe hol, îi veni ameţeală şi trebui să se sprijine de zid. Adam continuă să golească şifonierul, în căutarea echipamentului pentru încăierări, pe care îl lua la fiecare escapadă. Dorana ura Mexicul. În Mexic, în timpul Sărbătorii Morţilor, în brutării se găsesc cranii făcute din zahăr şi prăjituri în formă de coşciug. Ea vedea în acest lucru o provocare periculoasă. O prevestire de rău augur.

Cu respiraţia tăiată, se cocoţă în minusculul atelier pe care îl ocupa la ultimul etaj al casei. Îşi sprijini fruntea de lucarnă, privindu-l pe Daniel Norris care se lupta cu gardurile vii, pentru a păstra aparenţele. Va trebui să-l anunţe că termenul scadent se apropia cu paşi repezi. Va trebui să se hotărască, de asemenea, să-i spună adevărul…

Tot adevărul.

Miji ochii pentru a distinge mai bine mâinile imitatorului. I se părură a fi palide şi micuţe în comparaţie cu ale lui Adam. Ea adorase mâinile lui Adam. Mai mult decât faţa, mai mult decât ţinuta sau vocea. Era ceva ironic în cotitura pe care o luase destinul. Adam îi ceruse mâna… şi se căsătoriseră, şi acum era rândul ei de a i-o cere pe-a lui. Pentru a pleca.

Se înfioră. Când se întoarse, îşi dădu seama că soţul o privea din pragul uşii. Femeia se rugă cerului să nu se facă la fel de albă precum pânzele noi care aglomerau atelierul.

Adam înaintă, cu veşnicul lui surâs în colţul mustăţii. Ea îşi dădu seama că se uita la tabloul la care „lucrase”

în ultimele trei zile. Cel al vastului apartament înecat în soare şi al fetiţei cu braţele întinse.

— Ce e cu mâzgăleala asta? făcu el înălţând din sprâncene. Dumnezeule, dacă o să continui în felul ăsta, n-o să vinzi niciodată nimic, biata mea fată! Nu poţi să faci nimic care să aibă figură umană? Când mă gândesc la toate cursurile pe care le-ai urmat. La început credeam că vei picta nuduri, eram gata să-ţi plătesc modele, măcar mi-aş fi clătit ochii în timpul şedinţelor de pozat. Dar aşa ceva… Cu ce seamănă?

„Cu spaima mea, fu gata să-i răspundă Dorana. Şi cu mutra pe care o s-o faci când vei descoperi că am golit seifurile băncii!”

Sosi, în sfârşit, ziua liberă a Anitei, cea în care îşi lua copilul de la grădiniţă şi i se dedica lui. Dan aştepta acest moment cu nerăbdare. Ştia într-adevăr că, odată plecat Adam Smart la bancă, însoţit de câine, Dorana va fi singură acasă. Va trebui, aşadar, să profite de acest scurt răgaz pentru a-i vorbi. Căldura, izolarea şi tensiunea nervoasă îl arunca într-o stare de hiper-receptivitate, care creştea la cel mai mic zgomot şi făcea ca lumina zilei să i se pară insuportabilă. Făcu pe mortul până ce maşina lui Smart dispăru într-un nor de praf şi se auzi clănţănitul surd al sistemului de închidere a grilajului. Atunci ieşi din cabană pentru a traversa peluza în direcţia casei. Căldura îi tăie respiraţia, liniştea i se păru „gâfâitoare”, ca într-un roman de două parale. Avu deodată impresia că toţi locuitorii din vecinătate îşi ţineau respiraţia pentru a-l spiona cu binoclul şi că zeci de ochi erau aţintiţi asupra grădinii familiei Smart.

Se îndreptă, totuşi, spre vilă, în ciuda semnelor de spaimă pe care i le adresa Dorana din partea cealaltă a lucarnei. Înţelese că îi ordona să facă cale-ntoarsă, dar nici nu se punea problema. Se săturase să facă pe imbecilul şi să fiarbă în suc propriu în cabana sa de

scânduri.

Intră în casă. Dorana îi ieşi în întâmpinare, foarte palidă, înfăşurată într-un fel de halat de baie de culoare galbenă. Avea picioarele goale, ochii măriţi de frică. Se lipi de zidul sufrageriei, acolo unde n-o putea vedea nimeni.

— Eşti nebun! şuieră ea cu o voce înăbuşită. Şterge-o imediat! Ţi-am zis să nu încerci niciodată să-mi vorbeşti!

— Lasă fandoselile, i-o tăie Dan, apucând-o de umeri. Nu mai este nimeni. Suntem singuri.

Dorana se zbătu, dar părea fără vlagă, paralizată de spaimă.

— Nu înţelegi, gemu ea. Poate fi o capcană… De unde ştii că Adam nu s-a oprit la mijlocul drumului pentru a-i da drumul lui Dust? Câinele este poate la grilaj, va intra în grădină fără ştirea noastră. Nu pricepi? Adam poate i-a ordonat să ne spioneze, îi stă în caracter!

Dan simţi un duş rece, nu datorită spuselor Doranei, ci deoarece, pentru o secundă, se întrebă dacă ea nu era pe punctul de a înnebuni. Nu se putu abţine să n-o zgâlţâie. Halatul se desfăcu. Pe dedesubt, purta un costum de baie negru, dintr-o singură piesă, fin ca o mătase. Frica îi ridicase vârfurile sânilor, iar mâinile îi erau îngheţate.

— Linişteşte-te, făcu Dan ceva mai blând. În ritmul ăsta, o să înnebuneşti. Adam este la bancă şi câinele îl însoţeşte. Nu ai de ce să te temi. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Nu aici, se bâlbâi Dorana. Dust îţi va simţi mirosul. Va şti imediat că ai fost aici. Îşi va petrece seara adulmecând mocheta, mobilele, tot ce ai atins, şi Adam va sfârşi prin a intra la bănuieli… Du-te la cabană. Voi veni eu la tine în zece minute.

— Am nevoie de un reportofon cu baterii, spuse Dan, şi casete. O casetă goală şi alta cu muzică. Orice, doar ca să îmi acopăr urmele. Ai aşa ceva?

Ea părea să nu asculte nimic din ce îi spunea. Cu

mâinile întinse, îl împingea spre uşă.

— Dacă ai un microfon, adu-mi-l, continuă Dan mergând cu spatele.

Se trezi pe verandă înainte de a fi primit confirmarea din partea ei. Prost dispus, traversă grădina pentru a se întoarce la cabană. Starea de şubrezire nervoasă în care se afla Dorana îl îngrijora. Cât timp va mai rezista? Părea gata să treacă la mărturisiri complete la prima pereche de palme.

Pradă neliniştii, intră în baracă după ce aruncase o privire panoramică înspre vilele învecinate. Nimeni nu se uita la ei; la ora aceea a după-amiezii, trândavele din Beverly Hills îşi făceau deja siesta în jurul piscinelor, uşor anesteziate de cele două-trei scotch-uri sorbite la masa de regim cu 200 de calorii, sub pretextul că alcoolul taie foamea şi nu conţine glucide susceptibile să genereze o supradoză ponderală.

Era cald, vântul încetase. Smogul îşi îngroşa pâsla galbenă deasupra oraşului. În curând avea să inunde colina, înghiţind-o într-o ceaţă cu duhori de produse chimice.

„O excelentă perdea de fum”, gândi Dan stăpânindu-şi cu greu nervii. Se temea ca Dorana să nu vină, dar ea ieşi totuşi din casă, cu o sacoşă sub braţ. Merse de-a lungul gardului viu pentru a nu traversa grădina pe teren descoperit şi se strecură printre stâlpii cabanei. Când ajunse în vârful pasarelei, respira repede şi nările îi palpitau. Dan închise uşa şi blocă zăvorul legându-l cu o sforicică. Dorana îl privi fără o vorbă, paralizată de un fel de amorţeală analoagă cu cea care pune stăpânire pe drogaţii care „călătoresc”. În cele din urmă, îi întinse sacoşa care conţinea un reportofon şi un microfon de foarte bună calitate.

— Este un cadou de la Adam, rosti ea maşinal. Mi l-a oferit când m-am înscris la atelierul de beletristică a UCLA. Pentru a-mi înregistra poemele. N-am scris decât două. Mai exact, două şi jumătate. Dar erau bune.

Avea aerul unei adolescente gata să-şi apere jurnalul intim împotriva curiozităţii unui tată autoritar. Dar îi dădu înapoi sacoşa. Nişte casete se răsturnară pe masă. Muzică clasică. Chestii pentru pian, dar nu executate de Liberace.

— Am nevoie să mă ascult, explică el. Nu pot lucra orbeşte. Ştii bine că-ţi faci o impresie falsă despre propria voce.

— Imitaţiile… merg? îngăimă Dorana.

— Nu ştiu, făcu Dan. Vocea soţului tău este imposibilă. În plus, nu prea vorbeşte. O să încerc să-l înregistrez cu magnetofonul fără ştirea sa.

— Fii atent, şopti Dorana. Câinele va auzi zgomotul maşinii. Are o ureche foarte fină.

— Ce pisăloagă! explodă Dan. M-am săturat să-mi tot vorbeşti de lighioana asta!

Deodată simţi impulsul de a-i face rău, de a-şi descărca asupra ei tensiunea nervoasă care îl chinuia de la sosirea sa la familia Smart. Înainte ca să fi avut timp să-şi dea seama ce se întâmplă, îi trase halatul de pe ea şi costumul de baie, descoperind-o până la mijloc, fără a se preocupa că îi zgâriase sfârcul sânilor. Femeia scoase un strigăt înăbuşit, dar nu protestă, ca şi cum s-ar fi resemnat să fie pedepsită. Pasivitatea sa dezlănţui furia bărbatului care o răsturnă pe pat, smulgându-i hainele de pe ea. O posedă într-un fel de confuzie mentală, în care se amestecau exaltarea şi frica. În timp ce se zbătea deasupra ei, nu încetă să se gândească la Dust, care putea să ţâşnească în spatele lui, să-i apuce ceafa între maxilare şi să-l omoare. Şi… dacă Dorana avea dreptate? Dacă, într-adevăr, era o capcană întinsă de Adam? Sfârşi prin a se prăbuşi cu respiraţia tăiată peste corpul umed al femeii, oferindu-i tabloul jalnic al tuturor masculilor în aceste momente de prăbuşire organică.

Ea rămase o clipă nemişcată, apoi deschise ochii şi îi mângâie umerii. Căldura din interiorul coşmeliei era insuportabilă şi amândoi aveau impresia de a fi închişi în

portbagajul unei maşini uitate în plin deşert, precum trişorii condamnaţi la o moarte lentă de mafioţi. Din nou, ruşinea puse stăpânire pe Dan şi se lasă să cadă pe o parte. Dorana se aşeză şi începu să şteargă cu halatul trupul ei şi al lui. Nu părea să-i poarte pică.

— Este greu, făcu ea pe un ton de constatare. Nu trebuie să dăm frâu liber nervilor. Să nu ne gândim prea mult. Imaginaţia este cel mai periculos lucru.

Îi atingea distrată pieptul şi pântecele, cu un surâs trist pe buze. Dan întinse mâna spre cutiile de bere fără alcool, îngrămădite într-un lighenaş la capul patului. Desfăcu două. Dorana bău cu stângăcie. Spuma îi curse între sâni, dar nu făcu niciun gest pentru a o şterge. Părea cufundată într-un vis.

— Ştii, spuse ea. Nu sunt nebună. Să nu crezi asta. Dar nu trebuie să avem încredere în Adam. Nu are nimic dintr-un soţ binevoitor şi să nu-ţi imaginezi că ne-a lăsat singuri în cunoştinţă de cauză, pentru a se excita într-un mod pervers, nu. Eşti mai tânăr decât el şi asta te face în mod automat suspect în ochii lui. Dacă bănuieşte că eşti amantul meu, o să-l pună pe Dust să te muşte. Rău de tot. Şi îţi va fi atât de frică, că o vei lua la fugă mâncând pământul, fără a mai privi în urmă. Este adevărat că vorbesc mereu despre câine. Dar este adevărat şi că Dust reprezintă o armă în mâinile sale. Ştii ce face dragul meu soţ în anumite seri? Se îmbracă foarte elegant, ca un domn care vrea să arate că are bani, apoi merge în L.A., în South Central, în cartierul magherniţelor. Îşi opreşte maşina la marginea drumului, ridică capota pentru a simula o pană… şi aşteaptă. Mai înainte, însă, a coborât geamurile pentru ca Dust, ghemuit pe bancheta din spate, să poată sări la primul fluierat. Aşteaptă să vină vagabonzii să-l atace. Cu alte cuvinte, el este momeala. În mahalale, asta este o înscenare care funcţionează foarte bine, niciodată nu trece multă vreme şi o rablă plină cu golani se opreşte în dreptul său. Îţi imaginezi ce urmează.

Dan se ridică, sprijinindu-se în cot.

— Vrei să spui că… pune câinele să-i devoreze? aruncă el la întâmplare.

— Da, suspină Dorana. Lui Dust îi place. A fost dresat pentru asta. Era trimis ca acoperire pentru a apăra femeile folosite drept momeală, care aveau misiunea de a atrage sadicii pe străduţele din cartierele rău famate. Adam îl foloseşte şi el în acelaşi fel. Pleacă înainte, ţinând câinele la distanţă, la treizeci de metri în spate, ascuns între tomberoane. Se expune tipilor ascunşi pe străduţe. Câteodată chiar, face pe beţivanul şi, când golanii încearcă să-l doboare pentru a-i fura portofelul, Dust îi prinde din zbor şi-i face bucăţele.

— Adam ţi-a povestit toate astea?

— Da.

— Nu ţi-a trecut prin cap că ar putea minţi ca să te impresioneze?

Dorana înălţă din umeri.

— Nu, rosti ea, simt că este adevărat. Minte pentru o grămadă de lucruri, are obiceiul de a exagera…, dar nu şi de data asta. Nu mai poate să mă reguleze, dar asta nu înseamnă că îi convine ca altul s-o facă în locul lui. Nu pentru că m-ar iubi, nu, ci pentru că asta l-ar face să se simtă şi mai bătrân. De aceea, nu trebuie să riscăm inutil. În câteva zile pleacă în Mexic şi va fi rândul tău să acţionezi. Mai sunt lucruri de pus la punct, să-ţi mai dau alte amănunte. O s-o fac curând. Ne vom întâlni în L.A., într-un atelier vechi pe care l-am închiriat.

Ea se ridică şi merse legănându-se până la lucarna cu obloanele întredeschise. Avea o graţie inconştientă care îi regiza toate atitudinile, ca şi cum cineva avea să o fotografieze acolo, dintr-o secundă în alta. De fiecare dată când se ridica, trupul îi devenea, de la vârfurile picioarelor şi până la bărbie, o linie perfectă, întinsă, din care s-ar fi putut face o statuie sau o figură pentru prora unui vas.

Ascunsă în spatele obloanelor, supraveghea grilajul.

Sudoarea îi curgea ca nişte perle fine pe şale. Dan ştia că aşteaptă câinele. Murea de frică, dar se străduia să disimuleze. El reflectă la curiosul amestec pe care îl oferea ea, de forţă rece şi de cădere nervoasă.

În momentul în care Dan credea că avea să-i anunţe că era timpul să se despartă, ea rosti, cu o voce venită de departe:

— Nu crezi că amândoi avem dreptul la a doua şansă? Eram cei mai buni în domeniul nostru, dar am fost eliminaţi amândoi… Eu am fost trădată de moda fetelor descărnate, a scheletelor ambulante. Dintr-o singură lovitură, adevăratele femei au devenit matroane, nu se mai vorbea decât de „pachetele de oase”. Am fost trasă pe sfoară. Este nedrept.

Râse cu tristeţe.

— Am încercat de o sută de ori să slăbesc, continuă ea. Am înghiţit medicamente hipertiroidiene cu pumnul. Asta mi-a distrus nervii. De atunci nu mai pot să dorm, inima îmi bate cu putere când mă întind în pat. Am o prietenă care a murit din cauză că a vrut să devină filiformă. A făcut o criză cardiacă la coafor. Era sub cască. Cum nu se plângea, nu i se mai dădea atenţie. După o vreme, s-a simţit miros de ars. Era părul ei care luase foc. Era deja moartă şi nimeni nu-şi dăduse seama. A trebuit să fie înmormântată cu o perucă. E caraghios când povesteşti, fără îndoială. Nimeni nu stoarce lacrimi pentru o poveste ca asta, şi totuşi…

Întinse braţul pentru a-şi uda palma sub robinet şi îşi răcori faţa, pieptul, lăsând apa să-i picure pe piele.

— Adam, şopti ea, ar vrea să mă fac precum mexicanele. Cu fese mari, ţâţe mari. Ar vrea să mă vadă băgând în mine munţi de fasole roşie. De asta a angajat-o pe Anita. Ea nu ştie să gătească decât Tex-Mex. Ar dori *să mă rotunjesc.* Sunt cuvintele lui.

— Poate că îi plac femeile plinuţe? pledă Dan.

Dorana îl fulgeră cu privirea.

— Dacă voia să mă rotunjesc, nu avea decât să-mi

facă un copil, şuieră ea cu mânie.

Ea îşi închise ochii, deschise gura ca pentru a trage în piept oxigenul de afară.

— Nu, murmură ea. Nu-i plac femeile rotunde. Ar vrea să mă îngraş ca să mă distrugă, pentru ca niciun alt bărbat să nu mă mai dorească. Vrea să mă tragă în jos, în decăderea sa, odată cu el. Dacă nu mă mai poate folosi, atunci mai bine strică jucăria, asta-i filosofia lui. De aceea trebuie să scap de aici, înainte de a mă omorî el. Sunt în pericol, Dan, nu exagerez deloc. Oricând se poate întâmpla să-şi pună câinele să mă execute, apoi va merge să plângă pe umărul poliţailor, pretinzând că nu putea prevedea un asemenea accident.

Dan o asculta distrat. Era hipnotizat de profilul ei puţin cam dur, de prinţesă egipteană, gâtul ei interminabil, gura ei – mai ales gura – cu buze groase şi triste.

— Aveam amândoi talent, rosti ea visătoare. Dar ni s-a dărâmat visul. Noi doi facem parte din altă rasă şi am fost victimele invidiei celorlalţi. Ni se datorează despăgubiri. Nu simţi acelaşi lucru? Nu urli în străfundul sufletului? Pe mine acest lucru mă trezeşte noaptea, când, printr-un noroc, adorm.

Bătea câmpii. El nu avea inima să o readucă cu picioarele pe pământ.

— O a doua şansă nu ni se va oferi pe tavă, spuse ea cu un fel de furie reţinută. Trebuie să ne-o câştigăm.

Se scutură, se aplecă să-şi ia halatul de pe jos.

— Trebuie să plec, spuse ea. Câinele nu va întârzia să se întoarcă acasă.

— Şi dacă l-am otrăvi? propuse Dan. Am pune-o pe seama vecinilor! Toţi cei care locuiesc pe colină îi vor capul!

Ea ridică din umeri şi intră sub duş.

— Nici să nu te gândeşti, zise ea din cabina de tablă. Nu s-ar atinge de otravă, ţi-am mai spus asta.

Lăsă să curgă duşul mizerabil şi începu să se

săpunească cu putere.

— Trebuie să scap de mirosul tău, explică ea. Dust l-ar simţi pe mine. Ar fi un prăpăd, dacă ar veni să-mi miroasă pulpele pe sub masă şi Adam ar înţelege imediat.

Făcu atâta spumă din calupul de săpun Ivory pe pântecele său, încât îi veni greu s-o şteargă.

— Este bine aşa, remarcă ea. Câinii urăsc parfumurile artificiale, pentru că îi face să strănute. Asta o să-l ţină la distanţă.

Se şterse cu halatul şi făcu ghem costumul de baie rupt.

— Fii prudent, spuse ea îndreptându-se spre uşă. Nu este un joc. Adam este gelos, dar niciodată nu-i vor trece prin cap planurile noastre, este prea departe de micul lui univers personal. N-aş spune acelaşi lucru despre Dust. Acest animal are un al şaselea simţ când este vorba despre infracţiuni. Bucătăreasa precedentă fura bani din sertarul bucătăriei şi Dust a „denunţat-o”. Într-o bună zi, s-a repezit la ea pentru a-i smulge şorţul. Ţesătura s-a rupt şi am putut vedea bancnotele pe care le dosea în dublură. Ascunde bine caseta pe care îţi înregistrezi exerciţiile şi, când vei vorbi cu voce tare, verifică să nu fie câinele prin apropiere, ar putea recunoaşte vocea stăpânului şi să vină să vadă ce se unelteşte. Este destul de inteligent ca să ştie că stăpânul lui nu se poate afla în două locuri în acelaşi timp.

După această ultimă atenţionare, se întoarse şi coborî pasarela.

Dan fu tentat să o imite şi să meargă să facă un duş, dar femeia folosise toată apa din rezervor, iar el era enervat că se lăsa atras în atmosfera fantasmagorică întreţinută de Dorana. Era prea impresionabilă, obosită de viaţa de calvar pe care i-o făcea soţul şi nu trebuia să dea crezare în totalitate spuselor ei.

Se mulţumi să se stropească în grabă la chiuvetă, îşi puse haine curate, apoi se întoarse pe saltea, pentru a

ascunde petele de spermă de pe pânza de doc. Praful ridicat de această acţiune îl făcu să tuşească, mai-mai să-şi dea sufletul.

Pentru a-şi omorî timpul îşi făcu o cafea, deşi nu avea nevoie să-şi mai accentueze nervozitatea. O bău cu mult zahăr, aşezat pe ultima treaptă a pasarelei. Era conştient că aştepta întoarcerea câinelui, dar nu voia să recunoască. Sfârşi prin a se trezi din lâncezeală; în loc să-şi piardă astfel timpul, mai bine exersa la imitaţii, întrucât acum avea un reportofon! Se ridică, curăţă ceaşca în chiuvetă şi îngenunche în faţa aparatului. Repetă două ore la rând, înregistrându-se şi ascultându-se pe rând. Când termină, şterse banda precaut şi făcu altă înregistrare proastă, în cursul căreia declamă unul dintre poemele sale amărâte. Dacă Adam Smart se hotăra să-i verifice ocupaţiile, nu va da decât peste nişte versuri de râsul lumii.

Zgomotul grilajului sub acţiunea telecomenzii îl făcu să tresară. Locuia de puţină vreme la familia Smart, dar ajunsese deja să urască sunetul batantului scrâşnind pe pietriş, aşa de mult îl asocia cu inevitabila intrare în scenă a lui Dust.

Nervos, scoase caseta şi scrise cu stiloul pe etichetă:

„Jason B. Coleman, *Lecturi publice”.*

În momentul în care Dan apăru în pragul cabanei, Adam ieşi din maşină şi-l salută cu mâna. Părea epuizat şi posomorât. Aruncând vesta Armani pe spătarul unui scaun din grădină, merse să se întindă pe un şezlong de pe marginea piscinei, cu ochelarii de soare pe vârful nasului. Mai avu două tresăriri pentru a se debarasa de mocasini, apoi aţipi în soarele acelui sfârşit de după-amiază.

Dust se ivi din vehicul cu oarecare întârziere şi, imediat, Dan ghici că stătea la pândă. Adulmecase ceva neobişnuit, iar nările îi fremătau cu iritare. Îşi ridică de două-trei ori scăfârlia spre cabană şi începu să descrie cercuri pe peluză. Dan binecuvântă oboseala care îl

dărâmase pe bancher, împiedicându-l să vadă ce se petrecea în spatele său. Pentru a-şi face de lucru, luă pulverizatorul cu insecticid şi coborî să se ocupe de arbuştii de piper. Acţiona ca un somnambul, străduindu-se să nu cedeze tentaţiei de a privi peste umăr. Auzea câinele cum râcâie pământul la picioarele stâlpilor. Drace! Adulmecase oare urma Doranei? După scârţâitul lemnului, Dan înţelese că animalul escalada treptele pasarelei. Ce căuta în casă? Avea să scotocească prin toate ungherele? Măcar de n-ar fi uitat Dorana ceva… o fâşie din costumul de baie, de exemplu. Jigodia era în stare să-l ia în bot şi să meargă să-l ducă stăpânului său. Smart ar recunoaşte pe dată ţesătura aceea bizară, care semăna cu mătasea, dar era impermeabilă. Timp de un minut nu ştiu ce să facă. Să alerge spre casă şi să-l alunge pe Dust? Nu, era imposibil, fiara i-ar sări la beregată de-ndată ce ar face gestul de a-l alunga. Atunci ce să facă? S-o şteargă? Să se apropie de grilajul grădinii, să-l întredeschidă şi să fugă mâncând pământul fără a se mai uita în urmă?

Dust se hotărî, în sfârşit, să iasă din baracă. Era foarte prost dispus. Avea un aer furios şi respira pe nas. Din trei salturi coborî scara şi alergă cu paşi mărunţi spre Dan. Acesta fu cât pe-aci să ţipe de groază şi se blestemă că nu luase cu el foarfeca de grădină pentru a se apăra. Când se afla doar la un metru distanţă de el, câinele se întoarse, ridică laba şi urină pe picioarele lui.

Dan simţi o asemenea uşurare că nu făcuse cunoştinţă cu dinţii fiarei pe beregata sa, încât primi acea manifestare de dispreţ cu un râs piţigăiat. Dust se îndepărtă în salturi şi dispăru în spatele unei statui. Dan rămase un moment înţepenit. Urina câinelui îi lipise pantalonul de picioare. Curând avea să pută, trebuia să se schimbe.

Doar când trecu pragul barăcii avu conştiinţa dezastrului. Dust smulsese salteaua de pe somieră, târând-o în mijlocul încăperii. Acolo, metodic, o făcuse

zdrenţe.

„Ştie, gândi imitatorul înfiorându-se. Dorana avea dreptate. A ghicit.”

O spaimă ciudată, superstiţioasă îl cuprinse, şi primul reflex fu să alerge la lucarnă pentru a verifica dacă javra nu-i povestea totul stăpânului său. N-ar fi fost surprins să vadă animalul apucându-l pe Adam Smart de mânecă pentru a-l trage spre cabană.

Cât timp i-ar trebui bancherului, la vederea saltelei făcută fâşii, să înţeleagă ce se întâmplase în cursul după-amiezii? Zece sau cincisprezece secunde?

Încercând să nu intre în panică, Dan îngenunche pentru a strânge resturile saltelei într-un sac pentru gunoi de grădină, unde obişnuia să îngrămădească buruienile. Tremura retrospectiv, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Dust s-ar fi ivit cu două ore mai devreme, când mai era încă în pat cu Dorana.

Făcu ordine cât putu mai bine şi îşi jură să nu se mai joace cu focul. Doamne! cât de mult greşise că n-o luase în serios pe Dorana.

În noaptea aceea se baricadă pentru a se feri de orice neplăcere şi rămase multă vreme în alertă, cu un mâner de hârleţ în mână. Sfârşi prin a adormi pe somiera desfundată, ale cărei arcuri îi intrau în coaste, frânt de oboseală.

Un zgomot surd îl trezi în zori, ca şi cum ar fi fost lovit unul dintre stâlpii de susţinere ai cabanei. Năuc, cu parul în mână, merse să întredeschidă uşa. Dust se afla acolo jos. Târâse pe peluză leşul unui coiot cu beregata sfâşiată, un animal pe care îl vânase pe coline la adăpostul nopţii.

În momentul în care Dan voia să strige „marş de-aici!”, răsună vocea lui Adam.

— Îţi face o ofrandă, rânji bancherul. În mod normal, ar trebui să cobori să participi la festin împreună cu el. Imitatorul îşi înăbuşi o înjurătură. Chiar era o ofrandă?

… sau mai degrabă un avertisment?

7

Dorana dispăru pe furiş două zile mai târziu. Era periculos, dar nu mai putea amâna să nu dea un semn de viaţă. Ceilalţi erau precis nerăbdători, mai ales Bebe Monk, pe care Doc' abia mai putea să-l ţină în frâu. Ea ţinea mult la Seth Brannigan, poreclit „Doctorul", acel bătrânel fără vârstă cu aspectul mereu îngrijit al unui pensionar gata să urce în avionul de Miami. Ochelarii săi, părul rar, argintiu şi veşnicele sale noduri de papion inspirau încredere. Avea o ţinută încovoiată, cu mâinile ascunse cuminte în buzunare, ca şi cum s-ar fi temut să nu şi le rănească în vreun accident. Dacă ar zbura într-o zi în Miami – acest paradis al bătrânilor – ar putea trece fără greutate drept un medic pensionar. Un chirurg sau ginecolog. Doranei nu-i era frică de el, o amuza şi, uneori, îi stârnea compătimirea. Însă nu putea spune acelaşi lucru despre Bebe Monk.

Părăsi colinele pentru a intra în inima oraşului, într-un cartier mizerabil, înghesuit de hangare şi prăvălii, unde totul se vindea în grabă: televizoare de ocazie, radiouri auto, aparate de climatizare înnegrite de praf… totul îngrămădit în maldăre instabile pe care nu era bine să le atingi. Avusese grijă să lase maşina în garaj şi folosise Pontiacul verde, achiziţionat la mâna a doua, pe care Adam i-l lăsa în folosinţă.

De fiecare dată când venea aici, Dorana tremura la gândul că va fi agresată şi făcea tot posibilul pentru a se îmbrăca „sărăcăcios", în blugi şi o banală vestă de bumbac, şi aceste precauţii îl enervau pe Bebe Monk, care o prefera, firește, „burgheză", în taior, ciorapi, portjartier şi pantofi cu tocuri înalte. Pentru a-l satisface – întrucât nu era bine să-l contrarieze –, ea lua tot acest

arsenal într-o geantă de voiaj, pentru a se schimba înainte de „a intra în scenă”.

Ea încuie maşina şi îi dădu zece dolari unui chinez gras, înarmat cu o bâtă de base-ball, pentru a avea grijă de maşină, promiţându-i aceeaşi sumă la plecare.

Bârlogul se afla la capătul traveei care despărţea grupurile de hangare aparţinând comercianţilor asiatici din L.A. Era un fost atelier în care altădată se înfăşurau cu mâna foile de tutun pentru confecţionarea ţigărilor de lux. Mirosul de nicotină impregnase fiecare fibră a pereţilor din lemn, dar şi masa, şi grinzile. Era pretutindeni. Era savuros sau greţos, în funcţie de orele zilei. Zece femei cubaneze munciseră altădată acolo, în dogoarea construcţiei prost aerisite, dar Doc’ Brannigan îi mărturisise Doranei că această imagine nu-i trezea nicio închipuire în minte. Frumoasele tutungerese înfăşurau rulourile de tutun pe pulpele goale, pe Carmen – nume popular – îl lăsau rece, deoarece cunoştea prea bine ravagiile nicotinei asupra pielii pentru a cădea în acest gen de fantasmagorii. De fiecare dată când i se evocau tutungeresele cu fustele suflecate, se gândea la Juanita, o fată de treizeci de ani, pe care contactul permanent cu foile de tutun o pricopsise cu un carcinom pe partea internă a pulpelor. Oamenii se gândeau oare la asta când îşi aprindeau o *cohiba,* la sfârşitul unei mese copioase?

Dorana urcă traveea şi rămase nemişcată în faţa batantului de lemn înnegrit. Locul nu era apărat de niciun sistem de alarmă şi broaştele nu aveau nimic deosebit, dar prezenţa lui Bebe Monk îi făcea să se răzgândească pe micii hoţi din cartier să-şi facă apariţia pe acolo. Dorana trase zăvorul batantului care scârţâi în balamale. Îşi strânse pleoapele, aşteptând ca pupilele sale să se obişnuiască cu întunericul. Lumina zilei nu pătrundea decât printr-un panou din sticlă instalat pe acoperişul în pantă şi prin ferestre minuscule. Doc’ nu se ridică la apropierea sa, deoarece rotulele îi provocau

o mare suferinţă şi îi era greu să stea în picioare. În ciuda căldurii înăbuşitoare dintre pereţi, era foarte corect îmbrăcat, în veşnicul său costum de cioclu. Era aşezat la masă, cu tot necesarul de mulaj răspândit în jurul lui, ca un fabricant de proteze dentare la lucru. Mâini de cauciuc fuseseră dispuse pe suporturi, ca la un curs de anatomie. Acestea aveau culorile stranii ale materialului din care fuseseră confecţionate: roz-bonbon, bleu, vernil. Când le observai cu atenţie, remarcai cu surprindere că erau realizate cu o mare fidelitate şi că erau reproduse majoritatea liniilor care figurează de obicei în căuşul unei palme umane.

Bătrânelul le ştergea cu o pensulă, pentru a îndepărta particulele de la debavurare. Privi peste ochelari, o recunoscu pe Dorana şi zâmbi.

— Mă întrebam dacă n-ai uitat de noi, draga mea copilă, spuse el. Eu am răbdarea vârstei mele, dar Bebe Monk nu are această virtute. Mi-a fost foarte greu să-l împiedic să iasă. Voia să se caţere pe coline, să-ţi dibuiască casa şi să te „reguleze pe peluză în faţa tuturor”. Iartă-mi vulgaritatea cuvintelor, dar nu fac decât să repet vorbele lui. Ştii foarte bine că nu am calităţile fizice necesare pentru a-l împiedica.

— Ştiu, oftă Dorana. Dar nu am putut să mă descurc. Daniel Norris are unele dificultăţi în a imita vocea lui Adam. Toată săptămâna asta l-am simţit pe punctul de a renunţa la tot şi eşti conştient că nu putem face nimic fără el.

Ea se aşeză. Căldura care domnea în atelier îi tăia respiraţia. Însă Doc’ Brannigan nu părea să sufere din această cauză. Nu transpira, şi gulerul cămăşii din bumbac tocit era închis până la ultimul nasture. Dorana numără mâinile de cauciuc din jurul ei. Erau opt.

— Nu mai am latex, anunţă Doc’. Sunt suficiente mulaje?

Puse pe masă mâna pe care tocmai o ştergea şi o împinse spre vizitatoare, cu palma întoarsă spre tavan.

— Este convingătoare?

Dorana se văzu obligată să atingă membrul artificial. Articulaţiile, cutele pielii erau reproduse cu mare exactitate. Era o mână dreaptă. De altfel, toate protezele aliniate pe masă erau mâini drepte, mari, cu degetele pătrate, puternice.

— Ar trebui să meargă, murmură ea. Ambaleaz-o în hârtie velină şi pune-o într-un cufăraş. Culoarea este mai realistă, celelalte au aspectul de a fi fost prelevate de pe cadavrele unor extratereştri.

— Din cauza culorii latexului, se scuză Doc'. Ar trebui să le pictez, dar nu am ce-mi trebuie. Dacă cumperi un aerograf şi culori, o să mă pun pe treabă… îmi voi umple timpul.

Îşi aşeză ochelarii care îi alunecau.

— L-ai prevenit pe Norris? se interesă el. Ştie de noi?

— Nu, mărturisi Dorana. Prefer să aştept să fie bine… agăţat.

— Ţi-e teamă să nu fie gelos? făcu bătrânul, încreţindu-şi fruntea. Nu avem nevoie de aşa ceva. Bebe Monk este şi aşa greu de ţinut în frâu.

— O să meargă, se grăbi să afirme Dorana. Să spunem că este o muncă de… gestionare cam delicată, dar voi reuşi. În acest moment, lui Dan îi este frică mai ales de câine.

— Tocmai, de-ndată ce va fi destul de „documentat" asupra soţului tău, ar putea locui aici, astfel că nu-l va mai vedea pe Dust.

— Dar aici e Monk. Nu ştiu dacă vor putea să se suporte.

Bătrânul ridică din umeri cu iritare.

— Când se va da semnalul acţiunii, nimeni nu va avea timp să se gândească la aceste poveşti de pat, decretă el. Crede-mă, îţi spune asta un fost soldat. Ştii măcar când vom avea şansa de a încerca lovitura?

— Da, Adam pleacă în Mexic peste o săptămână.

Trecură încă o dată în revistă diferitele faze ale

planului, pe care amândoi îl cunoşteau pe dinafară, dar să vorbească despre acesta le făcea bine.

Când setea îi făcu să tacă, Dorana se ridică să aducă bere din vechiul frigider aşezat pe jos, la picioarele grinzii principale. Ea remarcă că era o marcă mediocră. Doc' îi observă încruntarea.

— Nu mai avem aproape nimic din banii pe care ni i-ai lăsat, rosti el. Monk are o poftă de mâncare de lup şi îşi petrece mult timp la cinema.

— Nu mai am mare lucru în cont, mărturisi Dorana. S-a dus aproape totul pentru cumpărarea materialelor. Ştii foarte bine că eu nu dispun de nicio avere personală.

— Ştiu, îngăimă bătrânul. Numai în filme tâlharii investesc enorm pentru pregătirea unui plan. În realitate, te descurci cu ce ai… şi aşa ajungi să fii prins.

— Taci, şuieră Dorana. Am scotocit în fundul sertarelor, mi-am vândut bijuteriile. Nu e vina mea dacă nu valorau mare lucru!

Băură în tăcere, aşezaţi la masă unul în faţa celuilalt. Mâinile de cauciuc păreau să le adreseze saluturi stranii, cărora nu binevoiau să le răspundă.

Aşa cum se întâmpla totdeauna de la o vreme, Doc' începu să pălăvrăgească. Era la vârsta aceea la care orice devine un pretext pentru a evoca trecutul: un zgomot, o savoare. De această dată, berea răsuflată îi amintea gustul „pişatului de măgar" care li se dădea să bea în armată în timpul războiului din Pacific.

Şi începu să înşire nume fabuloase: Guadalcanal, Corregidor…

Cu ochii pierduţi în ceaţa amintirilor, se revedea în junglă, la optsprezece ani, angajat voluntar, bâjbâind într-o ţinută militară îmbibată de ploaie. Cu un prezervativ pus pe vârful puştii pentru a evita ca ţeava să se umple cu apă şi sevă. Era o lume infernală, în care totul se oxida cu o viteză halucinantă, în care ciupercile îţi creşteau sub tălpile picioarelor. În ciuda anilor,

păstra intactă impresia de umiditate permanentă, ca învelirea cu o pânză groasă, nezvântată. De acolo rămăsese cu un dezgust înverşunat pentru ploaie şi, de-ndată ce cădea cea mai mică picătură de ploaie, se izola între patru pereţi în aşteptarea întoarcerii soarelui. Jungla… Nu i se părea o amintire de demult, dimpotrivă. Revedea chiar fiecare imagine cu lux de amănunte, în stilul unui cameraman risipitor, în planuri mari. Avea încă în picioare ritmul patrulării. Ritmul era important, te făcea să ţii distanţa. Îl revedea pe medicul-şef, cu mâinile sale zdrobite învelite în pansamente pline de noroi. Medicul-şef, care încercase să oprească cu palmele sale întinse una dintre capcanele întinse de „gălbejiţi", în împrejurarea respectivă o minge mare din lemn suspendată de o liană care, când îţi prindeai piciorul în firul amorsei, cădea din vârful unui copac pentru a te lovi drept în piept, ca o pendulă. Şocul era suficient, în general, pentru a-ţi disloca cutia toracică.

Şeful avusese reflexul de a întinde mâinile pentru a amortiza lovitura şi a devia buşteanul, dar îşi fărâmiţase toate falangele. Doar morfina îl împiedica să nu urle.

Da, din cauza mâinilor zdrobite ale medicului trebuise Seth Brannigan să preia ştafeta. Se ştia că era ceasornicar în civilie şi că poseda un control excepţional de fin al mişcărilor.

— Când ne-am pierdut în câmpul de mine şi doi băieţi au fost atinşi la picioare, explica el cu o voce moderată, a trebuit ca cineva să se hotărască să-i opereze. Atunci, medicul-şef a spus: „Tu o s-o faci, Brannigan. Îţi voi dicta paşii de urmat şi vei opera în locul meu. Ai să vezi, va fi mai puţin complicat decât să scormoneşti printre rotiţele unui ceas".

Însă doctoraşul minţea. Or fi ceasurile complexe, dar au cel puţin două calităţi: nu urlă şi nu sângerează.

— Aşa am învăţat eu, ofta Seth. La faţa locului, cu vocea majurului strigându-mi în urechi: „Fă asta, fă aia!" Şi, pe legea mea, am avut surpriza să descopăr că

nu eram deloc prost. Băieţii pe care îi peticeam o luau din nou de coadă. Am devenit un fel de chirurg analfabet, fără diplomă. Un practician priceput, dar fără a cunoaşte nici măcar numele organelor. Aveam mână bună şi numai asta conta.

După un an petrecut în junglă, izolat de restul lumii, devenise o celebritate printre soldaţi. Se spunea că poartă noroc, că deasupra lui pluteşte „norocul nebunilor”. Fu supranumit „mâna de aur”, „degete de zână”, „tricoter”. Băieţii îl preferau adevăraţilor doctori, care se simţeau ofuscaţi.

— Când s-a terminat războiul, încheia el, când m-au demobilizat, un locotenent m-a dăscălit: „Fii atent, Brannigan. La noi eşti un erou, ai salvat pielea a zeci de băieţi, dar afară va fi diferit. Să nu care cumva să continui, asta o să-ţi aducă numai necazuri”.

Atunci se întorsese la ceasurile lui, dar fără plăcere. Rotiţele din oţel nu mai aveau nicio atracţie pentru el. De fapt, ceasornicele aveau două defecte, acum îşi dădea seama: nu erau vii şi nu spuneau niciodată „mulţumesc”.

În acel punct al povestirii, Dorana făcu una sau două tentative să-l aducă pe bătrân la realitate, dar el nu păru s-o asculte. Odată pornit, se arunca ca un tren în plină viteză pe şine şi nu mai observa nimic din peisajul dimprejur. Dorana se temea totdeauna de clipa aceea, când evoca „accidentul”…

— Ar fi trebuit să profit de o bursă acordată veteranilor pentru a studia, murmură el. Dar teoria nu era punctul meu forte. Când profesorii începeau să vorbească, vocile lor se schimbau în zumzet în capul meu. Eu sunt un artizan, un muncitor manual.

Atunci se stabilise într-o localitate uitată de lume. Povestea clasică. O pompă de benzină, un câine slăbănog care mergea pe strada principală, arbuşti de ienupăr răsuciţi în praf. Cuptor în timpul verii, gheţar în timpul iernii… Acolo cunoscuse o femeie, o văduvă de

război, mamă a unei fete, Daisy. Se vedeau pe ascuns, când puştoaica dormea, sau se prefăcea că doarme pentru a nu-i deranja.

Chestia asta durase un an, apoi…

— Apoi a venit iarna, şoptea Seth Brannigan. Zăpadă peste tot, drumurile blocate. Satul izolat, fără medic pe o distanţă de mai puţin de o sută de kilometri şi fetiţa care ne face o peritonită.

Trebuia acţionat repede, înainte de finalul mortal. Seth, după multe ezitări, sfârşise prin a ceda rugăminţilor mamei care îi cerea să opereze copila.

— Doamne! se bâlbâia bătrânul, trecându-şi mâna peste faţă. Am făcut asta pe masa din bucătărie, curăţată cu clor, cu instrumentele la îndemână.

Şi puştoaica murise în cursul intervenţiei. Făcuse vreo greşeală de apreciere? Aşteptase prea mult pentru a acţiona? Şeriful îl arestase a doua zi de dimineaţă, în toiul unui viscol, la denunţul unui vecin. Îl condamnaseră pentru exercitarea ilegală a medicinii, nu foarte rău, ţinând cont de trecutul său de erou militar. Rămăsese cinci ani la închisoare, cârpăcind deţinuţii după fiecare încăierare. La ieşire, comitetul de reinserţie îi dibuise o slujbă la un antreprenor de pompe funebre. Pregătea cadavrele: „reconstructor plastic”. Trebuia să lucreze într-o pivniţă prost aerisită în mijlocul mirosului de formol.

— Nu-mi displăcea, mărturisea Doc’ cu un surâs cinic. Morţii pot fi machiaţi fără frică de alergii, nu se plâng niciodată că sunt prost frezaţi. Nu se mişcă şi nici nu cer să-ţi controleze munca în oglindă. Eram destul de talentat pentru asta. După închisoare, îţi vine greu să te readaptezi la spaţiile vaste. Te simţi totdeauna pe picior greşit, tremuri când treci pe lângă sticleţi.

Îi plăcea să se arate sub o lumină urâtă, proastă, acerbă, ca şi cum puşcăria ar fi omorât în el tot respectul pentru sine însuşi. Era, totuşi, mult mai discret în legătură cu ceea ce urmase, adică povestea

furtului de dinţi de aur, care îl împinsese să-şi ia tălpăşiţa de la pompe funebre, înainte ca un mandat de arestare să fie emis pe numele lui. Dorana nu ştia nimic din motivele care îl făcuseră să fractureze maxilarele cadavrelor care aşteptau îmbălsămarea. Un şantaj? O datorie de joc? O femeie?

Pentru că Doc', în ciuda vârstei înaintate, iubea femeile. Adora să le vadă dezbrăcându-se, le mângâia ore în şir cu mâinile sale uscate şi încreţite. Părea satisfăcut cu aceste contacte superficiale şi Dorana învăţase să-i facă plăcere, lăsându-şi corpul în voia lui, ca pentru un masaj interminabil. Adeseori, atingerile bătrânului erau atât de relaxante, încât termina prin a adormi, fără a-şi da seama.

Seth Brannigan nu încercase niciodată să o facă să se excite şi degetele sale erau foarte atente să nu atingă lâniţa pubiană a „pacientei" sale. Pe scurt, era un bătrânel ciudat.

De-ndată ce auzi vorbindu-se despre el, la salonul de coafură, prin flecărelile a două vecine, ea începuse să-l caute. Ştiuse de la bun început că va fi omul potrivit situaţiei. Era un supravieţuitor care nu mai avea nimic de pierdut.

— Sunt prea bătrân pentru a-mi fi frică de închisoare, îi mărturisi el într-o seară. Şi apoi, „înăuntru" ai cel puţin un avantaj: nu eşti niciodată singur, nu pot spune acelaşi lucru despre „afară".

În timp ce el pălăvrăgea, Dorana îi privea adesea mâinile… mâini mici de fost ceasornicar, care peticise oameni, omorâse un copil şi machiase cadavre, iar ea încerca o impresie ciudată la gândul că aceleaşi palme cutreierau ore întregi pielea ei goală.

„Eşti idioată, hotăra ea atunci. Ar fi acelaşi lucru dacă te-ai culca cu un chirurg!"

La etajul superior, Baby Monk, întins gol pe podea, asculta murmurul bătrânului urcând până la el printre spaţiile dintre duşumele. Îi plăcea să se cufunde în

această stare de hiperreceptivitate, când sfârşea prin a avea iluzia că aude scrâşnetul mandibular al insectelor care populau construcţia. Ţinea ochii larg deschişi şi fixa stratul de praf care acoperea podeaua, până ce fiecare fir de praf devenea mare cât o pietricică.

Era scund, cu o musculatură pe care puteai face cursuri de anatomie. Muşchii săi nu aveau nimic hipertrofiat, dar conturul lor se desena sub epidermă cu o precizie surprinzătoare. Ca toţi luptătorii profesionişti, el îşi rădea părul şi pubisul, îşi epila torsul şi picioarele, pentru ca niciun adversar să nu poată să-l prindă de vreun fir de păr. La douăzeci şi trei de ani, avea faţa îmbătrânită de neîncredere şi lovituri încasate. Pe când nu era decât un copil, o directă expediată de tatăl său îi fracturase obrazul drept, osul malar şi îi deviase peretele nazal. De atunci, figura sa prezenta un curios aspect pieziş, ca al unei statui din argilă, pe care un modelator ar fi strivit-o cu un deget nemulţumit.

De altfel, acel pumn îi hotărâse vocaţia. La zece ani, îşi jurase să devină pugilist emerit… pentru a-şi ucide tatăl cu propriile mâini.

Întins pe duşumea, cu urechile ciulite, se întreba când se va decide femeia să urce. Era înaltă, subţire şi destul de bătrână pentru a-i fi mamă, dat fiind că genitoarea sa îl făcuse la cincisprezece ani. Şi, mai ales, avea un miros de femeie bogată, foarte curată. Mâini care nu munciseră niciodată în viaţa lor. Era obişnuită să dea ordine, dar aici el era cel care comanda şi ea n-avea decât să toarcă blând, altfel…

„Nu mă lovi, îl ruga ea. Dacă soţul meu vede urme pe corp, va intra la bănuieli şi totul va cădea baltă. Voi face tot ce vrei, dar nu mă lovi.”

Şi se supunea, de-ndată ce ridica pumnii acoperiţi de bătături. Managerul său îi povestise totdeauna că femeilor din înalta societate le plăcea să fie tratate ca nişte târfe de boxeri sau docheri, dar nu-l crezuse niciodată cu adevărat până în ziua în care Dorana venise

să-l urmărească la lupte, seară de seară. Într-o noapte, ea îl aşteptase la ieşirea din vestiare. Era periculos, dar ea nu ştia. După o luptă, Monk nu se mai controla şi antrenorul lui refuza să-i aducă fete sub pretextul că nu-şi mai măsura forţa şi le făcea rău. Niciodată nu s-ar fi gândit că într-o zi va avea o femeie ca Dorana Smart, o femeie care rostea vorbe complicate şi purta mătase. În prima seară, ea îi spusese: „Doc' Brannigan mi-a vorbit despre tine…"

Monk îl cunoştea pe Doc', un bătrân puşcăriaş care accepta să îngrijească rănile pentru câţiva dolari. Se spunea că se ocupa de îmbălsămări ca civil, dar nu existau doi ca el pentru a coase o rană.

Monk îşi puse mâinile pe urechi. Erau atât de tăbăcite de bătături, încât le cuprindea destul de greu. Cu o simplă lovitură cu latul urechii, putea să înfigă un cui de zece centimetri într-o scândură de stejar. Ele constituiau capitalul său, mândria sa de bărbat. Îi trebuiseră zece ani pentru a le face dure, lovindu-le de tot ce-i ieşea în cale: saci de orez, grinzi, ziduri de cărămidă. Tatăl său murise pe mare înainte ca el să fie gata să-l înfrunte, ceea ce îi provocase o frustrare din care îşi revenea cu greu.

Se târî prin praf, stăpânindu-se să nu bată în podea. Femeia avea poate să se izoleze cu bătrânul şi va trebui să mai aştepte. Nu-i plăcea lucrul ăsta. Când se întâmpla, el se fofila până la uşa camerei şi privea prin gaura broaştei. La început fusese gelos, apoi descoperi că Doc' se mulţumea doar s-o mângâie şi nimic mai mult. Un amuzament de bunicuţ, care nu mai are nimic între picioare. Se hotărî să nu se supere. Nu era încornorat, iar bătrânul avea şi el dreptul la ceva mângâieri, nu?

Dar acum ei vorbeau de un alt gagiu, un tânăr, şi Monk devenea din ce în ce mai mânios. *Yo!* Frumos ar mai fi ca ăştia doi să-şi facă de cap chiar sub nasul lui! I-ar învăţa pe dată cine e stăpânul, cât despre vânătăi nu

le-ar ajunge cele zece degete ca să le numere!

Se ridică, cu picioarele lipite, cu trupul încordat. Se mişca foarte repede, rămânând totuşi extrem de compact. Nu avea niciun gram de grăsime pe trupul său frecat cu uleiuri. Nasul său pieziş şi obrazul strivit îi dădeau un aspect destul de înspăimântător, de brută. Era conştient de acest lucru şi pe ring profita pentru a-şi impresiona adversarii.

Ieşi tiptil din cameră şi se fofilă în galeria care înconjura sala mare. Avea tendinţa de a se deplasa pe jumătate încovoiat, cu braţele atârnând, ceea ce îi adusese porecla de Baby Monkey, pe când era copil. Cu timpul – mai ales pentru teama pe care o inspira – această poreclă supărătoare devenise Baby Monk sau chiar Bab Monk.

Privirea sa o întâlni pe a Doranei, care tresări.

— Urcă, mârâi luptătorul. M-am săturat să vă tot ascult pălăvrăgind. Şi schimbă-te, nu te vreau în cârpe.

Merse în cameră şi se întinse pe salteaua care îi ţinea loc de pat, cu mâinile încrucişate sub ceafă.

La etajul de jos, Doc’ puse o mână înţelegătoare pe braţul Doranei.

— Du-te, copila mea, murmură el. Altfel nu ne vom găsi liniştea.

Dorana se sculă şi începu să se dezbrace sub privirea bătrânului. Nu păstră pe ea decât lenjeria şi se îmbrăcă cu hainele pe care le adusese în geanta de voiaj. După ce-şi încheie taiorul, îşi puse pantofii şi se îndreptă spre scară. De data aceasta nu mai uitase gelul intim, pe care îmbrăţişările luptătorului îl făceau mai mult decât necesar.

Nu încerca să-l înfrunte, îi era frică de Monk, avea o minte de doisprezece ani şi rezerve inepuizabile de ură. La încorporarea în armată – ajunsese deja un maestru în luptele de stradă – îşi ucisese instructorul în cursul primei demonstraţii de luptă corp la corp. Dintr-un

singur pumn în inimă, provocându-i un stop cardiac imediat… şi definitiv. Din fericire, Curtea Marţială a hotărât că fusese un accident şi Monk fusese eliberat înainte de terminarea serviciului militar, ca *inadaptabil la viaţa colectivă în spaţii închise…* Ceea ce echivala cu a spune că intra în categoria sociopaţilor rebeli la orice formă de ierarhie. Un organizator de lupte clandestine pusese mâna pe el, formându-l pentru boxul thailandez şi expunându-l în lupte de mare violenţă pe cheiurile şi antrepozitele de pe docuri. Pentru Baby Monkey reprezentase ocazia de a distruge mulţi mici lăudăroşi asiatici, emuli de-ai lui Bruce Lee, care credeau că un nunceac făcea din cineva stăpânul lumii. Bab Monk nu umbla cu fineţuri, nu lua poze teribil de estetice, nu făcea arabescuri cu mâinile sau cu picioarele, nu… Ţintea şi lovea. Şi adversarul rămânea lat, cu maxilarul zdrobit în şase locuri sau cutia toracică înfundată. Monk era un anacronism viu, un gladiator rătăcit în secolul al XX-lea. Pentru a termina, suferise antrenamentul descreierat al unui guru aparţinând organizaţiei Tong, care îi băgase idei ciudate în cap. La sfârşitul acestei învăţături, Monk credea în magia neagră, în forţele oculte şi trăia cu convingerea intimă că luptătorii ninja, la un anumit stadiu al artei lor, se bucurau de facultatea de a se dematerializa pentru a trece prin pereţi.

Pe scurt, era un imbecil, dar un imbecil periculos.

Dorana intră în cameră. Se văzu silită să recunoască că trupul tânărului o impresiona. Era ceva barbar şi clinic perfect în această maşinărie din carne şi oase. Mâinile lui Monk o fascinau. Când se plimbau pe pântecele ei, avea iluzia de a fi consultată de cleştii unui crab uriaş. Era bizar, înspăimântător, dar, *în fond,* nu foarte neplăcut.

În încăpere, toate obiectele purtau amprenta violenţei lui Monk. În timpul şedinţelor de antrenament solitar izbea grinzile, pereţii, înfundând scânduri şi şipci. Dorana îl alesese pentru că vedea în el singura

fiinţă capabilă să-l înfrunte pe Dust cu o şansă minimă de a ieşi învingător din luptă. Era tot atât de rău şi primitiv ca şi câinele, îşi petrecuse viaţa la pândă, arătându-şi colţii, atacând tot ce îi venea la îndemână. De altfel, el nu vorbea, ci mai degrabă hămăia sau schelălăia, după caz.

Monk se ridică când o văzu intrând, vârându-i o mână între picioare, pe sub fustă, pentru a pipăi mătasea ciorapilor. Simţea pentru lenjeria demodată o adoraţie pe care o alimentau închipuirile de adolescent întârziat. Cât despre Dorana, ea s-ar fi lipsit bucuroasă de toate bulendrele astea.

— Când îi facem felul lighioanei tale? întrebă el. Ştii că o pot face pe loc? Am repetat mişcările şi o să-i rup botul şi toţi dinţii, înainte să aibă timp să latre. E uşor, priveşte…

Sări în picioare şi se puse în gardă în faţa unei fiare imaginare, apoi întinse braţul drept, cu pumnul strâns.

— Vezi, explică el râzând nervos. El sare şi eu îi înfig pumnul în bot. Degeaba încearcă să mă muşte, colţii lui nu pătrund în bătăturile care îmi protejează degetele. Se sufocă, pentru că eu profit de avantajul meu. Îmi cobor mâna prin beregată, pentru a-l împiedica să respire. Îi strivesc limba ca pe un dop. Nu mai poate face nimic, se asfixiază… Se zbate.

Acum mima agonia câinelui cu tresăriri groteşti, cu mâinile îndoite pe piept pentru a simula labele animalului.

Pantomima ar fi fost ridicolă, dacă toată fiinţa sa n-ar fi emanat o asemenea aură de forţă brută. Privindu-l, Dorana devenea conştientă că vitejiile karatiştilor, care o făceau să zâmbească pe ecranul televizorului, puteau într-adevăr să omoare.

— Vrei să mă duc acum? îşi pierdu răbdarea Monk. Ştii, eu muncesc, m-am antrenat în simulare reală.

„Simularea reală” la care făcea aluzie consta în a rătăci noaptea prin cartier şi a frânge ceafa tuturor

câinilor vagabonzi care aveau nefericirea de a-i ieşi în cale. O dată şi-a împins zelul până acolo încât sărise gardul unui antrepozit păzit de dobermani, pentru a-i înfrunta pe aceştia pe terenul lor. Îi ucisese pe toţi trei, fără să se fi ales măcar cu o muşcătură. Dimineaţa, proprietarul locului descoperise animalele ca nişte leşuri fleşcăite. Monk nu le lăsase niciun os intact.

Dorana îngenunche pe marginea saltelei, grăbită să termine. Era sătulă până peste cap de capriciile bărbaţilor, de dorinţele lor, de violenţa lor infantilă. Se gândi că odată afacerea terminată nu va mai avea chef să facă dragoste timp de mulţi ani. Poate că ar fi chiar plăcută, în fond, această pace a cărnii.

— Nu-l putem omorî pe Dust, rosti ea încet, pentru ca lui Monk să-i intre bine cuvintele în cap. Nu acum. Adam şi-ar anula pe loc călătoria în Mexic, iar noi avem nevoie ca el să fie departe, pentru a acţiona în linişte. Ţii minte? Dacă ar rămâne în L.A., am fi tot timpul expuşi unei vizite surpriză. Ştii bine că, pentru a mă evita, îşi petrece mult timp la bancă duminicile, în birou, cică pentru a studia dosare. Nu, câinele trebuie să rămână întreg, cel puţin până la sosirea lui în Tijuana.

Monk se chirci cu o expresie de copil frustrat.

— Eşti sigură? insistă el.

— Da, făcu Dorana descheindu-şi vesta. Trebuie să te calmezi, lucrurile se vor desfăşura acum foarte repede. Nu mai ai de aşteptat multă vreme. Încearcă, mai ales, să-ţi controlezi forţa; dacă l-ai ucide pe Adam, totul ar fi pierdut. Ai înţeles bine?

— Ştiu să-mi controlez loviturile, mârâi Monk. Am un control total. În curând voi asimila ştiinţa secretă a luptătorilor ninja. *Yo!* Uite, am început ritualul!

Îngenunche solemn în centrul unei stele pictate pe duşumea. Peste tot în jurul lui fuseseră aşezate lame de ras şi un flacon de cerneală. De perete, fixată cu o piuneză, era suspendată o hârtie scrisă cu ideograme japoneze, pe două coloane paralele. Monk nutrea o

fascinaţie fără limite pentru acele semne de neînţeles, care ascundeau în ochii lui o formidabilă putere magică. De curând începuse să le copieze pe propriul trup, prevăzând înfruntarea cu dulăul.

— Vezi, explică el, le reproduc unul câte unul. Cu lama de ras fac o incizie în piele, apoi las cerneala să curgă pe rană. Astfel carnea se colorează în adâncime. Totdeauna este bine să laşi să curgă puţin sânge în timpul unui ritual magic. Asta întăreşte pactul.

Prin acest procedeu rudimentar folosit în puşcării, îşi tatuase pulpa dreaptă, copiind prima coloană de ideograme. Semnele formau cruste negre şi roşii pe carnea sa, iar traseul lor în zigzag dădea impresia că vreo pisică furioasă se înverşunase împotriva piciorului său.

— Mai sunt coloane de copiat, murmură luptătorul cu respect. Când voi termina, puterea milenară a luptătorilor ninja îmi va curge prin vene. Voi putea să mă dematerializez pentru a trece prin pereţi… sau să-mi fac să dispară trăsăturile feţei, astfel că nimeni nu va putea să mă recunoască.

Avea în ochi o flacără de asemenea naivitate, încât Dorana se simţi mişcată.

— Unde ai găsit… manuscrisul? întrebă ea arătând spre bucata de hârtie agăţată pe perete.

— Un bătrân chinez din antrepozitele de peşte mi-a vândut-o, spuse cu mândrie Monk. O avea în familia sa de 3 000 ani. Mi-a cedat-o pentru că nu are descendenţi şi nu vrea să ia secretul cu sine în mormânt. Am avut noroc, sunt oameni care ar plăti averi ca s-o aibă. Mi-a vândut-o mie, pentru că mi-a văzut chipul în vis şi Buddha i-a dezvăluit că eu sunt alesul.

Dorana clătină prudent din cap. Participase la destule parade de modă din Tokio pentru a şti că bucata de hârtie din orez agăţată de perete era meniul unui restaurant ieftin, de sushi. Nu crezu necesar să-i spună toate acestea lui Bebe Monk.

Întinse totuşi mâna pentru a verifica starea scarificărilor care i se păreau infectate. Asta ar mai lipsi, ca idiotul ăsta să moară de o septicemie în ajunul loviturii!

Monk înţelese greşit gestul şi îngenunche în faţa ei pentru a o dezbrăca. Ea se lăsă în voia lui, obosită şi resemnată, mulţumindu-se să repete veşnicele recomandări:

— Să nu-mi laşi urme, te rog. Adam nu trebuie să bănuiască nimic. O să fii atent?

El o răsturnă pe saltea şi-i rupse ciorapii. Îi făcea mare plăcere să deşire mătasea. De fiecare dată când pleca din antrepozit, Dorana arunca lenjeria în primul tomberon care-i ieşea în cale.

— Uşurel, zise ea când acesta se întinse deasupra ei. Nu-ţi folosi mâinile. Lasă-mă pe mine.

Bustul lui era atât de tare, încât avea impresia că stă culcată sub o statuie căzută de pe un piedestal.

„Haide, gândi ea pentru a-şi face curaj, o să se termine în curând şi vei putea trăi ca o călugăriţă pentru tot restul zilelor tale, într-un vast apartament alb, plin de soare.”

8

Două zile mai târziu, Dorana îl avertiză pe Dan că va trebui să se întâlnească în oraş pentru a discuta amănuntele operaţiunii. Plecară fiecare separat, la ore diferite – el, cu furgoneta, ea, cu Pontiacul – şi se întâlniră în cartierul antrepozitelor. Acolo, Dorana îl duse pe imitator la fosta fabrică de ţigări. Era foarte tensionată, distantă, şi Dan se întrebă ce îl aştepta. În timp ce mergeau printre hangare, soţia lui Adam Smart îi spuse simplu:

— Te-am minţit puţin. Nu suntem doar noi doi în afacerea asta. Era imposibil. Mai sunt doi specialişti,

oameni ca şi tine, excelenţi în domeniul lor. Fără ei n-am putea face nimic, aşa că este inutil să le cauţi nod în papură. În această afacere suntem toţi complementari. Unul singur nu valorează nimic fără celălalt. Pricepi? Nu vreau să vă văd jucându-vă de-a cocoşii la lupte.

Scoase o cheie din buzunar şi descuie o poartă veche din lemn. Doi bărbaţi foarte diferiţi îi aşteptau. Un bătrânel cu aspect de cioclu, aşezat în spatele unei mese lungi de lucru, şi un fel de burlan uman, aşezat pe propriile tălpi, cu spatele sprijinit de stâlpul principal care susţinea acoperişul.

— Doc' Brannigan şi Baby Monk, anunţă Dorana. Iată-l pe Daniel Norris, imitatorul nostru.

Bătrânul înclină politicos din cap, cretinul emise un fel de râs insultător, ca şi cum i s-ar fi cerut să strângă laba unui caniş. După ce se obişnui cu penumbra, Dan văzu că masa de lucru era plină de mulaje, lighene şi flacoane. Obiecte neobişnuite, pe care le luă la început drept mănuşi de cauciuc, erau puse la uscat pe tije de fier.

Atmosfera era încărcată, plină de neîncredere reciprocă. Imitatorul ghici că asta se întâmpla şi din cauza unei puternice doze de gelozie şi avu convingerea spontană că Dorana se culcase cu fiecare dintre bărbaţii prezenţi. Cu moşul, dar şi cu retardatul…

„Rahat! gândi el, doar n-o să începi să te joci de-a liceanul. În fond, ce-ţi pasă?"

Aruncă o privire întrebătoare protezelor de cauciuc îngrămădite pe masă. Avea impresia de a fi intrat din greşeală în magazia prăvăliei unui meşteşugar care aproviziona mutilaţii de război. Ţinuta desuetă a bătrânului îi întărea această impresie. Acesta împinse deodată în direcţia sa o cutie de pantofi, umplută cu hârtie velină.

— Haide, tinere, rosti el cu o voce binevoitoare. Să nu pierdem timpul. Arată-ne cadoul de Ziua Recunoştinţei.

Dan ezită, apoi îşi băgă degetele în cutie. Nu-i trebui decât o secundă pentru a scoate la lumină o mână de cauciuc roz, imitată remarcabil.

— Ce este asta? întrebă el. O proteză?

Dorana se aşeză în capul mesei. Părea istovită, ca şi cum perspectiva de a expune pentru a mia oară acelaşi lucru o obosea dinainte.

— Este o reproducere a mâinii drepte a lui Adam, zise ea. Doc' a fabricat-o după un mulaj. Într-o seară, i-am pus un somnifer în whisky şi, în timp ce dormea, i-am luat amprenta palmei, cu o bucăţică de răşină specială, pe care mi-a furnizat-o Doc'. Priveşte palma, o să vezi că este reprodusă într-o manieră perfectă. Sunt toate liniile. Linia vieţii, linia inimii… Aproape că ai putea-o da unei chiromante să citească în locul originalului.

Idiotul spătos care stătea ghemuit în fundul sălii scoase un *yo!* neplăcut. Dan observă că mâinile sale prezentau un aspect bizar, protuberanţe care semănau a coarne sau bătături. Până atunci, Norris crezuse totdeauna că aceste deformaţii, rezultate ale unor antrenamente împinse la extrem, nu existau decât în filmele de karate. Citise pe undeva comentariile unui specialist, care afirma că bătătura face parte din folclorul macho al centurilor negre şi că nu avea o eficacitate reală.

— De ce o reproducere a mâinii lui Adam? mormăi el. Vreţi să deschideţi un muzeu de ceară?

— Nu ţi-am spus totul, făcu Dorana fără a lua în considerare gluma lui răutăcioasă. Există o dublă securitate. Camera blindată nu se deschide doar prin recunoaştere vocală. Cere şi o identificare grafică.

Dan îngheţă.

— Vrei să spui că trebuie să arăţi laba asta albă, asta e? şopti el.

— Da. Chiar deasupra microfonului analizorului vocal există o placă din sticlă asemănătoare unui geam

de xerox. Pentru a descuia uşa seifului, Adam trebuie să-şi aşeze mâna deasupra şi să aştepte ca scanerul să citească traseul liniilor palmei. Ca şi pentru amprenta vocală, amprenta palmei sale este stocată în memoria calculatorului, reprezentată numeric ca o hartă de Stat-Major. Cele două releveuri sunt suprapuse şi, dacă sunt identice configuraţiile, uşa se deschide.

Dan scăpă o înjurătură şi se aşeză. Instinctiv, întorsese proteza de cauciuc pentru a studia traseul palmei.

— Este un latex foarte fin, crezu Doc' că trebuie să explice. Este folosit în tehnicile de îmbălsămare pentru a înlocui membrele lipsă. Anumite familii ţin ca victimele unui accident să pară intacte la ceremonia de înhumare. Dacă mortul a avut două braţe smulse, trebuie să recurgi la un subterfugiu, nu-i aşa? În acest caz, se face un mulaj pentru mâini false, care se încrucişează pe pieptul defunctului. Li se lipesc unghii sintetice; apoi, urmează machiajul, cu puţină vopsea şi pudră de orez.

— Nu ştiam, zise maşinal Dan.

— Da, este adevărat, insistă Doc'. Multe familii cred că, dacă trupul nu este intact, mortul nu-şi va găsi locul în Paradis. Aşa că se trişează un pic, în speranţa că îngerii au miopie.

Cu vârful degetului arătător, Dan exploră palma de latex. Degetul său percepea evident gravura scobită a cutelor „pielii".

— Şi crezi că va fi destul de fidel pentru a înşela maşinăria? întrebă el.

— Este obligatoriu, făcu Dorana. Deoarece Adam nu va fi acolo pentru a ne da o mână de ajutor. Nu te nelinişti, am luat amprentele digitale ale protezei pentru a le compara cu cele ale soţului meu. Nu sunt diferenţe notabile, chiar la microscop. Replica este perfectă, dar trebuie să avem grijă, cea mai mică zgârietură ar modifica citirea scanerului şi seiful nu s-ar mai deschide.

— Cea mai mică zgârietură?

— Da, din acest motiv Adam îşi ţine totdeauna mâna dreaptă în buzunar, nu ştiu dacă ai remarcat. Adeseori chiar, poartă o mănuşă. Una singură, pentru a-l feri de un eventual accident. O dată, acum şase luni, s-a tăiat în palmă. Nu mare lucru, o rană mică de trei centimetri care forma o crustă în relief. De fiecare dată când punea mâna pe geamul de citire, calculatorul îi refuza accesul în camera blindată. A trebuit să aştepte vindecarea completă a tăieturii pentru a putea, în sfârşit, să deschidă seiful. Adam era foarte mândru să descopere că era capabil să paralizeze el singur Trade Ltd.

— Trebuie să ai mare grijă de această proteză, făcu bătrânul. Mi-a luat mult timp s-o realizez.

Dan încercă să se imagineze în cabina de identificare, cu degetele strânse pe mâna de cauciuc, această mână rece, inumană, în ciuda aparenţelor.

— De acord, capitulă el. Domnul este protezist funerar, a fabricat chestia asta, înţeleg, dar ce rol are celălalt personaj?

I se adresase Doranei arătând cu degetul spre Bebe Monk. Acesta se ridică cu un salt elastic. Dan înţelese că aparţinea acelei rase de oameni capabili să facă o „întindere" facială, aşa cum alţii îşi scarpină vârful nasului. Faţa lui „pocită" te făcea să priveşti în altă parte.

Dorana se înţepeni în scaun, cu spatele lipit de spătar. Dan nu reuşea să-şi dea seama dacă era de o răceală de gheaţă sau gata să explodeze în urlete isterice.

— În câteva zile, spuse ea cu încetineală, Adam va pleca în Mexic însoţit de câine. Face acest lucru de câteva ori pe an, dar după capriciile de moment. Escapadele sale pot dura foarte bine o săptămână sau poate să-şi întrerupă şederea şi să se întoarcă după douăzeci şi patru de ore. Dacă lucrurile merg bine, se întoarce doar în ultimul minut, în caz contrar, face calentoarsă chiar atunci când îl crezi la frontieră. Este un

ciclotimic, veşnic pe *montagne russe.* În aceste condiţii nu putem lucra. Riscăm să ne trezim cu el pe cap, chiar în momentul în care luăm cu asalt banca, iar câinele ar simţi imediat că se întâmplă ceva. Al şaselea simţ al său l-ar avertiza şi i-ar trezi bănuieli lui Adam. Trebuie, aşadar, să-l „reţinem" pe soţul meu la Tijuana, pe toată durata concediului.

— Să-l *reţinem*? repetă prosteşte Dan.

— Da. Un mic accident ne-ar conveni de minune. Când se află acolo, lui Adam îi place să participe la lupte de box de amatori. Ia totdeauna cu el o pereche de mănuşi, în eventualitatea unor asemenea întâlniri. Mănuşi de antrenament, care îi protejează mâinile. Adoră să se joace de-a Jack London sau Hemingway. Îi creează iluzia că este un marinar în permisie. Coboară pe scara socială. Monk se va amesteca în mulţime şi îl va provoca. Monk este capabil să-i luxeze încheietura sau mâna, în ciuda protecţiei mănuşii de box. După ce-l răneşte, Doc' va interveni, prezentându-se drept un medic în vilegiatură în Mexic. Îl va îngriji pe Adam, îl va veghea şi îi va administra suficiente sedative pentru a-l ţine inconştient timp de câteva zile. Scopul manevrei este de a constrânge câinele să rămână lângă stăpânul lui, pentru că Dust niciodată nu va sta departe de Adam.

— Şi unde o să se întâmple asta? întrebă Dan. La hotel?

— Nu, Adam are obiceiul de a închiria o mică hacienda, totdeauna aceeaşi. Acolo există o cuşcă în care Doc' va cere să-l închidă pe Dust. În acest timp, noi vom devaliza banca, în linişte.

Dan clătină din cap, nu tocmai convins de ceea ce-i spunea Dorana. Surâse cu răceală.

— Mă întreb dacă nu există şi un alt motiv pentru această îndepărtare, murmură el. În definitiv, nu vă trece prin cap să-l faceţi pe Adam Smart ţap ispăşitor?

Se ridică şi făcu câţiva paşi prin sală.

— Cred că ăsta este adevărul, reluă el. Când se va

descoperi furtul, poliţia se va gândi imediat că doar responsabilul seifului putea convinge calculatorul să deschidă încuietoarea electronică. Iar acest responsabil, în cazul de faţă Adam Smart, va fi de negăsit… fugit? De ce nu? Scotocind puţin, sticleţii vor descoperi că avea motive pentru a devaliza banca: un salariu prost, o ameninţare cu pensionarea anticipată, pierderea de azi pe mâine a tuturor avantajelor în natură acordate în decursul carierei sale… Angajaţii Trade Ltd. vor conveni că acesta devenise bizar în ultima vreme. Puţin… ţicnit? Numai să se ia în calcul doar mania lui de a-şi lua câinele pretutindeni cu el, cu riscul de a-şi speria clienţii.

Făcu o pauză, îşi şterse mâinile umede de turul pantalonilor. În atelier nimeni nu zicea nici pâs. Dorana era foarte palidă, ţeapănă între braţele fotoliului. Dan avu convingerea că le ghicise adevăratele intenţii.

— Poliţia va veni să te interogheze pe tine, Dorana, continuă el. Tu vei răspunde că Adam era plecat în Mexic de câteva zile, dar că tu n-ai primit nicio veste de la el. Atunci se va emite un mandat de căutare. „Adam Smart, suspectul numărul unu în jefuirea Trade Ltd.” În final, îl vor încolţi în hacienda, abrutizat de medicamente până în buricul degetelor, bălmăjind o poveste incredibilă despre un accident de box. Cine îl va crede? Pentru toată lumea va rămâne singurul care să fi avut posibilitatea de a învinge sistemele de securitate ale băncii. Vinovatul ideal. Cât despre domnul Brannigan şi domnul Monk, bineînţeles că, între timp, se vor fi evaporat.

Doc’ şuieră printre dinţi.

— Nu-i rău deloc, tinere, făcu el surâzând. Este adevărat că avem nevoie de un vinovat, dacă vrem să fim liniştiţi. Caşcavalul ăsta este fără îndoială în curs de spălare, aşadar este periculos să-ţi iei în cârcă paternitatea operaţiunii. Adam Smart ne va servi drept ţap ispăşitor. Sticleţii vor fi convinşi că el a făcut

dispăruţi paraii în Mexic. După ce va fi închis, Dorana va cere divorţul, noi ne vom împărţi comoara şi o vom şterge în cele patru puncte cardinale, pentru a nu ne mai revedea niciodată.

— De ce daţi atâta importanţă câinelui? se interesă Dan. După spusele voastre, s-ar zice că va lua receptorul şi va suna la poliţie…

— Nu face pe curajosul, i-o tăie Dorana. Ştii foarte bine despre ce e vorba. Ai avut timp să-l observi pe Dust toată săptămâna trecută… Eşti conştient că are cu adevărat un al şaselea simţ pentru a descoperi tot ce încerci să-i ascunzi. De aceea, trebuie să-l facem pe Adam knockout timp de patruzeci şi opt de ore.

În ora care urmă, trecură în revistă diferitele modalităţi ale planului. Monk nu binevoi să se apropie de masă. Cu spatele lipit de stâlp, se limită să rânjească şi să scoată sunete enervante la intervale regulate. Dan simţea nevoia să respingă ideea că Dorana se culcase cu fiecare dintre acei bărbaţi. Această gelozie neprevăzută îl surprindea chiar pe el însuşi şi făcea eforturi veritabile pentru a o înăbuşi. Ce i se întâmpla? În niciun moment Dorana nu-l asociase viitorului său, în niciun moment nu-i dăduse de înţeles că aveau să-şi refacă viaţa împreună!

— Trebuie să mă întorc, anunţă în sfârşit soţia lui Adam Smart. Nu ştiu dacă vom mai avea ocazia să ne vedem înainte de plecarea soţului meu. Fiţi gata oricând şi ambalaţi materialul. Când Adam va fi pe punctul de a pleca, o să-l trimit pe Daniel să vă prevină.

Părăsiră atelierul, şi Dan, după ce asudase în etuva fostei fabrici de ţigări de foi, rămase surprins de prospeţimea aerului.

În timp ce mergea lângă Dorana în direcţia parcării, aceasta îl apucă de încheietura mâinii.

— Ştiu ce gândeşti, murmură ea. Te întrebi de ce trebuie să-i însoţeşti pe cei doi în Mexic.

— Exact, confirmă imitatorul. Adam mă cunoaşte, dacă mă apropii prea mult de el, există riscul să mă vadă şi să se mire că mă vede acolo, pe urmele lui.

— Vrei să ştii adevărul? făcu Dorana căutând cheile maşinii. Am nevoie de un supraveghetor… Nu pot să-i las pe Doc' şi Monk de capul lor. Unul este prea bătrân, şi celălalt pe jumătate retardat. Cineva trebuie să-i controleze. Şi apoi, tu eşti un artist, ai obiceiul de a improviza. Nici unul, nici celălalt nu vor şti să se adapteze situaţiei; nu le stă în fire.

După ce îi strecurase o bancnotă chinezului celui gras, care făcea oficiul de paznic, Dorana descuie portiera.

— Va trebui să te deghizezi încă o dată, adăugă ea, dar tu eşti obişnuit. Creează-ţi o înfăţişare de care Adam să nu aibă impresia a o mai fi văzut pe undeva. Oricum, va fi prea ocupat cu luptele de câini pentru a mai da atenţie la ceea ce îl înconjoară. Mai e ceva?

— Nu, mormăi Dan. Nu te stinghereşte să-l bagi la apă pe soţul tău în locul nostru?

Trăsăturile Doranei se crispară.

— Ascultă, rosti ea apăsat. Ne trebuie un vinovat. Un ţap ispăşitor. Altfel, sticleţii vor sări pe noi să ne fiarbă la foc mic. Dacă nu îl arătăm pe Adam cu degetul foarte repede, ei se vor pune pe scotocit peste tot, luând la puricat fiecare minuţel al nostru. Este vital să împiedicăm acest lucru. N-ai de gând, totuşi, să te smiorcăi pentru acest ticălos?! Pari să fi uitat că el n-ar ezita nicio secundă să-şi pună câinele să te mutileze, dacă ar şti că eşti amantul meu!

În momentul în care se strecura la volan, Dan rosti:

— Apropo de amant, te-ai culcat cu toţi tipii ăştia, nu-i aşa? Doc… Monk…

Îi fu ciudă pe sine însuşi că se arătase atât de idiot, dar vorbele îi ţâşniseră din gură fără a fi putut să le reţină. Dorana ridică din umeri.

— Ei şi? ripostă ea punând cheia în contact. În

povestea asta, fiecare trebuie să sacrifice câte ceva, nu-i aşa? Fiecare, după posibilităţi. Crezi că mă amuză să fac dragoste cu un tip care este în stare să-mi sucească gâtul de fiecare dată când are orgasm?

Dan privi Pontiacul depărtându-se, fără a reuşi să-şi înţeleagă sentimentele.

9

A fost o plecare în concediu foarte stranie, în bătrâna furgonetă a lui Monk, un vehicul care servise la transportarea pepenilor şi ai cărui pereţi dădeau la iveală picăţele de coajă întărită şi sâmburi uscaţi. Partea din spate era ocupată de o îngrămădeală de valize metalice (dintre care una era etanşă), a căror prezenţă stârnea nedumerirea lui Dan. De ce material putea Doc' să aibă nevoie la hacienda? Pentru moment, bătrânul ţinea volanul, dar îi anunţase că la vârsta lui obosea repede şi că va trebui să fie înlocuit frecvent. Monk se întinsese în mijlocul bagajelor, încerca să descifreze o lucrare de metafizică orientală, urmărind fiecare linie cu vârful degetului arătător. Buzele lui groase se mişcau în tăcere când înşira silabele. Luase un sac transparent umplut cu hrană macrobiotică, cu aspect mai degrabă respingător. Peşte crud tocat mărunt, frământat cu ierburi şi seminţe neidentificabile care răspândeau un miros infernal. Din când în când, el îşi întrerupea lectura pentru a scotoci în buzunar şi mesteca numărând masticaţiile cu voce înceată.

Dan, ştiind că va trebui să conducă, se „deghizase" în consecinţă. De data aceasta, lipsit de resurse, alesese să se tundă ca un marinar în permisie şi să-şi ascundă ochii în spatele unor ochelari enormi. Era în acelaşi timp simplu şi eficace. Nu se va rade zilele următoare, astfel încât barba să-i acopere obrajii.

Era neliniştit, dar nu din cale-afară, pentru că ştia că

un cap tuns la chelie face totdeauna de nerecunoscut pe cineva pe care l-ai văzut deseori când încă purta părul lung. Pentru a termina retuşurile fizionomiei sale, îşi pironi un chiştoc gros de ţigară de foi în colţul gurii şi îşi prinse un inel din alamă de urechea dreaptă. Spera pur şi simplu că această fizionomie de Bonehead nu-i va atrage ura poliţiştilor mexicani.

Absenţa instalaţiei de climatizare din interiorul furgonetei îi obliga să ruleze cu geamurile lăsate, ceea ce le făcea imposibilă orice conversaţie şi îi condamna să mănânce praf de-ndată ce deschideau gura.

Ultimele două zile petrecute în Hills fuseseră grele. Ca şi cum ar fi bănuit ceva, Dust nu încetase să-i dea târcoale lui Dan, întreţindu-şi provocările. De mai multe ori, imitatorul fusese convins că dulăul încerca să-l ducă la capătul răbdărilor, în scopul de a provoca gestul nefericit care i-ar fi furnizat un pretext pentru a-l ataca pe „grădinar”.

Când Adam Smart îşi manifestase intenţia de a pleca spre Tijuana, sâmbătă dimineaţa, Dan coborâse imediat în oraş pentru a-i preveni pe Doc’ şi Monk, care-şi muşcau zăbala de nerăbdare. Într-adevăr, Dorana se opusese să folosească telefonul – chiar cel al unei cabine publice situate în perimetrul casei – de frica investigaţiilor la care poliţia ar fi putut proceda după „lovitură”.

— Nu trebuie să se poată stabili nici cea mai mică legătură între casă şi fabrica de ţigări de foi, repeta ea. Tu nu cunoşti sticleţii, dar imediat ce este vorba de bani ar fi capabili să-şi suspecteze propria mamă.

Dan trebuise aşadar să-şi schimbe ţinuta în viteza a patra, precum acei comedieni din spectacolele cu buget mic, care se machiază în culise pentru a juca mai multe roluri în timpul aceleiaşi reprezentaţii.

— Eşti greţos, bombăni Monk în timp ce-şi tundea craniul. Laşi păr pretutindeni. Nu ai pic de igienă.

Emani unde negative. Nu te apropia de mine, îmi vei negativiza karma.

Dan nu luă în seamă provocarea. Un sfert de oră mai târziu, aşteptau la poalele colinei să vadă sosind Cadillacul alb al lui Adam Smart. Acesta ţâşni dintre arbori. Câinele, culcat pe scaunul din spate, observa strada prin geamul lateral. Dan se înfioră văzându-l trecând.

— Este rândul nostru, rosti Doc' Brannigan. Să încercăm să nu ne lipim prea tare de el.

— Nu înţeleg de ce vreţi să-l urmăriţi, obiectă Dan. Dacă ştiţi „ţinta" lui Smart, nu avem decât să mergem să-l aşteptăm acolo.

— Este mai prudent aşa, spuse bătrânul. Cu Adam Smart nu poţi fi sigur de nimic. De data aceasta putea foarte bine să aleagă altă locaţie, fără să-i spună nimic soţiei sale. Omul ăsta este un capricios. Cred că metoda noastră nu este rea. Nu mai fi aşa de nervos.

— Te apropii prea mult, bombăni Dan. O să ne repereze.

— Ei haide! Eşti prea neliniştit, suspină bătrânul. În fiecare sâmbătă mii de americani pornesc spre frontieră. Priveşte în spatele dumitale şi vei vedea o grămadă de maşini în coada noastră. Niciuna nu este condusă de vreun copoi pornit pe urmele noastre. Pur şi simplu merg în aceeaşi direcţie.

Dan se agita stânjenit, nevrând, mai ales, să mărturisească că îi era frică de câine. Când îi veni rândul să treacă la volan, avu detestabila impresie că Dust îl fixa prin geamul din spate al Cadillacului, cu urechile ciulite, botul încreţit de un mârâit continuu, care, fără îndoială, avea să trezească bănuielile bancherului.

— Dulăul mă priveşte! strigă el spre Seth Brannigan. Drace! Sunt sigur că m-a recunoscut. Era de prevăzut.

— Calmează-te, interveni fostul cioclu. Nu mai vorbi tâmpenii. Câinii se bazează mai ales pe miros şi este

imposibil ca Dust să te poată adulmeca în acest moment, nu are nicio logică. Este închis într-o maşină, dumneata la fel, suntem înconjuraţi de gaze de eşapament cu miros de benzină şi suntem la o distanţă de cincizeci de metri. Nu lăsa imaginaţia să-ţi joace feste, eşti băiat mare.

— Chiar dacă ai dreptate, asta nu face decât să amâne problema, ripostă Dan. Când vom pune piciorul pe pământ, mă va localiza imediat. Dacă Adam Smart nu mă recunoaşte, Dust sigur o va face.

— Nu fi prost, făcu Doc' răbdător. Există mijloace pentru a te apăra de simţul olfactiv al câinelui şi a le deturna atenţia.

— Ah, da? Şi care anume?

— Putem folosi urină de căţea în călduri, de exemplu, anunţă Brannigan. Am adus un bidon. Dacă îmi stropesc încălţămintea, Dust va fi incapabil să perceapă alt miros decât acela, când mă voi găsi în aceeaşi încăpere cu tine. Această emanaţie îi va întuneca atât de mult judecata, încât va uita până şi de existenţa ta. Mai există şi altă metodă: anasonul. Anasonul anesteziază terminaţiile olfactive ale câinilor. Parfumul său este atât de puternic, încât, după un moment, devine aproape dureros, iar dulăii refuză să mai adulmece pista. Mirosul anasonului încurcă totul. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, prizonierii îl utilizau pentru a se descotorosi de câinii ciobăneşti germani pe care nemţii îi puneau pe urmele lor. Ei îşi procurau seminţe pe care le striveau pentru a-şi umple buzunarele şi tivurile pantalonilor. Am pregătit cu mare grijă o pomadă cu care te vei unge înainte de a te apropia de Dust. O să duhneşti a băutură de anason, dar nu e grav, machitori sunt cu grămada în Tijuana.

— Anasonul…, făcu Dan. Eşti sigur de asta?

— Bineînţeles. Asta este problema când deţii milioane de terminaţii olfactive în bot: parfumurile prea puternice îţi dau senzaţia pulverizării de muştar în nări.

Garantez pentru incognitoul dumitale. Dust n-o să te identifice. Şi apoi, trebuie să ţinem cont de context. Luptele îi vor monopoliza atenţia. Îţi faci sânge rău de pomană.

— Perfect, capitulă Dan. Sper că ştii despre ce vorbeşti.

— Ştiu foarte bine, încheie brusc bătrânul, pe un ton mai dur. Şi japonezii foloseau câini.

Îşi urmară drumul fără incidente până la frontieră. Ajunseră, în sfârşit, în faţa zidului de tablă menit să interzică intrarea emigranţilor clandestini. Poliţiştii supravegheau accesul barajelor cu binocluri mari, în scopul de a-i intercepta pe toţi cei care profitau de deschiderea barierelor pentru a se fofila printre maşini, cu riscul de a fi loviţi. Se aflau acolo zeci de puşti şi de adulţi, care cărau saci de plastic sau boccele. Imediat ce se ridica o barieră, se aruncau în deschiderea ivită şi alergau drept înainte, în speranţa că unul dintre ei ar putea trece printre ochiurile plasei şi ar reuşi să scape vigilenţei poliţiei de frontieră.

Poliţiştii îi interpelau de la vreo zece metri distanţă şi îi întorceau ferm de cealaltă parte a graniţei. Puştii luau atunci un aer încurcat…, apoi îşi încercau din nou norocul o oră mai târziu. Era un joc absurd, dar sticleţii învăţaseră să rămână imperturbabili.

De-a lungul frontierei se ridica un zid din bucăţi de tablă suprapuse, înalt de trei metri, şi prevăzut cu găuri la nivelul solului. Prin aceste orificii, emigranţii clandestini pătrundeau în fiecare noapte în Statele Unite. Patrulele de la Imigrări, echipate cu binocluri militare cu vedere nocturnă nu reuşeau să facă mare lucru. Zidul, derizoriu, fiind din zi în zi mai găurit, nu oprea pe nimeni, spre mânia autohtonilor care nu încetau să ceară măsuri draconice şi nu ezitau, uneori, să se organizeze în miliţii. Mexicanii, cu apa şiroind pe ei, se iveau din Bois Grande, pe care îl traversaseră

agăţaţi de o plută improvizată, cu toate catrafusele adunate într-un sac de supermarket, se târau pe sub grilaj şi se cocoţau în camioanele călăuzelor clandestine care îi duceau imediat la ferme, acolo unde adunau tone de pepeni sau de porumb pentru un salariu de mizerie. De fiecare dată când poliţiştii interceptau 1 000 de emigranţi clandestini, treceau de trei ori mai mulţi. Poliţiştii de la Migra' începeau să fie nervoşi… şi răi.

Dan făcuse trei sau patru incursiuni în Tijuana şi nu păstra o amintire plăcută. Peste tot dădeai de bâlciul zgomotos al capcanelor pentru turişti, adunăturile de suveniruri de duzină: ţesături „indigene", animale din hârtie proastă în culori pestriţe, cizme de cowboy, tocuri de revolvere din piele cartonată. Destule sombrero pentru a acoperi capetele unei armate întregi şi mariachi care să învingă şi timpanele cele mai rezistente.

„Turismul sexual" era prosper. Noaptea nu era bine să întârzii pe străduţele sau în barurile îndoielnice, deoarece încăierările erau numeroase şi adeseori sângeroase. Se putea intra, totuşi, cu binecuvântarea poliţiei, deloc preocupată să verifice paşapoartele. Agenţiile de voiaj îşi expediau găgăuţii într-o grămadă de autobuze. Dan ştia că era de preferat să fii prudent şi să nu ai încredere în nimeni, nici măcar în poliţişti, mai toţi corupţi până la oase. Tijuana era ca o tablă de şah. Căsuţele albe reprezentau clădirile locuibile, cele negre, dărăpănăturile periferiilor. Imediat ce ieşeai de pe arterele turistice ca Avenida de la Revolucion sau Bulevar Agua Caliente, mizeria îţi sărea în ochi.

Era o ţară magnifică şi derizorie, care trăia încă în amintirea bătrânelor fantome şi se agăţa de fărâmiturile unei epoci de grandoare trecută, psalmodiind o rugăciune nostalgică, în care reveneau fără încetare numele lui Pancho Villa sau Emiliano Zapata.

— Care-i planu'? întrebă Dan.

— Să ne urmărim omul cât mai discret posibil,

făcând cu rândul, răspunse Doc’. Nici vorbă să ne afişăm toţi trei împreună. Va trebui să stăm despărţiţi. Mulţimea de gură-cască ne va ajuta, dar poate şi să ne complice sarcina. Smart are manii. În general, începe prin a ingurgita câteva pahare, apoi, la căderea nopţii, merge să asiste la luptele de câini. Câteodată, îl înscrie şi pe Dust.

— Aduce fete la el?

— Nu, niciodată. S-ar părea că nu-i marota lui. Când stă pe-aici vreo patruzeci şi opt de ore, începe să se creadă cowboy. Bea mult şi atunci se amestecă în meciurile de box.

— N-a încasat niciodată vreo scatoalcă bună?

— Nu. Nu te lăsa păcălit. Ţine la băutură şi ştie să-şi folosească pumnii. Este un fost marinar, chiar dacă a servit în intendenţă. Ştie să încaseze, dar şi să dea pumni.

— Ce fel de luptă?

— Chestii informale, organizate în garaje. Se fac pariuri pe cocoşii din sat. Mexicanii se luptă cu mâinile goale, dar *gringos* pot să-şi ia mănuşile. Asta îi face să râdă pe gagiii din colţuri, asta-i tot. Smart trambalează după el pretutindeni o pereche veche de mănuşi de box Golden Spartan de şaisprezece uncii. Câştigă destul de des. Tinerii au tendinţa să-l subaprecieze, pentru că are părul grizonat, dar nu rareori saltă miza. Dust îl acoperă, pentru a calma rău-platnicii.

Tăcu, în timp ce depăşea o nouă pancartă de proteste, între San Diego şi frontieră, panourile colerice înfloresc de ambele părţi ale drumului. Se citeau indicatoare ca: *Close the Border! NOW!* sau *Spics Out!*

Pentru mulţi, imigranţii clandestini erau răspunzători de toate relele de care suferea California – aceştia aduceau drogurile, şomajul. Vorbeau de tuciurii ca de o armată zdrenţăroasă în constantă proliferare. Colonizau oraşele cartier după cartier, încetăţeneau limba şi obiceiurile pe teritorii odinioară rezervate

WASP.

Atenţia lui Dan fu reţinută de un panou de un galben violent, pe care era reprezentată o familie mexicană alergând de mânca pământul – tata, mama, copiii, ţinându-se de mână. În spatele rândului, o puştoaică cu codiţe lungi era trasă cu atâta forţă, încât părea să plutească deasupra solului, picioarele neatingându-i pământul. Pancarta amintea pe acelea care se folosesc în mod obişnuit pentru a atenţiona automobiliştii împotriva animalelor susceptibile să traverseze drumurile pe neaşteptate. Avea exact aceeaşi funcţie, imigranţii clandestini având tendinţa să treacă *no man's land* într-o cursă oarbă care, uneori, îi arunca drept sub roţile maşinilor.

Adam Smart traversă Tijuana fără a se opri şi merse de-a lungul râului Tijuana prin *Caile Internacional.* Străzile îngrămădite de turişti obligau vehiculele să ruleze la ralanti. Dan se temu că, din cauza culorilor pestriţe, avea să sufere de o migrenă oftalmică. Trompetele plângăreţe de mariachi scânceau la fiecare intersecţie, spre marea fericire a pensionarilor aflaţi în excursie.

După trei cartiere de dărâmături, ieşiră din oraş pentru a o lua pe un drum desfundat, al cărui bitum lipsea pe alocuri. Pornind de acolo, pământul devenea roşu şi cel mai mic suflu de vânt îl ridica în nori pârâitori. Trecură pe lângă poliţişti călare, purtând căşti, bastoane şi pistoale-mitralieră. Feţele lor mohorâte nu te îmboldeau deloc să le ceri vreo informaţie oarecare.

— Toată lumea este nervoasă prin partea locului, zise Seth Brannigan. Din cauza războinicilor zapatişti. Asta se petrece departe de aici, în Chiapas, la frontiera cu Guatemala, dar revoluţia „Subcomandantului" Marcos începe să creeze visuri la multă lume. Acolo, ei fac descinderi la marii proprietari de pământuri.

Socotelile se reglează cu *macheta.* Aici, unii afirmă că ar trebui să se facă la fel. În bazare se vând păpuşi îmbrăcate în războinici. Toate acestea vor exploda într-o bună zi şi va fi de rău.

Mergeau de-a lungul unui râu, pe care căldura nu-l secase încă. Zidul din tablă ondulată scânteia pe malul american, arătând mai găurit ca o sită. Pe ici, pe colo, *miradores* permiteau observatorilor de la poliţia de frontieră să supravegheze împrejurimile cu ajutorul unei tehnologii moştenite din „anii Vietnamului". Drumul trecea pe lângă *El Muro* – cum îl mai numeau emigranţii clandestini – , era împânzit de detectoare de proximitate introduse în sol; în ciuda tuturor precauţiilor, tuciurii treceau frontiera aproape în fiecare noapte în grupuri întregi, schimbând mizeria natală cu alta, care le lăsa cel puţin iluzia speranţei.

Dan avea gura plină de praf roşu şi ar fi dat orice pentru un Coors foarte rece. Pe marginea drumului se ridicau bordeie, sate care semănau mai mult cu nişte cartiere de dărăpănături decât cu *pueblo* tipic, cu ziduri văruite. Puştani aşezaţi de-a lungul drumului vindeau ardei, bucăţi de pepene, sticle cu bere artizanală, care trebuia să conţină tot atâtea bule câte amibe.

— Unde mergem? întrebă Dan.

— La Opachaca, răspunse Brannigan. Este puţin mai sus. O să ne cazăm într-un hotel mic. Inutil să vă previn că nu va fi luxos.

Ajunseră în fine la destinaţie şi Doc' puse brusc mâna pe braţul lui Dan pentru a-i face semn să se oprească. Era un târguşor populat de oameni posomorâţi şi copii care nu păreau să ştie ce este zâmbetul. În faţa hotelului, un bătrân în zdrenţe colorate cânta la vioară. Nemaiavând corzile originale pentru instrumentul său, el le înlocuise cu sârmă întinsă la maxim, ceea ce producea un sunet greu de suportat. Dan se întreba dacă era înţelept să întrerupă urmărirea sub pretextul că Adam Smart se îndrepta în direcţia

haciendei. Ce s-ar întâmpla dacă omul se răzgândea fără ştirea lor şi dispărea pur şi simplu?

Cei trei bărbaţi se instalară într-un fel de bungalow din chirpici, botezat „motel” de către proprietarul locurilor. Un ventilator de plafon ţinea loc de climatizare, televizorul alb-negru era închis într-o cutie de fier prinsă în perete pentru a descuraja hoţii.

De-abia instalat, Monk se lungi pe pat şi deschise televizorul pentru a urmări aventurile unui luptător de catch mascat, înfruntând traficanţii de droguri nord-americani. Mexicanii adorau justiţiarii împopoţonaţi cu cagule delirante şi, pe deasupra, luptătorii de catch cu trup dolofan, ale căror chipuri rămâneau necunoscute lumii. Ei investigau în pas alergător, îmbrăcaţi doar cu un slip stacojiu sub pelerina din mătase neagră, şi nimeni nu se mira să-i vadă umblând astfel înzorzonaţi, nici poliţia, nici mai-marii acelei lumi, la care năvăleau în scopuri de interogatoriu pe bază de muşchi.

Monk părea fascinat de acele inepţii şi Dan simţi că retardatul era hotărât să fixeze ecranul până la o oră înaintată din noapte. Vru să facă un duş, dar o pancartă prinsă în piuneze în „sala de baie” preciza că apa nu era branşată în cabină decât între 7 şi 9 dimineaţa şi de la 6 la 8 seara. Îşi trecu mâna pe faţă încercând să-şi păstreze calmul. Urletele luptătorului mascat de catch, adăugându-se scârţâitului violonistului, îi distrugeau nervii.

— Să mergem să mâncăm, îi propuse Doc’ Brannigan. Oricum, cineva trebuie să rămână la bagaje, dacă nu vrem să ne trezim devalizaţi. Monk va asigura prima pază.

Dan examină încă o dată valizele din metal fasonat îngrămădite pe dale, întrebându-se ce puteau conţine.

Lăsând luptătorul absorbit în contemplarea ecranului albăstrui, se îndreptară spre sala de mese şi comandară câte ceva pentru a-şi reface forţele. Piure de fasole roşie şi *tacos,* pe care le unseră cu două Corona

cu lămâie verde, servite cu un sfert de fruct strecurat pe gâtul sticlei.

— Acum vom merge în recunoaştere până la hacienda, şuşoti Doc'. Vreau să mă asigur că adăpostul câinelui este în bună stare şi că vom putea închide acolo fiara, când va sosi momentul. Altfel, va trebui să-l reparăm cât ai clipi.

— Chiar vrei să-l ţii pe Dust prizonier timp de câteva zile? se miră Dan.

— Da, făcu Brannigan. Nu-l putem ucide. Ar fi suspect. Sper să-l înfometez destul pentru a-l face să înghită carne cu somnifere.

— N-o să reuşeşti, declară sec Dan. A fost dresat să nu accepte hrană decât din mâna stăpânului. Va prefera să postească.

Doc' scutură în semn de nu din cap, scoţând un râs batjocoritor.

— Asta se povesteşte în şcolile de dresaj, spuse el surâzând. Dar există metode pentru a învinge condiţionarea potăilor. Comandourile le foloseau în timpul războiului şi funcţionau foarte bine.

— Ah, da? mormăi Dan, neîncrezător. Şi în ce consiliu?

— În a momi animalul cu ceva care îl face cu adevărat să înnebunească. Un miros hormonal puternic, mai exact un hormon înscris în instinctul său. În timpul războiului Pacificului, se otrăveau câinii japonezilor cu vagine tocate de căţele. Parfumul care se degaja îi făceau să uite de orice prudenţă.

Dan împinse farfuria, cu apetitul brusc tăiat.

— Ai luat această… chestie cu dumneata? întrebă el cu o grimasă.

— Am prevăzut totul, rânji bătrânul. Una dintre valize este un răcitor care funcţionează cu gaz de camping. Nu face figura asta dezgustată, ar trebui să te bucuri să descoperi că avem un as în mânecă. Nu-i mai acorda acestui câine puteri supranaturale.

Odată masa terminată, încercară să-şi alunge oboseala cu ajutorul unei cafele duble, dar Anita nu minţise: avea năut, un gust îngrozitor.

Părăsiră taverna pentru a porni la drum. Peste tot pământul era roşu, prăfos, gata să-şi ia zborul la prima adiere de vânt. O ceată de puşti îi escortă o vreme, hărţuindu-i cu propuneri diverse, la care ei nu răspunseră nimic. Mucoşii se lăsară păgubaşi şi făcură cale-ntoarsă, insultându-i. Doc' se chinuia călcând pe un pietriş zgrunţuros, iar căldura nu le uşura deloc înaintarea. Ajunseră în sfârşit în vârful unei movile mărăcinoase, care domina o construcţie înconjurată de cactuşi. Automobilul se afla acolo, garat în faţa intrării principale. Dust făcea turul locurilor, adulmecând cu botul în pământ. Doc' şi Dan de-abia se ghemuiseră, că el şi ridică capul pentru a privi în direcţia lor, ca şi cum i-ar fi văzut perfect, în ciuda protecţiei asigurate de verdeaţă.

— Ne-a reperat, şopti imitatorul. Ce ne facem dacă aleargă spre noi? N-o să avem timp nici s-o luăm la sănătoasa!

— Nu va face nimic atâta timp cât nu vom depăşi distanţa de siguranţă, spuse Seth. Suntem dincolo de barierele care înconjoară hacienda; pentru moment, doar ne are în vizor! Este cu ochii pe noi.

Adam Smart îşi făcu apariţia. Purta pantaloni, cămaşă de blugi şi cizme ponosite. Se mişca leneş, ca un om care încearcă să se convingă că este într-adevăr în concediu. Nu dădu atenţie mârâitului surd al câinelui.

Doc' scoase din buzunarul vestei un binoclu japonez, pătat de rugină. Îl reglă şi examină casa. Dan remarcă un fel de cuşcă cu grilaj în partea de nord a clădirii. Era adăpostul. Odinioară, acolo locuise, fără îndoială, o haită de dulăi, acum însă nu mai era decât o îngrăditură cu bare oxidate, invadată de buruieni.

— Sper să ţină, şuşoti Doc'! Pentru orice

eventualitate, am adus un lanţ şi un lacăt mare. Asta ne va permite să întărim încuietoarea, după ce vom pune mâna pe câine.

Scoase un mic râs de scuză.

— Într-un film de aventuri, am fi dotaţi cu o puşcă cu săgeţi paralizante sau ceva în genul ăsta, rosti el sculându-se în picioare. În lipsa unor asemenea flecuşteţe, va trebui să ne mulţumim cu bunul şi vechiul sistem! Vino, să n-o mai lungim! E inutil să mai întărâtăm javra.

Pe drumul de întoarcere, îşi continuă monologul.

— De obicei, Smart nu primeşte pe nimeni. Îşi face cumpărăturile pentru o săptămână şi îşi burduşeşte frigiderul până dă pe din afară. Oamenilor le e teamă de el, din cauza câinelui, iar ţâncii se ţin la distanţă de hacienda. Ai văzut cum au făcut cale-ntoarsă când au înţeles în ce direcţie o luăm?

— Când îşi va începe escapadele?

— Chiar în seara aceasta. Nu pierde timpul niciodată. Vei vedea maşina trecând prin faţa hotelului spre ora opt. Începe totdeauna cu luptele de câini. Pentru noi, nu prezintă niciun interes.

— Numai dacă Dust s-ar alege cu beregata sfârtecată! rânji Dan.

— Nu vorbi în ceas rău! îl certă bătrânul. Dacă dulăul ar lua-o pe coajă, Smart s-ar întoarce imediat în SUA şi tot planul s-ar duce de râpă. Cum am mai putea arăta cu degetul spre el, dacă şi-ar petrece tot timpul într-o clinică veterinară din Hollywood?

Trecură pragul hotelului, şiroind de sudoare. În interiorul bungalow-ului, Monk era tot cu ochii aţintiţi la televizor. Acum mima mişcările luptătorului-justiţiar. Doc’ îi povesti ce văzuseră, dar retardatul nu dădu nicio atenţie vorbelor sale.

— *Yo!* făcea atunci când răsuna muzica de pe genericul filmului, aş putea să joc într-un serial ca ăsta, aş fi mai bun ca ăla… Poate ar trebui să mă prezint la o

audiţie? Mi-ar trebui doar o cagulă şi o pelerină. Un costum, ce mai! Sigur poţi să faci o grămadă de biştari cu televiziunea… şi fără riscuri!

— Tu nu eşti mexican, obiectă Dan, pe care entuziasmul luptătorului începea să-l neliniştească.

— Şi ce dacă? mârâi Monk. Ce, sub cagulă se vede? Ajunge să-mi dau pe piele cu autobronzant şi gata şmecheria. Nu, important este costumul.

Această constatare păru să-l adâncească într-o cugetare profundă şi rămase cu sprâncenele încruntate o întreagă jumătate de oră, ca şi cum ar fi dat naştere unei strategii complexe. Din când în când vorbea cu voce groasă fără a-şi da seama şi trasa schiţe cu vârful arătătorului pe faţa de pernă.

— Să încercăm să ne odihnim, propuse Doc'. Drumul a fost lung şi noaptea poate fi şi mai lungă. Cel mai bine ar fi să dormim până la căderea serii.

Dan era de aceeaşi părere. Se lăsă să cadă pe patul din scânduri şi-şi scoase pantofii. Ventilatorul se învârtea deasupra capului, prea încet însă pentru a face puţină răcoare. Închise ochii, repetându-şi că greşea lăsându-se răpus de oboseală şi că ar fi fost mai înţelept să-l supravegheze pe Monk pentru a-l împiedica să facă vreo prostie, dar era prea istovit pentru a rezista. Adormi legănat de scârţâitul viorii cu sârmă în loc de corzi.

10

Pe Dan îl treziră râsetele stridente ale puştilor, care veneau de-afară. Se întoarse pe-o parte sufocându-se, cu faţa şi gâtul unsuroase de transpiraţie. Pe patul vecin, Doc' dormea, cu gura întredeschisă, descoperind nişte dinţi gata să se desprindă. Scotea sforăituri scurte, ca un motor pe care încerci să-l faci să demareze cu manivela. Monk dispăruse. Dan se aşeză în capul

oaselor, alarmat, şi privirea i se agăţă de perechea de foarfeci, fâşiile de pânză aruncate pe saltea şi creioanele cu mină groasă cu grămada. Copiii nu mai conteneau cu râsul. Dan îi auzea îmbulzindu-se în faţa ferestrei. Se ridică, convins că era ceva în neregulă. Ce putea stârni ilaritatea acestor ţânci, atât de mohorâţi cu o oră mai devreme?

Se îndreptă spre fereastră şi simţi un gol în stomac. Monk se împăuna pe verandă. Singura sa îmbrăcăminte era un slip, o cagulă confecţionată dintr-o bucată de pernă şi o pelerină, în care se putea recunoaşte cuvertura de pe pat. Această ultimă piesă era legată de gât cu ajutorul unei sforicele. Păşea demn, luând poziţii marţiale, imitându-l pe luptătorul justiţiar ale cărui aventuri le urmărise toată după-amiaza. Cagula, străpunsă de găuri aproximative, fusese desenată ca o mască de Halloween de un copil de grădiniţă. În această ţinută grotescă, Baby Monk îşi apostrofă publicul cu ajutorul rudimentelor de spaniolă pe care le deţinea. Puştii satului se tăvăleau în praf, prăpădindu-se de râs, neştiind că puteau în orice moment să provoace furia distructivă a debilului mintal.

Adâncit în visul său interior, Monk părăsi veranda pentru a o lua pe drum. Dan îşi muşcă buzele gândindu-se la ce s-ar întâmpla dacă un escadron al poliţiei călare şi-ar face acum apariţia. Sticleţii ar izbucni şi ei în râs şi, dacă ar încerca să intervină, Monk le-ar rupe gâtul şi membrele. Ciocnirea s-ar termina într-o baie de sânge şi s-ar alege praful de toate planurile lor.

— Doc'! şuieră el scuturându-l pe bătrân de umăr. Vino să vezi!

Bătrânul cioclu se trezi, tresărind.

— Doamne! gemu el venind lângă Dan în spatele perdelelor. Trebuie să-l aducem înapoi. Încearcă să-l aduci în fire înainte să înţeleagă că puştanii îşi bat joc de el, altfel mamitele lor o să-i adune cu făraşul.

Fără a şti măcar ce va face, Daniel deschise uşa şi se

îndreptă spre Monk, care continua să se fudulească pe marginea verandei. Devenind îndrăzneţi, puştanii începură să arunce cu pietricele în el. Dan le arătă pumnul şi le făcu semn s-o şteargă. Cu jumătatea din faţa de pernă trasă pe cap, Monk atingea culmea grotescului. Găurile străpunse pentru ochi nu erau la acelaşi nivel, ceea ce îi accentua aspectul ridicol.

Debilul se întoarse chiar în momentul în care imitatorul se apropia de el.

— Ar trebui mai mult roşu, îi spuse Dan. Pentru cagulă. Mai multe desene roşii. Şi poate nişte dungi ca pe blana tigrilor.

Improviza, în speranţa că lui Monk nu-i va sări muştarul.

— Ah, da? făcu luptătorul cu voce ezitantă. Chestia e că nu prea mă pricep să desenez…

Se hotărî, în sfârşit, să scoată cagula. Aspectul feţei sale mutilate avu efectul unui duş rece asupra copiilor, care încetară să mai râdă şi se dădură înapoi, care cum apucă.

Dan întinse mâna spre bucata de pânză.

— Eu mă descurc puţin, rosti el. Pot să te ajut?

— Adevărat? făcu Monk cu o strălucire de bucurie puerilă în ochi. Ar fi mişto. Pricepi, costumul este foarte important… Sunt sigur că pot deveni o vedetă în locul ăsta uitat de lume.

— O să încercăm mai multe desene, se grăbi să îngaime Dan. Până la urmă tot reuşim.

Pornise spre bungalow, cu speranţa de a-l trage pe Monk după el. Retardatul se hotărî în sfârşit să se mişte. Pe când urma să împingă uşa barăcii, apăru din senin o matroană spumegând de furie. Imitatorul înţelese că îl acuza pe Monk că-i şterpelise o cuvertură şi-i mătrăşise o pernă. Urla cu o voce stridentă care îţi făcea rău la timpane. Baby Monk se strâmbă, ceea ce nu anunţa nimic bun, iar Dan încercă să devieze reproşurile patroanei. Umflata nu părea să-şi dea seama de nimic.

Oare avea să priceapă că bărbatul în slip roşu pe care îl acoperea cu invective putea să-i întoarcă faţa să-şi vadă ceafa doar cu un dos de palmă, dacă aşa i se năzărea?

Dan căută ceva bani în buzunarul pantalonilor. Urletele femeii deveneau insuportabile şi tot mai intense.

— Ce dracu' are idioata asta? bombăni Monk, aruncându-şi pelerina pe spate pentru a-şi elibera braţele.

Din fericire, patronul localului interveni. Spectacolul oferit de mutra strâmbă a luptătorului păru să-l îndemne la prudenţă şi apucă femeia de umeri pentru a o duce înăuntru, şuşotindu-i ceva la ureche.

— Şi ce? spumegă Monk. O fi crezând că eu nu pot s-o fac pe luptătorul mascat pentru că nu sunt mexican? Ticăloşii ăştia debarcă la noi cu camioanele, dar dacă un singur american pune piciorul la ei fac crize de nervi!

— Ei haide, făcu Dan. Este o biată bătrânică, nu înţelege nimic din astea. Nu trebuie să iei în seamă părerea ei. Acum, cel mai important lucru este să-ţi găsim un nume de războinic… Ai vreo idee?

Monk holbă ochii.

— Nu, mărturisi el. Nu sunt prea tare la de-alde astea, dar tu eşti om de spectacol, tu trebuie să te pricepi.

Se hotărî să intre în casă. Doc' nu se mişcase. Stătea ţeapăn, lângă fereastră, cu faţa lividă, conştient că trecuseră pe lângă o catastrofă.

— Chiar aşa, continuă Monk aşezându-se. De ce să-ţi pui pielea la saramură pentru un jaf, când poţi să câştigi o avere jucând într-un serial televizat? Dacă mă ajuţi, o să te plătesc bine. Dan o să facă pe impresarul şi Doc' o să mă repare. Imposibil să nu meargă, n-aţi văzut filmul din după-amiaza asta? Drace! Era o porcărie pe lângă ce pot eu să fac. Când spărgea cărămizile, se observa cu uşurinţă că erau din carton. Eu voi face acelaşi lucru, dar fără să mă prefac, totul va fi pe bune. Singura

problemă este că nu pot să mă prezint la casting fără un costum ca lumea. O să trebuiască să vă stoarceţi creierii, gagiilor…

Continuă să delireze în acelaşi fel câteva minute bune. Dan întinsese foi de hârtie pe masă şi se străduia să schiţeze cagule fioroase. Doc' nu putea decât să dea din cap şi să aprobe declaraţiile lui Monk prin monosilabe aprobatoare. Din când în când, îi arunca pe furiş priviri alarmate imitatorului.

Dan nu ştia cum să reacţioneze, nu-l cunoştea îndeajuns pe ţicnit ca să ştie dacă accesul de criză va fi de lungă durată sau ar fi suficientă o siestă ca să uite totul.

Între timp însă, mâzgălea capete de demoni, în timp ce transpiraţia îi picura pe şale, udându-i elasticul chiloţilor.

— *Yo!* făcu Monk, cu faţa luminată de surescitare. Am o idee: ca să-mi fac reclamă, n-am să mai ies decât îmbrăcat în costum de luptător mascat! Asta o să aţâţe curiozitatea oamenilor, ce ziceţi?

Dan se simţi invadat de semnele prevestitoare ale unei panici de neînvins. Totul se dusese dracului… Ţăcănitul avea să dea peste cap tot planul din cauza unei toane de puşti retardat! De ce naiba îl lăsase să se uite la televizor? De unde naiba o fi pescuit Dorana un asemenea retardat?

— Şi asta nu e totul, adăugă Monk. Când voi termina de copiat pe pielea mea semnele secrete ninja, voi putea trece prin ziduri fără trucaje! Gagiii de la efecte speciale vor cădea pe jos de mirare!

Se întunecă la faţă, îşi puse mâinile bătătorite pe masă şi rosti pe un ton mai scăzut:

— Chestia e că va trebui să mergem în Mexico. Acolo se ţine totul, acolo sunt producătorii, studiourile. Stând în văgăuna asta, n-o să putem semna niciun contract. Va trebui s-o luăm din loc, gagiilor!

— Dar… misiunea? aruncă Doc' la întâmplare.

Suntem aici ca să ne ocupăm de Adam Smart, mai ţii minte?

— Mi se fâlfâie de moş Smart, mârâi Monk. De ce să ne riscăm pielea? Chiar mâine o ştergem spre Mexico! Şi gloria va fi a noastră!

Dan şi Doc' Brannigan aşteptară seara într-o stare de mare nervozitate. Monk nu dădea deloc semne să se liniştească. Acum căuta un nume de războinic capabil să rivalizeze cu cele afişate de luptătorii mexicani: Şarpele cu Pene? Tigrul din Anzi? Marele Sacrificator? Călăul Maya?

După ce-şi epuiză resursele imaginaţiei, se izolă în baie pentru a-şi copia pe trup ideogramele „pergamentului milenar". Dan, care îl supraveghea prin întredeschiderea uşii, strângea din dinţi de fiecare dată când vedea lama aparatului de ras muşcând din pielea luptătorului. Monk părea să nu simtă vreo durere, la fel ca drogaţii cu terminaţiile nervoase amorţite. Sângele îi curgea pe pulpe pătând dalele.

După răcoarea bruscă care se lăsase, înţeleseră că venise noaptea; în Mexic se făcea destul de frig când soarele dispărea la orizont. Doc' Brannigan se hotărî să deschidă una dintre misterioasele sale valize şi scoase de acolo un borcănel de dulceaţă plin cu o alifie roz.

— Dă-ţi cu porcăria asta pe trup, spuse el. Unge-te bine la subsuori şi între picioare; ăsta este faimosul meu balsam cu anason. Cu ăsta, câinele nu te va putea identifica.

Dan se supuse. Produsul nu duhnea prea tare a absint, puteai să-l confunzi cu una din acele unsori de care abuzau sportivii.

— Se va crede că ieşi dintr-un local de masaj dubios, remarcă Doc'. Stai calm. Trebuie să fim pregătiţi, pentru că în orice moment îşi va face apariţia Cadillacul.

Dan scoase din sacul de pânză o bonetă, deoarece frigul nopţii îi îngheţa capul.

— Nu, interveni Brannigan, rămâi aşa cum eşti. Capul tău ras te face de nerecunoscut. E mai bine aşa.

Cu greu îl convinseră pe Monk să se mişte. Prezenţa luptătorului nu era necesară, dar se împotriveau ideii de a-l lăsa singur. Monk refuză să-şi lase ţinuta de luptător şi se văzură siliţi să-şi pună la bătaie tot arsenalul de elocvenţă pentru a-l convinge că era mai bine să ţină ascunsă panoplia, atâta vreme cât nu era pusă la punct. Mormăind, bosumflat, acceptă să-i însoţească, cu condiţia de a-şi lua cagula în buzunar şi pelerina rulată sub braţ.

— Nu vreau să mi le ciordească careva, explică el. După cât m-am chinuit cu astea, m-aş oftica al dracului de rău dacă altcineva mi-ar sufla rolul!

Dan se grăbi să cureţe dalele sălii de baie, deoarece sângele putea să-i alarmeze pe patronii locului şi să-i facă să cheme poliţia. Ieşiră din bungalow cărând inevitabilele valize din tablă, de care Seth Brannigan nu voia să se despartă.

Incidentul izbucni pe când se pregăteau să se urce în furgonetă. Matroana care îi agresase în cursul după-amiezii se ivi din nou, agăţându-se cu toată forţa unghiilor de pătura jigărită pe care Monk o purta sub braţ. Ea începu din nou să urle cu aceeaşi voce stridentă, acuzându-i pe *gringos* de furt din lucrurile hotelului şi că vor s-o şteargă fără a plăti. Monk se cramponase de „pelerina” sa. Se produse îmbulzeală, iar Doc’ trebui să afişeze un teanc de pesos jegoşi, din care scoase câteva bancnote, şi să explice că valizele din fier conţineau material fotografic. Umflata bătu în retragere, aruncându-le priviri ofensate.

— Trei bărbaţi şi o pătură, suspină Doc’. În ochii ei, asta este poarta deschisă pentru toate păcatele. Cred că-şi imaginează că turnăm filme porno în mijlocul cactuşilor.

Se urcară în furgonetă: Monk la volan, Doc’ şi Dan în spate. Părăsiră parcarea, merseră vreo sută de metri şi

se opriră în mijlocul unor copaci, în aşa fel încât să poată supraveghea drumul.

— N-ar fi rău să fac cunoştinţă cu Smart, spuse bătrânul. În fond, putem avea aceleaşi gusturi, nu? Ţinuta mea îi va inspira încredere, şi în acest fel mă va ţine la curent cu toate deplasările sale. Asta ne va scuti să stăm tot timpul de gardă.

Cadillacul trecu pe sub nasul lor o jumătate de oră mai târziu. Dust stătea tot în spate, supraveghind drumul prin geam. O porniră în urma lor.

— Mai bine am fi schimbat maşina, făcu Dan.

— Ştiu, suspină Doc', dar nu avem parale. Să furăm una ar fi prea riscant şi ar fi stupid să ne aresteze pentru asta.

Adam conducea încet, ca şi cum ar fi căutat ceva. Încerca, fără îndoială, să localizeze un hambar sau un hangar. Nu era o misiune uşoară într-o zonă lipsită de curent electric. Când luna dispărea în spatele norilor, obscuritatea acoperea câmpul, condamnând un călător imprudent să înainteze pe bâjbâite.

După o vreme, Smart o luă pe un drum de ţară, al cărui acces fusese marcat cu un *brasero* improvizat. Lampioane suspendate în pari înalţi, vârâţi în pământ, păreau să marcheze drumul. Întunericul se populă deodată de bărbaţi mustăcioşi fumând ţigări de foi şi un miros de *tortilla* umplu aerul. Un hambar cu scânduri deplasate se înălţa în mijlocul cactuşilor; de acolo se auzeau lătrături furioase sau înspăimântate. Puştanii intrau şi ieşeau, propunând pariorilor păhărele din plastic umplute cu furnici roşii, recomandabil a fi consumate cu suc de lămâie sau sare, pop-cornul autohton.

Clădirea era înconjurată de vehicule înghesuite parcate la întâmplare: pick-upuri, maşini americane mâncate de rugină cu aripile desperecheate, camioane având cuşti în dotare pentru a transporta câinii de luptă.

Animalele erau nervoase, cu urechile culcate,

spionându-se unul pe celălalt. Majoritatea se deplasau în lesă, altele, renumite ca periculoase, purtau botniţă. Adam Smart coborî, însoţit de Dust. Fiara era impasibilă, distantă, indiferentă faţă de celelalte animale. Sosirea sa provocă un freamăt în rândul populaţiei canine. S-ar fi zis că poposise un tigru, deghizat în caniş, şi ceilalţi câini ţipau că este o înşelătorie. În timp ce Smart se îndrepta spre locul luptelor, Dust se întoarse de două ori pentru a privi în direcţia furgonetei.

„Ştie…", gândi Dan.

— Merg şi eu acolo, anunţă Doc' aranjându-şi ţinuta. Rămâneţi aici. Este inutil să fiţi reperaţi. O să pariez pe Dust, sper că asta ne va îmbunătăţi finanţele. În orice caz îmi va uşura apropierea de stăpânul său.

Coborî. În costumul său de in tropical călcat cu grijă, avea aerul unui pensionar înstărit venit să se amestece printre cei de jos. Eternul său nod de papion inspira încredere şi i s-ar fi încredinţat economiile unei instituţii de binefaceri fără nicio ezitare.

„Canalie bătrână!" gândi Dan privindu-l cum dispare în hambar. În aer mirosea a transpiraţie, ţigări de foi şi frică. Multe animale urinau de teamă în momentul în care intrau în arenă. Imitatorul observă că unele dintre ele prezentau reţele de cicatrici pe părţile laterale şi pe bot. Se ghemui în colţul său, neregretând faptul că rămăsese pe loc. Puştii se mişcau de colo-colo, lovind cu pumnul în portieră, propunându-le specialităţi. Unul dintre ei lăuda savoarea viermilor *maguey,* prăjiţi şi trecuţi prin sare, care se sfărâmau în dinţi precum chipsurile. Monk îl alungă bătând cu palma în tabla caroseriei.

Aproape imediat, strigătele pariurilor răsunară între zidurile hambarului cu spaţii între bârne. Urletele oamenilor erau mai puternice decât cele ale câinilor. Dan îşi luă inima în dinţi şi se hotărî să rabde. Din când în când, un schelălăit ascuţit de suferinţă îl făcea să

tresară, dar încerca să nu arate nimic. Minutele se scurgeau. Ieşeau bărbaţi decepţionaţi, lovind cu cizmele animalele învinse, care mergeau cu coada între picioare şi botul sângerând. Gladiatorii în patru labe nu se revoltau niciodată şi se urcau în vehicule şchiopătând.

După trei sferturi de oră de încăierări, un ţăran solid, îmbrăcat într-o *guayabera* zdrenţăroasă, îl scoase târâş din hangar, de picioarele de dinapoi, pe campionul său. Câinele, un buldog mare cu blană roşcată, nu mai dădea niciun semn de viaţă. Bărbatul îl trase până la marginea unei gropi, săpată fără îndoială în cursul după-amiezii, şi îl aruncă în gaură. Un sac de var nestins şi o lopată erau aşezate deoparte.

— Pun pariu că Dust l-a halit! rânji Monk. Campionii din partea locului sunt o îmbucătură pentru el. Sper că Doc' o fi fost atât de şmecher să fi pariat totul pe el.

Încă o jumătate de oră se scurse. Un al doilea câine fu evacuat în aceleaşi condiţii. Îi atârnau intestinele. Dan întoarse grăbit capul pentru a evita acest spectacol.

— Gata, rosti Monk. N-o să mai dureze mult. Dust o fi început să obosească, şi omul nostru o să se întoarcă să-l ferchezuiască.

Nu se înşelă. Numai ce termină de vorbit, că Smart se şi ivi din hambar, însoţit de câine şi de Doc' Brannigan. Bătrânul agita braţele, mimând un entuziasm fără margini. Smart îi vorbea surâzând. Dust se scutura. Nu părea să sufere de vreo rană serioasă, şi Dan observă doar puţin sânge pe botul lui jupuit.

— E adevărat că e tare al naibii, mârâi Monk. Doar eu aş putea să-i vin de hac. Sunteţi proşti că nu vreţi să intervin, nu aveţi onoare. Chiar nu pricepeţi că animalul ăsta ne provoacă? Ne sfidează, *yo…* Chiar trebuie să n-ai curaj ca să stai jos cum faceţi voi, tu şi Doc'!

Dan nu răspunse. Acum, bătrânul Seth îşi lua rămas-bun de la bancher. Rămase înţepenit pe loc tot timpul cât îi trebui lui Smart să se îndepărteze la volanul Cadillacului. La intervale regulate, îi făcea semn cu

mâna. Când automobilul dispăru în noapte, surâsul i se şterse de pe buze şi se îndreptă spre furgonetă.

— Ţi se-ntoarce stomacul pe dos, nu alta! Dumnezeule! Ai fi zis că animalul ăsta venise la restaurant. Nu-şi muşca adversarii, ci îi mânca!

Îşi desfăcu nasturii de la vestă şi se lăsă să cadă pe scaun.

— Ai câştigat ceva mălai? se informă Monk.

— Da, îngăimă bătrânul. M-am împrietenit cu Smart. Îi cunosc programul de mâine. Chiar m-a invitat la el.

Nu mai vorbi mare lucru până la motel, ca şi cum măcelul canin i-ar fi provocat greaţă.

Nimănui nu-i era foame în afară de Monk, care îşi scoase din raniţă un amestec macrobiotic. Se culcară, dar le trebui ceva vreme ca să adoarmă. Pe când se întorcea pe o parte, Dan observă obrazul încreţit al lui Seth Brannigan. Bătrânul se uita ţintă în tavan, cu ochii larg deschişi. Simţi că este observat şi clipi din pleoape.

— Va fi greu, zise el înainte de a se înfăşura în pătură. Drace, nu-i deloc floare la ureche, asta e sigur.

Ziua următoare se desfăşură într-o atmosferă posomorâtă şi tensionată. Monk decupă cele două feţe de pernă care mai rămăseseră întregi şi-şi petrecu multă vreme în sala de baie, admirându-se în oglindă. Doc' se arătă ciudat de tăcut, ca şi cum, pentru prima dată de la începutul operaţiunii, şi-ar fi dat cu adevărat seama de primejdia pe care o reprezenta Dust. Dan încercă să-şi păstreze calmul şi se strădui să-şi reia exerciţiile de imitaţie. Adusese cu el micul reportofon al Doranei şi asculta fiecare încercare cu o ureche critică.

— Este pe-aproape, făcu Doc' în cursul după-amiezii. Timbrul este bun, dar este ceva care sună strâmb în acel soi de accent franţuzesc pe care Smart se încăpăţânează să-l folosească. N-ai prins în totalitate chestia. La telefon, ai putea să înşeli…, dar în faţa unui calculator este mai puţin sigur.

Dan începea să se îndoiască de talentul său. Cu toate acestea, totdeauna se considerase cel mai bun dintre cei mai buni, dar perspectiva de a fi ascultat de o „ureche” electronică îl bloca. Pe scenă, spectatorii se lăsau duşi de limbuţia şi umorul său, însă ce se va întâmpla cu aparatul? Nu putea pretinde să-l înşele cu aşi scoşi din mânecă.

De data aceasta, când se instala noaptea, nu aşteptară trecerea Cadillacului pentru a porni la drum. Doc’ îi conducea la locul luptei cu o jumătate de oră înainte şi le explică paşii de urmat:

— Important este să nu fim niciodată toţi trei împreună în sală. Unul dintre noi să păzească camioneta în permanenţă, întrucât fără ea şi fără material suntem terminaţi. Ne vom schimba între noi fără a ne adresa vreo vorbă. Noi nu ne cunoaştem, v-a intrat bine în cap? Dan, tu rămâi ascuns, este inutil să te plimbi prin faţa lui Smart cu deghizarea de acum. Din fericire, aceste lupte au totdeauna loc în garaje amărâte, prost luminate şi cât se poate de afumate. Câinele va fi concentrat în altă parte, pentru că, bineînţeles, va dori să-şi apere stăpânul. Nu vă apropiaţi de el. Monk poate să-i apară în faţă; în fond, se subînţelege că împărtăşeşte aceeaşi pasiune ca Smart.

Întâlnirea avea loc într-un spaţiu întru totul asemănător cu cel în care se ţinuse lupta de câini din ajun, cu singura diferenţă că animalele din concurs aveau, de această dată, două picioare. Dan se strecură în hambarul care duhnea a sudoare, tutun, tot felul de unsori şi *tequila.* „Managerii” îşi pregăteau campionii, tineri mustăcioşi cu ochii oblici şi obrajii ciupiţi de variolă. Unii erau dotaţi cu o musculatură frumoasă, dar majoritatea erau grăsuţi, îndopaţi cu alimente pe bază de orez şi fasole roşie. Aveau să lupte cu mâinile goale, iar cei mai delicaţi se mulţumeau cu un simplu bandaj de plasturi în jurul falangelor, pentru ca pielea să nu le crape. Berea circula în găleţi de plastic. O bere

artizanală foarte fermentată, care îmbată repede omul şi care se bea cu polonicul. În douăzeci de minute, spectatorii aveau să se pişe pe după stâlpi, pentru a nu scăpa nimic din lupte, şi atmosfera va deveni de nerespirat. Erau acolo metişi indieni din Oaxaca, care boscorodeau pe limba lor. În zarva conversaţiilor, reveneau fără încetare cuvintele magice ale falocraţiei latine: *Pendejo… Cabrón… Hijo de la chingada…*

Se insultau pentru a face haz, pentru a se încuraja, a-şi pune sângele în mişcare. Dar şi pentru a îndepărta ghinionul. Bărbaţii aruncau priviri mânioase în direcţia lui Dan, identificat imediat ca *gringo.* Le plăcea că micii ticăloşi de nordamericani se credeau destul de tari pentru a intra în arenă: asta le permitea să le aplice o corecţie ca lumea, fără riscul de a-i vedea pe sticleţi făcându-şi apariţia. Imitatorul se văzu îmbrâncit de mai multe ori, dar rămase impasibil. Cineva îi scuipă la picioare, murmurând *Joto*! poponar…

Intrarea lui Adam Smart abătu curiozitatea mulţimii. Bancherul purta vechea pereche de „şaisprezece uncii”, legată prin şireturi de umăr. Mănuşile erau din piele ponosită, crăpată. Smart le avea probabil din timpul serviciului militar. Dust mergea cu capul sus, lipit de piciorul drept al stăpânului. Avea urechile lipite de cap, semn că stătea la pândă. Arbitrul îi ieşi lui Adam în întâmpinare. Era un individ slăbănog şi ştirb, cu o pălărie decolorată pe cap. Nu mai avea nimic pe el în afară de o *guayabera* confecţionată din pânză de sac.

— Fără câine! protestă el. *Senior,* dacă ţineţi câinele lângă dumneavoastră, nimeni nu va accepta lupta. Animalul ăsta va sfâşia beregata primului care va încerca să vă dea un pumn! Trebuie să-l lăsaţi în maşină.

— Nici vorbă! obiectă bancherul. Dacă dulăul nu stă aici să mă protejeze, o să refuzaţi să-mi plătiţi banii datoraţi după ce vă voi fi bătut pe toţi!

Lăudăroşenia provocă un concert de hohote de râs şi fluierături. Tupeul era apreciat. Îşi dădeau seama că

gringo cu părul sur era un *chingon,* un tip cu testicule. Un adevărat *padre.*

Pentru a momi combatanţii, Smart scosese din buzunar un sul de dolari, ţinuţi într-un elastic, pe care îl făcea să salte în palmă.

— De acord! De acord! capitulă arbitrul jocului, lăsăm câinele aici, dar, dacă doriţi să vă luptaţi, va trebui să-l legaţi!

În timp ce vorbea, arătă şi cu degetul un inel fixat la unul dintre stâlpii care sprijineau construcţia. Smart scoase o lesă din rucsacul de piele şi îl legă pe Dust acolo unde i se ceruse, apoi strecură sulul de dolari în zgarda câinelui, acolo de unde nimeni n-ar fi îndrăznit să meargă să-i fure. Apoi îşi scoase cămaşa. Era bine făcut, dar vârsta începuse să-i fleşcăiască musculatura, iar părul de pe piept era sur. Pectoralii erau cam pleoştiţi. Pe lângă tinerele brute închise la piele care îl înconjurau, făcea o figură jalnică. Mănuşile de box nu-l ajutau cu nimic. Îi ceru arbitrului să-l ajute să-şi înnoade şireturile, dar mexicanul îi întoarse spatele, aruncând o glumă pe care Dan n-o înţelese. Doc’ Brannigan profită de acel moment pentru a interveni, propunându-se cu amabilitate ca infirmier.

— Am fost chirurg în armată…, îl auzi Dan flecărind.

În jurul lor, ţăranii îşi dădeau coate, arătând spre echipa de *cabezas blancas,* bătrânii cu părul sur care îşi vor pierde dinţii de la primul upercut!

Dan detestase dintotdeauna boxul, dar în acest moment avea chef să-l vadă pe Adam Smart luând-o pe cocoaşă. Ciuli urechea pentru a vedea dacă cineva paria pe *gringo,* însă doar Doc’ Brannigan plasă două bancnote pe capul bancherului, astfel încât Adam Smart să nu piardă nimic din gestul său.

O ameţeală stranie îl cuprinse pe Dan, excitaţia perversă care îl stăpâneşte pe prestidigitator când simte că farsa lui este pe punctul de a reuşi. De când intrase în hambar Dan, Dust nu întorsese nici măcar o dată

privirea în direcţia sa. Era prea neliniştit de soarta stăpânului pentru a detecta prezenţa fostului „grădinar” al vilei de pe coline.

Arbitrul strângea pariurile. *Los pesos* circulau. Adam se pusese în gardă. Îl înfrunta o brută de douăzeci şi cinci de ani. Un tăuraş cu mustăţi pe oală, care îşi înfăşurase degetele în bandă izolatoare. Un claxon de maşină agăţat de un stâlp făcea oficiul de gong. Conducătorul jocului îl făcu să sune, izbindu-l cu o bară de fier. Lupta începu, însă Dan se feri să urmeze mişcarea mulţimii care l-ar fi dus în prima linie. Nu ţinea deloc să ajungă acolo. Loviturile aveau acel zgomot molatic, un pic derizoriu, pe care eşti totdeauna surprins să-l redescoperi de când cinematograful a luat obiceiul de a sonoriza întâlnirile sportive prin efecte speciale apocaliptice. De la primul schimb de pumni, Dust începu să latre, furios să-şi vadă stăpânul încasând-o. Trăgea de lesă ridicându-se pe labele din spate, gâtuindu-se pe jumătate cu zgarda din piele. Mulţimea stătea prudentă la distanţă de el şi era singurul loc de unde puteai să urmăreşti lupta în condiţii bune.

Doc’ striga încurajări, mexicanii urlau înjurături adresate lui *gringo: Tiene más lengua que manos! Perezoso! Torpe!* Dan se dădu înapoi, căutând ieşirea. Răcoarea nopţii îi făcu bine. Se strecură în pădurice pentru a ajunge la camionetă.

— Ei? îl întrebă Monk tolănit peste volan. Dă şi el?

— Vrei să mergi să vezi? propuse imitatorul.

— Nu, făcu Monk. Mai bine nu. Încăierările mă întărâtă şi nu rezist. I-aş face praf.

— Va trebui totuşi să te stăpâneşti când o să te găseşti faţă în faţă cu Smart, remarcă Dan. Nici vorbă să-l beleşti! Dacă îl betegeşti rău, cine va mai crede că a putut jefui banca?

Luptătorul nu răspunse. Se auziră ţipete în noapte. Smart îşi domina oare adversarul?

„Şi dacă o încasează? gândi el. Dacă ar lua o bătaie

soră cu moartea astfel încât să se găsească în imposibilitatea de a se pune pe picioare pe toată perioada concediului?”

Acest brusc puseu de neliniște îl făcu să se întoarcă pentru a urmări lupta. În hambar, surescitarea publicului ajunsese la culme. Adam Smart era tot în picioare. Îi sângera nasul, buza superioară şi arcada stângă, dar lovea cu o precizie sistematică, ca un om care frecventase multă vreme sălile de sport. Adversarul său, dimpotrivă, se lăsa dus de o furie dezordonată, care îl făcea să se descopere. Convins la început că nu-i va fi deloc greu să-l lase lat pe acest fercheş cu părul sur, el se expusese, ceea ce îi adusese multe lovituri urâte, după cum dovedeau umflăturile care îi închideau pe jumătate ochii. Aproape că nu mai vedea, şi un manager demn de acest nume i-ar fi incizat pungile de sânge de multă vreme, dar nu se aflau pe un ring şi lupta nu era organizată în runde, care ar fi permis pugiliştilor să fie îngrijiţi şi să-şi mai tragă sufletul.

Conştient de handicapul vârstei, Adam Smart grăbea lucrurile. Ştia că trebuie să încheie partida înainte ca istoveala să-i taie braţele. Îi mai repezi două directe în faţă, punând în aceste lovituri toată rezerva sa de energie. Dan auzi nasul mexicanului frângându-se. Sângele împroşcă mănuşile din piele, iar ţăranul căzu pe spate, secerat, lovindu-se cu capul de pământul acoperit cu paie.

Se făcu tăcere şi, timp de o jumătate de minut, ura colectivă făcu aerul să vibreze. Dan crezu că spectatorii, de comun acord, se vor năpusti cu toţii asupra americanului pentru a-l linşa. Doc’ Brannigan avu, probabil, aceeaşi impresie, căci dezlegă lesa lui Dust şi o înfăşură în jurul antebraţului, lăsând astfel câinelui libertate pentru a interveni în caz de tăvăleală. Prezenţa animalului îi făcu să ezite pe perdanţi şi nimeni nu îndrăzni să conteste victoria bancherului. Bancnotele îşi schimbară stăpânii. Teancuri de pesos care reprezentau

fără îndoială mult pentru aceşti oameni sărmani şi foarte puţin pentru Smart. Doc' începu să dezlege mâinile boxerului şi îi întinse un prosop îmbibat cu apă pentru a se putea şterge pe faţă. Smart se îmbrăcă din nou, scrutând mulţimea cu un aer ironic. Când fu gata, îşi scoase o ţigară de foi, şi-o puse în colţul gurii şi o aprinse cu un teanc din bancnotele pe care tocmai le câştigase. Hârtiile jegoase se aprinseră foarte repede între degetele sale şi, în mai puţin de două secunde, nu mai rămase nimic din ele. Se auziră înjurături din toate părţile hambarului. Fără prezenţa câinelui, tot s-ar fi găsit cineva să scoată un cuţit şi să-i facă felul americanului.

Dan bătu în retragere, iritat de comportamentul lui Smart. Individul ăsta chiar era o adevărată jigodie.

Grăbi pasul pentru a ajunge la furgonetă şi se ghemui în spate, aşteptând întoarcerea lui Doc'. Bătrânul veni, în sfârşit, lângă ei. Îşi ştergea fruntea cu o batistă.

— Dumnezeule! suspină el, am crezut că ne-a sunat ceasul. Gagiul ăsta e smintit, ce nevoie avea să-i umilească în halul ăsta?

— Cu potaia lângă el, nu-i mai este teamă de nimeni, făcu Dan. Cred că i-ar fi plăcut ca unul dintre gagii să încerce ceva…, i se vedea în ochi. Nu-şi luase raţia de sânge. E bolnav. Într-o bună zi, tot o să-i taie careva beregata.

Doc' clatină din cap, chircit pe scaunul său, părând mai bătrân decât de obicei.

— Nu-mi place ţara asta, murmură el. De fiecare dată când trec Rio Grande sau Rio Bravo, mă simt în pericol. Reprezentăm ţinte vii, toată lumea de aici visează să ne ia gâtul.

Se scuturâ, îşi aranjă nodul de la papion şi şopti:

— Rămâne pentru mâine…, victoria din seara asta l-a incitat, vrea să reînceapă cât mai repede. Se mai ţine o luptă mâine după-amiază la Fuente Hermosa. Acolo va

trebui să intervenim. Nu putem risca să mai aşteptăm multă vreme. Nu mai este foarte tânăr şi, dacă se alege cu o ciomăgeală bună, asigurarea medicală l-ar repatria de urgenţă în California. Asta i-ar crea un alibi beton. Nu prea ai cum să jefuieşti o bancă având un traumatism cranian.

Dan îşi simţi stomacul strângându-i-se. Aşadar, era gata? În patruzeci şi opt de ore vor opera jaful… spre mai bine sau spre mai rău.

— Monk, rosti cu blândeţe bătrânul. Va trebui să joci strâns, înţelegi? Să nu te laşi dominat de furie… Îţi aminteşti cum trebuie să se petreacă lucrurile? Te amesteci în public, îl sfidezi pe Smart, îi iei peste picior calităţile de boxer, îl loveşti la mâna dreaptă după câteva minute. Nu vreau nimic grav, mai ales vreo fractură deschisă sau vreo încheietură ruptă. O simplă luxaţie va fi suficientă. O durere puternică i-ar putea provoca un infarct şi am fi în mare încurcătură. Până la proba contrarie, morţii nu fac jafuri, înţelegi?

Monk se mulţumi să bombăne. Dan simţea neliniştea lui Seth. Fostul cioclu nu-şi făcea iluzii… Baby Monk era de nestăpânit; în focul luptei era în stare să-şi piardă capul şi să-l omoare pe Adam Smart.

— Nu-l nenoroci, repetă el. Nu mai este tânăr şi nu este un combatant demn de tine. Poate să le ia faţa ţărănoilor ălora indisciplinaţi, dar cu un maestru în arte marţiale ca tine este un nimeni. Ai înţeles?

Baby Monk nu răspunse. Măcar o fi auzit ce i se spusese?

11

Ajunseră la Fuente Hermosa după o noapte foarte rea. Dan nu închisese un ochi şi ştia că nici Doc’ nu aţipise. Numai Monk umpluse bungalow-ul de sforăituri. Înainte de a se culca, îşi strecurase pelerina sub pernă.

Dan tremura la ideea ca retardatul să nu-şi fi pus în minte să lupte împotriva lui Adam Smart în ţinuta lui de luptător „justiţiar”.

Fuente Hermosa era un orăşel mic, care trăia din creşterea animalelor. Le trebuise să colinde o bună bucată de vreme între ţarcurile cu animale înainte de a da peste locul unde avea să aibă loc partida. La periferie se înălţa un abator. Boxerii amatori care veneau să se înfrunte în arenă lucrau cu toţii în abataj sau la tranşarea vitelor. Erau băieţi solizi, aproape tot atât de laţi pe cât de înalţi, crescuţi cu chili, orez şi *tequila.* Erau graşi, dar carnea lor era tare, feţele turtite, despre care nu se putea spune dacă proveneau dintr-o ascendenţă indiană sau de la prea multele lovituri încasate.

Hotărârâ să-i dea un aspect banal lui Monk, îndesându-i pe cap o şapcă de base-ball şi împopoţonându-l cu ochelari de soare. Doc’ îi repetă că ar trebui să-şi ascundă mâinile în buzunare până în momentul intrării în arenă, pentru ca aspectul lui atât de special să nu-l sperie pe Smart. Monk, taciturn, suporta aceste sfaturi indiferent.

De data aceasta, partida avea loc într-un hangar cu pereţi metalici, unde conversaţiile provocau ecouri metalice. Un miros nedefinit plutea în sală, un amestec de condimente şi carne uscată sau de îngrăşăminte pe bază de sânge de bou. Îţi întorcea stomacul pe dos. Smart sosi însoţit de Dust şi un murmur dezaprobator îi salută intrarea.

Ieşirea din ajun era deja cunoscută de toţi amatorii de partide private. Ca de obicei, i se ceru să lege câinele de unul dintre stâlpii de oţel ai hambarului. Dan, după expresia colerică care încreţea feţele mai multor tineri, ghici că erau foarte hotărâţi să-i dea de furcă; trebuia, deci, să intervină rapid, căci bancherul nu va participa astăzi decât la o singură luptă.

Contrar a ceea ce crezuse, Monk se arătă de o

remarcabilă prezenţă de spirit şi se aşează în primul rând de spectatori de îndată ce apăru Smart, cu vechile sale mănuşi aruncate peste umăr.

Doc' pătrunse în hangar câteva minute mai târziu şi se repezi spre Adam cu gesturi mari, de complicitate. Dan rămase în ultimul rând, cu o pălărie de ţărănoi înfundată până pe sprâncene. Barba care îi acoperea obrajii contribuia deja la schimbarea fizionomiei sale.

— Hei, tu, ăla cu jigodia! ţipă Baby Monk, împingându-şi bărbia înainte, dispreţuitor, spre bancher. Te-am văzut seara trecută… Nu eşti prea rău când e vorba să te iei la cafteală cu ţărănoii bronzaţi şi îngrăşaţi cu fasole, dar mă întreb cât valorezi în comparaţie cu un american adevărat.

Cu pumnii vârâţi în buzunare, avea o ţinută accentuat provocatoare. Doar faţa sa strâmbă l-ar fi băgat la idei pe un om priceput, avertizându-l că acest individ ciudat avea o anumită obişnuinţă a luptelor, dar Doc' prevăzuse asta şi petrecuse trei ore întregi cu Monk, făcându-l să repete aceeaşi frază în spaniolă, astfel încât adunarea să înţeleagă provocarea şi să se bucure să-i vadă pe cei doi *gringos* luându-se la omor unul pe celălalt. Monk se grăbi să recite lecţia. De-acum încolo, Smart nu mai putea refuza lupta, fără a trece pe loc drept un laş. Monk îi dădea înainte, prinzându-se în joc. Băieţii din abator îl priveau surâzând, câţiva îl bătură amical pe spate. Adam încruntă din sprâncene, ca şi cum ar fi bănuit ceva şi Dan profită pentru a se ascunde în spatele unui stâlp, deşi nu risca mare lucru; lumea era compactă şi hangarul cufundat în penumbră.

— Hei! ţipă Monk, ce caută pe-aici un domn ca tine? De parai n-ai nevoie… N-oi fi un pic cam poponar? Ce zici? Poveştile astea de box n-or fi un pretext pentru a te lua de băieţi?

Toate aceste insulte fuseseră puse la punct de Doc' Brannigan. Acestea ţinteau umilirea lui Smart în faţa mexicanilor, încruntaţi de-ndată ce venea vorba despre

homosexualitate. Se puseră pe şuşotit şi Dan înţelese cuvântul *puto,* trecând din gură în gură.

— Nu-i nevoie să fii vulgar, ripostă Smart. Dacă vrei o cotonogeală pe cinste, o să-mi facă plăcere să ţi-o administrez. Poate chiar asta îţi doreşti, de fapt? Oi fi dintr-ăia care nu simt plăcere decât când sunt loviţi!

Doc' afişa o expresie de demnitate ofensată şi, în timp ce lega mănuşile bancherului, îi şoptea vorbe de încurajare. Smart înaintă spre mijlocul arenei, un simplu cerc trasat cu creta, pe care îl acoperiseră cu rumeguş proaspăt. Se puse în gardă, cu faţa ascunsă în spatele mănuşilor. Monk îşi smulse şapca şi-şi scoase mâinile din buzunare. Acest gest produse un murmur deoarece, chiar în lumina foarte proastă, îţi puteai da seama că erau acoperite de o crustă de bătături. De culoare galbenă, aproape osifica articulaţiile, prezentând o ridicătură la fiecare îmbinare. Adam păru descumpănit şi, după expresia feţei, Dan înţelese că regreta faptul că cedase provocării. De data aceasta, avea în faţă vreun maniac de karate sau kung-fu, unul din acei debili mintali care îşi întăresc pumnii lovind trei ore pe zi în stâlpi acoperiţi de cânepă împletită. Pentru a-şi domina frica, el preferă să treacă la atac şi îi expedie două directe foarte scurte lui Monk, care nici măcar nu încercă să le evite. Pielea răsună pe faţa lui strâmbă fără a-i smulge cel puţin o grimasă. Se mulţumi să ţopăie, cu braţele pe jumătate ridicate, într-o postură apropiată de a unei insecte carnivore.

Smart îl mai atinse de două ori. Dădea cu toată forţa, îşi punea toată greutatea trupului în lovitură, dar debilul părea să posede aproape tot atâta rezistenţă la suferinţă ca un sac de antrenament burduşit cu nisip. Spectatorii, cunoscători, apreciau acest lucru. Şi, deodată, pe când părea că optase pentru pasivitate, Monk se mişcă…

Abia de avură timpul să-i vadă braţul întinzându-se. Îl lovi pe Smart în plin, în mănuşa dreaptă, bancherul scoţând un ţipăt surd şi căzând în genunchi, cu mâna

rănită strânsă pe pântec. Era livid şi Dan crezu că-şi va pierde cunoştinţa. Zgomotul mingii de piele întâlnind latul mâinii lui Baby Monk îi răsuna încă în urechi.

Doc' se repezi cu trusa de prim-ajutor. Cu un gest profesionist, sparse o fiolă cu nitrit de amil chiar sub nasul bancherului. Smart părea să aibă o rană urâtă şi Dan se întrebă dacă încheietura dreaptă nu i se rupsese.

Dust, tot legat de stâlp, era pe punctul de a înnebuni. Urla, spumega, sărea în toate direcţiile, jupuindu-şi pielea de pe gât.

— O să vă conduc acasă, şoptea Doc'. Eu sunt medic, nu aveţi de ce vă teme. Este de preferat să nu pui piciorul într-un spital mexican, dacă mai vreţi să apucaţi nişte ani. O să vă examinez eu…

— Mi-e foarte rău, îngăimă Smart, cu trăsăturile crispate de suferinţă. La naiba! Idiotul ăsta mi-a rupt mâna…

— O să vă fac un analgezic imediat ce vom fi în maşină, spuse Seth Brannigan. Am totdeauna aşa ceva în trusă, un vechi obicei de doctoraş. Dezlegaţi câinele şi puneţi-i o botniţă, n-o să vă pot atinge cât timp va fi în starea asta…

Susţinut de bătrân, Smart se ridică şi se îndreptă spre stâlp. Dădu o comandă printre dinţi şi Dust se linişti.

În secunda următoare, Smart îi punea botniţa din piele, pe care legea îl obliga s-o aibă în permanenţă la el, dar la care nu recursese niciodată. Dust scheuna ca un căţeluş, cu coada între picioare.

Cei trei ieşiră sub huiduielile mexicanilor. La lumina zilei, se observa că bancherul era livid.

— O să trec eu la volan, hotărî Doc'. O să trimit pe cineva de la hotel să-mi recupereze maşina.

— Cheltuielile le voi suporta eu, murmură Adam, care încerca să-şi ţină firea. Drace! Dacă n-aţi fi fost lângă mine, aş fi fost într-o mare belea.

— Spuneţi-i câinelui să urce în spate şi legaţi-l,

ordonă Doc’ care începea să se simtă sigur pe el. Animalele de acest calibru cred adeseori că vrei să-i faci rău stăpânului, tocmai când de fapt încerci să-i faci bine. N-aş vrea să-mi smulgă capul când voi fi gata să vă fac o injecţie.

— Aveţi dreptate, sughiţă Adam, este mai prudent… Mai ales că este un fost K9 şi are tendinţa de a asocia imaginea seringii cu noţiunea de criminalitate.

— O să vă injectez puţină morfină, anunţă Seth Brannigan pentru a-l ademeni. După asta, nu veţi mai simţi nimic.

Bancherul se execută. Dust tremura, ca şi cum botniţa l-ar fi pus într-o stare de inferioritate. Cu mâna validă, Smart legă lesa de clanţa portierei.

— Doamne! bombăni el, lăsându-se să cadă lângă bătrân. Când mi-aţi scos mănuşa, am crezut că o să dau colţul.

— O să ne uităm atent la dumneavoastră acasă, spuse Seth Brannigan. Încheietura este poate pur şi simplu scrântită; vă voi pune oasele la loc după ce veţi fi anesteziat. Nu mai sunteţi atât de tânăr şi n-aş vrea ca durerea să vă provoace o criză cardiacă. Cum staţi cu inima? Probleme recente?

Maimuţărea de minune flecăreala practicienilor. De când se juca de-a salvatorul potenţat, avea aerul să fi crescut cu câţiva centimetri şi îşi bomba pieptul osos.

Din locul în care stătea, Dan bănuia că îi administra lui Adam injecţia atât de anunţată.

„Va fi uşor, îi explicase Doc’. Nici vorbă să adoarmă pe drum. Atâta vreme cât îi va fi rău, va fi docil şi mă va asculta fără comentarii. Vreau mai ales să-l determin să închidă câinele în cuşcă. Odată dulăul scos din schemă, vom avea drum liber. Lasă-mi zece minute avans şi vino după mine la hacienda. Când vei ajunge, omul nostru va sforăi ca un prunc.”

— Ei? întrebă Monk, apropiindu-se de imitator. M-am descurcat bine?

— Superb, afirmă Dan. După zgomot, am crezut că i-ai făcut oasele aşchiuţe, dar trebuie să recunosc că ai lucrat cu mână de maestru.

— Ah, da? făcu Monk cu o mândrie infantilă. Ţin mult la tine, ştii. La început aveam chef să te ciomăgesc, dar mi-a trecut. Când vom deveni bogaţi, poate ne-o vom împrumuta unul altuia pe Dorana, ce zici?

Întoarcerea la hacienda se realiză într-o mare agitaţie. Adam Smart, ghemuit pe scaunul pasagerului, părea gata să leşine dintr-o secundă în alta, în timp ce Dust făcea un scandal infernal pe bancheta din spate. În această atmosferă de sminteală, Doc' făcea eforturi meritorii de a-şi înghiţi spaima care-l cuprindea pe măsură ce parcurgea drumul.

— Este mai prudent să evităm spitalele din partea locului, repetă el în timp ce panica punea stăpânire pe el. La Tijuana, din cauza „turismului sexual", SIDA face ravagii, ştiţi prea bine, nu-i aşa? N-aş sfătui pe nimeni să meargă să se îngrijească acolo…

Turuia acelaşi refren de douăzeci de minute deja, înspăimântându-se, văzând cum se topeau frumoasele discursuri pe care şi le pregătise, totuşi, cu multă grijă. „Dumnezeule! gândi el, sunt ca o moară stricată."

Avu subit certitudinea dureroasă de a fi prea bătrân pentru astfel de uneltiri şi de a-şi fi supraestimat calităţile. Neliniştea îi tăie respiraţia şi începu să gâfâie deasupra volanului, gata să facă un infarct. *Prea bătrân…* Până în prezent, nu voise niciodată să conceapă o asemenea eventualitate şi vârsta lui înaintată i se păruse totdeauna, dimpotrivă, o armură de viclenie şi de experienţă care îl punea la adăpost de greşelile grosolane ale tinerilor. Luase obiceiul de a se retrage în spatele metaforei bătrânului maimuţoi, pe care nu-l mai înveţi să se strâmbe… însă, deodată, pe acest drum înecat de soare şi de praf, la câţiva centimetri de bărbatul sfâşiat de suferinţă, îşi dădea

seama că bătrânii maimuţoi tocmai că au blană gri şi aleargă mai puţin repede şi mai puţină vreme decât ceilalţi, când sunt în primejdie. Pentru o clipă, fu pe punctul de a ceda terorii şi o sudoare îngheţată îi cuprinse chipul. Aruncă o privire în oglindă şi realiză că era la fel livid ca şi „pacientul” său.

Hacienda se profila în sfârşit la capătul drumului. Un câine slăbănog, atras fără îndoială de fumul din coşul de gunoi, o luă la fugă la apropierea Cadillacului.

— Curaj, murmură bătrânul. Peste un minut nu veţi mai simţi nimic.

— Mi-aţi mai zis asta adineauri! îl mustră Adam Smart, şi mâna asta afurisită mă doare la fel de tare! Sper că aveţi ceva mai puternic în geantă!

— Nu vă enervaţi, replică doct Seth Brannigan. Cu cât surescitarea creşte, cu atât devine mai acută durerea… Este ceva mecanic. Adrenalina accelerează suferinţa; dacă o ţineţi tot aşa, nervii vă vor mări durerea.

„Devin grotesc”, gândi oprind Cadillacul în faţa casei. „Tipu’ va înţelege până la urmă că nu sunt decât un şarlatan.”

Deschise portiera, luă trusa medicală şi arătă spre Dust care, proţăpit pe labele din spate, zgâria geamul lateral.

— Închideţi câinele în cuşcă, comandă el. Dacă animalul ăsta îmi sare la beregată, vom da de bucluc cu toţii.

Smart coborî mormăind. Cu mâna stângă descuie portiera din spate şi dezlegă lesa lui Dust.

— Taci! urlă el. Ajunge! Nu e momentul.

Câinele se puse pe scâncit, speriat de tonul tăios al stăpânului său. Ţinând coada între picioare, cu urechile lipite de cap, se lăsă târât spre cuşcă. Smart înainta aplecat, cu braţul rănit îndoit la piept. Seth Brannigan începu să se roage pentru ca bancherul să nu-şi piardă cunoştinţa la jumătatea drumului. Dacă s-ar întâmpla

aşa ceva, câinele ar reacţiona foarte rău şi ar fi imposibil să se apropie de Smart cât era inconştient.

Adam ajunse cu greu la cuşca cu grilaj a barăcii. Ridică zăvorul cu mâna stângă şi îi făcu semn lui Dust să intre. Câinele ezită, puţin obişnuit să suporte acel tip de claustrare. Era limpede că încerca să înţeleagă de ce era pedepsit în acel fel; absenţa unui răspuns îl adâncea într-o mare confuzie. Smart se hotărî, în sfârşit, să pună zăvorul, părăsind animalul în mijlocul cuştilor dărăpănate şi al blidelor goale. Dust înţepeni pe labele din spate şi continuă să scâncească. Scotea plânsete de căţeluş, dar bancherul, preocupat doar de suferinţa sa, nu-l luă în seamă.

— Să mergem, mormăi el la adresa lui Doc' Brannigan. Faceţi-mi injecţia aia blestemată şi să terminăm odată! Măcar sunteţi sigur că aveţi tot ce vă trebuie?

— N-aţi suferit niciodată de probleme cardiace? se interesă bătrânul, încăpăţânându-se să pozeze în rolul de medic. Nici hipertensiune, nici alergii la anestezice?

— La dracu', nu! se enervă Adam. Am o sănătate perfectă. Scoateţi-vă calabalâcul înainte să leşin.

— Bine, bine, făcu Seth împăciuitor. Unde este camera dumneavoastră?

— Pe aici, urmaţi-mă…

Era o hacienda frumoasă, cu pereţii văruiţi recent. Era decorată cu „obiecte de artă" turistice, iar mobilele din lemn masiv în stil spaniol aveau o anume prestanţă.

— Locuiţi singur? întrebă Doc', sau vine cineva să vă ajute? O bucătăreasă? O femeie de serviciu?

Ştia deja răspunsul, dar voia să fie sigur.

— Nu, mârâi Smart. Prefer să mă descurc singur, asta îmi aminteşte de vremurile bune, când eram celibatar. De fapt, n-am găsit pe nimeni; femeilor din sat le este prea frică de Dust pentru a veni să lucreze aici.

Un pat mare, cu baldachin, ocupa camera. Era o piesă de tâmplărie din abanos, dotată cu perdele

enorme împotriva ţânţarilor. Bancherul se aşează pe marginea saltelei. Avea faţa gri şi sudoarea îi picura de pe sprâncene.

— Culcaţi-vă, ordonă Seth. O să mă ocup de mâna dumneavoastră.

— Este ruptă? întrebă neliniştit Adam. Este un fel de unealtă de lucru, înţelegeţi? Dacă trebuie pusă în ghips, o să am mari probleme cu patronii mei.

— Sunteţi pianist? se miră Doc'. Credeam că sunteţi bancher sau ceva în genul ăsta… Sigur am înţeles greşit.

— Nu, nu. Este adevărat, îşi pierdu răbdarea Adam. Nu pot să vă explic amănunţit, dar am nevoie de mâna asta pentru slujba mea…

— Gata, gata, făcu Seth, adoptând un ton glumeţ. Dacă trebuie să scrieţi, veţi găsi în mod sigur o secretară cu mult farmec s-o facă în locul dumneavoastră. Şi apoi, reportofoanele n-au fost inventate de florile mărului!

— Nu puteţi înţelege…, mormăi Adam. Dacă este ruptă, trebuie să anunţ imediat la bancă pentru a lua măsurile necesare, dar aş vrea să evit asta. Directorul o să mă copleşească cu reproşuri, deoarece nu voia să plec în concediu. Asta i-ar da dreptate.

— Nu înţeleg nimic din ce-mi povesteşti, fiule, oftă Doc'. Mă întreb dacă nu cumva delirezi din cauza şocului. Liniştеşte-te, nu este decât o luxaţie a încheieturii. De-ndată ce vei adormi, o să-ţi pun oasele la loc şi o să aplic un ghips uşor, pentru ca să-şi revină ligamentele. Cu un mic tratament antiinflamator, n-o să se mai vadă nimic. Chestie de o săptămână.

— Ce porcărie! se înfurie Smart, şi eu care voiam să mai particip la alte lupte… Dacă îmi scurtez concediul şi mă întorc cu braţul în ghips, soţia o să râdă de mine.

— Ei haide, puţină răbdare, pledă Doc'. Dacă totul merge bine, în trei zile totul va reintra în normal. O luxaţie este ceva spectaculos, dar, odată oasele puse la locul lor, nu mai rămâi decât cu o amintire urâtă.

Dezgolise braţul bancherului şi-i curăţase rana de la cot cu un tampon îmbibat în alcool. Trebui să se întoarcă pentru a umple seringa, aşa de tare îi tremurau mâinile. Nu reuşea să-şi mai controleze degetele. Continuând în felul acesta, avea să-i facă praf venele „pacientului" său, care îl va alunga imediat din casă.

— Drace! Ce tot faci acolo?

— Imediat, se bâlbâi Doc'. Cred că nu vreţi să vă bag şi o bulă de aer în venă?!

Strânse seringa între degetele slabe şi încercă să-şi facă treaba curat. Smart scoase un mormăit de durere:

— Hei! Dar ştiu că nu vă încurcaţi! Nu mai practicaţi de multă vreme?

— Închideţi ochii, ordonă Seth. Calmantul o să-şi facă efectul. Lăsaţi-vă în voia somnului. Mă voi ocupa de mâna dumneavoastră de-ndată ce veţi adormi.

— Ce porcărie! repetă bancherul. Totul părea să meargă aşa de bine... N-ar fi trebuit să mă bat cu individul ăla. Avea un aer bizar, cam ţicnit... Sunt sigur că a făcut-o dinadins, ca să mă aranjeze. Am văzut-o în ochii lui. Îşi pregătise lovitura. De ce?

— Invidia, răspunse Doc'. Dumneavoastră boxaţi de amorul artei, iar el, fără nicio îndoială, pentru bani. I-a fost teamă că-i veţi lua pâinea de la gură.

— Da, mormăi Adam cu voce stinsă, asta trebuie să fie.

— Un derbedeu, adăugă Doc', un târâie-brâu.

Smart încercă să adauge ceva, dar somniferul pusese deja stăpânire pe spiritul său. Îngăimă doar nişte cuvinte de neînţeles şi-şi închise pleoapele. Două secunde mai târziu, capul îi căzu pe pernă.

Doc' se ridică cu greutate, apucă sticla de *tequila* de pe măsuţa de la capul patului şi îşi turnă un păhărel pe care îl sorbi dintr-o înghiţitură.

„Prea bătrân, murmură o voce în capul lui. Prea bătrân."

Reveni lângă pat, luă pulsul bolnavului pentru a

verifica dacă era cu adevărat inconştient. Liniştit, părăsi camera, traversă sala mare şi se îndreptă spre pragul uşii pentru a se uita pe drum. Camioneta nu întârzie să apară după o cotitură a drumului şi apariţia ei îl scoase pe Dust din apatie. Dintr-odată, câinele îşi regăsi toată energia şi se aruncă asupra grilajului, mârâind în botniţă.

Dan opri vehiculul în mijlocul curţii, gândindu-se că ar trebui să găsească un loc mai discret, dacă nu voia ca oamenii din sat să le observe prezenţa. Deschise portiera şi coborî. Fu frapat de expresia disperată a lui Doc' Brannigan şi, pentru o clipă, crezu că Adam Smart decedase în urma unui infarct.

— E totul în regulă? întrebă el înaintând spre bătrân.

Doc' păru să se scuture.

— Da, se bâlbâi el. Merge ca pe roate. Putem trece la faza numărul doi.

— Faza numărul doi?

— N-am timp să-ţi explic, făcu Doc', evitându-i privirile. N-ai decât să mă priveşti la lucru.

Schiţă un gest spre Monk, care începu pe dată să scoată valizele metalice din camionetă.

— Nu sta cu mâinile în sân, şuieră Doc'. Ajută-l pe Monk să transporte materialul. Nu suntem prea mulţi pentru asta.

Dan se supuse, însă o presimţire rea puse stăpânire pe el. Se pregătea ceva… ceva ce nu avea să-i placă, simţea asta.

Monk intra deja în hacienda, cu valizele sub braţ. În adăpost, Dust sărea ca un diavol, lovindu-şi botul de barele cuştii.

— Hei! strigă Dan, alergând pe urmele lui Doc'. Ce puneţi la cale, ce e aiureala asta?

Dar bătrânul nu binevoi să-i răspundă. Tocmai îşi scotea cămaşa şi se pregătea să-şi săpunească braţele deasupra chiuvetei.

— Ajunge, şuieră imitatorul scuturându-l de umeri pe fostul cioclu, nu mă mai duce de nas! De o săptămână îmi torni poveşti de adormit copiii, vreau să ştiu tot adevărul.

Doc’ se eliberă din mâinile lui. Bustul său slab, presărat de peri albi, avea ceva patetic. Fără a-şi da osteneala de a răspunde, scoase din buzunar o cheie plată, agăţată de un inel, şi i-o aruncă lui Monk, care o folosi pentru a descuia valizele de metal. Dan nu se putu abţine să nu se uite la ce se ascundea în interiorul misterioaselor valize. La început nu observă decât nişte cutii din aluminiu strălucitor, asemănătoare cu cele care se folosesc în spitale pentru transportul instrumentelor chirurgicale sterilizate. Avu un fel de sughiţ şi se dădu înapoi. O idee înspăimântătoare îi trecea prin minte.

— Hei! şopti el gâfâind şi apucându-l pe Doc de braţul slab. Spune-mi că mă înşel… doar n-o să…

Bătrânul îl respinse încă o dată. Dintr-o valiză alese o bluză medicală, pe care o desfăcu cu o mişcare scurtă înainte de a o trage peste cap. Monk se instalase călare pe un scaun întors, urmărindu-l pe Dan cu rânjete, ca şi cum ar aprecia ca un adevărat expert efectele unui renghi pe cinste.

— Ascultă, spuse în sfârşit Seth Brannigan pe un ton de lehamite. Nu am timp să te consolez. Regret că Dorana nu ţi-a explicat totul de la început, dar avea, fără îndoială, motivele ei, şi ea este cea care comandă.

— O să…, repetă idiotizat Dan.

— Da, rosti apăsat Doc’, o să tai mâna dreaptă a lui Adam Smart, cât se află sub anestezie generală. Nu te nelinişti, am făcut asta de zeci de ori în timpul războiului din Pacific. Nici nu mai ştiu câte braţe şi picioare am tăiat… Cunosc foarte bine tehnica asta şi am salvat o grămadă de indivizi care, fără intervenţia mea, ar fi murit de cangrenă. O să fac treaba asta la fel de bine ca un medic cu diplomă şi nu-ţi voi cere să mă ajuţi, fii sigur de asta.

— Dar mulajul din cauciuc…, protestă Dan. La dracu'! Mâna din latex pe care mi-ai arătat-o, credeam că…

— Nu fi idiot, şuieră Doc'. Era doar o momeală, un fel de a te linişti. Nicio proteză din latex, nici cea mai fidelă, n-ar putea înşela scanerul camerei blindate. Gândeşte-te puţin! Ştii câte informaţii poate stoca palma unei mâini? Milioane! Există amprente digitale şi toate liniile care se intersectează… toate acele pliuri minuscule care fac fericirea chiromanţilor. Cum vrei să fie reproduse pe un simplu mulaj? Nicio materie nu este atât de fină pentru a înregistra acel furnicar de încreţituri mărunte. Dacă ai pune proteza de cauciuc pe geamul scanerului, sasul de securitate s-ar bloca şi ai rămâne acolo ca un peşte în acvariu, aşteptând să sosească sticleţii.

Dan ezită între două simţăminte contrare: să-l nimicească pe Doc' sau să distrugă tot ce-i ieşea în cale. Ar fi fost suficient să-l apuce de gât pe bătrân şi să-i înfunde două degete în trahee.

— Dorana ştia că o să te temi, dacă o să ţi se spună prea devreme adevărul, explică Seth Brannigan. Ascultă, nu omorâm pe nimeni. Doar îi tăiem mâna acestui tip. Apoi o plasăm într-un container îngheţat. Iei bagajul şi te întorci în L.A. Apoi vine rândul tău să intri în joc.

— Dar e grotesc! urlă Dan. Când se va trezi, îşi va da seama că este amputat.

— Nicidecum, obiectă Doc'. Nu te pricepi. Mai întâi, va fi plin de analgezice. Apoi, va avea braţul în ghips de la cot până în vârful degetelor şi îi voi explica că trebuie să rămână aşa cel puţin patru zile…

— Eşti nebun! scuipă imitatorul. Va simţi că-i lipseşte ceva, că i-a dispărut mâna…

— Aici te înşeli, băieţaş, rânji Seth Brannigan. Un amputat continuă să simtă „prezenţa" membrului care i s-a tăiat. Este un efect „fantomă" datorat nervilor. Am

cunoscut un tip care îşi lăsase ambele picioare pe un câmp de mine, era amputat de la jumătatea pulpei şi avea impresia că-şi simte degetele mari de la picioare. Adam Smart va fi victima aceleiaşi iluzii. Îşi va „simţi” mâna sub ghips, va avea chiar impresia că poate să-şi mişte degetele. Nu mă întreba de ce, dar aşa se întâmplă, toţi chirurgii o să-ţi spună acelaşi lucru. Asta este fără îndoială din cauza creierului, căruia îi trebuie un anume timp ca să se adapteze la noua configuraţie a trupului. Smart nu va bănui nimic, atâta vreme cât nu-l va durea, iar eu îmi asum sarcina de a-l menţine în această stare.

— Este dezgustător…, îngăimă Dan.

— Fără sacrificii nu se face nimic, încheie Doc’ ridicând din umeri. Ai prefera să-i tragem un glonte în cap şi să-l înmormântăm printre cactuşi? Nişte oameni mai puţin civilizaţi ar face-o fără ezitare.

Deschise un flacon şi-şi şterse mâinile şi braţele cu alcool iodat.

— Acum lasă-ne, făcu el plictisit. Monk îmi va servi drept asistent. Nu ai decât să faci un tur pe afară până la sfârşitul intervenţiei. Nu serveşte la nimic să vorbeşti fără folos, nu există alt mijloc pentru a deschide camera blindată. Pentru a te consola, gândeşte-te că de-acum în câteva zile vei fi un om bogat.

Dan ieşi din încăpere cu spatele, în momentul în care Monk îşi scotea hainele pentru a se deghiza, la rândul său, în chirurg de ţară.

Se trezi în curte, întors pe dos, auzind mârâiturile furioase ale lui Dust ca printr-o pâclă deasă. Începu să meargă drept în faţa sa, fără ţintă, şi se înfundă în vegetaţie, indiferent la hărţuirea muştelor. Avea impresia că are febră. O voce îi şoptea să se întoarcă, să sară în camionetă şi s-o şteargă spre frontieră fără a mai privi în urmă.

Dar după aceea?

„Nu fi prost, gândi el, încercând să-şi vină în fire.

Odată întors în ţară, totul va fi ca mai înainte. Fără parai, fără angajamente, fără viitor… Nu uita de blestemul pe care senatorul William Ucks l-a aruncat asupra ta! Atâta timp cât va trăi, n-o să poţi niciodată să revii în Vegas… şi va trebui să rămâi mut.”

Se lăsă să cadă pe un bolovan, cu respiraţia tăiată. Tricoul, fiind îmbibat de sudoare, i se lipea de piept. Mai ales nu voia să se gândească la ce se întâmpla în hacienda chiar în acel moment. O ura pe Dorana pentru faptul că îi ascunsese adevărul. Nu îndrăznea nici măcar să prevadă urmarea. Întoarcerea în L.A., cu mâna tăiată în fundul valizei frigorifice. Şi, cum va face atunci când, în cabina scanerului, va trebui să scoată „resturile” din ambalajul protector pentru a le pune pe geamul de identificare? Drace! Să înnebuneşti, nu alta!

Crăpa de căldură şi de sete. Nu mai ştia de câtă vreme era acolo, pierdut în vegetaţie. Un şuierat care venea dintr-un maldăr de pietre îl făcu să se teamă de apropierea vreunui şarpe cu clopoţei, aşa că se ridică, fiind atent pe unde calcă.

Coborî colina împleticindu-se, cu soarele bătându-i în spate, care îi ardea ceafa şi omoplaţii. Niciodată nu se simţise atât de rău. Muştele, atrase de mirosul lui, îl hărţuiau. Ajunse în sfârşit la hacienda şi vomită în momentul în care intră în curte. Cum nu mâncase nimic de multă vreme, spasmele îl făcură să se încovoaie. Când îşi vărsă şi ultimul jet de bilă, şontâcăi până la puţ, luă găleata aşezată pe margine şi se curăţă cu multă apă.

În cuşcă, Dust făcea salturi nemaipomenite, încercând să treacă de grilaj. De atâta cât râcâise, îşi julise labele. Dan se gândi că animalul simţise mirosul de sânge…, sângele lui Adam Smart. Ştia foarte bine: cineva îi făcea rău stăpânului său. Dacă ar fi putut ieşi din cuşca unde era ţinut prizonier, i-ar fi ucis fără ezitare pe cei trei bărbaţi.

— Gata, se auzi vocea lui Doc’ Brannigan din pragul

haciendei. Poţi să te întorci. Monk va arde compresele. Am pus de cafea, vrei şi tu?

Dan îl privi scrutător pe bătrân. Doc' părea istovit şi neliniştit.

— Totul… a decurs bine? îndrăzni imitatorul.

— Da, spuse Seth. Nu mi-am ieşit cu mult din mână. Eram puţin neliniştit, dar totul s-a desfăşurat la perfecţie.

— Şi riscurile postoperatorii? aruncă Dan cu răutate. Infecţia… şi tot restul.

— Îi voi face injecţii masive cu antibiotice, suspină Brannigan. Nu se poate întâmpla nimic rău. O să rămân la căpătâiul lui, în timp ce te vei întoarce în L.A. Însoţit de Monk.

— Bineînţeles, rânji Dan. Trebuie să fie cineva care să mă supravegheze, în cazul în care aş şterge-o, luând cu mine „cheia" seifului.

— Nu fi aşa de pesimist, suspină Seth. Monk s-ar putea dovedi foarte util, dacă întoarcerea nu s-ar desfăşura prea bine şi ar apărea ceva neprevăzut. El cunoaşte mulţi oameni de prin zona frontierei. Mult mai mulţi decât dumneata şi cu mine.

— Adică, ce să se întâmple? îl întrebă Dan alarmat.

— Nu ştiu, evită răspunsul Brannigan. Suntem în Mexic, totul este posibil.

Făcu un pas în spate şi intră în casă. În bucătărie, mirosul cafelei se amesteca cu cel al eterului.

— Linişteşte-te, făcu bătrânul. N-o să vezi nimic oribil. „Chestia" este în congelator. Cu o asemenea căldură, nu poţi să te codeşti. Când veţi pleca, o veţi pune în geanta frigorifică. Fii atent, este alimentată de doze cu gaz de camping. Aşezată lângă o sursă de căldură prea mare, ar putea exploda. Va trebui să schimbi dozele de gaz din când în când.

— Nu puteai s-o bagi în formol, pur şi simplu? bombăni Dan.

— Nu, explică Doc'. Formolul, ca toate lichidele, are

un efect dilatator asupra pielii. Mâna ar părea că aparţine unui înecat, iar traseul palmei n-ar corespunde celui înregistrat de calculator, deoarece modelul de referinţă a fost memorat plecând de la o mână uscată. Vezi, trebuie să te gândeşti la toate.

Fostul cioclu se ridică pentru a servi cafeaua. Pusese pe masă o sticlă de *tequila* şi trei pahare. Dan îl umplu pe al său fără a mai aştepta.

— Mai este încă ceva…, spuse încet Seth.

Dan tresări.

— Ce mai este? sări el.

— O a treia măsură de securitate, răspunse bătrânul. Ce-ţi imaginezi? Că o cameră blindată conţinând două milioane de dolari se deschide cu un bobârnac?

— Această „a treia măsură”… în ce constă?

Doc se aşeză şi îşi luă un răgaz pentru a sorbi din cafeaua fierbinte.

— Când nu este în L.A., Adam Smart trebuie să rămână în legătură cu calculatorul de la Trade Ltd. Bank, începu Doc’. Practic, asta înseamnă că în fiecare dimineaţă la ora şapte jumătate trebuie să sune de la un telefon mobil de un anume model, criptat cu ajutorul unui algoritm. Formează un număr cunoscut numai de el şi pronunţă un cuvânt-cheie. În acel moment, se află în contact direct cu calculatorul care coordonează întreg sistemul de securitate al instituţiei. Creierul electronic identifică vocea, cuvântul-cheie şi îl repune în rolul său de gardian al seifului.

— Ce s-ar întâmpla dacă n-ar suna? Sau dacă n-ar pronunţa cuvântul corect?

— Calculatorul tolerează o întârziere de treizeci de minute, iar, dacă această marjă este depăşită, declanşează schimbarea de procedură. Deschiderea camerei blindate este atunci comandată de mâna şi vocea unui alt funcţionar. Nu ştim cine este. Poate directorul, Dick Weston, poate contabilul-şef… Această schimbare provoacă bineînţeles o anume agitaţie. Dacă

s-ar întâmpla aşa ceva, Smart ar fi dat dispărut imediat şi poliţia ar interveni şi ea pe loc.

Pentru noi nu s-ar mai pune problema să ne putem apropia de bişţari.

— Ha, ha, ha! rânji Dan. Iată, aşadar, de ce nu v-aţi mulţumit să tăiaţi mâna amicului nostru după ce i-aţi fi tras un glonţ în cap! Nu din bunătate sufletească îl ţineţi în viaţă, ci pentru că n-aveţi încotro!

— Gândeşte ce vrei, puţin îmi pasă, şuieră Doc'. O să rămân la căpătâiul lui în timp ce voi vă veţi întoarce în L.A. Treaba mea va consta în a-l trezi din somn în fiecare dimineaţă, astfel încât să poată face blestematul ăla de apel şi să-l adorm din nou pentru restul zilei. Inutil să-ţi precizez că nu voi putea realiza această performanţă mult timp şi că este vital să vă mişcaţi repede.

— Ce vei face după aceea? O să-l laşi în voia soartei?

— De-ndată ce se va descoperi jaful, poliţia îşi va face apariţia aici. Atunci îi va veni rândul lui Smart să se descurce.

— M-aţi dus cu pluta, repetă Dan. Niciodată nu-l vor suspecta sticleţii că el este creierul afacerii. Nu cu o mână tăiată! Este ridicol. N-o să fie deranjat şi vor căuta în altă parte…

— Şi eu cred la fel, mărturisi Doc'. De fapt, Dorana este cea care speră că-l vor suspecta pe soţul ei şi că-l vor aresta, dar eu nu cred. Va trebui să admitem că totul a fost regizat de el, cumpărându-şi complicitatea unui medic pentru a-şi fabrica un alibi sub forma unei amputări. Este, însă, cam tras de păr.

— Atunci de ce m-aţi lăsat să cred că Smart va juca rolul ţapului ispăşitor şi că sticleţii se vor năpusti asupra lui fără a se ocupa de noi?

— Dar, este evident! Pentru a te linişti, fireşte! În perioada aceea nu ştiai că va fi amputat.

Dan mormăi exasperat:

— Drace! ascultându-vă, nu trebuia să ne facem nicio

grijă. Vinovatul era ca şi găsit! Smart se afla în spatele gratiilor, iar noi ne tot duceam restul zilele fericiţi, fără ca nimeni să bănuiască existenţa noastră!

Seth făcu un gest obosit.

— Regret că a trebuit să te mint, zise el. Însă Doranei îi era teamă să nu baţi în retragere. Ţinea mult să ţi se prezinte lucrurile sub forma unei excursii de relaxare.

— Vreau să văd telefonul, rosti brusc Dan. Acest telefon „magic” care permite să-i vorbească calculatorului! M-am săturat să tot fiu dus de nas.

— Urmează-mă, suspină Brannigan pornind spre salon.

Pe o măsuţă joasă trona o geantă diplomat, pe care o deschise. Un telefon mobil de un model necomercializat se odihnea pe fundul valijoarei.

— Superputernic, comentă Doc’. Legătură directă prin satelit şi codat printr-un algoritm. Material pe care îl utilizează cei de la NASA.

— Dar vă este total necunoscut numărul apelului şi codul…

— Ai priceput perfect. Dorana a încercat să-l spioneze, dar Smart n-a telefonat niciodată în prezenţa ei. Numai Adam ştie ce este de făcut. La dracu’, nu poţi avea controlul total al situaţiei, gândeşte-te, nu suntem într-un serial TV!

Dan clătină din cap. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât era cuprins de sentimentul că se afundă în nisipuri mişcătoare.

— Şi eşti sigur că poţi să-l scoţi din inconştienţă în fiecare dimineaţă? întrebă el. Şi asta în ciuda dozelor analgezice pe care o să i le injectezi?

Doc’ ridică din umeri.

— Amfetaminele îi vor reda o stare de vioiciune timp de o oră sau două, făcu el evaziv. Tocmai de aceea trebuie să faci totul repede. Aminteşte-ţi că nu şi-a luat decât o săptămână de concediu. Cu cât vei goli mai

repede camera blindată, cu atât se va reduce riscul. Smart nu mai este la prima tinereţe… Nu putem prevedea cum va reacţiona organismul său pe termen lung.

— Şi dumneata nu eşti medic…, adăugă Dan cu perfidie.

— Şi nici nu dispun de un camion de medicamente, conchise Doc’ Brannigan.

12

Noaptea cădea deja şi nici nu putea fi vorba de a pleca la drum în asemenea condiţii. În Mexic, o maşină străină mergând pe un drum pustiu trezea multe pofte şi ar fi fost stupid să se lase devalizaţi de o bandă de hoţi de drumul mare, specializată în atacarea turiştilor imprudenţi.

Dan nu putu să reziste nevoii de a merge să-l privească pe Adam Smart pe patul său de suferinţă. Bancherul se odihnea pe spate, foarte palid. Braţul său drept dispărea până la cot într-un bandaj de ghips.

— Am îndesat proteza de cauciuc sub bandaje, comentă Doc’ Brannigan, astfel încât ghipsul să nu sune a gol, dacă îi vine ideea să ciocănească în el.

— Dar vei fi silit să spargi bandajul de fiecare dată când va trebui să-i refaci pansamentul, remarcă Dan. Asta o să-ţi ia îngrozitor de mult timp.

— Ştiu asta, făcu bătrânul cu o ridicare din umeri, dar nu există altă soluţie.

Întorşi în sala mare, Doc’ deschise valiza de metal pentru a-i explica cum funcţionează.

— Nu e nicio vrăjitorie, spuse el. Este improvizat dintr-un banal frigider de camping alimentat de doze cu gaz. Am recuperat circuitul de evaporare pentru a-l instala în interiorul valizei. Mâna va fi aşezată în această cutie metalică acoperită cu gheaţă, care funcţionează ca

un fel de congelator. Evitaţi pe cât posibil să expuneţi valiza la soare şi acoperiţi-o cu o pătură, astfel încât să fie perfect izolată. Fiecare doză garantează vreo zece ore de funcţionare. Avem un stoc în camionetă. Cu toate acestea, nu vă lungiţi mult la drum, deoarece căldura şi expunerea la aer liber ar provoca o modificare accelerată. Eu n-am vrut să îmbălsămez mâna; ştiu din experienţă că produsele de conservare modifică uneori textura pielii şi, în cazul de faţă, ar fi supărător. În condiţii bune de funcţionare, temperatura internă a valizei este de 0°C; este imposibil să o cobori mai mult.

Închise din nou valiza cu cheia. Dan observă cum o strecoară în propriul buzunar, în loc să i-o dea lui. Nu-şi făcea iluzii, neîncrederea avea să se instaleze de acum încolo şi nu-l vor mai lăsa niciodată singur.

— Dar pentru Smart, se informă el, nu există riscul unor complicaţii?

Doc avu o grimasă evazivă.

— Nu suntem într-un spital, mormăi el. Igiena nu va fi perfectă, dar eu cunosc bine genul ăsta de situaţie. Adevărata problemă este mai degrabă riscul de infecţie… sau de alergie la antibiotice. Dorana n-a fost în stare să mă informeze asupra acestui aspect, deoarece soţul ei are obiceiul de a nu vorbi niciodată despre sănătatea sa şi de a-şi ascunde slăbiciunile. Dacă te descurci repede, totul se va termina în patruzeci şi opt de ore. Este un răgaz rezonabil. Dacă îl depăşeşti, nu mai răspund de nimic. Medicamentele şi pansamentele n-or să-mi ajungă, iar Smart riscă să nu se trezească la timp sau să aibă probleme cardiace. Nu mai este tânăr, poate face o hemoragie sau o tromboză, la alegere. O amputare nu este o operaţie uşoară, deoarece corpul suferă un şoc operator mare. Aşa că nu-ţi pierde vremea pe drum, mergi drept la bancă şi goleşte seiful… Dorana va fi acolo pentru a supraveghea acea parte a programului.

Se aşezară şi rămaseră un moment tăcuţi, cu ochii

aţintiţi pe valiza metalică pusă tot pe masă, pe suprafaţa căreia se forma deja o peliculă de picături datorate condensului.

— Înveleşte-o cu o pătură, repetă Doc'. Este foarte important.

Gânditor, îşi mângâia mustaţa în răspăr. Dan ghici că avea ceva pe inimă, dar ezită să vorbească.

— Ceva te pune pe gânduri? făcu el pentru a-i face mărturisirea mai uşoară.

— Da, murmură bătrânul. O idee, aşa. O vagă impresie care nu-mi dă pace încă de la început. Poate n-ar trebui să vorbesc.

— Dă-i înainte, insistă Dan. În situaţia în care suntem…, până unde am ajuns…

— În legătură cu Dorana, făcu Seth cu privirea evazivă. Mă întreb dacă pentru ea mobilul adevărat sunt banii…

— Nu înţeleg.

— Te-am prevenit, e cam încurcat. De fapt, mă întreb dacă nu doreşte mai mult sau mai puţin conştient moartea soţului ei… Pricepi? Dacă scopul acestei operaţiuni nu este, de fapt, uciderea lui Smart printr-o intervenţie „chirurgicală" executată în condiţii foarte proaste.

— În acest caz, ne-a angajat pentru a-l asasina pe Smart, fără a ne preveni? Mizează pe incompetenţa noastră?

— Da, este o idee care mă urmăreşte de ceva vreme. Ţine oare aşa de mult la bani? Nu sunt sigur. Aş vrea să ştiu dacă a venit să mă caute pentru că gândeşte că sunt bun în ceea ce fac… sau, dimpotrivă, pentru că este convinsă că voi da greş şi voi provoca moartea dragului ei soţ?

— Te gândeşti prea mult, oftă Dan. Încearcă să scapi de presiunea asta.

— Nu, mormăi Doc', ce spun eu nu este prostesc. Este posibil ca Dorana nici să nu-şi dea măcar seama de

ceea ce vrea *în realitate*, dar pretind că tentaţia există, în fundul sufletului… Aş fi gata să pun pariu că ar fi foarte dezamăgită să-l vadă pe Adam revenind altfel decât într-un coşciug inoxidabil.

— Mda…, însă, e treaba ei, făcu Dan pentru a închide o discuţie care îi făcea rău.

— Nu chiar, protestă Doc'. Nu prea-mi place să fac treaba unui ucigaş. Dacă ea speră că-l voi „termina" pe Smart, se înşeală. O să-i redau soţiorul într-o stare de sănătate perfectă!

În seara aceea, Monk fu singurul care-şi etală o poftă de mâncare zdravănă. Luară gustarea în tăcere, în camioneta pe care luptătorul o garase în spatele haciendei, astfel încât bancherul să nu-i poată zări dacă îi trecea prin minte să privească pe fereastră.

Doc' îi asigură că Smart va fi prea slăbit pentru a se ţine pe picioare, dar trebuia să fie prudenţi. În cuşcă, furia lui Dust nu scădea în intensitate şi lătrăturile sale îi călcau pe nervi pe cei trei bărbaţi. Dan se temea ca Monk să nu-şi pună în cap să meargă să-i sucească gâtul pentru a nu-l mai auzi. Adam nu se trezise încă. Acum era foarte roşu şi transpirat tot stând între perne. Doc diagnosticase puţină febră, dar îi asigură că era normal. Dan nu ştia dacă trebuia să-l creadă. Pentru a-şi ocupa timpul şi din măsură de siguranţă, făcu să dispară puţinul său material de repetiţie: reportofonul, casetele, microfonul. Strivi totul cu călcâiul şi ieşi să îngroape resturile la marginea pădurii.

Petrecură o noapte foarte proastă în spatele furgonetei, înveliţi cu pături. Câinele, simţindu-le prezenţa, îi trezea din oră în oră cu lătrături surde. Dan spera că avea să istovească, dar animalul nu dădea niciun semn să se oprească.

În zori, Doc' Brannigan veni să-i trezească, zgâlţâindu-i. Le aducea cafea şi valiza din oţel. Părea grăbit să-i vadă plecaţi cât mai repede.

— Plecaţi acum, şopti el, nu este foarte cald şi Smart n-o să vă audă demarând. O să se trezească în curând şi n-o să pot să-l readorm înainte de a da blestematul ăla de telefon.

Monk mormăi ceva de neînţeles şi se instală la volan. Dan observă că purta la gât, legate de un şnur de piele, cheia de contact a vehiculului şi cea de la valiză.

— Luaţi aici, zise Doc'. Am luat ceva bani din portofelul lui Smart pentru a face faţă situaţiilor neprevăzute. Păstrez şi eu câteva bancnote pentru a-mi asigura repatrierea. Şi, mai ales, nu uitaţi să-mi telefonaţi când este gata lovitura, ca s-o pot şterge înainte de sosirea sticleţilor.

— Cum o să procedezi? se miră Dan.

— Poate că voi coborî pe jos până în sat, unde voi apela la serviciile unui ţărănoi pentru a mă duce la Tijuana. Sau voi lua Cadillacul.

— Nu-ţi complica viaţa, şopti Dan. Mai bine ia Cadillacul.

Bătrânul făcu o figură încurcată.

— Ar fi cel mai simplu, e adevărat, admise el. Dar nu-mi place să-l părăsesc aici pe Smart fără niciun mijloc de locomoţie. În starea lui, ar putea fi primejdios.

— Eşti prea scrupulos, făcu Dan. Tipul ăsta este un jeg. Lasă-l să se descurce singur.

— Nu, se încăpăţâna bătrânul. Nu vreau să se spună apoi că l-am asasinat!

Clipi din ochi jenat că ridicase tonul şi se dădu înapoi.

— Haideţi, făcu el bătând cu palma în tabla camionetei. Ştergeţi-o de aici şi pe urmă aştept veşti de la voi.

Monk porni maşina. Când vehiculul trecu prin faţa cuştii, Dust se aruncă pe grilaj schelălăind răguşit. O idee neobişnuită îi trecu prin minte lui Dan: „Ştie că luăm mâna stăpânului. A simţit. Pentru el, suntem nişte hoţi…"

Nu reîncepu să respire decât atunci când hacienda dispăru înghiţită de vegetaţie.

Seth Brannigan se înfioră sub roua dimineţii. Nici el nu dormise; totuşi, la vârsta lui, acest lucru nu reprezenta un veritabil handicap. Perspectiva de a rămâne singur în compania lui Adam Smart şi a câinelui cel ţicnit îl teroriza, dar încercă să nu se gândească prea mult. Ştia că dacă se lasă în voia gândurilor şi-ar pierde cu adevărat echilibrul, deoarece bătrâneţea îi adusese crize de panică de nesuportat, în timpul cărora mintea lui o lua razna. Se scleroza oare? Îşi punea din ce în ce mai des această întrebare şi de aceea avea nevoie de bani: pentru a se instala la Miami, într-una din acele reşedinţe pentru bătrânii bogaţi, unde ţi se îndeplinea orice moft. Dumnezeule! Dacă ar ajunge acolo, s-ar lăsa alintat şi ar profita la maxim! Nu aspira la nimic altceva decât la confort, mâncare bună, flecărerile admirative ale bătrânelor scorpii pe care le-ar impresiona falsul său curriculum vitae de doctoraş la pensie…

Un strănut îl readuse la realitate. Nu era momentul să dea răceala peste el! Se întoarse în casă. În jurul haciendei, vegetaţia se ivea încet din vaporii de căldură. Frunzele, iarba, toate scânteiau cu un verde umed şi viu, care îi aducea aminte lui Seth Brannigan de pielea anumitor broaşte capturate în copilărie, când trăia în Maine. De câtăva vreme se gândea din ce în ce mai des la copilăria sa şi el însuşi era uimit, deoarece această perioadă din viaţa lui nu-l marcase în mod special. Îl asaltau amintiri pline de amănunte pe care nu ştia să le fi înregistrat. Să fi fost oare un simptom de senilitate?

Făcu turul încăperilor pentru a verifica să nu fi lăsat ceva compromiţător, apoi merse să-şi pună costumul de in şi papionul. Îşi privea ceasul din trei în trei minute, întrebându-se dacă Adam Smart se va trezi singur sau va trebui să-l trezească cu ajutorul unui medicament. Această perspectivă nu-l încânta deloc. Pentru a grăbi

lucrurile, dădu drumul la radioul din bucătărie. O muzică tunătoare năvăli în tot parterul. Doc numără până la o sută, îşi şterse mâinile umede de o cârpă şi porni în direcţia camerei. Era ora şase şi patruzeci şi cinci.

Din fericire, Dust se liniştise după plecarea camionetei. Doc' se rugă să mai rămână binedispus încă o vreme.

Se aşeză la căpătâiul bancherului. Smart avea febră şi sforăia. Sudoarea îi păta gulerul pijamalei cu care îl îmbrăcaseră din precauţie pentru a „oficializa" şederea sa în pat. Seth îi puse două degete pe umăr şi-l scuturã. Sforăiturile încetară şi Adam deschise ochii. O expresie rătăcită i se citea pe faţă şi-i trebuiră câteva secunde pentru a-l identifica pe omul care-l veghea.

— La dracu'! mormăi el. Ce caut eu aici?

Brannigan începu să-i aducă aminte de cele întâmplate. Imediat, bancherul se ridică în capul oaselor pentru a-şi studia mâna în ghips.

— Sunt amorţit tot, mârâi el, de-abia îmi mai simt degetele... Eşti sigur că nu e grav?

Doc' se chirci. Venise momentul delicat. Dacă nu reuşea să calmeze neliniştile pacientului său, acesta era în stare să ia telefonul şi să sune la asigurările din L.A. pentru a cere ajutor medical de urgenţă.

— Nu, se bâlbâi bătrânul. Ar fi o prostie să vă scurtaţi concediul pentru o nimica toată. După două zile sub analgezice, n-o să mai simţiţi nimic şi vă veţi putea continua planurile de vacanţă. Bineînţeles, n-o să vă mai sfătuiesc să mai bateţi la mexicani ca orbul, dar luptele de câini nu vor fi contraindicate.

— Mda, mormăi Adam. Drace! Sunt complet în ceaţă... M-ai drogat?

— Un simplu analgezic, răspunse Doc', străduindu-se să surâdă. Doar cât să se destindă tendoanele aşezate la loc. Aveţi răbdare, dacă vă întoarceţi acum acasă, soţia o să râdă de dumneavoastră... Ştiţi cum sunt femeile

atunci când încerci să scapi de sub supravegherea lor şi să trăieşti ca un celibatar.

— Drace! rosti deodată Adam. Cât e ceasul?

— Asta n-are nicio importanţă, minţi Doc', odihniţi-vă. O să vă aduc o cafea…

— Nu înţelegi, făcu nerăbdător Adam. Trebuie să dau un telefon… La serviciu. Puteţi să-mi aduceţi geanta diplomat din piele neagră, care este pe undeva prin salon? Înăuntru se află un telefon mobil, fabricat special pentru mine. Nu cred că suntem mai mulţi de o duzină în toată ţara care avem acest model…

— Bine, bine, făcu Seth, numai nu vă enervaţi.

Se prefăcu că se mişcă încet, ca un om care se supune mofturilor unui bolnav. Când reveni în cameră, îl surprinse pe Adam studiindu-şi ghipsul.

— Este neplăcută senzaţia asta de amorţire, mormăi bancherul. Abia îmi simt degetele. Sunteţi sigur că dobitocul ăla nu mi-a atins vreun nerv sau altceva? Asta ar mai lipsi, să rămân paralizat.

Ezită, iar neliniştea i se citea pe chip.

— Ar fi poate mai bine să mă întorc în L.A.? întrebă el într-o doară.

— Cum doriţi, rosti Doc'. Eu, în locul dumneavoastră, aş încerca mai degrabă să-l caut pe tipul care mi-a făcut asta. Nu cred că este foarte greu, precis îşi face veacul prin zonă. M-aş distra punându-mi câinele să-i mângâie bucile ca să se înveţe minte. E adevărat, ce naiba! N-a fost corect… Lovitura pe care v-a aplicat-o era de carate, sau de altceva, dar nu de box. După părerea mea, individul merită o pedeapsă… Şi Dust va şti să i-o aplice.

O scânteie răutăcioasă se aprinse în ochii lui Smart.

— E adevărat, rânji el. Ar putea fi distractiv să-l punem la punct pe dobitoc.

— Doar că, dacă vă întoarceţi în L.A., nu mai aveţi nicio şansă să puneţi mâna pe el.

Adam deschise geanta diplomat şi luă telefonul

mobil.

— Poţi să mă laşi singur două minute? întrebă el. E o chestiune confidenţială pentru bancă… Când ocupi un post important, eşti legat de o grămadă de proceduri. Dacă nu dau niciun semn de viaţă, se creează panică în L.A. Fără mine nu pot să facă nimic.

— Bineînţeles, făcu Doc' ieşind din cameră. Mă duc să fac cafea.

Se străduia să zâmbească, dar inima îi bătea aproape să-i iasă din piept. Îşi trecu o mână pe frunte pentru a se asigura că transpiraţia nu-i curgea pe sprâncene. Pe hol, se sprijini de perete după ce închise uşa. Picioarele îi tremurau. Încercă să ciulească urechea, dar sângele îi bătea în tâmple puternic, asurzindu-l. Şi dacă Smart nu-l asculta şi chema asigurările? Spera să fi trezit destul mândria bancherului pentru a-l face să se răzgândească în privinţa unei întoarceri înainte de vreme.

Se smulse de lângă zid, împleticindu-se, şi se îndreptă spre bucătărie. Va reuşi oare să reziste patruzeci şi opt de ore? Nu mai era sigur. Deodată, i se părea că totul îi depăşeşte bietele sale competenţe şi era prea complicat. Îşi turnă un pahar mare cu apă minerală.

„Tine-ţi firea, îşi comandă el în sinea-i. N-oi fi, totuşi, ca moşnegii ăia ramoliţi care nu mai îndrăznesc să mai traverseze strada?! Revino-ţi, la dracu', revino-ţi!"

În ceaşca de cafea a lui Smart turnă conţinutul a două capsule de somnifer, astfel încât bancherul să doarmă tot restul zilei, după ce-şi lua micul dejun. Mai târziu îi va administra antibiotice şi antiinflamatorii injectabile. Apoi ar fi bine să-i taie ghipsul pentru a-i reface pansamentul. Toate sarcinile acestea îl istoveau dinainte. Tremura la ideea că Adam Smart o să deschidă brusc ochii, tocmai când va dezinfecta ciotul… Accidente de acest fel se întâmplau frecvent când bolnavul era ţinut prea multă vreme sub efectul medicamentelor psihotrope. Se obişnuia astfel, scăzând

cu atât mai mult efectul produsului.

Ţinând ceaşca cu cafeaua drogată între degetul mare şi index, bătu în uşa camerei. Adam bombăni ceva de neînţeles.

Când Doc' trecu pragul încăperii, bancherul era prăbuşit peste perne, având obrajii livizi.

— Aţi putut să telefonaţi? nu putu Seth să se abţină.

— Mda…, îngăimă Smart. Nu-i mare lucru… Doar o chestie administrativă. Aşa cum vă spuneam adineauri, când ai un post-cheie, eşti silit la o grămadă de porcării de acest gen.

— Ah! Hârţogăria, suspină Seth Brannigan. Am cunoscut şi eu problemele astea când eram şef la serviciul de urgenţe; asta îţi oţeleşte nervii.

— Nu mă simt prea bine, gemu Adam. Este normal? N-oi fi pe cale să fac vreun infarct?

— Bineînţeles că nu! exclamă Doc' cu un surâs jovial. Sunteţi tare ca o stâncă, nu vă băgaţi în cap asemenea idei!

Se grăbi să-i întindă ceaşca de cafea, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul mâinilor.

— Beţi asta, ordonă el. O să vă pună pe picioare. Aveţi nevoie de un stimulent. Când nu eşti niciodată bolnav, ai tendinţa de a te da peste cap la cea mai mică bubiţă.

— Nu…, mormăi Adam cu un gest de dezgust. Am impresia că o să-mi facă greaţă.

„Bea odată, idiotule! gândi Doc'. Altfel nu voi putea să-ţi refac pansamentul şi rişti să faci o septicemie fulgerătoare!"

Trebui să insiste mult pentru a-l convinge pe Smart să înghită mixtura.

— E scârboasă, se plânse bancherul. Sunteţi într-adevăr o nenorocire la prepararea cafelei sau am eu în gură un gust îngrozitor?

Doc' nu răspunse. În mai puţin de cincisprezece minute, somniferul îl va trimite din nou pe Smart în ţara

viselor şi asta era tot ceea ce conta.

— Ei, gângăvi Smart, n-o să rămâneţi aici să mă vegheaţi… Nu vă aşteaptă nimeni?

— Nu vă faceţi sânge rău, i-o întoarse Seth. Îmi pierdeam timpul de colo-colo cu un grup de oameni de vârsta mea… Nimic palpitant. Mărturisesc că această mică aventură condimentează puţin o călătorie care ameninţă să devină plictisitoare. Şi apoi, nu-mi displace deloc să mai fac treabă din când în când. Ştiţi cum se întâmplă: un om, scos din pat sau din slujbă, nu mai este bun la mare lucru. Şi patul, la vârsta mea, înseamnă să te întinzi în el doar pentru somn sau să aştepţi moartea…

Se asculta perplex îndrugând verzi şi uscate, chinuit de teama vagă că întrece măsura. Dar vocea lui îl legănă pe Adam, care clătină din cap. Curând, bolnavul închise ochii şi îşi încetini respiraţia. Seth se îndepărtă mergând cu spatele. Constată cu surprindere că avea cămaşa udă. Se lăsă să cadă într-un fotoliu, într-o stare apropiată de stupoare. Dust se calmase şi liniştea părea cu atât mai apăsătoare. Doc' încercă încă o dată să-şi închipuie următoarele ore şi teama puse din nou stăpânire pe el. O spaimă aproape superstiţioasă, convingerea bizară că moartea îi dăduse întâlnire aici, în această magherniţă pierdută în mijlocul cactuşilor.

Trebuia să se liniştească, să dea de lucru mâinilor sale şi minţii…

Se întrebă dacă n-ar putea să încerce să drogheze câinele, aşa cum făcuse cu stăpânul. Îşi aminti deodată de pasta din frigider. Acea mixtură saturată de hormoni, a cărei eficacitate o lăudase în faţa lui Dan.

Trebui să facă un efort pentru a se ridica şi a merge să pregătească o supă cu mult calmant. Speră că dulăul o va înghiţi şi va crăpa. Ieşi încet, ţinând castronul în mână, hotărât să nu comită greşeala de a se apropia de cuşcă. „O să pun castronul jos, hotărî el, şi-l voi împinge sub grilaj cu un băţ." Dar, când ajunse aproape de

cuşcă, îşi simţi şi ultimele fire de păr pe care le mai avea pe cap făcându-i-se măciucă.

Dacă Dust nu mai lătra de ceva vreme, asta era pentru că îşi găsise altă ocupaţie…

Câinele săpa.

Săpa pământul cuştii pentru a face un tunel care să-i permită să se strecoare pe sub grilajul încăperii, după tehnica vulpilor care merg la furat găini. Proceda cu energie şi furie, ridicând un nor dens de praf. Doc' fu atât de surprins, încât lăsă să-i scape din mâini castronul, stropindu-şi încălţămintea cu pastă. Încă o dată fu pe punctul de a cădea pradă panicii. Zărindu-l, câinele mârâi, dar nu încetă să sape. Doc' măsură amploarea catastrofei. Dacă animalul continua în acelaşi ritm, va fi afară înaintea prânzului! Trebuia să-l împiedice cu orice preţ!

Seth se puse pe căutat o lopată sau vreo altă unealtă, care să-i permită să arunce pământul peste animal şi să umple gaura. În spatele casei, găsi în cele din urmă ceea ce dorea. Când reveni la adăpost, tremura din toate încheieturile şi nu mai avea forţa pentru a împinge fierul lopeţii în pământul uscat al curţii. Dust îi aruncă o privire care-i păru plină de dispreţ. În disperare de cauză, Seth lovi barele cu ajutorul uneltei, în speranţa că dulăul se va speria, dar acesta nici măcar nu-l observă. Bătrânul se surprinse insultând animalul, ca şi cum ar fi fost vorba de un om. Neştiind ce să facă, se hotărî să adune pietre mari pentru a le îngrămădi sub grilaj, astfel încât să alunece în şanţul săpat de animal pe măsură ce gaura s-ar mări.

— Pe-astea n-o să le mai poţi da la o parte! rânji el cu respiraţia tăiată.

La a zecea piatră, simţi că-l ia cu ameţeală şi un văl negru îi trecu prin faţa ochilor. Crezu că-şi pierde cunoştinţa.

Îşi dădea seama că se prăbuşise în genunchi, la doi metri de cuşcă, şi că dulăul îl fixa cu ochi turbaţi.

— Nu te bucura, se bâlbâi el. N-o să-ţi fac plăcerea să crăp. N-ai să ieşi de aici, jigodie! Mai degrabă îţi trag un glonţ în cap!

Dar vorbea ca să se afle în treabă. Nu avea nici puşcă şi, în plus, nu era sigur că era în stare să deschidă focul asupra unui animal…

Deodată, îşi dădu seama că şi el stătea în patru labe, sfidând animalul. Dust săpase atât de mult în pământ, încât ghearele îi erau pline de sânge. După juliturile care se vedeau în pielea botniţei, era evident că încercase să se debaraseze de aceasta frecându-şi botul de bare. Seth se ridică. Nu mai încercă să se amăgească, nicio botniţă nu rezistă multă vreme la eforturile unui câine hotărât, iar aceasta era una absolut banală. Dust era puternic şi va reuşi mai devreme sau mai târziu să rupă fermoarul, cu riscul de a-şi smulge pielea de pe urechi.

Doc’ se întrebă dacă erau destule pietre pentru a umple gaura. Prudenţa îi cerea să îngrămădească câteva kilograme în plus, dar ajunsese la capătul puterilor. În fiecare zi, indivizi de vârsta lui îşi dădeau sufletul pentru că făcuseră idioţenia de a urca prea repede pe scări. Se ridică încet şi merse să se aşeze pe o bancă de lemn, pe verandă. Respiră cu gura larg deschisă. Pentru a-şi face curaj, se strădui să se gândească la Miami, la apusurile de soare, la populaţia de bătrâni care colonizaseră încetul cu încetul regiunea. Acolo se va simţi la el acasă, ferit de tinerii care se mişcau prea repede, strigau prea tare şi a căror muzică avea prea mult din sunetul unui bombardament de artilerie.

Dumnezeule! Nu voia nimic altceva decât puţin soare, o carte bună, tipărită cu caractere mari, şi o *pina colada* rece la îndemână…

Dust îşi reluase săpăturile, dar, de data aceasta, pietrele se rostogoleau în şanţ, anulându-i eforturile. Şanţul se umplea pe măsură ce-l săpa.

— Aşa! mormăi Doc’ satisfăcut. E foarte simplu, e

suficient să reînnoiesc provizia de pietre.

Tăcu, descumpănit că se exprimase cu voce tare. I se întâmpla din ce în ce mai des.

Aştepta ca sudoarea să se usuce pe el înainte de a se hotărî să se mişte. Pierduse noţiunea timpului. Acum liniştea se încărcă cu un mic vacarm, pe care nu-l detectase de la început: bâzâit de insecte, ţipete de păsări, urmăriri sacadate sub acoperişul ierburilor înalte. O mulţime invizibilă încercuia hacienda. Bătrânul se strâmbă ridicându-se în picioare. I se păru că zăreşte de cealaltă parte a drumului un şarpe negru cu galben, târându-se prin praf, un şarpe cu clopoţei uriaş, care privea în direcţia sa. Îşi spuse că, în tinereţe, ar fi profitat de ocazie pentru a captura reptila şi a o arunca în cuşcă… cele două animale blestemate s-ar fi explicat între ele şi… gata farsa! În tinereţea lui, da…

Intră în casă pentru a căuta puţină răcoare. Faţa îi ardea. Activitatea de adineauri îl istovise şi adormi pe o canapea din piele, a cărei uzură fusese ascunsă sub o cuvertură indiană.

Se trezi două ore mai târziu, cuprins de un sentiment de panică, nemaiştiind unde se afla. Îi trebui aproape un minut pentru a recunoaşte hacienda. Ceasul îl informă că era deja timpul să refacă pansamentele lui Adam, dar curajul îi lipsea de când plecaseră ceilalţi şi un fatalism ciudat punea stăpânire pe el: convingerea că toate acestea nu serveau la mare lucru şi că era inutil să se agite. Când se afla în tovărăşia unor oameni mai tineri, reuşea să se opună acestei pante supărătoare pe care spiritul său obosit avea tendinţa de a se rătăci, dar, imediat ce se regăsea singur, ceda în faţa inutilităţii.

Trebui să se constrângă să ia trusa medicală şi să se deplaseze în camera pacientului. Întinzându-şi instrumentele pe cearşaf, se gândea că asta era bătrâneţea… incapacitatea de a se entuziasma de un proiect. Convingerea intimă că nimic nu merită niciun minut de efort. Şi, cu toate acestea, corpul său se

încăpăţâna să dureze cât mai mult timp posibil, chiar dacă avea atât de puţină bucurie.

Lucră cât de repede putu, cu un ochi atent la faţa bancherului. Rana era curată şi o trată cu sulfamide. În clima tropicală, era bine să fii vigilent, deoarece mişunau insecte minuscule, care aveau obiceiul de a se infiltra sub pansamente. Doc' avusese experienţa aceasta în timpul războiului. Mirosul sângelui atrăgea toate speciile – cu sau fără aripi – , de unde şi importanţa bandajelor sterile.

Acum trebuia să pună alt ghips. Căldura va ajuta la uscare, astfel încât, dacă Adam va deschide ochii, nu se va observa că a fost schimbat în timpul zilei. Pentru această ultimă parte a operaţiunii, Seth trebui să pună bandajele la umezit într-un lighenaş umplut cu apă şi ghips. În ajun îl asistase Monk, astfel încât lucrurile merseseră ca pe roate. Astăzi însă, când trebuia să se descurce singur, fiecare fază dura o veşnicie.

Când, în sfârşit, termină, făcu ordine şi merse în bucătărie să bea un pahar cu apă. Murea de sete. Căldura i se părea mai greu de suportat decât în zilele precedente. Nori de muşte, atrase de mirosul de pansamente, se învârteau prin sufragerie. Ventilatoarele bâzâiau, dar nu se simţea deloc efectul lor decât dedesubtul elicelor. Seth şi-ar fi împins un scaun în această insuliţă de răcoare, dar îi era teamă să nu răcească. Hotărî să mănânce pentru a mai prinde putere şi îşi făcu un sandvici cu pui rece, pe care îl ronţăi fără poftă. Se gândea la câinele care nu mai pusese nimic în gură din ajun. Trebuia oare să-l lase să moară de foame, în speranţa că slăbiciunea îi va învinge agresivitatea?

Seth ridică din umeri: ei, hai că delirezi! Un animal de asemenea calibru era în stare să rămână câteva zile cu stomacul gol fără a fi deranjat. Se enervă că simţea, în străfundul sufletului, o vagă ruşine. Era o prostie! Tăiase mâna unui om fără să ezite, dar avea scrupule la gândul de a lăsa să moară de foame o fiară. Cât este de

inconsecvent spiritul uman!

Bău un pahar cu lapte, apoi începu să caute un castron şi pentru câine. Se gândea că Dust suferă de sete şi nu se putu împiedica să nu umple un bidon cu care să toarne apă în adăpătoarea cuştii. Totuşi, când se apropie de cuşcă, constată că dulăul reuşise să-şi scoată botniţa, agăţând-o într-un cui din zid. Datorită unor încercări repetate, fermoarul cedase şi, în sfârşit liber, Dust hotărâse să golească tunelul de pietrele care îl astupau. Cu multă metodă, apuca fiecare dintre ele cu maxilarele şi o trăgea afară din groapă, încordându-se pe labe când erau prea grele. Aceste manevre îi făcuseră botul numai sânge, dar el continua fără a se lăsa impresionat. Nimic nu părea să-l descurajeze, şi Doc' estimă că, în acest ritm, va reuşi să se strecoare afară din adăpost până la căderea serii.

Ce se putea face? Să îngrămădească alte pietre? Să lichideze animalul? Monk ar fi ales această ultimă soluţie, dar Doc' era incapabil de aşa ceva. Abandonă, aşadar, bidonul şi castronul în curte, retrăgându-se cu spatele şi cu ochii aţintiţi la adăpost. Instinctul îl împingea să sară în maşină şi s-o ia la sănătoasa fără a mai aştepta. Fusese idiot să creadă că această combinaţie putea să reuşească. Acum că Dorana nu mai era acolo pentru a-i lua minţile, vedea lucrurile sub o lumină mai realistă. Da, nu mai avea altceva de făcut decât să-şi ia picioarele la spinare, fără a se mai uita în urmă… Să plece, şi încă repede, înainte ca dulăul să iasă din adăpost şi să-l apuce de beregată.

Acest efort îi provocă o ameţeală imediat ce trecu pragul şi trebui să se aşeze într-un fotoliu, pentru a-şi reveni. Rămase astfel timp îndelungat, de teamă că, dacă s-ar ridica, ar leşina. Îi era să nu cadă pe dale şi să facă vreo fractură de col femural, accident frecvent la vârsta sa… şi adeseori mortal. Trecu o oră fără să reuşească să se mişte. Şi, deodată, pe când îşi crispa degetele pe braţele fotoliului, văzu prin uşa deschisă o

umbră alunecând pe pavajul curţii… O umbră joasă şi lungă. O siluetă care se deplasa pe patru labe. Dust.

Dust, care reuşise să iasă din adăpost. Animalul avea să pătrundă în casă dintr-o secundă în alta… Doar trei metri îl despărţeau de intrare. Ar fi trebuit să sară în picioare, să-i trântească uşa în nas. Un bărbat tânăr ar fi putut s-o facă… S-o ia înaintea fiarei… Da.

Doc' deschise gura pentru a striga după ajutor, apoi realiză că era o reacţie de om idiot. De altfel, era deja prea târziu. Câinele ajunsese în cadrul uşii. Era acoperit de praf roşu şi sângele-i curgea din bot, acolo unde pietrele îl răniseră. Se opri o secundă în prag, nehotărât, apoi trecu prin faţa lui Seth Brannigan, fără a-i arunca măcar o privire. S-ar fi zis că hotărâse să respecte anumite priorităţi. Din trei paşi, ajunse la camera stăpânului şi se ridică pe picioarele posterioare pentru a apăsa pe clanţă. Ca majoritatea câinilor mari, ştia să manevreze un zăvor, iar deschiderea unei uşi nu prezenta pentru el o dificultate majoră. Din fericire, Smart mai dormea. Dust dădu târcoale patului scâncind. Din când în când, îşi punea capul pe cearşafuri şi mirosea ghipsul. Fără îndoială, simţea mirosul rănii… La un moment dat, încercă să apuce cu dinţii pijamaua bancherului, reuşind doar să-şi întoarcă stăpânul pe o parte. Între o încercare şi alta, se întorcea la ghips, îl mirosea sau îl zgâria cu laba. Credea poate că Adam era mort?

Împietrit de spaimă, Doc' asistă la această scenă din fundul fotoliului său. Ştia că nu trebuie să se mişte sub nicio formă. Primul său reflex fusese să alerge spre maşină şi să se închidă acolo, dar brusc îşi dădu seama că nu mai ştia unde lăsase cheile. În bucătărie? În cameră? Se ghemui între braţele fotoliului şi-şi strânse picioarele pentru a-şi proteja bietele sale organe genitale, în cazul în care dulăul s-ar fi decis să-l pedepsească. Dust îşi continuă manevrele timp de câteva minute, apoi se întoarse şi părăsi camera pentru

a traversa sala. Trecu prin faţa lui Doc’ fără a se opri, ca şi cum îl aştepta o sarcină mai urgentă. În curte, adulmecă solul, apoi ridică botul în adierea vântului. În sfârşit, porni în goană pe urme, cu paşi supli, în direcţia în care o porniseră Dan şi Baby Monk câteva ore mai devreme.

„Mâna…, gândi Doc’ Brannigan cu un fior. A plecat să recupereze mâna stăpânului.”

Şi, tot chircit în fotoliu, realiză că nu avea niciun mijloc pentru a-şi preveni complicii de fuga câinelui.

— Ar trebui să mă sune…, îngăimă el cu jumătate de voce.

Era de-a dreptul stupid. Dan şi Monk nu aveau niciun motiv să-i telefoneze. Şi, oricum, făcuseră un pact al tăcerii: niciun apel înainte de a fi golit camera blindată.

„Haide, mormăi el pentru a se linişti. Sunt în maşină şi au o zi avans… Dust n-o să-i prindă niciodată.”

Îşi repetă de mai multe ori această certitudine. Când începu să se întunece, reuşi să iasă din imobilitate; profită pentru a închide toate obloanele şi a zăvorî uşa… în cazul în care dulăul ar fi avut proasta inspiraţie de a face cale-ntoarsă.

13

Dan abia sta locului de nerăbdare de când ajunseseră la periferiile Tijuanei. Monk nu încetă să inventeze tot felul de pretexte pentru a amâna trecerea frontierei. Trebuise mai întâi să ia prânzul în centrul comercial din Downtown Shopping District, apoi să colinde străzile în căutarea sălilor de catch, unde se înfruntau luptători cu deghizări incredibile, unde se zbăteau fete goale în bazine cu noroi, doar cu un *string* pe ele… Baby Monk examina programele, pozele, clătina din cap şi-şi scotea cagula din buzunar pentru a face comparaţii. Dan îl urma, cu valiza de metal în mână,

neîndrăznind să lase bagajul în camionetă. Cu trecerea orelor, nervozitatea se accentua şi tremura la gândul că va fi arestat de vreo patrulă de poliţie. Nu avea oare aerul bizar, astfel înţepenit pe trotuar cu geanta diplomat din aluminiu?

— Există vreun plan anume? întrebă el pentru a cincea oară. N-o să ne prezentăm totuşi la vamă cu valiza pe genunchi?! Îţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă ne-ar cere s-o deschidem?!

Se gândi că, cel puţin, dacă s-ar fi deplasat cu ambulanţa, ar fi putut pretinde că trimit organe, în vederea unei grefe aşteptate de partea cealaltă a frontierei. Era cam tras de păr, dar oricum mai credibil decât ce se pregăteau să facă.

— Nu-ţi face sânge rău, bodogănea Monk, totul a fost gândit până în detaliu. Priveşte mai bine afişele şi caută idei pentru costumul meu.

— Există un compartiment secret în camionetă, şuşoti Dan plin de speranţă. Un compartiment secret unde vom ascunde valiza. Nu-i aşa?

— Nu mă mai bate la cap, mârâi Monk, nu vezi că studiez costumele?

Dan tăcu. Oamenii îl înghionteau fără să-şi dea seama. Strângea atât de tare mânerul valijoarei, încât degetele îl dureau.

— Ştii, făcu Monk. După părerea mea, mai bine am lăsa totul baltă. Dacă am fi puţin şmecheri, am arunca valijoara într-o sală de bagaje şi am uita toată povestea asta. Nu pierdem oare o ocazie bună să rămânem cinstiţi? Sunt convins că pot să fiu o piază-rea în ring. I-ai văzut pe gagii? Nişte rataţi! Ar trebui să facem echipă; eu voi fi vedeta, tu – impresarul: tu cunoşti bine sforăriile show-bizului, aşa că în câteva luni am fi regii luptelor de catch. Ce zici?

Dan nu ştia ce să-i răspundă. Cum încerca să-l readucă cu picioarele pe pământ, debilul făcea pe surdul.

Brusc, declară pe un ton dulceag:

— Greşeşti că mă iei drept un idiot, ştii. Nu trebuie să înghiţi micul meu spectacol sută la sută. Îmi place să exagerez… Într-o luptă, totdeauna este bine să treci drept un cap sec, asta îl face pe adversar să te subestimeze. Am făcut adeseori asta. Să faci pe taratul este un truc pe cinste. Când oamenii se cred mai deştepţi decât tine, comit mai uşor greşeli. Ştiu foarte bine că Doc' şi cu tine mă luaţi drept un debil. Mi-am bătut capul ca să vă conving de asta.

Dan digera informaţia fără a reuşi să înţeleagă dacă Monk se mulţumea să maimuţărească o replică pescuită dintr-un film sau dacă, pentru prima oară, îşi scotea masca şi lăsa să se întrevadă adevărata sa personalitate. Imitatorul încercă o anumită jenă.

— Ţi-ai cam bătut joc de noi cu povestea ta cu cagula şi pelerina…, bombăni el.

Monk schiţă un surâs strâmb cam neplăcut.

— Nu zic că sunt foarte inteligent, rânji el, dar cel puţin sunt mult mai şmecher decât îşi imaginează ceilalţi. Îmi place să joc teatru, îmi dă o lungime avans. Nu trebuie niciodată să mă subestimezi. Cei care au făcut-o au regretat-o mereu.

Dan luă notă de ameninţarea voalată. Îi trecu prin minte că luptătorul trecea, fără îndoială, prin faze succesive de luciditate şi rătăcire, în stilul schizofrenicilor, ceea ce îl făcea şi mai de necontrolat.

Timpul stătea în loc. Era cald şi Dan ar fi vrut să fie deja de cealaltă parte a frontierei, la adăpost. Îi mărturisi acest gând lui Monk, care luă lucrurile la modul serios:

— Vorbeşti prostii! Poate crezi că o să trecem aşa, fluierând? Eşti dus, ce mai! Tijuana este culoarul drogului… DEA are un birou permanent de partea cealaltă a frontierei. Dacă trecem cu valiza, avem toate şansele să ne salte. Vrei să-ţi spun cum o să se întâmple? Sticleţii îşi vor pune copoii de la Stupefiante

să adulmece camioneta prin toate ungherele şi aceste javre puturoase vor mirosi mâna, oriunde am ascunde-o! Mirosul cărnii îi va înnebuni şi sticleţii vor desface camioneta în bucăţele, până când vor da cu nasul de valijoară… Pricepi acu'? Nici măcar să nu-ţi treacă prin scăfârlie că putem trece normal. Nu mă crezi? Fă-te-ncoa să-ţi arăt!

Urcară pe artera principală, Revolucion, acel bulevard al sexului înghiţit de cohorte de turişti. Când ajunseră în faţa postului de frontieră, Monk rămase nemişcat. Lui Dan nu-i fu greu să constate că la trecerea graniţei era mare forfotă de poliţişti.

— În Mexic se intră cum vrei, rânji luptătorul. Dar, pentru a ieşi, nu-i deloc la fel. Băieţii de la DEA sunt sătui până-n gât să vadă drogurile trecând cu camioanele. Ceea ce vezi acolo este autostrada drogurilor. Orice pachet suspect este examinat de îndată… Cu lookul tău de coate-goale, te-ar scotoci cât ai zice peşte, până la piele, un gagiu ţi-ar băga şi un deget în fund pentru a verifica să nu ai nimic de ascuns pe acolo. Sunt neîncrezători pentru că sunt unşi cu toate alifiile… De la leşurile înfundate cu cocaină, până la bebeluşii morţi înfundaţi cu „neagră" columbiană, pe care se prefăceau că-i alăptează! Aşa că îţi imaginezi, tu şi valiza ta…! N-ai face nici doi paşi!

— Nu înţeleg, scuipă Dan. Dacă ştiaţi toate astea de la bun început, cum credeaţi că veţi trece?

Monk îl prinse de braţ şi îl făcu să se întoarcă.

— Avem o combinaţie. Un tip pe care îl cunosc, care trece drogurile folosind câini dresaţi.

— Cum?

— Drace, e simplu de priceput! Leagă drogurile sub pântecul potăii într-un sac de cauciuc prins într-o chingă şi îi comandă să traverseze fluviul înot, în apropierea unui loc unde s-a făcut o gaură în gardul de tablă. Un complice aşteaptă animalul de partea cealaltă. Deloc complicat. Mergem imediat să-l vedem. O să ne aranjeze

şi nouă traversarea.

Dan holbă ochii.

— Vrei să spui că o să scoatem mâna din valiză, se bâlbâi el, o s-o legăm de pântecul câinelui şi o să aşteptăm de partea cealaltă a frontierei ca potaia să treacă frontiera?

— *Yo!* se împăună Monk. Gagiul pe care-l cunosc face chestia asta tot timpul. Are o haită de câini special dresaţi pentru slujba asta, înotători daţi naibii, antrenaţi să alerge în zigzag şi să evite gloanţele.

— Ce gloanţe? sughiţă imitatorul.

— Ei! Gloanţele sticleţilor, răspunse Monk ridicând din umeri. Din când în când, trag la ţintă în câini din turnurile de observaţie. Au puşti cu lunetă cu vedere nocturnă, dar, în general, totuşi câinii trec. Mai ales dacă se creează o diversiune în acelaşi timp.

— Chiar dacă treaba merge, mâna se alterează, obiectă Dan. Înţelegi asta? Au fost cincizeci şi cinci de grade la umbră. Cât timp crezi tu că va ţine pe dogoarea asta?

— Fix o oră sau două, evită luptătorul. După aia, o punem din nou în valijoară. Oricum, degeaba dăm din colţ în colţ, nu există altă modalitate. Suntem încolţiţi.

— În tipu’ ăsta, îndrăzni Dan, se poate avea încredere?

— Pentru asta a şi fost plătit. Dorana şi-a vândut bijuteriile. Va încasa cealaltă jumătate a plăţii când dulăul ajunge pe uscat, pe teritoriul american. Fii calm, băiete! Totul va merge strună. O să-i dăm pachetul şi o să luăm coordonatele întâlnirii. Apoi trecem liniştiţi frontiera, ca nişte copii de biserică, şi vom merge de-a lungul râului până la locul unde va trebui să aşteptăm câinele. Nu mai da ochii peste cap.

— Dar dacă dulăul este împuşcat în mijlocul râului? întrebă Dan.

— Atunci înseamnă că destinul ne este potrivnic, oftă Monk. O karmă rea, gagiule. O să trecem frontiera în

celălalt sens şi o să încercăm să facem avere în catch. O.K.? Trebuie să priveşti totdeauna lucrurile sub un unghi pozitiv.

Dan era dărâmat. La fiecare fază a operaţiunii, avea neplăcuta impresie de a cădea într-o prăpastie şi mai adâncă decât cea din care se ridicase.

Baby Monk îi simţi groaza, pentru că îi dădu un cot între coaste murmurând:

— Nu intra în panică. Este mai puţin primejdios decât îţi închipui. Ştii că, de fiecare dată când se întoarce dintr-o raită prin Mexic, Smart se distrează să-l treacă pe Dust în acest fel?

— Vrei să zici ca un câine care transportă droguri?

— Mda… Îi place să demonstreze că dulăul său este mai tare decât sticleţii. Şi apoi, evită în felul ăsta hărţuielile serviciului veterinar. Să intri cu un animal pe teritoriul Statelor Unite este nasol de tot. În acest fel, el îşi oferă mica plăcere de a trage pe sfoară administraţia americană şi îşi cruţă corvoada hârţogăriei.

— Şi bănuiesc că Dust s-a descurcat totdeauna de minune.

— Bănuieşti bine.

— Da, dar este Dust… Un câine cum nu sunt alţii.

Dan capitulă în faţa optimismului lui Monk. Porniră din nou pe *Revolucion,* pentru a trage cu ochiul la *peep-shows.*

La ora siestei, Monk îl trase pe Dan spre periferia oraşului, în zona populată cu barăci dărăpănate şi terenuri virane, care se întindeau între *maquilladoras,* acele uzine venite din străinătate şi lucrând doar pentru străinătate. Caroserii de maşini se încălzeau la soare, unele atât de acoperite de praf încât era imposibil să spui care era culoarea iniţială.

În spatele unui grilaj înalt de trei metri se întindea un adăpost prost întreţinut, care emana un miros de paie murdare; când cei doi bărbaţi se apropiară de

poartă, dulăii închişi se puseră pe mârâit.

— Tipu' pe care o să-l vedem se numeşte Manuel, explică Monk. Creşte câini de luptă, nişte animale periculoase, obţinute prin încrucişări… Asta, ca acoperire; de fapt, îşi câştigă biştarii trecând droguri în spatele animalelor. Sunt câini de transport, priceput? Am aranjat totul cu el. Nu trebuie să ne fie teamă de nimic. Lui îi e teamă de mine. Ştie bine că, dacă ar îndrăzni să-mi facă o boacănă, m-aş întoarce să-i toc fiecare oscior în parte, înainte de a aplica acelaşi tratament maică-sii, neveste-sii şi ţâncilor.

Trebuiră să tragă de un clopoţel pentru a-şi anunţa sosirea. O fetiţă sperioasă veni să deschidă. Fără a ridica ochii la vizitatori, îi conduse spre casă. Dan gândi că n-ar suporta în ruptul capului duhoarea care domnea în curte. Doi ţânci goi se jucau în patru labe în praf, sub ochii unei bătrâne îmbrăcate în voaluri funebre, în timp ce curăţa legume deasupra unui castron din lemn, şi a unui porc mistreţ cu blana neagră.

Un bărbat grăsuţ se legăna în hamac; sub verandă, sticle goale de Corona, Sol şi Dos Equis răspândite în jurul lui. Îi trebui un moment pentru a ieşi din toropeală şi a-l recunoaşte pe Monk. Era probabil foarte tânăr, dar faţa lui afişa deja o neîncredere de bătrân. Baby Monk parlamentă un minut cu el, într-o spaniolă aproximativă, dar rapidă.

— Totul este gata! *Claro que sí!* rosti în sfârşit Manuel, ridicându-se din hamac. V-am pus deoparte cel mai bun animal al meu. Veniţi să-l vedeţi!

Duhnea a bere şi a transpiraţie. Se scotoci în buzunarul *guayabera*-ei şi scoase de acolo un chiştoc de trabuc pe care şi-l propti între dinţi. Vorbea repede, amestecând engleza cu mexicana, astfel încât Dan înţelegea cu mare greutate câte ceva. Intrară în urma sa într-un hambar dărăpănat acoperit cu paie. Câini de toate rasele aşteptau acolo legaţi cu lesa potrivită, astfel încât să nu se poată lua la harţă. Unul dintre ei, culcat

pe o parte, cu pântecele învelit într-un pansament, părea a fi în stare proastă.

— E rănit, comentă Manuel. Poliţia de frontieră, Migra', a tras în el cu puşca. Din fericire, câinii mei sunt obişnuiţi să alerge în zigzag. Chiar eu îi antrenez, trăgând asupra lor cu glonţ de calibru mic; le ciuruieşte fundul, dar îi învaţă să aibă reflexe bune. Al vostru este ăsta: Zoltan. Este cu adevărat un dur. Sticleţii nu l-au putut atinge niciodată.

Îngenunche lângă un ciobănesc german, foarte închis la culoare, cu înfăţişarea arogantă a unui şef de haită.

— Cunoaşte frontiera mai bine decât sticleţii, rânji Manuel. O să vă treacă pachetul dincolo ca şi cum ai pune o scrisoare la poştă. După aceea le arătă celor doi *gringos* cum se închidea harnaşamentul din piele de pe spatele animalului. Sacoşele stăteau pe părţile laterale ale animalului, susţinute sub burtă de chingi. Dan observă că fiecare buzunar era străpuns de găuri.

— Asta e din cauza apei, explică Manuel. În acest fel, de îndată ce câinele iese la mal, apa se scurge prin perforaţii. Daţi-mi pachetul. Îl voi duce pe Zoltan la frontieră la căderea nopţii. Îl veţi aştepta de partea cealaltă, o să vă arăt locul pe hartă. Trebuie să fiţi foarte atenţi în *no man's land;* acolo totul este o capcană.

Dan înţepeni.

— Pachetul…, rosti el puţin cam grăbit. Va trebui să-l ţineţi la frigider până în ultimul moment, altfel nu va mai avea nicio valoare pentru noi. Înţelegeţi?

— Bineînţeles! Bineînţeles! făcu Manuel, grăbit să se lungească din nou în hamac. O să-l pun lângă bere. Veniţi să-l vedeţi!

— Fiţi cu mare băgare de seamă! Să nu-l atingă nimeni! repetă Dan.

Omul nu-i inspira nicio încredere şi deschise geanta frigorifică cu multă îndoială. Era atât de cald, încât un abur de condens ţâşni din bagaj, ca şi cum ar fi

transportat ceaţă.

— La frigider, repetă apăsat imitatorul. S-a înţeles?

Mexicanul se mulţumi să dea din cap. Dan deschise compartimentul în care se afla mâna. Doc' confecţionase un pachet dreptunghiular de neidentificat. Se rugă să nu-l împingă pe mexican curiozitatea să deschidă pachetul. Zoltan îşi încreţi botul, ca şi cum ar fi reperat mirosul sângelui. Manuel apucă pachetul şi ieşi din hambar, cu cei doi bărbaţi pe urmele sale. Cu multă simplitate, intră în bucătăria înghesuită de vase, de muşte, precum şi de un eşantion destul de complet de insecte locale. Depuse mâna lui Adam Smart în congelatorul unui frigider antic Westinghouse, cum nu se mai vedea decât la muzeul de artă din New York. Dulapul de metal era plin de sticle de bere aşezate pe trei etaje. În special Corona. Întorcându-se, călăuza înjură doi puşti cu părul tuns care-l observau prin fereastra lipsită de geamuri.

— Nu vă faceţi griji, îi asigură el pe americani. Eu sunt şeful aici; nimeni nu se va atinge de pachet.

Petrecură următorul sfert de oră marcând locul întâlnirii pe o veche hartă de Stat-Major. Exista în acel loc, afirma Manuel, o gaură în bariera de fier instalată de US Marines. Orificiul era perfect ascuns, iar sticleţii de la poliţia de frontieră treceau în fiecare zi pe-acolo fără a-i bănui prezenţa.

— Vărul meu, Paco, o să vă aştepte acolo, încheie el. Lui trebuie să-i înmânaţi cealaltă jumătate a plăţii. Cel mai bine este să treceţi graniţa imediat, ca să fiţi la locul convenit şi la ora prevăzută. Vă va aştepta într-un restaurant de camionagii, „Bonfire". E bine să n-o lungiţi prea mult pe drumul care merge de-a lungul barierei, deoarece sticleţii supraveghează electronic tot teritoriul. Au aparatură care amplifică imaginile nocturne.

Văzând spaima care se citea pe chipul lui Dan, îşi arătă dinţii cariaţi într-un surâs larg şi adăugă:

— Nu vă temeţi, vom face o diversiune. Zoltan va trece în acelaşi timp cu o bandă de emigranţi clandestini. Sticleţii îi vor încercui pe emigranţii clandestini fără a se ocupa de altceva. Sunt deja la pândă, noi le-am dat pontul!

Izbucni într-un râs zgomotos, fericit că putea să demonstreze cât de şmecher este, şi-i conduse pe *gringos* la poartă.

— O să meargă, afirmă el dând din mână. *Bueno!* Pentru noi este doar rutină. Relaxaţi-vă şi simţiţi-vă bine până la noapte.

Dan şi Baby Monk se îndepărtară. Imitatorul nu putea să scape de un sentiment de nelinişte.

Trecură „linia” fără probleme. Câinii care adulmecau drogurile dădură ocol vehiculului fără a găsi nimic suspect. Camioneta traversă *no man’s land-ul* fără a avea dificultăţi cu vama americană. Îi puseră din nou să deschidă bagajele, dar era pură rutină, iar Dan fusese prevăzător şi băgase în geanta frigorifică cutii de Diet Coke.

Se hotărâră s-o ia de-a lungul fluviului fără a mai aştepta, pentru eventualitatea în care vor trebui să caute restaurantul „Bonfire”. Înaintau în tăcere, Dan fiind foarte tensionat, iar Monk comentând cu voce înceată un meci de catch, care părea să se desfăşoare în capul lui.

Ajunşi la locul întâlnirii, se instalară la o masă, cu două Michelob în faţă, în aşteptarea vărului lui Manuel. Monk pusese la vedere semnul de recunoaştere dat de mexican: un catalog de casete video pornografice, ale cărui actriţe erau toate obeze. Un bărbat se îndreptă spre ei venind dinspre bar. Era mic de statură şi purta un Stetson decolorat, înfundat până la sprâncene. Se aşează, se mulţumi să precizeze că se numeşte Paco şi se adânci în contemplarea berii sale fără a face vreun efort de-a susţine conversaţia. Şaizeci şi cinci de minute se

scurseră fără ca Paco sau Monk să dea vreun semn de viaţă, Dan trăind iluzia că este aşezat între doi morţi vii. La ora indicată, vărul lui Manuel se ridică brusc şi le făcu semn celor doi *gringos* să-l urmeze. Mexicanul se instală la volanul unui vechi Cutlass şi demară în direcţia fluviului. După mai multe ocoluri, urcă versantul unei coline care domina zidul metalic şi scoase din maşină un binoclu.

— Acolo, zise el simplu, îngenunchind printre ierburile înalte. Câinele… va veni de acolo. Dan îşi miji ochii, se întuneca, iar malul mexican al fluviului se pierdea deja în penumbră. Cursul apei nu avea nimic periculos, dar îi va trebui câinelui ceva timp ca să-l traverseze. Câinii nu înoată foarte repede şi, în acest timp, capul lui Zoltan ar constitui o ţintă perfectă pentru un trăgător îndemânatic. Ca totdeauna, în apropierea apei roiau ţânţarii, iar Dan îşi trăgea întruna palme. Obişnuit cu clima deşertică din Vegas, nu avea indiferenţa lui Paco care suporta înţepăturile fără să clipească.

— Acum, murmură mexicanul. Manuel va da drumul câinelui… Priviţi.

Plin de bunăvoinţă, întinse binoclul imitatorului, care-l apucă nerăbdător. Era material militar care, în ciuda semiîntunericului, oferea imagini clare, deşi uniform verzi.

Zoltan se ivi brusc dintre două stânci. Alerga mâncând pământul, în zigzag. Se rostogoli pe pantă pentru a ajunge la apă. Sacoşele din piele prinse în chingi sub pântecul lui îi dădeau aspectul unei siluete bizare, umflate.

În timp ce se pregătea să se arunce în apă, o siluetă ţâşni deodată dintre tufe, chiar în spatele lui, şi-l lovi brutal. Lui Dan îi trebui o secundă să înţeleagă că era vorba de un alt câine… Acum cele două animale se rostogoleau în praf, încleştate într-o luptă înverşunată, pe viaţă şi pe moarte. Dan realiză, în sfârşit, că

agresorul nu era altul decât Dust în carne şi oase! Dust, care scăpase din cuşcă pentru a-i prinde pe cei care îndrăzniseră să-i jefuiască stăpânul.

— Ce se întâmplă? mormăi Monk.

— E Dust! îngăimă imitatorul. Ne-a urmărit… La dracu'. A ghicit ce aveam de gând să facem. A venit aici să se ascundă.

Nu mai putu să zică nimic, iar Baby Monk îi smulse binoclul din mână.

— Fir-ar al dracului! mormăi el. Este adevărat! Îl omoară pe Zoltan.

Acum cei trei bărbaţi se luptau pentru binoclu. Când Dan reuşi în sfârşit să pună mâna pe binoclu, îl văzu pe Dust dispărând printre stânci cu un pachet între dinţi. Zoltan zăcea pe malul fluviului, grav rănit sau mort. Dust rupsese sacoşa fixată pe spatele lui, pentru a lua încărcătura.

— Ce face? gâfâi Monk.

— Dumnezeule! îngăimă Dan, necrezându-şi ochilor. A luat mâna… Nu înţelegi ce are în cap? O s-o ducă stăpânului său!

Dând frâu liber imaginaţiei, îşi închipui următoarea scenă: Adam Smart la parterul haciendei, pălăvrăgind cu Doc' Brannigan, aşezat la capul său. Bancherul vorbea cu o voce cleioasă, îngreunată de somnifere. Seth, prea bătrân, nu auzea pasul câinelui pe drum. Dust se apropia, traversa curtea, sărea pe fereastră pentru a-şi face apariţia în cameră, acoperit tot de praf şi sânge. Sărea pe pat şi aşeza pe pieptul lui Smart pachetul jumulit, care conţinea mâna… Un pachet zdrenţuit de colţii lui, de unde se iveau nişte degete decolorate. Cât timp i-ar trebui lui Adam pentru a înţelege că-şi privea propria mână?

Apoi totul s-ar derula foarte repede: în timp ce Dust l-ar ţine la respect pe Doc' Brannigan, Smart ar lua telefonul mobil pentru a da alarma. Dan îşi şterse fruntea cu mâneca.

Paco ieşise în sfârşit din starea de stupoare. Din torpedoul maşinii sale scosese un walkie-talkie, cu ajutorul căruia încercă să ia legătura cu vărul său, de cealaltă parte a fluviului. Înjurături scuipate printre dinţi ţâşniră din minusculul microfon, Paco grăbindu-se să arunce câteva cuvinte fără o semnificaţie aparentă.

— Nu putem să ne lungim la vorbă, explică el închizând aparatul. Sticleţii ascultă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Au şi detectoare pentru a localiza punctul de emisie.

Cu un gest autoritar, le comandă celor doi americani să urce în furgonetă.

— Trebuie să trecem din nou frontiera, zise el. Manuel nu este mulţumit… Din cauza voastră şi-a pierdut cel mai bun câine. Va trebui să-l despăgubiţi.

— Iar noi ne-am pierdut marfa! ripostă Monk. Potaia aia dobitoacă n-avea decât să fie la înălţime şi să-şi apere pielea!

Dan îl împinse pe luptător de umeri spre camionetă. Nu era momentul de pierdut vremea cu vorbe. Chiar în acest moment, Dust galopa spre hacienda, cu pachetul proptit între maxilare, ca un câine bine dresat care duce ziarul stăpânului său. Trebuia interceptat cu orice preţ înainte de a ajunge acasă.

— Tuciuriul ăsta jegos încearcă să ne ducă de nas, mârâi Monk instalându-se la volan. Oricum n-avem nicio leţcaie să-i dăm. N-are decât să-şi halească javra aia blestemată şi asta o să-l despăgubească! Se pare că tuciuriii sunt precum chinezii, înfulecă câini.

Paco le făcu semn să treacă înaintea lui. În mod evident avea să-i însoţească până la postul de graniţă. Dan încercă să nu cedeze sentimentului de ireal care-l cuprindea. Era ca un coşmar făcut din secţiuni succesive. De fiecare dată când credea că face un pas spre ieşirea din tunel, ceva îl aducea înapoi, fără încetare, şi se trezea în aceeaşi poziţie în care fusese cu o oră mai devreme, bătând pasul pe loc.

— Ar trebui să sunăm la hacienda de la o cabină, zise el în timp ce se apropiau de vamă. Să-l anunţăm pe Doc' de ceea ce se întâmplă.

— Nu ştiu dacă va merge. Telefoanele sunt de rahat în ţara asta. Ţărănoii demontează liniile pe măsură ce sunt instalate pentru a vinde cuprul pe piaţa neagră.

— Trebuie să-i spunem lui Doc' să se închidă în casă, insistă Dan. Să se baricadeze în casă şi să nu-l lase pe Dust să intre sub nicio formă. Ar fi o catastrofă. Ai numărul?

Monk îşi încruntă sprâncenele, scotocindu-se în multele buzunare ale vestei. Dan ardea de nerăbdare. Luptătorul sfârşi prin a scoate la lumina zilei un ghemotoc de hârtie. Imitatorul recunoscu pe dată scrisul bătrânului cioclu. Acum trebuia să descopere o cabină în stare de funcţionare, ceea ce nu era uşor. Era noapte, dar Tijuana strălucea cu toate luminile sale de partea cealaltă a frontierei. Din fericire, formalităţile fură reduse la minim, cum era adeseori cazul în sensul Statele Unite-Mexic. Paco îi urmă îndeaproape, cu barele maşinii lipite de cele ale furgonetei. Aplecat asupra volanului, avea aerul unui retardat, senzaţie subliniată de sprâncenele stufoase şi împreunate.

În următorul sfert de oră, Dan încercă în zadar două cabine telefonice. Niciuna nu funcţiona. A suna de la un bar sau din holul unui hotel era mai delicat, deoarece cineva putea să surprindă conversaţia şi să se mire. Mulţi tipi de la DEA îşi făceau veacul în localuri publice, încercând să se infiltreze printre călăuze.

Opririle acestea îl iritau pe Paco, care afişa o expresie din ce în ce mai neîncrezătoare. Dan reuşi, în sfârşit, să pună mâna pe un telefon în stare bună. În timp ce forma numărul haciendei, fu cuprins de o teamă subită: şi… dacă Doc nu ridică receptorul? În fond, orice apel fusese interzis înainte de terminarea holdupului, ori era puţin verosimil ca acesta să fi avut deja loc… Bătrânul avea să lase aparatul să sune fără a se hotărî

să ridice receptorul, de teamă de a nu da peste vreun cunoscut al lui Adam Smart? Sau avea să răspundă pentru a evita ca soneria să scoată „bolnavul” din starea de amorţeală artificială?

„La naiba! bombăni Dan, răspunde!”

Receptorul îi alunecă din palma umedă. Imagini înspăimântătoare i se strecurau în suflet: Doc’ întins pe dalele din cărămidă roşiatică ale sufrageriei, cu beregata sfâşiată de colţii lui Dust. Smart, trezit din aţipire de lătrăturile câinelui şi formând febril numărul poliţiei de la mobilul său ultraperformant.

„Răspunde!”

Vocea raţiunii îi spunea să nu mai întârzie, să-i lase baltă pe ceilalţi şi să dispară în Mexic, s-o ia spre sud… Ba nu! Era o prostie, el nu avea relaţii în acea ţară şi nici măcar nu vorbea corect spaniola. În timp ce soneria ţârâia, i se părea că-l vede pe Seth Brannigan aşezat în faţa aparatului, cu faţa agitată de ticuri, incapabil de cea mai mică decizie. În sfârşit, i se răspunse:

— Da? făcu vocea răguşită a bătrânului.

— Doamne! respiră uşurat Dan, mă întrebam dacă o să te hotărăşti odată! Dust a şters-o… Ne-a jucat o farsă mizerabilă; în momentul acesta se îndreaptă probabil alergând spre hacienda. O să ajungă la tine peste puţină vreme. Baricadează uşile şi ferestrele şi, mai ales, nu-l lăsă să intre. Mâna e la el.

— Cum? sughiţă bătrânul. Vrei să spui…

Dan trebui să-i explice răbdător toată aventura. Fostul cioclu era tot neîncrezător, cerea noi amănunte în loc să alerge să zăvorască uşile şi obloanele.

— Aşadar, nu ţi-ai dat seama că a şters-o? i-o tăie Dan.

— Ba da,… ba da, bineînţeles, îngăimă Doc’.

Vocea lui răsună slab în receptor şi Dan avu presimţirea că bătrânul începea s-o ia razna. Totul se petrecea ca şi cum câteva ore de singurătate fuseseră suficiente să-i zdruncine toată fiinţa, transformându-l

într-un pensionar spăimos, incapabil să reacţioneze.

— Acum închid, anunţă Dan pentru a-l scutura pe interlocutor din apatie. Pornim pe urmele câinelui, vom fi acolo în cel mult o oră. Ai înţeles? Închide bine ferestrele. Instalează-te la căpătâiul lui Smart şi încuie cu cheia uşa camerei.

— Da…, da…, se mulţumi să îngaime Doc', cu o voce care devenea imperceptibilă.

Dan părăsi cabina şi se întoarse la furgonetă.

— Lucrurile merg prost, îl anunţă pe Monk. Cred că bătrânul a intrat în panică. Trebuie să-l prindem pe Dust înainte de a ajunge la hacienda.

Luptătorul se limită la a bombăni. Reuşiră, în fine, să iasă din Tijuana pentru a face drumul de dimineaţă, dar în sens invers. Paco nu-i scăpă din ochi. Merseră de-a lungul fluviului până când le apăru un semnal scurt, luminos, indicându-le locul întâlnirii. De-abia se dădură jos din camionetă că Manuel se şi ivi din tufişuri. Duhnea a bere şi avea o dispoziţie de „câine". Începu pe dată să gesticuleze în direcţia hăţişurilor, fluturând lanterna ca pe un ciomag. Vorbea foarte repede, în *spanglish,* acea limbă aproximativă, născută dintr-un amestec de spaniolă şi engleză, numită şi Chicano. Ca toţi cei din Los Angeles, Baby Monk sfârşise prin a deveni mai mult sau mai puţin bilingv, Dan, însă, înţelegea doar un cuvânt din patru.

— Mi l-a omorât pe Zoltan! urlă în sfârşit Manuel. *Hijo de la chingada!* Cea mai bună călăuză a mea! Ştiaţi că se putea întâmpla! Nu m-aţi prevenit, nu-i corect… Trebuie să-mi plătiţi câinele mort!

Monk înjură şi ridică pumnul. În ciuda întunericului, Dan bănui că vărul lui Paco se strecura în hăţişuri şi deschidea portbagajul breakului lui Manuel pentru a lua ceva. Fără îndoială, o puşcă de vânătoare cu ţeava scurtă.

— Ascultaţi! le-o tăie imitatorul. N-o să putem plăti până nu recuperăm pachetul… înţelegeţi? Pachetul este

tot ce avem. Trebuie să luăm urma câinelui.

— Oricum, asta era şi intenţia mea! vociferă Manuel. O să prind javra asta şi o s-o dresez cu biciul.

— Este periculos…, se văzu silit Dan să-l prevină.

— Pe dracu'! şuieră Manuel scuipând la picioarele lui. Am dresat eu pe unii şi mai şi. Am o socoteală de încheiat cu el, dar nu ştiu în ce direcţie a luat-o.

— Am o idee, murmură Dan. Pot să vă conduc acolo unde merge, dar ar trebui să plecăm imediat pentru că are un avans mare.

Manuel îi aruncă o privire piezişă. Părea să cântărească lucrurile: pro şi contra. Cheful de a se răzbuna fu mai tare.

— *Mierda!* ţipă el. O să-l prind, o să-i rup toţi dinţii din gură cu o bâtă, apoi o să-i tai urechile şi o să i le bag pe gât!

Zbieră o grămadă de ordine confuze vărului său.

— Ne urcăm toţi în camioneta voastră, hotărî el în sfârşit. Dacă trebuie să capturăm câinele, o să fie mai uşor; îl aruncăm în spate.

Merse să scotocească în break, aduse de acolo o funie cu laţ, o botniţă şi o bâtă de base-ball… Transpira şi nu înceta să bombăne, foindu-se de colo-colo. Paco se cocoţă în furgonetă. Ţinea în mână un Mossberg de calibru 12, cu mâner de revolver. Super în materie de armament pentru orice „gangster" la modă.

— Ce era potaia aia? bombăni Manuel când ajunse lângă ei. Un câine-poliţist?

— Nu, inventă Dan. Este animalul unui… „concurent". Credeam că l-am neutralizat.

— *Pendejo!* înjură mexicanul. Un animal ca ăsta numai un profesionist îl face să se supună. Sau îi tragem două gloanţe în căpăţână!

Vărul lui Paco se instalase în spatele vehiculului, cu puşca neglijent aruncată de-a curmezişul, pe piept. Dan simţea cum îi scapă controlul evenimentelor. Manuel era şi el, fără îndoială, înarmat. Nu se distingea oare o

umflătură ciudată la nivelul taliei, sub cămaşa largă?

— Daţi-i drumul, ordonă mexicanul. N-o să-mi pierd toată noaptea.

Monk demară sec în direcţia haciendei. Dan verifică din priviri dacă geamurile laterale erau bine închise. Nu avea nicio idee despre felul în care Manuel şi vărul său vor proceda pentru a-l captura pe Dust, dar nici încredere în reuşita încercării.

— Ştiţi, îndrăzni el după un minut, poate este inutil să riscăm. Când vom repera câinele, trageţi-i un glonţ şi toată lumea va fi mulţumită.

Manuel îi aruncă o privire dispreţuitoare şi îşi aprinse un trabuc subţire.

— Vă este teamă de el? rânji el. Mie nu. Am îmblânzit câini cu ghiotura, şi încă foarte răi. Acesta mi-a adus pierderi, îl voi pedepsi şi o să-i aplic corecţii până când îmi va linge picioarele. Şi, dacă este prea arogant, o să-i sfărâm labele în bucăţele mici, apoi îl voi arunca haitei mele să-l mănânce. O să se înveţe minte.

Un zâmbet plin de cruzime îi strâmbă gura şi Dan înţelese că era mai puţin mânios decât voise să-i lase să creadă. În fond, această expediţie îi era pe plac. Voia oare să aibă ocazia să înfrunte un animal pe măsura lui?

Camioneta se hurducă prin întuneric. Ici şi colo, la întretăierea a două drumuri, un foc aprins într-un bidon de fier lumina vreun cartier mizer, înjghebat în jurul ruinelor unei foste biserici. Dan îşi consultă ceasul, gândindu-se la temperatura care domnea afară. Cât timp mai aveau până ce mâna va începe să se descompună?

14

În centrul haciendei, Seth Brannigan rămase multă vreme să fixeze din priviri telefonul pe care tocmai îl închisese. Era incapabil să facă vreo mişcare.

Perspectiva întoarcerii imediate a lui Dust îl paraliza de teroare. El se grăbise, evident, să închidă toate obloanele imediat după fuga dulăului, dar nu avea nicio încredere în diferitele sisteme mai mult artizanale de închidere. De zece minute îşi repeta că ar fi mai prudent să lege sfori în jurul zăvoarelor şi să strecoare pene de lemn pe sub uşi, dar tot nu se clintea din loc. Aprinsese toate lămpile imediat ce se întunecase şi, de atunci, fluturii şi ţânţarii zumzăiau în jurul becurilor, arzându-şi aripile. Lui Doc' îi era frig; sângele îi părăsise mâinile şi picioarele, dar el rămânea acolo, aşezat în ridicolul său fund osos, pe marginea unui scaun din paie, cu urechea ciulită pentru a pândi sosirea câinelui.

„Este inutil, îşi repeta el. Nu vei auzi nimic. Eşti prea bătrân acum pentru aşa ceva. Pe jumătate surd… Este departe vremea când simţeai apropierea unui japonez după un simplu fâsâit al moletierelor atunci când îngenunchea."

— Nu trebuia să mă lase singur! rosti el cu voce tare, fără a şti prea bine cui i se adresa.

Se chirci imediat, descumpănit că se lăsase luat de val. Această mică ruşine îl făcu să-şi revină şi merse cu paşi mărunţi până la uşa principală, pentru a verifica dacă zăvoarele erau bine puse. Cu toate acestea, tot nu se simţea în siguranţă. Cu trecerea orelor, ajunsese să-i confere lui Dust puteri paranormale. N-ar fi fost mirat din cale-afară să-l vadă dărâmând batantul ca un rinocer, cu cornul.

Şi apoi, hacienda avea prea multe ferestre, deschideri – unele lipsite de obloane –, pentru a putea spera să o transforme în fortificaţie.

Şchiopătă până în bucătărie pentru a încerca să găsească nişte sfoară. Respiraţia răguşită a lui Adam Smart îi ajunse la urechi prin uşa întredeschisă. Era greu să n-o audă, umplea culoarul. Respiraţia unui agonic, aproape un horcăit.

„Dumnezeule! gândi Doc'. I-ai dat prea mult hidrat

de cloral, Valium injectabil… O să-l faci să crape.”

Nu era medic anestezist, dar ştia că dincolo de un anumit prag puteai provoca invariabil o paralizie a sistemului respirator, ceea ce condamna pacientul la o asfixiere lentă. Toţi cei care se sinucideau cu barbiturice mureau în acest fel, victime ale sufocării. Adam Smart nu mai era la prima tinereţe şi bronhiile sale păreau cam pline de gudronul milioanelor de ţigarete fumate de-a lungul vieţii; aceasta nu simplifica lucrurile. Existau, fără îndoială, metode, medicamente potrivite pentru a împiedica acest proces, dar Seth Brannigan nu le cunoştea. Nu fusese niciodată nimic altceva decât un infirmier format la grămadă, în mijlocul junglei şi al ambuscadelor nipone. Se descurca bine când era vorba să taie carnea şi să sutureze o plagă, dar mecanismele chimice îl lăsau cu totul descumpănit. Nu îndrăznise să i-o spună Doranei, de teamă de a nu fi îndepărtat din combinaţie; făcuse pe maimuţoiul bătrân care cunoaşte toate dedesubturile…, acum aproape că regreta.

Rămase nemişcat în mijlocul bucătăriei, nemaiamintindu-şi ce trebuia să facă. Respiraţia greoaie a lui Smart îi tulbura procesele logice.

„Este gata să se sufoce, trăncăni el ştergându-şi mâinile umede de cămaşă. *Ştii foarte bine ce se petrece.* I-ai dat prea multe somnifere… Şi nu ştii nimic despre dozarea exactă. Eşti pe cale de a-l «sinucide» fără ştirea lui.”

Era vag conştient că îl făcuse pe bolnavul său să ingurgiteze un cocteil oribil de produse contradictorii, al căror chimism opus se bătea cap în cap, conducând maşina în pragul deraierii. Reprimându-şi un frison, merse în camera cu obloanele trase pentru a lua pulsul bărbatului adormit. Respiraţia bancherului era „întretăiată”, după terminologia medicală, iar faţa prezenta o culoare albăstruie, anunţând un început de cianoză. Nu era deloc rar ca astmaticii, cei cu „insuficienţe respiratorii”, să sucombe unei supradoze

de somnifere, şi asta fără ca ei să fi avut în vreun fel intenţia să-şi pună capăt zilelor. Smart într-acolo se îndrepta. Dacă holdupul nu avea loc repede, va muri în patul său, victimă a barbituricelor cu care îi saturase organismul.

Doc' îşi masă obrajii cu vârfurile degetelor, ca şi cum acel simplu gest avea să-l debaraseze de starea de copleşire pe care o încerca. Fusese înşelat de aspectul bancherului, de statura sa de om de oţel, de colos cu părul sur. Ar fi trebuit totuşi să ştie că toţi bărbaţii sunt fragili după o anumită vârstă şi că până şi tăietorii de lemne fac infarct.

Lăsă mâna lui Adam să cadă pe cearşaf. Unghiile sale erau albăstrui. „Hipoxie generalizată", diagnostică Seth. Abia pronunţă aceste cuvinte, şi-şi ieşi din fire.

— Nu te mai juca de-a doctorul! şuieră el printre dinţii falşi. Mărturiseşte, în sfârşit, că nu te pricepi la nimic!

Aruncă o privire spre telefonul mobil aşezat pe tăblia patului. Smart ar trebui să fie în stare să dea blestematul de telefon de control mâine dimineaţă, altfel tot planul se ducea pe apa sâmbetei. Mai trebuia să-i facă o injecţie pentru a-l smulge din somnul artificial…, apoi să-l adoarmă din nou, pentru a evita să se neliniştească şi să cheme asigurările pentru a obţine o ambulanţă de urgenţă. Cât timp va mai rezista în acest ritm? Douăzeci şi patru, patruzeci şi opt de ore?

Un zgrepţănat din exterior îl făcu pe bătrân să tresară. Era cineva afară. Sub fereastra camerei. Cineva care zgâria faţada.

Era Dust. Venise înapoi. Mirosul îi permisese să localizeze camera stăpânului. Acum încerca să pătrundă în casă. Avea să facă înconjurul haciendei până ce va descoperi o deschizătură…

Doc' şi-l imagina cu mâna tăiată înţepenită între maxilare, ca un animal bine dresat, aducând proprietarului său obiectul pe care încercaseră să i-l

fure. La naiba! Să mori de râs, nu alta!

Bătrânul lăsă să-i scape un cârâit, al cărui sunet îi displăcu. Tresări atunci când dulăul izbi cu capul în obloanele închise, apoi când ghearele zgrepţănară în lemn, încercând să-şi croiască drum pe undeva.

— N-ai decât să încerci, rânji Doc’ pentru a-şi face curaj. Este legat cu sârmă!

Nu minţea. Pusese singura bucăţică de sârmă ghimpată găsită într-un dulap pentru a consolida obloanele camerei, gândindu-se că mai întâi pe acolo va încerca dulăul să intre. Faptul că o nimerise îl mai linişti puţin. Dumnezeule! Cel puţin asta demonstra că nu era încă sclerozat de tot.

Animalul renunţă după cinci minute. Doc’ îl auzi cum se îndepărtează de-a lungul zidului, blana lui aspră frecându-se de tencuială. Un sfert de oră mai târziu se auzi o izbitură surdă în uşa principală, apoi veni rândul fiecărei ferestre.

Adam se agita în patul său ca şi cum aceste zgomote l-ar fi avertizat de pericolul în care era. Respiraţia îi devenise tot mai haotică. Doc’ se gândi că ar trebui să ridice bolnavul pe pernă, dar nu avea putere. Sarabanda câinelui celui nebun îl îndemna să-şi astupe urechile şi să se refugieze în fundul dulapului.

Îi treceau prin minte tot felul de imagini: că Dust avea să sară pe acoperiş şi să intre printr-una din lucarnele podului. N-ar fi fost surprins să-l vadă deplasându-se de-a lungul pereţilor, pe verticală, ca o muscă. În sfârşit, i se păru că aude zgomotul îndepărtat, surd, al unui motor. Aproape imediat, ghearele lui Dust scârţâiră pe pavajul curţii şi alergând tiptil se îndepărtă în direcţia colinei. Câinele detectase apropierea oamenilor şi mergea să se refugieze în mijlocul vegetaţiei. Doc’ se simţi deodată mai puternic, prezenţa complicilor săi întinerindu-l cu douăzeci de ani. Îşi drese glasul pentru a da mai multă fermitate vocii sale şi ieşi din cameră pentru a se îndrepta spre uşa principală. O

portieră se deschise, iar nisipul scârţâi. Se auzi o bătaie în oblon în momentul în care Doc’ se pregătea să tragă zăvorul.

— Sunt eu, Dan, anunţă o voce din spatele panoului din lemn. Eşti acolo, Doc’? Totul este bine?

Seth îşi sprijini fruntea de uşă. Bietele sale mâini tremurau aşa de tare, încât nu reuşea să desfacă sforicica cu care blocase zăvorul.

— Câinele…, spuse el sperând că vocea sa va suna normal. Mai adineauri era aici. Cred că se ascunde în tufişuri, pe versantul colinei.

— O.K., făcu Dan. Eşti bine?

Insista, ca şi cum ceva din tonul interlocutorului său îi trezea neliniştea. Doc’ se enervă.

— Da, da, şuieră el. Nu pierdeţi vremea cu vorbele, încercaţi să recuperaţi coletul.

15

Dan se îndepărtă de uşă. Vocea lui Seth îi făcuse o impresie proastă. Pentru o clipă, crezuse că vreo bunicuţă emoţionată se afla în spatele panoului bătut în cuie. De ce nu deschidea bătrânul? Îşi pierduse sângele rece? Imitatorul se dădu un pas înapoi pentru a îndrepta fasciculul lanternei spre uşă. Scândurile erau zgâriate până la jumătate, acolo unde Dust se luptase cu lemnul. „Pachetul” nu era nicăieri. Câinele nu-l uitase atunci când o luase la sănătoasa. De fapt, nu s-ar fi despărţit de el cu niciun preţ. Va trebui să-l omoare pentru a-i smulge coletul dintre maxilare!

— Ei? îşi pierdu răbdarea Monk. Ce te tot moşmoneşti?

— Câinele era aici acum două minute, zise Dan. A încercat să intre. Doc’ crede că se ascunde pe colină.

— Şi ce mai aşteptăm să mergem după el? mârâi Manuel. *Carajo!* S-ar spune că faceţi pe voi de frică!

— Trebuie să rămânem în camionetă, pledă Dan. Dacă mergem pe jos, ne va lichida unul câte unul. Să rămânem grupaţi.

— Ei! Ai luat-o razna, *pendejo!* rânji mexicanul, este un câine…, doar un câine!

Se cocoţară în furgonetă şi merseră la ralanti spre poteca care şerpuia pe versantul colinei. Lui Dan îi era frică, ştia că în mod inevitabil lucrurile vor lua o întorsătură proastă. Încolţit în ultimele sale „fortificaţii", asediat pe propriul teritoriu, Dust va trece la atac. Cei doi nu aveau nici cea mai vagă idee cu ce se confruntau.

Monk aprinse farurile, provocând fuga animalelor surprinse pe drum. În lumina artificială, vegetaţia căpăta o curioasă tentă albăstruie. Dust putea să se ascundă în oricare hăţiş din preajmă.

— Ah! mormăi Manuel. Cu metodele astea de fricoşi n-o să-l găsim. Trebuie să coborâm şi să organizăm o vânătoare.

Deschisese deja uşa laterală a furgonetei, având bâta de base-ball în mâna dreaptă.

— O să merg în faţă, anunţă el. Paco mă va urma cu puşca. Îl omorâm doar în caz extrem, înţeles? Îl vreau viu.

Sări la pământ, fluturând bâta între degete ca şi cum ar fi fost un băţ de majorete. Paco îl urmă, cu puşca aruncată pe umăr şi arătătorul neglijent aşezat pe trăgaci. Nici unul, nici celălalt nu părea conştient de ameninţarea pe care o reprezenta Dust.

— Ei! *Gringos!* râse Manuel aruncând o privire spre americanii rămaşi în vehicul. Nu profitaţi pentru a vă giugiuli!

Apoi îi traduse fraza vărului său şi acesta izbucni în râs. Monk îşi crispă mâinile pe volan, dar Dan interveni:

— Lasă-i, rosti el. O să le facă felul. Îi priveşte. Am eu o idee, dar trebuie să ne mişcăm repede.

Îndepărtându-se de Monk, Dan îngenunche în deschizătura portierei laterale, reducând

întredeschiderea panoului la minim. Nu lăsase din mână lanterna, scotocind prin tufişuri cu fasciculul luminos. Pentru moment, nu risca nimic. Ştia că Dust îl va ataca mai întâi pe omul cu puşca, după metoda învăţată la şcoala de poliţie. Doar după aceea se va ocupa de individul cu bâta. Va proceda după priorităţi, oamenii tupilaţi în interiorul furgonetei nereprezentând pentru el un pericol imediat; îi va beli la urmă… şi tocmai pe respectarea procedurilor se baza Dan.

Ţânţarii îl asaltau, dar el nu le dădea atenţie. Furgoneta se afla acum la jumătatea pantei. Manuel mergea în frunte, izbind cu bâta, cu gesturi largi, în hăţişuri. Din când în când, înjura câinele în spaniolă. Aproape că părea decepţionat că nu-i atacase încă. Prin împrejurimi, ca şi cum ar fi presimţit înfruntarea, animalele de noapte făcuseră tăcere. Dan îşi concentră atenţia asupra lui Paco. Mexicanul se juca cu puşca, dar nu părea neliniştit. Avea obiceiul răfuielilor între bande, frecvente în Tijuana, şi, în fond, nu era vorba decât de un câine, nu-i aşa? Precis i se părea că urmărirea era puţin pasionantă.

După cum prevăzuse Dan, asaltul porni din spate, din partea stângă. Dust ţâşni dintr-un tufiş la treizeci de secunde doar de când Paco trecuse pe lângă el fără a-l vedea. Dan doar avu timp să zărească blana bej lipită de pământ, un fel de fulger de blană. În secunda următoare, mexicanul scăpă un urlet de surprindere şi de durere. Dust îl apucase pe la spate, punându-se în afara ţintei gloanţelor. Maxilarele sale se închiseseră pe ceafa golanului şi se legăna de la dreapta spre stânga ca lupii, pentru a frânge coloana vertebrală a victimei. Paco înnebuni. Arătătorul său agăţă trăgaciul şi lovitura porni, spărgând radiatorul furgonetei. Glonţul cu aripioare ieşi prin bord, trecu razant pe lângă capul lui Monk şi făcu o gaură în acoperişul vehiculului, înainte de a se pierde în văzduh. Se creă o mare agitaţie. Paco urla din ce în ce mai tare, fără a reuşi să-şi reîncarce

puşca. Avea ceafa franjuri şi umerii acoperiţi de sânge. Manuel alergase în ajutorul vărului său, cu bâta ridicată, dar bărbatul şi fiara se zbăteau cu atâta furie, încât îi era greu să nimerească animalul, temându-se să nu-i spargă capul lui Paco cu o lovitură nefericită. Dan profită pentru a sări afară din camionetă. Dacă avea vreo şansă să recupereze mâna, atunci asta era, deoarece Dust fusese obligat să o lase pe undeva într-un tufiş pentru a trece la atac. Coletul era, aşadar, pe acolo, în mijlocul frunzelor lipicioase. Era suficient să meargă în patru labe şi să scotocească…

Nemaidând atenţie urletelor combatanţilor, se repezi în hăţişuri, concentrându-şi eforturile pe locul de unde îl văzuse pe Dust ţâşnind. Orbecăia, tremurând la gândul de a deranja vreun şarpe sau scorpion. Insectele îi fugeau printre degete, ierburile îi biciuiau pielea. În spatele său, lupta era în toi. Manuel şi Paco urlau la unison. Câinele făcuse, se pare, astfel de manevre, după cum fusese învăţat, încât cei doi să nu poată apuca puşca. Dan se înfundă şi mai mult prin frunziş. Dacă întârzia mai mult, animalul putea să ghicească ce punea la cale şi să se năpustească asupra lui pentru a-i rupe beregata. Trebuia să se grăbească. Totuşi, blestematul ăsta de câine n-o fi îngropat pachetul?

Perspectiva aceasta îl înspăimântă şi se puse pe scotocit cu mai multă fervoare printre hăţişuri, nedând atenţie nici spinilor sau sevelor care urzicau. Dumnezeule! Mâine o să aibă braţele pline de băşici!

— Omoară-l! zbiera Paco, ce mai aştepţi? Omoară-l!

Ţipătul de mânie se schimbă în urlete de suferinţă. În acelaşi moment, degetele lui Dan atinseră ambalajul de nailon, devenit vâscos de la saliva animalului. Îl apucă şi bătu în retragere. Se deplasă în patru labe, vârându-se până la gât în reţeaua hăţişurilor şi a lianelor. Deodată se crezu blocat, captiv într-o plasă de cânepă, şi fu pe punctul de a-şi pierde capul. Nu mai ştia unde se află drumul şi trebui să se orienteze după

lumina farurilor pentru a localiza camioneta. Când reuşi să scape din zidul vegetal, Dust privi în direcţia sa, ca şi cum ar fi reperat mirosul mâinii tăiate. Dan se aruncă înainte, doar trei metri îl despărţeau de camionetă. Dacă dulăul îl intercepta acum, era mort…

Se aruncă prin întredeschiderea uşii culisante, se rostogoli pe o parte şi închise batantul în spatele lui. În secunda următoare, încuietoarea păcăni, Dust lovindu-se de caroserie cu un zgomot surd, care făcu să se zgâlţâie vehiculul pe amortizoare.

— Demarează! zbieră Dan către Baby Monk. Repede… am pachetul!

Luptătorul se supuse. Pe dată, camioneta o porni în viteză pe pantă, în marşarier, Dust alergând după ea în fasciculul farurilor. Lumina artificială îi albea blana, dându-i un aspect de vârcolac. Alerga fără să se mai preocupe de mexicani, descoperindu-şi colţii, furios de a fi fost tras pe sfoară. Manuel şi Paco se agitau în depărtare. Lui Dan i se păru că-i vede sărind în hăţişuri, prea fericiţi de diversiune pentru a nu-şi lua picioarele la spinare. Aveau probabil să se îndepărteze de colină târâş, lăsând baltă gândurile de răzbunare şi dresură.

Dust alerga din toate puterile; trupul i se contracta la fiecare salt pentru a se propulsa în noapte cu o energie fantastică. La poalele colinei, Monk schimbă brusc direcţia şi porni vehiculul spre drumul mare fără a pierde nicio secundă. Trecură prin faţa haciendei apăsând acceleraţia până la podea, încercând să mărească distanţa între bara din spate a furgonetei şi colţii câinelui lansat în urmărirea lor. Dar Dust rezista. Cu faţa lipită de geam, Dan avea impresia de a rula la ralanti. Când se va lăsa păgubaş blestematul ăsta de dulău?

Încet-încet, distanţa dintre ei se mări şi Dust rămase nemişcat în mijlocul drumului, cu limba atârnând.

— L-am făcut! suspină imitatorul. S-a oprit.

— *Yo!* Sper să nu ne ajungă prea curând, mormăi

Monk, pentru că dobitocul de Paco a bulit ceva la motor cu puşca lui. Auzi zgomotul ăsta? Dacă hodoroaga ne lasă baltă, vom fi siliţi s-o luăm la picior!

Dan ciuli urechea fără a percepe ceva semnificativ, dar el nu se pricepea la mecanică. Oricum i se părea că furgoneta de-abia se târa chiar şi atunci când Monk călca acceleraţia până la podea. Primul său reflex fu să arunce o privire neliniştită prin luneta din spate, pentru a verifica dacă Dust nu venea din urmă. Întunericul ridicase însă un zid opac. Dacă dulăul mai era acolo, alerga la adăpostul tenebrelor, cu ochii aţintiţi pe luminile de poziţie ale vehiculului, iar bărbaţii care îl jefuiseră de bunul său nu-şi vor da seama decât prea târziu.

— Ce dracu' facem acum? se interesă Monk. Nu putem trece vama cu pachetul. Şi atunci? Tu eşti intelectualul, găseşte ceva!

— Nu avem decât să facem la fel ca dulăul călăuzei, murmură Dan. Ne aruncăm în apă şi traversăm înot. Se poate face. Sute de emigranţi clandestini fac asta în fiecare zi.

— De acord, făcu Monk. Dar pe unde?

— Pe-acolo pe unde a trecut Zoltan. Cel puţin suntem siguri că există o gaură în zidul de tablă, chiar în faţă. Trebuie doar să găsim locul. O să poţi?

— *Yo,* bombăni Monk. Ar trebui să zărim rabla lui Paco la marginea drumului.

Păru să reflecteze un minut, apoi întrebă:

— Atunci… ne aruncăm în apă, aşa… ca mexicanii ăştia idioţi, lăsând camioneta de partea asta a graniţei?

— Da, murmură Dan. Punem mâna în geanta frigorifică şi luăm lanterna. Ne descurcăm noi să punem laba pe altă maşină când vom fi la noi.

— Dacă sticleţii ne prind la ieşirea din apă, o să facem o figură de milioane cu bucata noastră de cadavru în geanta frigorifică! pufni sinistru luptătorul.

— Nu-mi trece nimic altceva prin minte, replică Dan.

Nu mai avem bani şi Manuel nu ne va ajuta pe gratis. Trebuie să ne grăbim să trecem înainte ca Dust să ne ia din nou urma. Câinele ăsta îmi face pielea de găină. Odată ajunşi pe teritoriu american, vom astupa trecerea cu pietre, asta o să-l întârzie, dacă încearcă să meargă pe acelaşi drum.

— De cealaltă parte patrulează poliţia de frontieră, remarcă Monk. Va trebui s-o ştergem cât mai iute…

Dan ridică din umeri. Era conştient de toate astea, dar nu avea nicio altă strategie în schimb. Va trebui să-şi lase pielea în mâinile sorţii, şi cu asta basta.

Pipăi în căutarea genţii frigorifice, o goli de sticlele cu apă minerală şi aranjă pachetul jumulit. Din fericire, în ciuda peregrinărilor, mâna nu fusese expusă la soare; pe de altă parte, temperatura nopţii era relativ răcoroasă, iar stricăciunile nu puteau fi serioase. Totuşi, nu trebuia să mai amâne momentul de a trece la acţiune. Dacă voiau să aibă vreo şansă, holdupul trebuia să aibă loc a doua zi seara, înainte ca trăsăturile mâinii să se modifice.

Călătoriră fără a schimba vreun cuvânt vreo douăzeci de minute, apoi motorul începu să facă un zgomot alarmant şi un miros de ulei ars invadă cabina.

— Gata, gâfâi Monk, am sfeclit-o. Dobitocul ăsta de Paco a găurit rezervorul de ulei.

Dan nu spuse nimic. Cu urechea ciulită, încerca să distingă pasul lui Dust în spatele lor. Se scutură. Era stupid! Aveau un avans mare faţă de câine, nu mai riscau nimic.

— Acum suntem departe de locul trecerii? întrebă el.

— Nu cred, bombăni Monk. Dar e greu de spus, noaptea totul pare la fel. Dacă ne lasă hârbul, va trebui să continuăm pe jos.

— Ai mai spus-o o dată! i-o tăie Dan cu nervii la pământ.

Gândul de a merge prin întuneric, cu Dust galopând pe urmele lor, îl făcea să-l treacă toate apele.

Camioneta îşi dădu duhul zece minute mai târziu, într-un zgomot mare de fierătanii. Ceva se desprinse din blocul motor şi căzu pe asfalt cu un sunet de tigvă seacă.

— Gata, s-a nasolit, constată Monk oprind contactul.

Mirosul de ulei ars era de nesuportat şi interiorul vehiculului se umplu de fum albăstrui, ca şi cum furgoneta ar fi fost gata să ia foc dintr-o clipă în alta. Dan înhăţă geanta frigorifică şi sări afară. Fasciculul farurilor ajungea până la douăzeci de metri distanţă, luminând un peisaj plin de praf şi dezolant. Nu se vedea nimic la orizont, nici măcar focul vreunei căsuţe. Vântul zburătăcea pământul roşu sub şasiul furgonetei nemişcate.

— O luăm la picior, constată Monk. E pe undeva în faţa noastră. Nu ne putem rătăci. Oricum, suntem foarte aproape.

Dan nu îi împărtăşea optimismul. Ştia că „moartea” camionetei îi va permite lui Dust să recupereze din întârziere, deoarece animalul alerga mult mai repede decât mergeau fugarii. Imitatorul schiţă un scurt calcul mental pentru a încerca să afle în cât timp va apărea câinele la orizont, dar se încurcă în socoteli şi preferă să lase totul baltă. Nu fusese niciodată talentat la matematică.

Monk o porni din loc, cu rucsacul aruncat pe umăr. Dan mergea după el, cu urechea ciulită, întorcându-se să privească în urmă la fiecare cincizeci de metri. Întunericul reducea vizibilitatea şi vântul înăbuşea sunetele. Nu mai aveau nimic altceva de făcut decât să străbată drumul cu picioarele, zdruncinându-se pe şoseaua cu gropi, rugându-se ca Dust să-şi fi dat duhul de epuizare. Dan nu-şi făcea iluzii. Lupii sunt capabili să străbată distanţe incredibile într-o singură noapte, şi Dust era din aceeaşi rasă. Cu labele sângerânde, va continua să fugă pe urmele hoţilor. Singurul mod de a-i opri „filajul” era de a traversa fluviul înaintea lui,

astupând trecerea săpată în josul zidului cu pietre îngrămădite. Cât timp avea să piardă săpând alt tunel, Dan şi Monk vor fi pe drumul spre L.A., într-un camion sau vreo maşină furată.

Mergeau ascultând zgomotul paşilor lor pe asfalt. Dan ar fi vrut să aibă puterea să alerge, dar nu se simţea în stare. Îl bântuiau tot felul de imagini: Paco, cu ceafa sfâşiată, umerii şi bustul acoperiţi de sânge, zbătându-se în lumina galbenă a farurilor, atât de îngrozit încât îşi pierduse şi puşca; fanfaronul de Manuel îşi înghiţise limba, dând târcoale fiarei şi învârtind bâta de base-ball, nehotărându-se să izbească. Se crezuseră forţoşi, *muy padres...,* întâlnirea lor cu Dust le ştersese, însă, orice iluzie. Şi încă trebuiau să se considere norocoşi că nu ajunseseră franjuri!

„Şi acum ţi-a venit şi ţie rândul, gândea Dan. N-o să-l auzi când vine. N-o să ai timp să te-ntorci când va fi deja aici, agăţat de ceafa ta, legănându-se pe spatele tău pentru a-ţi frânge vertebrele. Şi n-o să ai nici măcar reflexul să te aperi… zbătându-te şi ţipând ca Paco şi te vei pişa în pantaloni de groază."

Grăbi pasul, ajungând lângă Monk. Acesta o luă înainte, pentru a fi primul, şi Dan înţelese că luptătorul nu ţinea deloc să rămână ultimul, deoarece cel care va ocupa acel loc va fi prima victimă a câinelui… Celălalt va avea atunci câteva minute la dispoziţie să-şi încerce norocul: s-o ia la goană sau să se caţere într-un copac şi să aştepte dimineaţa.

Instinctiv, Dan căută din priviri locurile unde s-ar putea căţăra în caz de atac. Rămase dezamăgit. Copacii erau în majoritate plăpânzi sau le lipseau ramurile joase care înlesnesc escaladarea.

— Ştii la ce mă gândesc? gâfâi deodată Monk fără a-l privi. Singurul mijloc de a-i scăpa când va apărea va fi să deschidem geanta şi să-i aruncăm mâna… După părerea mea, asta este tot ce contează pentru el. O va aduna de pe jos şi o va lua la galop pentru a o duce

afurisitului său de stăpân. Nu cred că-şi va mai pierde timpul cu noi… Nu şi dacă îi dăm ce vrea.

Dan clătină din cap. Vântul cu praf îi biciuia obrazul şi îi usca gura.

— Sigur că ai dreptate, făcu el obosit. Dar, în acest caz, tot nişte amărâţi vom rămâne. Tu vrei să continui în felul ăsta?

— Eu sunt luptător! protestă Monk. Unul al dracului de bun.

— Şi eu, un imitator de prima mână, ripostă Dan, şi unde ne-a dus asta până acum, pe tine şi pe mine, ia zi? Să fii bun nu înseamnă totul. A fi bun nu înseamnă nimic, dacă nu ai noroc sau parai. Şansa n-o poţi fura dintr-o bancă, dar biştarii, da. N-am niciun chef să mă las jefuit de un câine. Acum am mers prea departe pentru a accepta să fim jefuiţi de recompensă.

— Felul în care vorbeşti mă pune pe gânduri, admise Baby Monk.

Voia să mai adauge ceva, când o formă întunecată le tăie calea. Era maşina lui Paco. Ajunseseră la locul întâlnirii. Se priviră, ascultară vântul…

— Poate vom avea timp să trecem, murmură Dan. Nu trebuie s-o mai lungim. Coborâm pe mal şi ne aruncăm în apă. Este singura noastră şansă.

După ce aruncară o ultimă privire în spate, intrară printre tufişurile pline de spini.

— Să ne dezbrăcăm, şopti Monk. Cred că în mijloc sunt curenţi, dar în acest sezon apa nu este mare. Înoată împingând geanta în faţa ta, ca pe o geamandură.

Gândul acesta îl linişti pe Dan, care niciodată nu fusese un bun înotător. Coborâră pe malul fluviului, sucindu-şi picioarele pe pietre. Aproape că nu era lună, iar apa avea puţine reflexe. Ţânţarii mişunau, bâzâindu-le pe la urechi.

Monk era deja gol. Îşi strânse veşmintele pentru a le vârî într-un sac din plastic. Fără a ezita, intră în apă. Trupul lui părea din cale-afară de alb în noapte, o

adevărată provocare pentru un trăgător ascuns. Sticleţii de la poliţia de frontieră nu deschideau niciodată focul împotriva imigranţilor clandestini, dar nu se putea spune acelaşi lucru despre „supraveghetorii” înarmaţi cu puşti cu infraroşu, care pretindeau că apără graniţele Marii Naţii Albe împotriva hoardelor „tuciuriilor” venite să-i invadeze. Dacă vreunul dintre acei ţicniţi stăteau la pândă de cealaltă parte a fluviului, ar fi fost floare la ureche să zboare scăfârlia luptătorului, cu un foc de armă abia acoperit de amortizor.

— Eu mă duc, şuşoti Monk. Nu face mult zgomot, încearcă să pluteşti.

Dan aşează geanta, îşi scoase pantofii şi-i băgă într-un sac din pânză, lăsat pe mal de Monk. Nu avea curajul să se dezbrace şi ceva îi şoptea că minutele erau de-acum numărate. Îngenunche la marginea fluviului, cu picioarele în noroi, încercând să se orienteze după pata deschisă a capului lui Monk. Era prea întuneric. Era momentul să profite. Se ridică, îşi aruncă sacul din pânză pe umăr şi ridică geanta metalică la nivelul pieptului. Această scaldă nocturnă îl îngrozea, aşa cum îl îngrozea şi contactul picioarelor sale goale cu noroiul, precum şi colcăiala animalelor acvatice pe care credea că o simte. Era conştient că şerpilor le place să înoate şi că se deplasează foarte repede la suprafaţă, fără a-i putea repera. Îşi strânse dinţii şi se sili să facă câţiva paşi. Apa îi ajunse până la genunchi. Acum trebuia să se ghemuiască şi să înoate cât mai liniştit posibil, împingând geanta înaintea sa ca pe o geamandură.

Se aplecă când auzi galopul câinelui în spatele său. Un „flap-flap” atenuat de praful roşu… Nu trebui să se întoarcă pentru a şti că era Dust. Animalul era cu respiraţia tăiată, gâfâitoare, dar nu-şi încetinea ritmul. Dan se întoarse, băgându-se în noroi. Ţinea geanta ridicată ca pe un scut. Văzu ochii câinelui aţintiţi asupra lui şi colţii rânjiţi, lumina lunii făcându-i să strălucească. Cinci, patru, trei… Într-o secundă Dust se va propti pe

labele din spate şi se va arunca în aer pentru a-i rupe beregata.

Şi, subit, pe când animalul se găsea doar la doi metri distanţă, avu o sclipire de geniu.

— Dust, rosti el imitând vocea lui Adam Smart, ajunge, culcat!

Niciodată n-ar fi crezut că va merge, dar câinele împietri uluit, înşelat de similitudinea sonorităţilor.

— Gata cu prostiile, îl certă Dan folosind vocea bancherului. O să mă văd obligat să-ţi dau o lecţie dacă mai continui. Întoarce-te acasă… La cuşcă! Ai auzit? La hacienda. Repede!

Continuând să vorbească, Dan intra cu spatele în apă. Curând, valul îl ridică şi doar se lăsă să plutească. Împietrit pe mal, cu avântul tăiat, Dust îl privi îndepărtându-se, scoţând scâncete de căţeluş nefericit. Înşelat de voce, mirosul mâinii şi obscuritate, nu mai ştia ce să facă. Dan profită pentru a începe să înoate, neştiind câtă vreme stupoarea va ţine fiara în loc.

— Şterge-o! mai strigă el o dată. Nu mai vreau să te văd. Câine rău! La cuşcă!

Trebui să tacă, pentru că înghiţea apă şi începuse să se sufoce. Dust se dădu înapoi, ţinând coada între picioare, urechile pleoştite, ezitând asupra atitudinii pe care trebuia s-o ia. Instinctul îi spunea că ceva nu este în regulă, dar condiţionarea dresajului rămânea mai puternică. Vocea stăpânului fusese tunătoare. Trebuia să se supună. Ştia că nu putea să facă altfel. Merse în zigzag de-a lungul malului, nehotărât între impulsuri contradictorii. Ceva îi striga să se arunce în apă, să prindă omul şi să-i frângă ceafa…, dar hoţul avea vocea stăpânului, mirosul lui. Şi cunoştea cuvintele.

Dan se îndepărtă bătând din picioare, străduindu-se să nu înghită apă.

„Dumnezeule! gândi el cu o bucurie isterică. Nu poţi să reuşeşti de două ori. Fără mirosul mâinii, te-ar fi înghiţit cu totul!”

Ajunse fără multă greutate în mijlocul fluviului. Monk nu minţise: apa era puţin adâncă şi atingea cu uşurinţă fundul cu picioarele. Fluviul era dens, mocirlos. În toiul verii, precis seca pentru a deveni un firicel, şi faimoşii emigranţi clandestini îl vor traversa cu piciorul.

Cum se apropia de malul american, o nouă spaimă îl cuprinse: nu cumva un trăgător să deschidă focul asupra genţii, făcând să se aprindă gazul. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, bagajul de metal i-ar exploda în faţă ca o bombă, smulgându-i carnea până la os. Aproape că uită de ameninţarea câinelui şi se grăbi să ajungă la ţărm. Tremura tot, neştiind foarte bine dacă era de frig sau de teamă. Veşmintele noroioase i se lipeau de piele şi fiecare mişcare producea un zgomot spongios. Îl blestemă încă o dată pe senatorul William Marmaduke Ucks care, condamnându-l la muţenie pentru tot restul zilelor, făcuse din el un gangster.

— Aici! ordonă vocea lui Monk. Ce te tot fâţâi? Apleacă-te! Vino târâş! Sunt aici.

Dan se strădui să se supună. O bucurie formidabilă puse stăpânire pe el. Vocea! Imitase la perfecţie vocea lui Adam Smart... Până acum nu fusese niciodată mulţumit de imitaţiile sale, dar felul în care reuşise să păcălească dulăul îl liniştea în legătură cu munca sa.

— Ce ai de râzi? întrebă furios Monk. Drace, ţi-ai pierdut minţile? Fă-te-ncoace, cred că gaura e pe-aci.

Se târâră printre pietre până la zidul metalic care se întindea pe toată lungimea malului. Să-l escaladeze ar fi fost prea greu şi prea zgomotos, trebuia să treacă pe dedesubt. După cinci minute de tatonări, Monk dădu în sfârşit peste gaura pe unde trebuia să se strecoare. Din fericire, geanta nu era prea mare şi Dan reuşi s-o împingă înaintea lui. Ieşiră, în sfârşit, de cealaltă parte a frontierei, pe pământ american, mânjiţi de noroi şi de nerecunoscut.

Baby Monk începu imediat să umple gaura cu pietre mari. Dan îl ajută, deşi nu credea cu adevărat că dulăul

îşi va face apariţia.

„Este în drum spre hacienda, gândi el înăbuşindu-şi un râs nervos. Dumnezeule! Cred că nici nu mai ştie ce e de capul lui. Sper să dea meningita peste el de cât şi-o fi bătând capul!”

— O ştergem, anunţă în sfârşit Baby Monk. Traversăm drumul şi ne facem pierduţi în pădure. Trebuie să ne curăţăm înainte de a se lumina de ziuă. Sunt ferme pe-acolo. Am putea, probabil, să şterpelim un camion sau o maşină.

Urmărea planul punct cu punct. Se spălară în adăpătoarea din curtea unei mici ferme. Dan şterpeli câteva veşminte de pe o funie cu rufe puse la uscat şi îşi aruncă hainele jegoase într-o grămadă de bălegar. Mai târziu, pe când se lumina deja, Monk reuşi să pornească un Ford vechi, cu o caroserie făcută ferfeniţă.

— Ne întoarcem acasă, mârâi el călcând acceleraţia. La dracu’! Am impresia că am plecat de şase luni!

Şi porniră spre Los Angeles.

Dust rămase multă vreme aşezat pe malul apei, cuprins de o confuzie totală, indiferent la zgomotele şi mirosurile nopţii. Ceva nu mergea cum trebuie… Nu ştia ce anume, dar intuiţia îl avertiză că făcuse o greşeală.

Auzise clar vocea stăpânului şi-i simţise mirosul, dar cele două nu se asociau imaginii obişnuite pe care o avea despre Adam Smart. Cum putea stăpânul să se afle în acelaşi timp în două locuri diferite şi atât de depărtate unul de celălalt?

Dacă Adam ar fi putut să părăsească patul pentru a se căţăra în cutia lui de fier care se deplasează, Dust ar fi admis că l-ar fi depăşit la un moment dat pentru a ajunge pe marginea fluviului înaintea lui… Dar câinele avea certitudinea că nicio cutie de metal urcată pe roţi nu-l depăşise pe drum. Şi… atunci?

În afară de asta, stăpânul era bolnav, i se furase o bucată din corp, şi această bucată (una din labele din

faţă, albă şi fără blană) era acum închisă într-o valiză. Dust ştia perfect că era o valiză. La şcoala de poliţie, îl puseseră mereu să adulmece bagaje pentru a detecta drogurile sau armele ascunse. („Caută, Dust, caută!”)

Trebuia să admită că laba stăpânului îi vorbise din fundul valizei? Asta era întrebarea!

Laba aceea albă, care se numea „mână”, putea să dea comenzi? Până atunci Dust nu observase acest lucru şi se credea destul de priceput... Oare unde se ascundea gura?

Scoase un scâncet de căţeluş. Toate acestea erau prea complicate pentru el. Se simţea umilit şi nefericit de a fi bătut în retragere prea uşor. Vocea stăpânului îl descumpănise, oprindu-l în plin avânt...

Şi acum laba albă fără blană plecase departe. Atât de departe, încât nu-i mai percepea mirosul. Ce vor face hoţii cu ea? O vor mânca? O s-o îngroape ca pe un os într-un ungher din grădină?

Gândul că ar putea mânca mâna stăpânului îl înnebunea de furie. Furtul în sine îl descumpănise. În general, oamenii furau obiecte, nu bucăţi din corp. Poate că ăstora le-o fi fost foame? Se vor întoarce după ce-şi vor fi terminat masa pentru a tăia alte părţi din trupul lui Adam? Nici nu putea fi vorba!

Dust porni la drum în direcţia haciendei, nemulţumit de sine şi neliniştit de ce s-ar putea întâmpla în viitorul apropiat.

Mâna îi spusese să se întoarcă, aşa că se întorcea; bun, dar totuşi era convins că nu alesese strategia cea mai bună. Ce putea o mână să ştie despre viaţă? O mână nu avea ochi şi nici nas..., doar degete.

Şi totuşi, vorbea... Putea depune mărturie, pentru că o auzise! Ce chestie!

Dust începu să alerge, cu paşi mici, promiţându-şi să se mai gândească la aceasta pe drumul de întoarcere.

16

Puţin înainte de a ajunge în L.A., se pierdură în Santa Monica Mountains, pentru că voiseră să o ia pe scurtătură şi pick-upul dădu brusc semne de oboseală. Dan se întreba asupra necesităţii ascunderii vehiculului furat. Tremura la gândul că un control al poliţiei i-ar putea prinde acolo, atât de aproape de ţintă. Era suficientă o prostie: un motociclist prea curios, dornic să-şi încerce motorul şi să le ceară actele rablei. Cum ar reacţiona Monk în caz de arestare? N-ar fi tentat să-l suprime pe sticletele inoportun? Dan nu voia să rişte. Făcând virajele din Mulholland, sugeră că ar fi mai prudent să arunce bătrânul Ford în prăpastia de lângă drum. O caroserie în plus n-ar mira pe nimeni în acest paradis al şoferilor, deja populat de caroserii carbonizate. Baby Monk nu era deloc amator de mers pe jos, dar se lăsă în cele din urmă convins de motivele imitatorului. Făcură autostopul: la început fără succes, din cauza ţinutei lor jerpelite, apoi un camion care transporta zidari mexicani emigranţi în SUA îi luă pentru a-i duce până la marginea grădinii „speologice” a cavernelor din La Brea. Regăsiră făbricuţa de ţigări de foi cu mare uşurare şi primul lor reflex fu să dea fuga la cabina de duş din tablă a fostelor vestiare. Acolo domnea o căldură de etuvă sub geamul care lumina masa de lucru şi începură să transpire din nou, imediat ce se lăsară să cadă pe câte un scaun. Amândoi priveau ţintă la geanta frigorifică, ale cărei laturi erau pline de abur. Dan îşi regăsi deodată acel gen de emoţie ciudată, amestec de teamă şi bucurie, care asaltează fiecare artist înainte de intrarea în scenă. Ştia deja că lovitura va fi în seara aceasta şi că îl despărţeau mai puţin de douăsprezece ore de marele jaf. Dintr-odată, lucrurile căpătau o importanţă ciudată, ca şi cum le-ar fi privit printr-o lupă. Îşi dădea seama de o mie de amănunte cărora nu le acordase nicio atenţie: lemnul fibros al bătrânei mese, praful care vibrează în razele soarelui care pătrundea prin geamul lucarnei. Toţi soldaţii care

s-au găsit pe un câmp de bătălie, cu două minute înainte de un bombardament al artileriei, cunosc bine acest sentiment de exacerbare. Acea ultimă secundă în care obiectul cel mai anost pare să devină atât de greu, încât ar putea să se afunde sub propria greutate şi să dispară, în acelaşi fel în care un om care este gata să se înece se scufundă, brusc, în adâncimile acvatice.

— Trebuie s-o prevenim pe Dorana că ne-am întors, rosti moale Baby Monk.

Dan clătină din cap. Nu avea niciun chef să se mişte. Niciunul dintre ei nu avea chef să-şi părăsească scaunul şi să rupă hipnoza care îi ţinea acolo, absorbiţi în contemplarea unei valize de metal asudând în soare.

— Trebuie să schimbăm doza de gaz..., mai zise luptătorul.

Ar fi putut să rămână aşa ore întregi, cu capul golit de idei, dar începuse numărătoarea inversă. Dan se îmbrăcă şi părăsi manufactura pentru a telefona de la o cabină. Formă numărul vilei de pe coline şi îşi schimbă vocea pentru a păcăli bucătăreasa. Când Dorana răspunse la telefon, se mulţumi să pronunţe o frază codificată, însemnând că se întorseseră şi că erau în posesia celei de-a doua „chei". Tânăra femeie nu spuse nimic, însă Dan simţi acceleraţia respiraţiei sale în receptor. Puse receptorul în furcă şi se întoarse la atelier. Ar fi vrut să doarmă câteva ore, dar se îndoia că va reuşi. Se hotărî să reia vechile sale obiceiuri de artist al scenei şi să nu înghită niciun aliment solid în următoarele ore: diareea inevitabilă care te seacă de forţe în cel mai rău moment, spasmele stomacale care te aruncă în genunchi în culise, vomitându-ţi bila.

„În seara asta este marea ta reintrare pe scenă! gândi el cu un rânjet. Ilustrul Dany Norris, bărbatul cu vocea din cauciuc, din nou singur pe scenă!"

Avea mâinile umede şi intestinele îi chiorăiau. În vremurile sale de glorie, pentru a învinge efectele tracului, îşi administra o spălătură, înghiţea bismut şi un

antispasmodic în orele care precedau intrarea sa sub fasciculul proiectoarelor. Învăţase să nu subestimeze niciodată efectele tracului şi cunoştea oameni de spectacol care se acoperiseră de ruşine pentru că nu respectaseră aceste precauţii elementare.

Întors la atelier, îşi făcu o cafea slabă pe care o îndulci din plin pentru a neutraliza secreţiile gastrice.

— Gata, îl anunţă pe Monk. Am dat mesajul. Acum ce facem?

— Tu, nimic, spuse luptătorul. Eu voi fura o camionetă şi o voi pregăti pentru seara aceasta. Am autocolante pentru părţile laterale. Trebuie să ne ia drept băieţii de la firma care asigură curăţenia băncii. Avem deja uniformele, măturile. Este o acoperire bună, pentru că aceste firmuleţe de întreţinere lucrează adeseori în toiul nopţii, câteodată până în zori, şi nimeni nu se va mira să ne vadă staţionaţi în faţa băncii.

În timp ce vorbea, îngenunchease pentru a ridica una dintre scândurile podelei. Scoase de acolo o casetă metalică care conţinea documente.

— Ţine, zise el punând-o pe masă. Sunt planurile de la Trade Ltd. Sunt fotografii ale încăperilor băncii, uită-te la ele cât aştepţi, ca să te familiarizezi cu clădirea.

Dan întinse documentele în faţa lui. Majoritatea erau fotocopii proaste destinate asigurărilor şi polaroide prost încadrate, făcute, fără îndoială, de un aparat disimulat de o Dorana puţin preocupată de isprăvile tehnice.

Monk ieşi îmbrăcat într-o salopetă de lucru, purtând sigla unei companii de depanare TV. Îşi pusese pe cap o şapcă cu cozoroc mare şi purta un rucsac cu unelte în bandulieră; ochelarii mari şi negri îi banalizau faţa strâmbă.

— Pe curând, zise el închizând uşa.

Dan studie planurile timp de treizeci de minute, străduindu-se să le memoreze. Încercă să îndepărteze orice punct negativ, la fel şi fobiile superstiţioase.

Lumea show-bizului îl obişnuise cu practica mascotelor, obiecte magice disimulate sub costumele cu paiete, pentru a ţine ghinionul la distanţă. Ca toţi colegii săi, se temea mai presus de orice de lapsusuri. Monologul pe care îl reciteşti dintr-o răsuflare în secretul lojei tale, dar care nu mai vrea să iasă când te găseşti încolţit de aureola razelor soarelui… Ştia de asemenea că, din cauza spaimei de lapsus, sfârşeşti cu adevărat să-l creezi tu însuţi şi că este suficient să spui: „nu voi reuşi să spun această frază”, pentru ca aceasta să-ţi rămână efectiv în gât când te afli în faţa microfonului.

Îndepărtând planurile, închise ochii şi începu să recite formula magică destinată analizorului vocal.

Era vorba despre al şaselea verset al capitolul douăzeci şi unu din *Apocalipsa sfântului Ioan:* „Şi iar mi-a zis: Făcutu-s-a! Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul. Celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul vieţii”.

Dan pronunţă aceste cuvinte cu vocea lui Adam Smart, respectând accentul ciudat al acestuia, acea reminiscenţă din franceza care supravieţuia în Louisiana şi pe care unii o cultivau cu snobism ca pe ultimul şic parizian.

Ca măsură de siguranţă, copie textul pe o bucăţică de hârtie. Ştia totuşi – pe propria piele – că nu trebuie să te încrezi prea mult în fiţuici pentru că acestea au supărătoarea tendinţă de a se rătăci când ai mai multă nevoie de ele. I se întâmplase deja la Vegas cu un monolog, pe care nu reuşea să-l memoreze. Cartea de vizită pe dosul căreia îşi scrisese replicile dispăruse în mod misterios din buzunarul său chiar în momentul în care avea nevoie… Neatenţie, greşeală sau măgăria vreunui coleg invidios? Nu mai avea nicio importanţă a cui fusese vina, dar în seara aceea se bâlbâise într-un mod lamentabil, încercând să umple golurile unei înlănţuiri care, brusc, se topea.

„Şi iar mi-a zis: Făcutu-s-a! Eu sunt Alfa şi Omega,

începutul şi sfârşitul…”

Vocea ieşea bine. Cel puţin asta era impresia lui. Şi totuşi, după treizeci de secunde, ceva îl deranja. O spaimă vagă pe care încerca să o respingă în afara conştientului, dar care se încăpăţâna să bâzâie ca o muscă în spatele unui geam. Îşi strânse pumnii, repetându-şi că era vorba de o fobie, de un acces paranoic.

— Ajunge! rosti el cu voce tare. Opreşte-te!

Cu toate acestea, spaima creştea, se materializa. Şi dacă…

„Şi dacă Adam îşi luase, fără ştirea nimănui, o precauţie suplimentară? îşi mărturisi el în sfârşit. O precauţie de care nici chiar Dorana nu ştia nimic.

Se agită. Era uşor. Era suficient un mic amănunt şi, dacă ar fi fost în locul bancherului, nu s-ar fi abţinut. Odată în cabina de înregistrare, ar fi pronunţat fraza-cheie, da, *în mod normal*, abandonând măcar o dată oribilul său accent snob… Frumoasă găselniţă, nu?

Doar la gândul acesta şi simţi sudoarea prelingându-i-se pe frunte. Dumnezeule! Cum să afle dacă Smart nu împinsese prudenţa până acolo? În ce fel articulase el cuvintele magice? *Cu sau fără accent?* Doamne! Această diferenţă era totul, deoarece Dan Norris, imitatorul supradotat, nu va avea dreptul decât la o singură încercare… Dacă înregistrarea fusese făcută fără accent, biata sa imitaţie a lui Adam Smart va declanşa imediat toate sistemele de alarmă cu care era echipată banca şi se va trezi captiv în cabină până la sosirea sticleţilor.

Cu sau fără?

Se ridică în picioare, cuprins de panică. Nu avea nicio posibilitate de a afla. Totul se va juca la cacealma, ca la pocher. Va trebui să se bazeze pe intuiţie. Să încerce să intre în pielea bancherului, aflat singur în sas, în faţa microfoanelor calculatorului. Ce făcuse în acel moment? Găsise amuzant să plaseze capcane sub

picioarele unui eventual hoţ, dotat cu un reportofon foarte performant? Îl lăsase oare pe Adam Smart să se exprime cu adevărata sa voce?

Nimic nu era imposibil. Dan cunoscuse odinioară o falsă bostoniană cu o dicţie foarte „à la Harvard” care, în secretul alcovului, se exprima cu accentul Bronxului natal. Smart îşi fabricase, poate, o personalitate factice, destinată disimulării originii sale plebeiene. Poate avea şi el puţin talent de imitator!

„Asta ar fi culmea! gândi Dan. Imitatorul tras pe sfoară de un alt imitator!”

Îşi dădu seama că transpiraţia îi curgea pe faţă şi se şterse cu tricoul. Anxietatea îi dădea lovituri de pumn în plex. Se împletici până la toaletă şi vomită cafeaua băută cu câteva minute mai devreme. Tracul.

Cu sau fără? rânjea o voce surdă în străfundul creierului său.

El ştia s-o facă „cu”, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum suna vocea lui Smart „fără”, iar fraza-cheie din memoria calculatorului nu va accepta nicio distorsiune. Va trebui ca aceste două „sesam” să se suprapună perfect, ca două semnături pe o hârtie de calc.

Merse la bucătărie să-şi clătească gura cu apă de la robinet, apoi îşi băgă capul sub jet, pentru a încerca să-şi revină. Vomită din nou puţină bilă. Doamne! Niciodată în cariera sa nu avusese atâta trac.

Oare problema consta în a şti, de fapt, dacă Smart mai avea o vagă idee despre sine, pentru a-şi relua, chiar şi pentru o secundă, adevărata personalitate?

„Şi dacă, adăugă vocea care îi răsuna în cap, în momentul înregistrării, Smart îşi schimbase vocea în ultima clipă? Ei? Dacă, renunţând la citatul din Biblie, se mulţumise să pronunţe primele cuvinte din *Stars and Stripes Forever?”*

Dan închise ochii, atât de dureroase deveniseră spasmele stomacului său. Când începi să gândeşti prea mult, totul devine posibil… şi rămâi pur şi simplu aşezat

în fund, fără a mai face nimic. Ăsta este necazul cu speculaţiile: în cele din urmă te adâncesc într-o paralizie totală.

Îşi şterse gura cu un şerveţel. Trebuia să înceteze să mai gândească, să rămână la ipoteze de lucru cât de cât solide şi nu să le schimbe la fiecare două minute.

Mai întâi, să ia drept bună fraza-cod înregistrată de Dorana şi să nu se mai gândească la alternativa „cu sau fără…

Se lăsă să cadă pe scaun, în timp ce picăturile de sudoare i se prelingeau de pe sprâncene pe planurile băncii Trade Ltd.

De ce încerca să despice firul în patru? Accentul lui Adam Smart poate că era natural, de fapt! Bancherul era măcar conştient că vorbeşte altfel decât concetăţenii săi? Pe de altă parte, chiar în cazul în care această pronunţie stranie ar fi fost afectată, ea ar fi putut deveni, cu trecerea anilor, o a doua natură, un automatism perfect asimilat, aproape un reflex de care respectivul nu mai reuşea să scape.

„Opreşte-te! gemu Dan. Dacă mai continui astfel, o să-ţi pierzi minţile!”

Aşeză planurile la loc în casetă şi merse să se întindă pe patul lui Doc’ Brannigan, la parter.

„De ce să faci o fixaţie din voce? reflectă el culcându-se. Sunt atâtea alte motive pentru ca totul să se ducă de râpă!”

Primul dintre motive era chiar Doc’! Doc’, pe care îl găsise slăbit când îi vorbise la telefon, apoi la hacienda. Doc’, ale cărui abilităţii medicale îi fuseseră probabil supraapreciate. Şi apoi mai era Smart şi blestematul lui de telefon mobil. Smart care, doborât de somnifere, putuse să se încurce în coduri şi să transmită un mesaj greşit fără a-şi da seama.

Sau Smart, pe care Doc’ nu-l putuse trezi la timp pentru transmisia regulamentară…

Sau tot Smart, care era posibil să fi murit în timpul

nopţii, din cauza abuzurilor de medicamente sau a septicemiei, cangrenei galopante. Poţi să ştii?

Totul era posibil.

Chiar şi ipoteza unui Doc' Brannigan cu beregata sfâşiată de Dust.

Dan lovi cu pumnul în salteaua din paie. Brusc, invidia oamenii de acţiune, lipsiţi de imaginaţie şi care plecau la luptă plini de certitudini.

Continuă să delireze în acelaşi fel timp de o oră, apoi neliniştea îl istovi şi căzu într-un somn adânc. Se trezi tresărind de zgomotul făcut de Monk, care se întorsese.

— *Yo!* rânji luptătorul văzându-l în pat. Tu ai nervi de oţel. Tragi la aghioase ca un bebeluş, când în vreo cinci-şase ore vom fi poate la pârnaie!

Dan judecă inutil să-i expună motivele neliniştii sale. Ar fi dorit ca Dorana să fi fost acolo. Dar ea nu avea să vină decât după ce se va sfârşi operaţiunea, o ştia prea bine. În timp ce complicii săi vor jefui banca, ea se va strădui să-şi găsească un alibi, participând la vreun dineu în Hills.

„Să o ştergeţi cu banii fără să mă aşteptaţi nu va servi la nimic, îi anunţase ea ultima dată când se întâlniseră. Aş comunica imediat identitatea şi semnalmentele voastre poliţiei într-un mod anonim. Şi, dacă sunt interogată, voi spune că Dan a abuzat de naivitatea mea şi s-a introdus în casă deghizat în grădinar. Că m-a sedus pentru a mă face să vorbesc şi a pregătit totul fără ştirea mea. Voi juca rolul idioatei limbute, mă voi smiorcăi. N-o să se poată dovedi nimic împotriva mea. De fiecare dată când am venit la manufactură, am avut grijă să-mi şterg amprentele."

Ştiau toţi că era destul de nebună ca să-i denunţe, chiar dacă mărturisirile sale ar fi pus-o într-o situaţie jenantă. Dorana Smart dăduse de fundul sacului şi nu s-ar lăsa înşelată fără a se răzbuna pe loc. Se vor trage în jos unii pe alţii… ea cu ei, dar, în stadiul acela, nu i-ar mai fi păsat.

— Ajută-mă să pregătesc camioneta! zise Monk scoţând autocolante dintr-un dulap. Niciodată n-am fost bun la lipit autocolante în unghi drept!

Munca manuală le făcu bine. Monk schimbă panourile furgonetei şi aşează cam peste tot pe caroserie autocolante publicitare, lăudând meritele firmei Broom and Vacuum Enterprise. Îngrămădiră în spate materialul de curăţat pe care se aşteptau să-l găsească în acest gen de vehicul. Dan nu avea nimic de comentat asupra acestui punct. La Vegas, văzuse adeseori firmele de curăţenie lustruind clădirile de birouri la patru dimineaţa. Făceau în fiecare noapte turul oraşului, şamponând mochetele, golind coşurile de hârtii pentru ca totul să fie lună înainte de ivirea zorilor. Unii aveau atâţia clienţi, încât nu aveau la dispoziţie decât un sfert de oră pentru fiecare societate, aşa că debarcau pe teren cu o veritabilă armată de oameni de serviciu care se agitau frenetic, fără a pierde timpul să schimbe un cuvânt, până ce şeful le dădea ordin de repliere imediată. Asista atunci la fuga oamenilor de serviciu înapoi în vehicule, ca şi cum ar fi fost bărci de salvare. Apoi, furgonetele traversau oraşul pentru a se opri câteva străzi mai încolo şi a paraşuta comandoul înarmat cu aspiratoare la poalele altui turn.

După ce lipiră autocolantele, Monk lustrui furgoneta pentru a nu lăsa nici cea mai mică amprentă. De-acum încolo nu mai trebuia s-o atingă decât cu mănuşi chirurgicale. Salopetele de lucru purtau aceeaşi siglă, iar Monk îl lămuri că toate materialele fuseseră contrafăcute, în atelierele clandestine răspândite în cele patru colţuri ale oraşului, de latini sau asiatici care nu vorbeau niciun cuvânt în engleză.

— Măştile ni le punem în ultimul minut, explică el scoţând la vedere două capete flaşte din cauciuc roz. Dorana pretinde că doar în caz de efracţie se pun în funcţiune camerele, dar e mai bine să fim prudenţi.

— Nu pot să cred că nu există nici măcar un paznic,

murmură Dan.

— O să te convingi singur, rânji luptătorul. Oricum, calculatorul controlează totul. Cel mai mic sertăraş este plasat sub supravegherea acestuia. La cel mai nesemnificativ semn de efracţie, banca se zăvorăşte peste tot. Blindajul se închide peste toate uşile, ferestrele şi nici vorbă să poţi ieşi înainte de sosirea sticleţilor… doar dacă nu eşti un maestru ninja în stare să se dematerializeze, fireşte.

— O să putem intra fără probleme? întrebă Dan.

— *Yo,* broasca din hol este dintre cele mai banale, asigură Monk. Am o cheie falsă care o va deschide.

— Mi se pare mult prea uşor.

— Ba nu! Doar pentru că te afli în interiorul băncii nu înseamnă că şi poţi să şterpeleşti ceva, gagiule! Cum intri pe uşă, te găseşti într-un hol lipsit de orice interes. Acolo nu există nimic. Niciun document, niciun pix. Angajaţii au ordin să pună totul în sertare când îşi termină programul. De-ndată ce directorul se cară, calculatorul zăvorăşte totul. Paraii şi actele sunt la adăpost, consolele terminalelor sunt încuiate. Când intri în bancă, este ca şi cum ai ataca un submarin care se scufundă: poţi să te dai peste cap, dar când e zăvorât e zăvorât de-a binelea.

— Şi procedura de deschidere care este?

— Dimineaţa, fiecare şef de serviciu merge să se izoleze în sas. Acolo, face ca şi amicul nostru Smart: îşi aşează mâna pe geamul cititorului şi pronunţă o frază secretă. Aşa se deblochează sertarele-casă, calculatoarele, liniile telefonice… şi aşa mai departe. Fiecare este răspunzător de un sector. Bineînţeles, sunt sectoare mici, fără importanţă pentru noi. Chestii de conţopişti. Singurele chestii importante sunt seifurile particularilor, acelea unde se depun lichidităţile tranzacţiilor zilnice şi camera blindată unde se stochează depozitele mari: plata firmelor sau devizele în tranzit. Ăsta este domeniul lui Smart. Urmarea o ştii. În

seara asta n-o să fie nici picior de om, dar, atâta timp cât nu vei fi trecut de sas, nu vom putea fura nici măcar o gumă sau un creion.

— E ţicneală curată, oftă Dan.

— Este ştiinţă, rânji Monk. Cu acest arsenal, Trade şi-a făcut o reputaţie dată naibii şi îşi închiriază seifurile pe bani grei. Mulţi sunt interesaţi de un seif privat. Toţi cei care vor să-şi dosească paraii nedeclaraţi, de exemplu, sau aurul intrat fraudulos… chestii ilegale pe care este periculos să le ţii în casă. Chiar droguri! Este mult mai sigur decât o căsuţă automată pe care orice puştan o poate forţa.

După ce-şi termină expunerea, Monk deschise cutia cu chili pe care o încălzi în bain-marie. Mirosul de mâncare îi dădu convulsii la stomac lui Dan, care preferă să se retragă în camera lui Doc' Brannigan. Se întinse pe patul puţin cam umed. Căldura dintre pereţii fabricii îi făcea urechile să ţiuie. Era departe de a împărtăşi optimismul luptătorului, dar un fel de resemnare punea stăpânire pe el, ceva analog unei anestezii halucinante, rezultate dintr-un exces de angoasă care cuprinde soldatul care a aşteptat prea multă vreme ordinul de atac pe fundul tranşeei. Avea brusc chef să se termine totul, orice s-ar întâmpla. S-ar fi dus chiar în clipa aceea la bancă.

Cu ochii închişi, ascultă zgomotele deglutiţiei şi râgâiturilor lui Baby Monk, atât de sonore, încât răzbăteau prin perete.

Ar fi dorit să mai poată atinge un trup de femeie pentru ultima oară. Acela al Doranei. Simţea o teribilă frustrare, singurătatea îl strivea şi se gândea cu amărăciune că îşi petrecea poate ultimele clipe în compania unui semi-cretin care se ghiftuia ca un porc, dând pe gât bere după bere. Cum putea să mănânce într-un asemenea moment? Îl lobotomizaseră?

Pentru a-şi ocupa timpul cu ceva, se hotărî să exerseze imitaţiile şi încercă chiar să-şi imagineze cum

putea suna vocea lui Adam Smart când nu era deformată de acel ridicol accent franţuzesc, care falsifica pronunţia anumitor cuvinte. Se întrebă dacă acea afectare nu avea menirea de a disimula un anume defect de vorbire. Hotărî că nu. Repetă fraza magică, procedă la multiple rectificări, îşi mărturisi că, în definitiv, nu era vorba decât de conjuncturi întâmplătoare.

Cu sau fără? continua să-i repete micul demon din cap.

În sfârşit, Baby Monk împinse uşa şi îi dădu hainele pentru deghizarea în om de serviciu.

— Înţoleşte-te, zise el. Mergem, e timpul.

Dan realiză că era aproape miezul nopţii. Fusese atât de absorbit de munca lui, încât pierduse noţiunea timpului. Când se ridică, capul i se învârtea, dar apropierea acţiunii îi amorţea frica. Se îmbrăcă în grabă, verifică buzunarele care conţineau două perechi de mănuşi din nailon chirurgical, bucăţica de hârtie pe care copiase fraza-cheie şi masca de cauciuc care să-i ascundă trăsăturile.

Postul îi înmuiase picioarele, dar totdeauna auzise că, în caz de rănire la stomac, era mai bine să ai stomacul gol.

(Rană la stomac?)

„Ei haide, gândi el. Ştii foarte bine că, dacă apelul de control nu a fost făcut în această dimineaţă la ora şapte, banca va fi plină de sticleţi ascunşi. Vă vor aştepta ghemuiţi sub tejghele. Vă vor lăsa să intraţi şi apoi…”

La naiba! Nici el, nici Monk nu vor fi înarmaţi, dar va fi suficient să împiedice poliţia să deschidă focul? În acest gen de cazuri, sticleţii tind să-şi piardă capul şi să tragă şi la o încruntare din sprâncene.

Monk deschise uşa din spate şi ieşiră în curticica împrejmuită cu uluci, unde se afla camioneta ascunsă.

— Pune-ţi mănuşile, ordonă luptătorul. Nu trebuie să existe nicio amprentă pe caroserie. N-ai uitat mâna?

Dan tresări, realizând că aproape îşi ştersese din minte existenţa genţii frigorifice.

— Trebuie scoasă şi curăţată, observă Monk. N-o să ne plimbăm pe-acolo cu o geantă.

Cum Dan nu se hotăra să se mişte, îl respinse scurt.

— O s-o fac eu, mormăi el. Nu e momentul de leşinuri de fete mari. Drace! Va trebui totuşi să te obişnuieşti cu ideea de a o manevra, pentru că eu nu pot s-o fac în locul tău.

Revenit în atelier, deschise geanta, desfăcu pachetul cu mâna şi o şterse cu un şervet. Lucra fără ezitare, ca un bucătar care pregătea un pui. Când termină, acoperi ciotul cu o pungă de plastic şi îl fixă de încheietură cu un elastic.

— În felul ăsta n-o să rămână pe scaner, comentă el.

Dan se sili să studieze mâna. Era palidă şi ţeapănă de frig, dar nu prezenta niciun semn de deteriorare. Fu surprins, el care se pregătise pentru un spectacol dintre cele mai înfricoşătoare. Monk o înveli într-un al doilea şervet, foarte uscat, şi aşeză pachetul pe fundul unui rucsac din pânză pe care o întinse imitatorului.

— Acum nu te mai desparţi de ea, ordonă el. Şi n-o trânti pe jos când va trebui s-o pui pe geamul scanerului.

Dan se mulţumi să clatine din cap şi încercă să rămână impasibil când rucsacul se lovi de şoldul său. Îşi dădu brusc seama de efectul pe care un asemenea amănunt l-ar avea asupra unui juriu popular, dacă ajungeau toţi în boxa acuzaţilor. Dumnezeule! Niciodată nu li se va ierta o asemenea oroare. Mâna tăiată le-ar aduce treizeci de ani de pârnaie şi niciun avocat n-ar reuşi să-i facă să uite aspectul criminal cu sânge rece al unei asemenea premeditări. Ar vedea în ei nişte monştri. Dezechilibraţi mintal.

— *Yo!* rânji Monk. Nu mai fă mutra asta, doar n-o să iasă singură din rucsac!

În timp ce Dan deschise grilajul curţii, Monk se

instală la volan. Era întuneric şi străduţele care separau antrepozitele erau goale. Dan închise poarta şi se urcă în camionetă.

— Am pornit, şopti luptătorul după ce se uită la ceas. Ajungem în cincisprezece minute.

— Şi adevărata echipă de curăţenie? întrebă Dan.

— În mod normal vor fi plecaţi de trei minute. Ne vom aşeza pe locul lor cald încă. Nu va trebui să ne lungim. Astfel, dacă o patrulă de sticleţi trece pe acolo, vor gândi că este doar o întârziere.

— Şi dacă văd caşcavalul?

— Idiotule! Caşcavalul îl vom îngrămădi în saci pentru gunoi, aşa că vom avea tot interesul să ne mişcăm repede.

Dan încercă să-şi închipuie volumul a două milioane de dolari în bancnote. Paraii erau în teancuri mari sau repartizaţi în plicuri marcate cu numele muncitorilor? Dorana parcă spusese că era vorba despre plata unui mare număr de muncitori agricoli din California de Sud, nu-i aşa?

Se scutură. În fond, ce mai conta?

Monk conducea prudent. Dan tremura la gândul de a se intersecta cu o altă camionetă a Broom & Vacuum Enterprise. Nu s-ar fi mirat şoferul? Nu, era o prostie. Firma folosea probabil un număr mare de vehicule, iar personalul se schimba deseori şi era imposibil să se cunoască toţi între ei.

Apoi înţelese că se obliga singur să gândească la altceva, pentru a uita de contactul cu rucsacul lipit de şoldul lui.

— Ajungem, şopti Monk. Parcăm, scoatem materialul şi deschid uşa. Apoi vine rândul tău. Traversezi holul mare şi mergi în celălalt capăt. În uşa verde capitonată din piele au ascuns cabina de identificare. O singură persoană poate intra acolo. Tu eşti artistul, gagiule, încearcă să fii la înălţime!

17

Parcară dând în marşarier în faţa Trade Ltd., pe un spaţiu rezervat „service-ului”. Monk opri motorul. Strada era goală de la un capăt la celălalt. Luptătorul îşi puse masca de cauciuc şi şapca. Era o mască „neutră”, nici caricaturală, nici grotescă, o figură oarecare din latex roz, inexpresivă şi care, de departe, putea să treacă drept un chip adevărat. Monk băgă mâna prin deschizătura salopetei sale şi scoase o cheie cu dublu filet, deschizând uşa holului. Broasca cedă fără dificultate, iar batantul de sticlă şi oţel pivotă la manevra golanului. Dan se hotărî, în cele din urmă, să coboare din vehicul. Masca îi irita deja pielea obrazului şi a frunţii. Cu geanta din pânză lovindu-i şoldul, pătrunse în holul mare, tresărind când Monk aprinse neoanele. I se păru imprudent şi, totuşi, asta era procedura de respectat, dacă voiau să treacă neobservaţi. Nicio echipă de curăţenie nu mătura birourile la lumina unei lanterne!

Dan rămase nemişcat. Dalele din marmură neagră, proaspăt lustruite, străluceau în lumină. Totul era în ordine: nicio hârtie, niciun creion nu era la vedere. De fapt, locurile păreau în mod straniu pure şi degeaba ai fi căutat o urmă de om primprejur. Dan făcu câţiva paşi cu iluzia de a fi în vizită. În timp ce avansa, nu se putea împiedica să nu scruteze interminabila tejghea de acaju care se întindea de-a lungul holului. Cu inima bătându-i puternic, îşi imagină o duzină de sticleţi ghemuiţi în spatele acelei metereze, reţinându-şi răsuflarea, cu arma în mână. *Erau acolo...* Era sigur de asta, aşteptau ca hoţii să ajungă în mijlocul sălii pentru a declanşa închiderea automată a uşilor şi să ţâşnească din ascunzătoare ca nişte diavoli, cu arma ridicată şi trăgaciul tras.

Dan transpira sub mască şi sudoarea îi provoca

mâncărimi insuportabile sub carapacea din latex. Ar fi dat orice pentru a se putea scărpina. Mergea cu impresia că face echilibristică. Birourile acelea atât de curate îl înspăimântau. Monk nu minţise: pe undeva, banca semăna cu un submersibil pe punctul de a se scufunda. Se simţea că degeaba ai fi încercat uşile, sertarele, dacă ai fi comis greşeala să te străduieşti să le deschizi. Era o lume deschisă şi închisă în acelaşi timp. Puteai să pipăi carapacea submarinului, dar maşinile strategice ascunse în inima fuzelajului din titan ar rămâne de neatins.

Monk era nerăbdător. Arătă cu mâna spre uşa din piele capitonată care se vedea în capătul holului. Dan înţelese că nu mai putea amâna momentul de a intra în scenă. Acolo se va juca totul, în această cabină strâmtă, unde lui Superman însuşi i-ar fi venit greu să-şi schimbe costumul. Se hotărî să termine odată, apucă clanţa din alamă şi trase batantul. Se aprinse o plafonieră, luminând o nişă din metal neplăcută la vedere. Un grilaj din oţel cu găuri minuscule se deschidea la nivelul feţei. Dan deduse că acolo se afla microfonul ultrasensibil însărcinat să înregistreze fraza magică aflată în memoria calculatorului.

Chiar dedesubt fusese dispusă o măsuţă îngustă din sticlă transparentă, asemănătoare unui geam de xerox. Conturul unei mâini drepte apărea schiţat, evocând siluetele făcute cu creta pe care sticleţii de la Brigada Omucideri le desenau odinioară în jurul cadavrelor. Dan se sufoca sub mască. Vru să se întoarcă pentru a mai arunca o privire spre Monk, rămas în hol, dar batantul capitonat se închidea deja. Aflat în picioare în cabină, cu umerii atingând pereţii, avea impresia detestabilă de a fi captiv într-un coşciug din fier. Dan întoarse gâtul pentru a localiza fanta care se întindea de-a lungul uşii. La cea mai mică manevră falsă, o placă de blindaj ar ţâşni din grosimea peretelui acţionată de un arc puternic, închizând cabina de identificare în mod ermetic. Dacă s-

ar întâmpla acest lucru, n-ar mai fi nimic de aşteptat. Odată capacul de sicriu aşezat, era inutil să-şi mai învineţească pumnii pe panoul blindat, doar sticleţii îl mai puteau scoate.

Dan încercă să-şi regleze respiraţia şi să-şi domine sentimentul de claustrofobie care se strecura în sufletul său. Pentru moment, maşina părea inertă. Fără îndoială, se va însufleţi doar la aşezarea mâinii pe scaner.

Cu un subit fior de panică, îşi dădu seama că nu mai ştia cu ce trebuia să înceapă. Să pună mâna pe geam… sau să pronunţe fraza magică? Totul se înceţoşa în mintea lui, în timp ce îngrozitorul refren îi umplea urechile: *Cu sau fără accent? Cu sau fără…*

Tracul îi strânse stomacul şi, timp de o palpitaţie a inimii, se întrebă dacă pur şi simplu nu avea să vomite pe geamul scanerului, provocând declanşarea semnalului de alarmă. Trebuia să se calmeze înainte de a-şi pierde minţile. Închizând ochii, numără până la cincizeci, oxigenându-şi creierul, apoi deschise geanta, luă şervetul şi-l despături. La fiecare mişcare, izbea cu coatele şi umerii pereţii cămăruţei. Strângând din dinţi, cu respiraţia blocată, puse în sfârşit degetele pe mâna tăiată a lui Adam Smart. Un gând neobişnuit îi trecu prin minte: la pipăit, nu era foarte diferită de un pui în celofan cumpărat de la supermarket. Rece şi puţin flasc. Cu respiraţia tăiată, luă rămăşiţa de încheietură şi o aşeză pe geamul scanerului, cu palma şi degetele în interiorul „siluetei” înscrise pe geam. O celulă fotoelectrică oarecare înregistră schimbarea de context şi o lumină vie ţâşni din străfundurile maşinii, în timp ce un fascicul citea linia vieţii lui Adam Smart. Dan se aştepta la orice. Vocea electronică a unei chiromante robotizate auzindu-se din difuzoare de-abia dacă l-ar fi surprins.

— Identificare pozitivă a palmei, anunţă timbrul sintetic al calculatorului. După semnal, aveţi la dispoziţie zece secunde pentru a începe procedura de

identificare vocală. Apropiaţi-vă gura de microfon. Orice eroare din partea dumneavoastră va antrena declanşarea sistemelor de securitate. În cazul în care veţi fi blocat în cabină, aşteptaţi calm sosirea serviciului de supraveghere, această cabină fiind în mod normal ventilată şi neriscând în niciun fel asfixierea.

Dan crezu că genunchii aveau să i se îndoaie sub greutatea trupului. Îşi contractă muşchii dorsali şi îşi apropie gura de grilajul microfonului.

Cu sau fără accent?

Răsună un bip. Acum avea la dispoziţie zece secunde pentru a lua o hotărâre. Cu sau fără…

În stadiul de năuceală totală în care se afla, nu mai avea destulă prezenţă de spirit pentru a risca o reconstituire hazardată, astfel încât hotărî să se bazeze pe un automatism pur. Tirada biblică îi ieşi de pe buze cu vocea lui Adam Smart… vocea aceea distorsionată de insuportabilul manierism al acelui accent franţuzesc învăţat la filmele subtitrate şi din călătoriile în Louisiana.

„Acum s-a terminat, gândi Dan. Într-un sfert de secundă placa de blindaj va ţâşni în spatele meu…”

Făcu gestul de a o lua la fugă, lăsă să-i cadă pe jos mâna tăiată.

— Identificare vocală confirmată, făcu difuzorul. Bună ziua, domnule Smart. Ce mai faceţi? Uşa camerei blindate va fi deschisă într-un minut; vă reamintesc că se va închide automat imediat ce veţi pune mâna pe lectorul automat instalat în seif. O zi bună. Sunt 30°C în exterior. Deviza zilei este: „Many bands make light work”.

Dan deschise uşa capitonată cu o lovitură de pumn, se aplecă pentru a lua de jos mâna tăiată, pe care o aruncă în rucsac, şi făcu un salt în hol.

— A mers? şopti Monk.

— Da, îngăimă imitatorul.

Era bezmetic şi Monk trebui să-l apuce de braţ

pentru a-l întoarce către direcţia bună. Camera blindată se găsea de cealaltă parte a ghişeelor. De fapt, uşa blindată acoperită de muluri de acaju era cu totul imperceptibilă pentru cineva care nu era avertizat, şi un hoţ ar fi căutat zadarnic s-o descopere. Directorul Trade Ltd. instalase, în acest scop, un al doilea seif „fals” – foarte vizibil – , în care păstra câţiva saci cu mărunţiş şi alte bancnote – capcane care răspândeau împroşcături de cerneală invizibilă imediat ce erau atinse.

Dan şi Monk trecură de cealaltă parte a tejghelei, scrutând lambriurile peretelui. În sfârşit, o bucată din decoraţie se răsuci în loc, dând la iveală o încăpere cubică din oţel, cu pereţii acoperiţi de rafturi metalice. Neoanele de sub grilaj aruncau o lumină orbitoare asupra acestui peisaj de crom. Monk apucă un cărucior mic şi se apropie de deschidere. Dan, care, Dumnezeu ştie de ce! se aşteptase să descopere teancuri de bancnote îngrijit stivuite, fu decepţionat să constate că banii se găseau deja în interiorul sacilor de transport din ţesătură gri purtând ecusonul băncii. Îngenunche pentru a încerca să deschidă unul dintre ei, dar un fel de lacăt cu cifru închidea pachetul. Hotărî că nu era foarte important, va fi suficient un cuţit ascuţit pentru a despica ţesătura, să crape acele pântece gri pentru a le face să scuipe mălaiul!

— Mişcă-te! şuieră Monk împingând căruciorul.

Dan aruncă primul sac în căruciorul destinat transportării corespondenţei. Urmă un altul, apoi încă unul…

Dumnezeule! Erau doisprezece, grei precum sacii cu făină. Când îi luai în mâini, auzeai foşnetul bancnotelor sub pânză!

Trebuiră să facă mai multe drumuri până la camionetă. Monk, înainte de a ieşi, ascundea febril sacii în alţii din plastic de 150 de litri, destinaţi gunoaielor menajere.

Dan gâfâia, aflat în pragul sincopei. Când scoase

ultimul sac din camera blindată, lipi mâna lui Adam Smart de scanerul instalat în interiorul cazematei, pe partea stângă a pervazului din oţel. De-ndată, uşa începu mişcarea de închidere şi se grăbi să sară prin întredeschidere pentru a nu rămâne captiv în mijlocul rafturilor goale. Zece secunde mai târziu, panoul secret îşi reluă locul.

Încărcară ultimii saci în furgonetă, apoi Monk închise cu grijă uşa holului. Toată operaţiunea durase mai puţin de trei minute. Dan se cocoţă în vehicul, cu mintea total înceţoşată: era incapabil de a se convinge că totul se încheiase cu bine şi că nimeni nu trăsese în ei.

„Dar se va întâmpla, nu înceta să-şi repete. *Acum…* aşteptau doar să ieşim pentru a ne prinde în flagrant delict.”

Dar nimic nu se întâmpla. Monk porni motorul şi părăsi parcarea. Câteva minute mai târziu se îndreptau spre La Brea, fără ca vreo maşină de patrulă să fi încercat să le blocheze drumul.

„Doamne! gândi atunci Dan. Am reuşit. Am reuşit *cu adevărat!”*

18

Subit, pe când se apropiau de atelier, contactul cu mâna lui Smart, prin pânza rucsacului, îi deveni insuportabil lui Dan.

— Opreşte-te! spuse el cramponându-se de volan. Trebuie să mă descotorosesc de asta… imediat.

— Ai luat-o razna! mormăi Monk. La dracu’! Suntem aşezaţi pe două milioane de dolari şi vrei să pierd timpul hălăduind?

— Nu mai pot să rezist, bâigui imitatorul. Dacă mai simt chestia asta încă un minut, înnebunesc!

— În regulă, mormăi Monk călcând frâna. Coboară şi

azvârle-o într-un canal. Şobolanii îşi vor face ei treaba în continuare. Oricum n-o vom îngropa în grădină.

Dan deschise uşa. Aerul nopţii i se păru aproape îngheţat, atât de mult şiroia de sudoare. Verifică din priviri să nu vină vreo maşină, apoi, ghemuindu-se, strecură mâna tăiată în gaura unui canal. Ciuli urechea pentru a percepe „fleoşcul” restului anatomic scufundându-se în valul de murdării, apoi îşi curăţă degetele în jgheab. Ştia că era o prostie, dar acest ritual îl eliberase de o mare greutate, ca şi cum ar fi fost mai puţin vinovat decât un minut mai înainte. Canalele din Los Angeles cărau atâta mizerie, încât mâna bancherului o să fie acul în carul cu fân. Şi apoi, Monk avea dreptate. Erau şobolanii… atâţia şi atâţia şobolani.

— Nu trebuie să uităm de Doc’, spuse el privind camioneta. Trebuie să-l anunţăm imediat pentru a avea timp s-o şteargă.

— Imediat, se enervă Monk. Îl suni de la o cabină. Ai să ieşi după ce punem banii în siguranţă.

Dan nu protestă. Bănuia că luptătorului i se fâlfâia de bătrânul Brannigan. Tot ce conta pentru el în prezent era să deschidă sacii, să împartă banii şi să se despartă înainte de a se da alerta.

— Şi Dorana? întrebă Dan.

— O vei suna când îi vei telefona şi lui Doc’, propuse luptătorul.

Dan rânji.

— Nici vorbă să te las singur-singurel cu mălaiul, zise el. De acum vom face totul împreună, de mână.

Monk înălţă din umeri.

— Idiotule, suspină el. Încă n-ai înţeles că sunt în regulă? Dacă voiam s-o şterg cu mălaiul, puteam să-ţi dau una în cap la ieşirea din bancă. N-ai fi avut timp nici să vezi lovitura! Eu sunt loial… ca un samurai. Când mi-am dat cuvântul, merg până la capăt. De aceea m-a ales Dorana. Pentru că ştia că mă voi conforma legilor lui Bushido. Nu sunt un amărât de găinar.

— Perfect, făcu Dan cu un ton împăciuitor. Scuză-mă. M-a cam luat gura pe dinainte.

— *Yo,* căscă Monk. Dar ţin să-ţi precizez că sunt în mod cert cel mai onest din bandă. Ştiu că mă luaţi toţi drept un cretin, dar Dorana nu are încredere decât în mine. Ea ştie că am simţul onoarei, mi-a spus-o. Tu şi Doc' aveţi o mentalitate de hoţi. Ea m-a însărcinat să nu vă scap din ochi.

Încă o dată, Dan admiră abilitatea cu care tânăra femeie ştiuse să câştige de partea ei pe fiecare bărbat din echipă. Ea nu se înşelase probabil acordându-i încredere lui Baby Monk şi îl învestise cu rolul câinelui de pază; debilul, îmbătat de această onoare, s-ar fi lăsat mai degrabă ucis decât să nu-şi îndeplinească misiunea.

— O.K., repetă Dan împăciuitor. Tu vei păzi comoara şi eu voi merge să telefonez.

Îi era puţin ruşine de a se fi arătat într-o lumină aşa de proastă şi de a-l fi bănuit pe Baby Monk de intenţii atât de parşive. Era în acelaşi timp umilit să descopere că Dorana nu avea încredere în el. Pe el nu-l pusese în gardă împotriva luptătorului, dar îi ceruse acestuia să-l aibă sub ochi pe imitatorul de serviciu. „Oare chiar am aşa o faţă de escroc?" se întrebă el.

Ajunseseră la fosta fabrică de ţigări. Monk, fără a lăsa volanul, arătă poarta cu bărbia.

— Du-te să deschizi, ordonă el. Cât timp vei vorbi la telefon, eu voi desface autocolantele. Nu te lungi. Este o cabină în capătul străzii.

Dan se lăsă să alunece la pământ şi-şi şterse degetele de salopetă. I se părea că răceala mâinii moarte se simţea la capătul terminaţiilor sale nervoase. Era neplăcut. I-ar fi plăcut să se săpunească cu apă caldă cel puţin o oră. Monk băgă camioneta în curte, scoase cheia din contact şi o atârnă de gât, pe şnurul din piele care îi ţinea loc de colier. Îi întinse lui Dan un pumn de bani.

— Încearcă să te descurci cu ăştia, eu curăţ

furgoneta şi scot sacii.

Dan luă banii şi întoarse spatele. Grăbi pasul, deoarece nu-i plăcea să se plimbe prin labirintul hangarelor, propice la toate felurile de trafic şi de încăierări între bandele rivale.

Până în prezent, golanii, impresionaţi de personalitatea lui Baby Monk, nu le căutaseră nod în papură ocupanţilor manufacturii, dar există un început pentru orice.

Dan intră în cabina aşezată în faţa unei băcănii chinezeşti, deschisă în timpul nopţii. Se întrebă dacă era prudent să telefoneze dintr-un loc atât de apropiat de ascunzătoare, apoi îşi dădu seama că în trei ore vor fi răspândiţi în cele patru colţuri ale ţării pentru a nu se mai revedea niciodată.

Formă numărul Doranei, imită accentul emigranţilor mexicani în SUA şi lăsă un mesaj pentru o oarecare Linda Sol. Era fraza codată pentru a transmite că lovitura reuşise. Dacă altcineva în locul Doranei auzea mesajul, va crede că era o greşeală.

După acest apel formă numărul de la hacienda, sperând că Doc' nu va întârzia să ridice receptorul. Numără ţârâiturile, în timp ce tot felul de imagini de groază îi treceau prin faţa ochilor: Seth Brannigan întins în ţărână, cu beregata sfâşiată de câine…

În sfârşit, răspunse.

— Doc'? întrebă el. Eu sunt. Totul e O.K. Poţi să pleci. Mă auzi?

— Da…, îngăimă bătrânul la capătul firului.

— Ei? se nelinişti Dan. Ţi-e bine? Câinele nu te-a supărat prea tare?

— Este afară, gâfâi bătrânul. Dă târcoale casei de când aţi plecat… Dacă ies, o să sară pe mine.

Părea la capătul puterilor şi vocea sa abia de se auzea. – Dan se grăbi să mai pună monede în aparat.

— Hei! strigă el. Nu intra în panică. Deschide uşa principală şi ascunde-te în spatele ei. Sunt sigur că va

alerga direct în camera stăpânului. Imediat ce intră, strecoară-te afară şi încuie uşa. Obloanele sunt tot blocate?

— Da…, îngăimă Doc'. O să încerc să fac aşa…, dar sunt obosit.

— La dracu'! mormăi Dan. Revino-ţi şi şterge-o cât mai repede. Acum eşti bogat! O să începem împărţeala în câteva minute.

Îşi repetă sfaturile, în timp ce automatul îi devora ultimele monede. Când se întrerupse legătura, puse receptorul în furcă cu o presimţire rea. Doc' i se păruse din cale-afară de dărâmat, uzat de tensiunea nervoasă. Va avea puterea să scape de câine şi să coboare pe jos până în sat? Era un bătrân care îşi supraapreciase forţele. Dan se întrebă dacă va avea prezenţa de spirit de a lua automobilul bancherului pentru a ajunge la Tijuana. La volanul Cadillacului, Doc' va putea ajunge la frontieră în mai puţin de o oră. Din Tijuana până în L.A., erau vreo două sute de kilometri. În plină noapte, de-a lungul coastei, putea fi aici în trei ore, ceea ce i-ar lăsa timp să-şi ia partea şi să treacă frontiera în Nevada, înainte de a se da alarma.

„Să ia Cadillacul! gândi Dan revenind la manufactură. Smart va rezista până la sosirea ajutoarelor."

Apoi, preocupările sale îşi schimbară direcţia în mod brutal şi se gândi cu o reală teroare că Monk profitase de absenţa sa pentru a dispărea cu furgoneta. Doamne! ar fi fost aşa de uşor! Era suficient ca Dorana să-i fi ordonat să meargă s-o ia de la vreun motel, la ieşirea din oraş. Chiar în acest moment poate călătoreau amândoi spre frontieră, cu bănetul în spatele furgonetei!

Angoasa îi tăie respiraţia. Vru să alerge, dar picioarele nu-l ascultară. Labirintul traveelor părea deodată foarte încurcat. Fusese idiot! În genul acesta de afaceri nu eşti niciodată destul de neîncrezător. Când ajunse la hangar, inima îi era gata să explodeze; totuşi,

după ce împinse batantul, zări camioneta în mijlocul curţii, cu caroseria de pe care se îndepărtaseră autocolantele de la Broom Vacuum Enterprise.

La dracu'! uite cum devenea paranoic. Trecu de grilaj şi puse la loc zăvorul. La ce oră va sosi Dorana? Imediat ce va scăpa de la blestematul de dineu. Ocoli furgoneta ale cărei uşi din spate erau deschise. Sacii nu erau acolo.

Nervos, se strecură în clădire. Monk îngrămădise prada pe masa mare de lucru. Înarmat cu o foarfecă, se căznea să deschidă lacătul unui sac gri.

— Pe toţi dracii! mormăi el. Dar ştiu că e solid! Ajută-mă!

Dan se apropie. Cei doisprezece saci erau acolo, în vrac, suluri gâtuite la capăt cu un fel de cablu antifurt, închis cu un lacăt scurt. Imitatorul clipi din pleoape, brusc neliniştit. Chiar aspectul baloturilor îl neliniştea. Acum că putea examina sacii la lumină, textura lor stranie făcea să răsune în el un semnal de alarmă. Atinsese deja această materie granuloasă, sintetică… în urmă cu mulţi ani. Unde? În armată? Da, la Biloxi probabil, pe câmpul de instrucţie a recruţilor.

Îl cuprinse teama: şi dacă era kevlar? Ca toţi geniştii, văzuse materialul şi îl şi purtase în timpul serviciului militar. Îi cunoştea proprietăţile remarcabile.

Superkevlar. Materialul care servea la fabricarea vestelor antiglonţ, a căştilor soldaţilor.

Dacă era ceva asemănător, puteau să-şi ia adio de la parai…

— Ce tot faci? îi spuse luptătorului cu o voce pierită. Despică-l cu un cuţit.

— Idiotule! mugi Monk cu faţa deformată de furie. Nu crezi că aşa am început? Încearcă tu dacă te crezi aşa şmecher!

Se îndepărtă şi îi puse în palmă lui Dan un pumnal cu lamă zimţată. Deşi nu avea nicio iluzie cu privire la eficacitatea încercării, imitatorul înfipse cuţitul-

fierăstrău în pântecul sacului din faţa lui. Vârful lamei alunecă pe stofă fără a face nici cea mai mică gaură. Kevlar… Ghicise bine, spre nefericirea tuturor. Un fel de zale de o fineţe şi o lejeritate înşelătoare!

— Ai priceput? se răsti Monk. La dracu'! Este unul dintre materialele pe care le folosesc sticleţii şi marinarii! I-am expediat vreo cincisprezece lovituri în pântece fără a-i face nicio gaură! Ştiai asta, nu?

— Nu te enerva, pledă el. Dorana o să vină, şi ea are în mod cert combinaţia lacătelor. Este probabil doar una singură, altfel ar fi prea complicat.

Vorbea fără să ştie, deoarece sacii erau numerotaţi, ceea ce putea implica o listă de combinaţii individuale.

„Iată…, gândi el cu un surâs amar. Iată de ce draga de Dorana nu se temea *cu adevărat* că vom spăla putina cu mălaiul. Ştia foarte bine că, fără ajutorul ei, nu avem nicio şansă să punem laba pe bancnote."

Luptătorul pusese mâna pe nişte foarfeci enorme şi apăsa cu toată forţa pe braţele uneltei pentru a încerca să taie lacătul. Venele violete se desenau pe fruntea sa, pe gât, fără ca maxilarele foarfecei să poată muşca din oţelul lacătului. Trebui să renunţe, la capătul puterilor, curgându-i saliva de epuizare. O lucire de exasperare şi de nebunie îi scânteia în ochi.

— Lasă, pledă Dan, ţi se face rău. Va veni Dorana. O să deschidă astea cât ai zice peşte.

Monk aruncă foarfecele în celălalt capăt al atelierului, de unde ricoşă în zid, smulgând o bucată mare de ipsos. Cei doi bărbaţi rămaseră ţepeni de o parte şi de alta a mesei cu braţele de-a lungul corpului, fixând sacii.

„Nu este posibil, îşi repeta Dan. O simplă ţesătură nu poate fi atât de rezistentă."

Dar era de rea-credinţă, o ştia. Armata proiecta bărci pneumatice din superkevlar. O rafală de puşcă-mitralieră nu putea să le găurească. Acest material oprea proiectilele de mare viteză, de ce n-ar fi ţinut în

şah vârful unui simplu cuţit?

În sfârşit, nemairezistând, îşi puse degetele pe unul dintre saci doar pentru plăcerea de a asculta foşnetul bancnotelor.

Haide! era nevoie doar de puţină răbdare. În câteva minute, Dorana va fi acolo. Ea le va da codul şi lacătele vor cădea, unul după altul. De-abia se înnoptase şi vor dispune de o marjă de siguranţă suficientă pentru a părăsi Los Angelesul înainte de a se de alarma.

— Şi dacă nici ea nu ştie codul? făcu Monk cu voce răguşită.

Dan se înfioră.

— Îl ştie *precis,* spuse el. Altfel nu s-ar fi aruncat în această operaţiune.

Şi el voia să creadă asta cu toate forţele sale, dar era departe de a fi sigur. Se aşezară pe bătrânele scaune şchioape, din lemn, şi ciuliră urechea în speranţa de a repera zgomotul unei maşini. Era foarte cald în atelierul prost aerisit şi mirosul de tutun începea să-i tortureze lui Dan stomacul.

Imitatorul nu îndrăznea să-şi privească ceasul. Îi era groaznic de greu să-şi ia ochii de la sacii gri, îngrămădiţi pe masă. Când te gândeşti că totul se află acolo… Două milioane de dolari. Refuza să intre în panică. Nu voia să creadă că Dorana ar fi putut comite o asemenea neglijenţă, dar îndoiala începea să i se strecoare în suflet. Smart o pusese la curent cu inovaţia decisă de bancă? Ştia oare de existenţa sacilor care nu se pot rupe? Nu-şi închipuise oare că bancnotele sunt stivuite pe etajerele seifului, cum crezuse el însuşi?

Gândurile îi alergau în mare viteză, dar încerca să nu-şi trădeze temerile. Îi era frică de reacţiile lui Monk, al cărui chip se urâţea din minut în minut sub efectul unei mânii reţinute.

În sfârşit, la capătul unei jumătăţi de oră de aşteptare, zgomotul unui motor mergând la ralanti umplu străduţa care despărţea antrepozitele. Cei doi

bărbaţi săriră în picioare în acelaşi timp şi se îmbrânciră să iasă în curte. Era Dorana. Stătea în întredeschiderea porţii, îmbrăcată într-o rochie scurtă, neagră, care îi descoperea umerii şi pulpele. Un fel de veşmânt de doliu, de un erotism rafinat, împodobit cu câteva bijuterii din metal, într-un stil puţin barbar. Era frumoasă şi mirosea bine. Avea aerul de a se ivi dintr-o altă lume şi ei se simţiră subit jegoşi, cu capetele tunse şi mâinile cu unghiile ciobite. Înaintă câţiva paşi pe pământul denivelat, răsucindu-şi uşor gleznele pe tocurile ei înalte. Sub lumina lunii, pielea sa căpăta o strălucire lăptoasă, cam ireală. Ţinea în mână o poşetă mică, tot neagră, confecţionată dintr-un fel de piele întoarsă, care valora probabil o avere.

— Ei bine? zise ea făcând ochii mari.

Avea o privire avidă şi ochii în ceaţă. Dan se întrebă dacă nu băuse prea mult la cocteil, pentru a uita de teamă.

— Avem o problemă, anunţă el sumbru.

— Nu aveţi banii? sughiţă Dorana cu o tresărire din tot corpul.

— Ba da, făcu Dan, altceva. Vino înăuntru.

În timp ce ea mergea înaintea lui, fu şocat să constate în ce măsură era făcută pentru această toaletă extravagantă. Veşmintele o făceau sublimă, iar la contactul cu ele se transforma, devenea altă persoană, pe care abia îndrăzneşti s-o atingi. Dan realiză că îi era ruşine să se apropie de ea, să îi dea în nas mirosul său de sudoare. Dumnezeule! Era de nerecunoscut.

Dorana pătrunse în atelier. Tocurile sale zăngăneau pe podea. În faţa grămezii de saci, avu un strigăt de încântare şi-şi duse mâinile la faţă.

— Este formidabil! rosti ea dintr-o răsuflare.

— Aşteaptă, interveni Dan. Nu te ambala. Mai este o mică problemă. Nu reuşim să deschidem sacii. Sunt făcuţi dintr-o ţesătură care nu se poate tăia, închişi cu lacăte cu cifru şi nu putem nici să tăiem inelul, nici să

forţăm broasca.

— Cum? se bâlbâi tânăra femeie. Ce tot spui acolo?

Faţa i se crispă. Fără a aştepta vreun răspuns, se repezi spre masă şi apucă unul dintre săculeţi. Acest gest simplu făcu să foşnească bancnotele sub stofa gri.

— Dar nu este decât o ţesătură, rosti ea sec. N-o să-mi spuneţi că nu se poate tăia?

Dan se simţi acoperit de sudori reci. Doamne! Femeile şi tehnica! Niciodată nu vor reuşi să citească nişte instrucţiuni până la capăt sau să memoreze caracteristicile unui aparat. Dorana era ca toate celelalte, incapabilă probabil să programeze o combină muzicală! Tot ce avea legătură cu procedurile mecanice îi suna, probabil, a chineză.

— Cel puţin aţi încercat? întrebă ea cu o voce care căpăta o tonalitate foarte ascuţită. Daţi-mi o foarfecă… sau un cuţit, orice!

Trebuiră să se supună. Dan îi întinse pumnalul pe care Monk îl înfipsese în lemnul mesei. Timp de două minute interminabile, Dorana încercă în zadar să despice sacii îngrămădiţi în faţa ei. De fiecare dată, lama aluneca cu un zgomot strident. Monk fierbea în colţul său.

— Opreşte-te! făcu Dan apucând-o pe tânără de încheietura mâinii. N-o să reuşeşti nimic şi o să te răneşti. Ne trebuie codurile lacătelor. Soţul tău nu ţi-a vorbit de aceste noi ambalaje?

— Nu…, îngăimă Dorana, îndepărtându-şi cu o mână cam tremurătoare o meşă din părul desfăcut. Nu…, bineînţeles că nu. Dar…

— Dar ce? îşi pierdu răbdarea Dan.

— Toate acestea sunt groteşti, explodă ea. Ce mai! Am fost manechin, am obişnuinţa stofelor… Ştiu bine că este o ţesătură fragilă!

— *Yo!* Suntem în rahat până la gât! gemu sinistru Baby Monk, ascunzându-şi obrazul în mâini.

— Să ne liniştim! şopti Dan. Toate acestea nu au

nicio importanţă dacă deţii codul lacătelor. Este o înşiruire de cifre pe care soţul tău precis le-a notat pe undeva. O cunoşti..., nu-i aşa? O păstrai în secret din prudenţă, înţeleg, dar acum poţi să ne-o dai. De acord? O ştii, nu-i aşa?

— Nu, mărturisi Dorana care devenise livid㠄. Adam nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Oricum, un lacăt se poate tăia. Eu ştiu bine: când aveam şaptesprezece ani, am pierdut cheia lacătului de la jurnalul meu intim şi, pentru a-l deschide, a trebuit să tai lacătul cu un cleşte din garajul tatălui meu. Dacă eu am reuşit, nu poate să fie foarte greu pentru voi. Nu aveţi decât să luaţi un cleşte foarte mare.

De data aceasta, Monk se ridică dintr-un singur salt. Faţa lui strâmbă era înfiorătoare.

— Ce dobitoacă! zbieră el. Ăsta nu este un lacăt de jurnal intim care încuie blestemaţii de saci! Holbează ochii, nenorocito!

— Şi cel pe care l-am tăiat eu era din fier! protestă Dorana. Fier strălucitor… ca acela.

— La dracu'! scuipă luptătorul apucând-o de umeri. Este oţel şi oţel! Nu ştiai asta? O să-ţi fac o demonstraţie. Cască ochii! Uită-te! Uită-te bine!

Îmbrâncind-o violent pe tânăra femeie, merse să aducă foarfeca din celălalt capăt al atelierului şi se puse pe tăiat lacătul. Curând muşchii săi se învârtoşară sub piele şi venele i se umflară pe frunte. Continuă, totuşi, cu ochii scoşi din orbite şi cu buzele încreţite într-un rictus de câine gata să muşte.

Când aruncă unealta, era la capătul puterilor.

— Vezi? îngăimă el. Începi să te prinzi? Fierătania asta nu e jucărie… N-o să-i dăm de capăt cu un ferăstrău de metale.

— Nu înţeleg nimic din tot ce vorbiţi! vociferă Dorana. Nu aveţi decât să încercaţi… nu ştiu, cu un arzător! *Rahat,* voi, bărbaţii, tot timpul ne bateţi la cap cu tehnică aici, tehnică pe dincolo, atunci folosiţi-o,

afurisită de tehnică!

Dan ghici că Baby Monk era pe punctul de a exploda şi se băgă între ei.

— Dorana, făcu el cu voce cumpătată. O să încercăm, dar, după părerea mea, nu va ieşi nimic. Dacă vrei să ştii ce cred eu: ar fi ca şi cum am vrea să topim un dolar de argint cu un chibrit.

— Ce ştii tu despre asta? se răsti tânăra femeie.

— O.K.! O.K.! făcu Dan ridicând palmele în semn de armistiţiu. Îţi spun că o să încercăm, dacă nu găsim altă soluţie; dar, dacă am avea cifrul, totul ar fi mai simplu.

— Dar nu îl am! şuieră tânăra. De câte ori vrei să-ţi repet? Adam nu mi-a spus niciodată nimic despre asta. Nu putem să-l găsim… pe încercate?

Dan se strădui să nu-şi dea frâu liber mâniei.

— Ascultă, murmură el. Mă cam pricep la asta. Dat fiind numărul de cifre de pe cadran, pot să-ţi spun că sunt sute de mii de combinaţii posibile. Vom avea degetele însângerate înainte de a o forma pe-a zecea!

— Şi nu avem timp! mârâi Baby Monk. Trebuie să împărţim banii înainte ca Smart să dea alarma. N-o să stăm aici un an făcând matematică!

Dorana nu găsi nimic de spus. Avea un aer rătăcit şi pleoapele i se zbăteau ca şi cum i-ar fi fost greu să se trezească.

— Eu…, nu ştiu ce să vă zic, şuşoti ea.

Dan se strâmbă.

— Ar fi o soluţie, propuse el, dar nu tocmai grozavă.

— *Yo!* mormăi Baby Monk, care anume?

— Să împărţim sacii, zise Dan. Fără a-i deschide. Să luăm fiecare un număr egal şi să ne despărţim. Vom încerca mai târziu să-i forţăm, fiecare cum poate…, când ne vom afla la loc sigur. Cu…, nu ştiu, acid? Am putea să încercăm să ne informăm.

— Ei, asta-i! rânji Monk. Şi de ce să nu ne înscriem la facultate ca să devenim ingineri chimişti? Delirezi, gagiule!

— Oricum, este inacceptabil, i-o tăie Dorana. N-avem nicio idee asupra sumei pe care o conţine fiecare sac… acesta poate să aibă 15 000 dolari, iar celălalt 200 000… Ar fi o împărţeală orbească. Pe-afară-i vopsit gardul, iar înăuntru-i leopardul… Unul dintre noi s-ar putea alege cu grosul, iar celălalt cu mărunţişul!

Această posibilitate părea s-o dea peste cap. Se apropie de saci şi începu să-i zguduie.

— Priviţi! rosti ea. Nu există nicio etichetă. Doar un număr imprimat pe ţesătură. Ar trebui să fie o listă în seif, dar bineînţeles că nu aţi luat-o!

— Nu ne putem întoarce s-o luăm, spuse Dan. Oricum, n-am văzut nimic pe etajere.

— Dar trebuie să existe! se încăpăţână Dorana. O listă… cu descrierea sumelor şi destinaţia lor.

— Asta trebuie să fie în memoria unui calculator, admise Dan, dar nu avem niciun mijloc pentru a ajunge la el.

— Atunci nu vom împărţi sacii! şuieră femeia. Nici vorbă! Nu vreau să fiu înşelată.

— Nici eu! decretă Monk, pe care această idee părea să-l fi afectat. Dorana are dreptate, este o metodă proastă.

— Tu ne propui o loterie, zise femeia pe un ton sever. Să tragi mălaiul la sorţi! Ce idioţenie!

— De acord, suspină Dan. Atunci propuneţi voi ceva mai inteligent.

— Să nu intrăm în panică, făcu Dorana. Eu nu cred ca lacătele să fie aşa de solide. Încercaţi cu acid sulfuric; se pare că la contactul cu acesta oţelul începe să se topească precum zahărul în apă caldă. Eu merg să scotocesc prin lucrurile lui Adam. Să văd dacă nu a notat pe undeva cifrul. El niciodată n-a avut o memorie bună a cifrelor. Dacă ştie combinaţia, precis a copiat-o pe undeva, pentru a-şi aduce aminte la nevoie. O să caut în biroul lui cu lupa!

— Alarma se va da în şase ore, remarcă Dan. O să

rămânem aici, cu fundul pe bişţari, când puteam s-o ştergem în Nevada?

— Ei şi? făcu Dorana. Crezi că ai fi mult mai în siguranţă în Nevada decât aici? Ai pe cineva acolo? O casă? O ascunzătoare?

— Nu…, mărturisi Dan.

— Atunci? spuse victorios femeia. Găseşti că este prudent să te plimbi pe drum cu 500 000 de dolari într-o valiză? Aici veţi fi mult mai în siguranţă. Sticleţii vor căuta peste tot în altă parte, dar aici, sub nasul lor, nu.

— Ei haide, îşi pierdu răbdarea Dan. Toate astea sunt doar şmecherii de rataţi din romanele poliţiste! Ştii foarte bine că poliţia caută *peste tot*, chiar şi sub nasul lor!

— Ajunge, i-o tăie Dorana. N-o să ne lungim cu vorba până în zori. Am hotărât să nu ne mişcăm de aici. Nu vreau o împărţeală strâmbă. Doar dacă…

Ea îşi încruntă sprâncenele şi îl studie pe imitator cu o neplăcută expresie de neîncredere.

— Doar să nu fi fost tu cel care a luat faimoasa listă, murmură ea. De ce nu, în fond? Ai fi putut s-o vezi pe una dintre etajerele camerei blindate şi să o strecori în buzunar fără ştirea lui Monk. Poate că ştii deja ce este în fiecare sac…

Dan încasă acuzaţia ca pe o palmă. Chipul Doranei avea ceva îngrozitor. Acum era o mască cu ochii îngustaţi şi buzele strânse. Un cap de dihor gata de atac.

— Vorbeşti prostii…, se bâlbâi el, având certitudinea că este jalnic.

— Monk, spuse încetişor Dorana fără a-şi lua ochii de la imitator. Supraveghează-l în orele următoare. Dacă a avut ocazia să citească lista, el ştie cu siguranţă care dintre saci conţine sumele cele mai mari. Ar putea s-o şteargă cu ei. Nu-l lăsa să te ducă cu vorba. Povestea cu împărţeala orbească mi se pare ciudată.

Dan îşi trecu mâna peste ochi.

— Opreşte-te, zise el. Suntem cu toţii exasperaţi. Dacă continuăm aşa, o să ne facem bucăţele înainte de ivirea zorilor.

Tânăra femeie se dădu un pas înapoi.

— O.K., făcu ea cu o anume răceală. Dar mălaiul rămâne aici. Imediat ce se deschid magazinele, vei încerca să-ţi procuri ceva ca să spargi lacătele. Între timp, Monk va păzi sacii. Nu încerca să mă suni. Dacă se dă alarma, poliţia va descinde la mine în zori şi linia telefonică ar putea fi supravegheată. O să vă sun eu de la o cabină. Trebuie să rămânem calmi şi să nu ne pierdem capul. Nu lăsaţi sacii pe masă; ascundeţi-i sub scândurile podelei.

Dacă sunt atât de rezistenţi, şobolanii nu-i vor roade.

Apoi îşi consultă ceasul-brăţară.

— Trebuie să plec, zise ea. Trebuie să fiu acasă în cazul în care sunt sunată.

Îşi luă gentuţa şi îşi aranjă repede părul. Rochia neagră îi accentua talia subţire. Doamne! Era perfectă…, atât de armonioasă, ca o ideogramă chinezească. S-ar fi zis că era plăsmuită cu pensula de un caligraf. Ar fi putut să o contemple ore în şir. Ea se îndreptă spre uşă, cu Monk pe urmele sale. Fără îndoială că avea să-i mai dea ultimele indicaţii. Ridică din umeri. Începea să se simtă prea obosit pentru a se mai gândi.

Ascultă zgomotul maşinii care se îndepărta, apoi Monk reapăru. Avea un aer ruşinat şi evita privirile lui Dan. Imitatorul se gândi că fusese suficientă o simplă apariţie a Doranei pentru a şterge urma de complicitate pe care escapada din Mexic o crease între luptător şi el. Nu se mai mira. El însuşi simţise un impuls brusc de gelozie când tânăra femeie ieşise însoţită de Monk.

„Haide, haide, gândi el. Se foloseşte de noi. Imediat ce se vor deschide sacii, va uita până şi de existenţa noastră.”

Monk îngenunche pe podea şi începu să scoată

scândurile una câte una. Era acolo un fel de cotlon săpat în pământ negru. Sigur fusese o ascunzătoare unde se depuneau altădată produse de contrabandă.

Luptătorul aşează sacii gri în alveolă şi îi acoperi cu scândurile scoase. Era un biet bârlog, dar pentru moment nu aveau altceva mai bun. După ce puseră totul la loc, Monk se aşeză pe podea cu mâinile lipite de pulpe. Aşa cum stătea, avea aerul unui robot în pană de combustibil. Era destul de greu să-ţi dai seama că este viu.

— Ai văzut? întrebă Dan. Nici n-a întrebat de soţul ei.

— Eşti idiot, mârâi Monk. Ce-o interesează? Va divorţa imediat ce pune mâna pe bani.

— Şi tu? întrebă imitatorul. Ce-o să faci cu partea ta?

— O să deschid o sală de sport şi voi preda tehnicile de luptă pe care le-am inventat eu. O să devenim atât de tari, încât guvernul va face apel la noi pentru misiunile dificile: eliberarea ostaticilor sau alte porcării de-astea.

Continuă să abereze pe acest subiect câteva minute bune, dar Dan nu-l mai asculta.

„Şi dacă Dorana *se prefăcea* doar că nu cunoaşte cifrul lacătelor? gândea el de la un moment.”

Întoarse pe-o parte şi pe alta ipoteza aceasta în minte, încercând să înţeleagă toate dedesubturile problemei. Ce rost ar avea să mintă? Niciunul. Doar dacă nu…

Se strâmbă fără măcar să-şi dea seama, îngrozit de scenariul care se derula în mintea lui. Dacă Dorana se hotărâse să se descotorosească de ei? Pentru asta nu avea decât să aştepte ca echipa să fie completă. Imediat ce se va întoarce Doc’ Brannigan, i-ar trebui foarte puţin pentru a-i scoate din joc pe cei trei bărbaţi: o sticlă de whisky otrăvită pentru a sărbători „victoria”. Mâncare cu vreun somnifer cu efect imediat? Apoi, după recuperarea banilor, n-ar trebui decât să-i stropească pe adormiţi cu benzină şi să dea foc atelierului! Simplu ca

bună ziua.

Pretinzând că nu ştie cifrul lacătelor, ea îi ţinea în loc şi împiedica împărţeala. Astfel, mălaiul nu s-ar mai răspândi în cele patru colţuri ale ţării, ci ar aştepta cuminţel să vină ea să-l ia… pe tot.

Dan se foi, prost dispus. Era absurd sau teribil de credibil? Nu reuşea să-şi dea seama. Paranoia era soarta hoţilor şi se temea să nu-i cadă pradă.

„Nu va trebui să ne atingem de nimic din ce va aduce, hotărî el. Nici de mâncare, nici de băutură.”

Fu pe punctul de a-i împărtăşi gândurile sale lui Baby Monk, dar renunţă. Luptătorul îi era devotat Doranei ca un câine. O insulta, o ameninţa, dar ea era cea care, de fapt, îl ţinea în frâu. Nu, nu trebuia să-i spună nimic lui Monk. Doc’ Brannigan, dimpotrivă, va fi un interlocutor mult mai interesant. Poate că ar fi prudent să-l pună la curent de cum soseşte?

Monk căscă şi se ridică.

— Merg să mă culc, îl anunţă pe Monk. Nu ştiu dacă vrei să te joci de-a santinela, dar eu m-am săturat. Trezeşte-mă când soseşte Doc’.

Merse să se întindă îmbrăcat în camera de jos. În încăpere era un aer greu şi insectele alergau pe pereţi, făcându-te să te răzgândeşti să mai aprinzi lumina. Cu capul pe pernă, încercă să-şi alunge toate gândurile, dar era prea nervos pentru a se putea odihni. Se miră descoperind în el multă energie sexuală, şi asta în ciuda stresului. Ar fi făcut dragoste cu prima femeie ieşită în cale, bătrână sau tânără, nu avea importanţă! Regretă că nu putea să se îmbete pentru a se cufunda în uitare.

Până la ora patru dimineaţa, moţăi între coşmaruri şi vise absurde. Când se ridică să urineze, îl descoperi pe Baby Monk ghemuit în acelaşi loc şi ţinând sub supraveghere cu ochi de cerber planşeul care ascundea comoara.

Termina să se uşureze când auzi ecoul unui motor, ceea ce îl făcu să-şi ciulească urechile. Îşi consultă

ceasul. De data aceasta nu putea fi altcineva decât Doc' Brannigan.

Nu se înşela. Bătrânul se prezentă la grilaj la volanul unui vechi Subaru cu aripile desperecheate.

— Am furat-o din San Diego, mormăi el cu un gest de scuză. Am lăsat Cadillacul în Tijuana.

— Sunt fericit să te văd, Seth, făcu Dan deschizând grilajul curţii. Mi-era teamă să nu te împiedice câinele s-o ştergi.

— Nu, suspină bătrânul, a mers. Am făcut cum mi-ai spus. Potaia s-a dus drept în camera stăpânului şi eu am sărit în spatele uşii pentru a mă strecura afară. Până să reacţioneze, întorsesem deja de două ori cheia în broască.

Îşi parcă maşina lângă furgonetă şi plecă de acolo cu precauţie.

— Sunt prea bătrân pentru a conduce aşa de mult, mormăi el. Ei, e gata? Suntem bogaţi?

Dan făcu o strâmbătură.

— Da şi nu, şopti el. Avem o mică încurcătură. O să-ţi explic.

De data aceasta, zăvorâră poarta înainte de a intra în atelier. Monk nu se ridică pentru a-l întâmpina pe Seth, ca şi cum i-ar fi fost teamă să se îndepărteze de pradă chiar şi câţiva centimetri. Trebuia să ia totul de la început, să îndepărteze scândurile pentru ca Doc' să vadă cu ochii lui. Bătrânul părea uluit. Nu înceta să pipăie sacii, făcând să foşnească bancnotele.

— La naiba, gemu el cu o voce tremurătoare. Sunt totuşi aici. Simt biştarii. Îi aud… Îi auziţi şi voi?

S-ar fi zis că vorbea de o victimă a unui cutremur prinsă sub dărâmături.

— Aşa ceva nu e posibil, repetă el de trei ori la rând. O să găsim o soluţie, nu-i aşa?

Părea gata să izbucnească în plâns. În mod ciudat, Dan se simţi mişcat.

— Trebuie să te odihneşti, Doc', făcu el ajutându-l pe

fostul cioclu să se ridice. Trebuie să fi trăit multe lucruri dure la hacienda. Apropo, cum se simte bancherul nostru?

Seth schiţă un gest vag şi obosit propriu bătrânilor.

— Când am plecat, avea o respiraţie grea, zise el. Să fi murit oare? Nu ştiu ce să vă spun. Asta din cauza barbituricelor. A trebuit să forţez doza pentru a-l obliga să adoarmă, altfel ar fi sărit pe afurisitul lui de telefon pentru a suna la Los Angeles. Tare nerăbdător om! Este o minune că am reuşit să-l ţin la pat în tot acest timp.

Stomacul lui Dan se strânse. Dacă Adam Smart murea, toţi trei vor fi consideraţi criminali.

Toţi trei? Şi Dorana? De ce o uita pe Dorana? Ea era „creierul”, în fond!

— Am luat Cadillacul pentru că nu mă simţeam în stare să merg până în sat pe jos, pledă Doc’. Sper că n-am făcut vreo prostie?

— Sigur că nu, evită Dan. Oricum, dacă starea i se înrăutăţeşte, nu va fi capabil să se urce la volan.

— Ah! făcu deodată Seth Brannigan scotocindu-se prin buzunar. I-am şterpelit înainte de a pleca. Ca să avem ceva de cheltuială până deschidem sacii.

Puse pe masă echivalentul în pesos a trei mii de dolari în bancnote şifonate.

— Sunt câştigurile lui de la luptele cu câini, crezu el că e bine să explice. Ascunsese banii în fundul dublu al rucsacului său Gladstone. Nu aveam niciun motiv să-i las.

— Ai făcut bine, aprobă Dan cu un surâs. Pentru moment nu suntem decât milionari potenţiali şi mă întrebam cu ce o să cumpărăm de mâncare în dimineaţa asta!

Râseră forţat, ca şi cum ar fi fost cea mai bună glumă din lume. Apoi Dan îl însoţi pe Seth până în camera de jos. Se întinseră unul lângă altul pe patul desfundat, în lipsă de altceva, şi bătrânul căzu pe loc într-un somn adânc.

19

Dorana conduse până în vârful colinei într-o totală stare de năuceală. Pe când trecea de portalul vilei, maşina de patrulare a gărzilor ajunse în dreptul ei. Unul dintre ei se aplecă şi, recunoscând-o, o salută ducându-şi degetul la vizieră. Tânăra femeie făcu eforturi să zâmbească. *O văzuseră…* îşi vor aminti oare la ce oră se întorsese? Tipii ăştia îşi notau totul în minte. Era grav? Evident, întoarcerea sa va părea cam târzie, dacă se lua în considerare că revenea de la un „party" care avea loc la o distanţă de trei sute de metri, în casa familiei Richardson.

Îşi consultă ceasul şi încercă să calculeze abaterea temporală a alibiului său. Dacă va fi întrebată referitor la acest lucru, va putea pretinde că simţise nevoia subită să facă un tur al oraşului, să meargă să bea un pahar… o nevoie subită de singurătate. Îşi dădu seama că era incapabilă să spună care din aceste trei minciuni i se părea mai convingătoare. Când te ştii vinovat, totul sună fals în gura ta, chiar şi adevărul. Mai ales adevărul.

Activă sistemul de deschidere electronică şi pătrunse în grădină. Un coiot urlă în depărtare. Coborî tremurând. Aerul rece al nopţii îi făcea pielea de găină. Sprijinită pe portieră, îşi scoase pantofii cu tocuri înalte şi se îndreptă spre casă în ciorapi. Cineva care ar fi văzut-o în acel moment ar fi crezut că este beată. De fapt, era moartă de frică.

Făcuse pe viteaza la antrepozit, încercând să disimuleze în ochii bărbaţilor că pierduse în parte controlul situaţiei. Se retrăsese în spatele armurii care reprezenta rochia sa pentru cocteil pentru a se impune în faţa lor. Ştia că este frumoasă în această ţinută, o citise în ochii lor. Aşa se întâmpla de când avea vârsta de a-şi pune prima pereche de ciorapi de nailon, veşmintele erau prietenii săi. O protejau. N-ar fi trebuit

să înceteze niciodată să fie preoteasa lor.

Escaladă treptele care duceau la uşa de la intrare şi formă codul de securitate care declanşa alarma. Spiritul său nu mai era decât un haos de gânduri chinuitoare.

Sacii… Blestemaţii de saci.

Nu era încă decât pe jumătate convinsă de obiecţiile lui Dan. Nu încercau oare s-o ducă de nas din cauza neştiinţei sale într-ale *tehnicii?* Nu, nu credea. Dan ar fi fost poate tentat s-o facă, dar nu şi Monk. Pe Monk îl ţinea bine sub ascultare. Ştiuse să-l lege de ea. Pentru el era un fel de zână ieşită dintr-o carte de poveşti. Un idol care depăşea speranţele sale de puştan cam retardat şi, dacă i se întâmpla să ridice vocea, ea avea totdeauna ultimul cuvânt.

Ca de fiecare dată când era singură, aprinse luminile în toată casa. Cifrul lacătelor… Adam nu-i vorbise niciodată, de asta era sigură. Fusese totdeauna foarte secretos în legătură cu tot ce ţinea de bancă. Nu din fidelitate pentru angajatorii săi, ci pentru că era convins că un oarecare mister îi creştea prestanţa. Bietul om.

Se apropie de bar şi puse mâna pe o sticlă de votcă Laika.

Nu, nu trebuia. Băuse deja prea mult la party. Era mai bine să-şi păstreze mintea lucidă. Să încerce să reflecteze. Îşi vărsă totuşi puţin pe fundul paharului şi aruncă o mână de cuburi de gheaţă, apoi urcă la primul etaj pentru a inventaria biroul soţului ei.

În mod normal, evita să treacă pragul acestei încăperi care mirosea a tutun şi a câine. Adam se baricada acolo în compania lui Dust şi monologa ore întregi, ca şi cum animalul avea să ia cuvântul şi să-i dea sfaturi de strategie bancară.

Îi fu frică o clipă să nu fi încuiat uşa biroului înainte de a pleca. Îi plăcea să-şi ia tot felul de precauţii stupide, să-şi dea aere de director la CIA. Uneori, când se apropia puţin cam mult de fotoliul său, închidea în grabă vreun dosar, ca şi cum ar fi fost vorba de un

raport ultrasecret de care depindea viitorul Lumii Libere.

Împinse batantul. Adam mobilase încăperea încercând să imite biroul lui Hemingway din casa sa din Key West. Era de-a dreptul idiot, deoarece Dorana citise într-o revistă pentru femei că niciuna dintre mobilele expuse acum în locuinţa scriitorului nu-i aparţinuse în timpul vieţii! Camera duhnea a câine şi pipă rece. Cizme de călărie, aruncate pe mochetă, adăugau atmosferei o vagă miasmă de picioare umede. O atmosferă de bărbat, fără îndoială!

Cu oarecare reticenţă, se aşează în fotoliul lui Adam şi începu să caute în sertare şi dosare. O făcea fără convingere, necrezând nimic din povestea cu semnele pentru aducere aminte pe care o improvizase în atelier. Dacă Adam notase efectiv cifrul lacătelor pe undeva, acesta putea fi oriunde, şi suprafaţa mesei de lucru dispărea sub un munte de dosare pline de cifre. Continuă totuşi să facă inventarul, neatingând obiectele decât cu vârful degetelor. Pipele arse o dezgustau în mod deosebit, nu ştia de ce.

Aruncă o privire la pendula bătrână aşezată de partea cealaltă a biroului. Cât timp mai avea până să sune telefonul? Se trânti în fotoliu, încercând să-şi imagineze cum se vor petrece lucrurile.

Acolo, la hacienda, Adam avea să-şi revină curând din somnul artificial în care îl adânciseră barbituricele. La nevoie, Dust îl va ajuta lingându-l pe faţă sau scuturându-l de mâneca de la pijama. El se va ridica într-un cot, va striga… îi vor trebui vreo trei minute ca să înţeleagă că e singur în casă. La început, va crede că Doc’ a plecat să facă provizii. De fapt, reacţiile sale vor depinde de ora la care se va trezi. Dacă îşi va da seama că trecuse ora apelului de control, va sări să ia telefonul pentru a lua legătura cu Dick Weston, directorul Trade Ltd. După aceea, totul se va desfăşura foarte repede. Biroul Federal de Investigaţii va fi anunţat despre

problemă, deoarece era vorba de o infracţiune care depăşea limitele statului. FBI va lua legătura cu poliţia mexicană, un elicopter îşi va lua zborul spre hacienda…

„Asta este ipoteza în care soţul tău este încă *conştient*, murmură o voce vicleană din capul Doranei. Dar, draga mea micuţă, trebuie să iei în calcul şi cazul în care se află în comă… şi chiar – de ce să nu spunem? – puţin mort.”

Tânăra femeie realiză că îşi rodea unghia degetului mare. Scuipă bucăţelele de lac care i se lipiseră de buze şi îşi crispă mâinile pe braţele fotoliului.

Adam în comă. Ros de cangrenă sau de septicemie. De-abia mai respira. Febra îi făcea obrajii roşii şi lucioşi. Incapabil să-şi revină, avea să treacă de ora apelului. Calculatorul urma să blocheze camera blindată şi să expedieze un mesaj de alarmă lui Dick Weston. Acesta va încerca zadarnic să ia legătura cu Adam prin telefonul mobil… În acest caz, va suna obligatoriu aici şi va trebui să joace rolul soţiilor leneşe, surprinse în plin somn. Doranei nu-i era greu să-şi imagineze conversaţia care va urma:

„— Dodo? Dick la telefon. Sunt foarte încurcat, draga mea. Adam n-a respectat procedura în dimineaţa aceasta şi calculatorul a declanşat planul «catastrofă». Totul este blocat. Ai vorbit cu el în ultima vreme?

(Aici s-ar cuveni să facă pe tâmpita.)

— Cu cine, Dick? Cu calculatorul? Dar nici n-aş şti ce să-i spun… Adam se ocupă de asta.

— Nu, ar zice răbdător Weston. Nu cu calculatorul, ci cu soţul tău. Vreau să zic: «Ai vorbit la telefon cu soţul tău de curând?» Scuză-mă că te sun atât de devreme, dar este foarte important.

— Nu, va căsca ea. Când este în concediu, nu mă sună niciodată. Cred că Dust îi este suficient ca interlocutor.

— Ah, va spune Dick cu un ton sinistru. Nu vreau să te sperii, draga mea. Precis s-a îmbătat şi n-a auzit

ceasul sunând, dar sunt obligat să urmez procedura de alertă şi să trec la faza a doua.

— Ah…, şi ce este faza a doua?

— Poliţia, Dodo. Sunt silit să sun la poliţie, dar şi la FBI.

— Totul pentru o simplă beţie? Mă iei peste picior! Este în concediu, are dreptul să uite de presiunea zilnică.

— De acord cu tine, dar trebuie să luăm în consideraţie şi posibilitatea să fi fost răpit… Aici, camera blindată şi-a schimbat automat combinaţia. Va trebui să merg eu personal să deschid şi nici nu-mi mai amintesc blestemata de frază pe care se presupune că trebuie s-o pronunţ. Am copiat-o pe o carte de vizită şi am pus-o în seiful meu personal, la bancă. Toate astea mă incomodează foarte mult.”

Da, cam aşa se vor desfăşura lucrurile. La început, va fi suficient să joace rolul descreieratelor, depăşite de toate aceste probleme tehnice, apoi va adăuga câteva picături de nelinişte mimodramei „femeii al cărei soţ a încetat să mai existe”. Un pic de isterie în momentul când va sosi poliţia. Bărbaţii se aşteaptă la o asemenea reacţie şi să nu se comporte ca atare ar părea suspect.

Dorana se strâmbă. În gând părea uşor, dar în practică va fi altfel. Cu Dick Weston va fi în apele ei, greutăţile se vor ivi în confruntarea cu agenţii FBI. Doar la acest gând, îşi simţea stomacul strângându-i-se. Nu fusese niciodată o prea bună comediană, în mare parte aceasta fusese cauza pentru care nu urmase filiera clasică, care ducea de la paradele de modă la seriale de televiziune facile.

„Cel mai bine, murmură mica voce răutăcioasă, ar fi ca Adam să fie mort, nu-i aşa?”

Dorana tresări. Încercă să-şi reprezinte elicopterul poliţiei aterizând în curtea haciendei, sticleţii sărind la pământ cu arma în mână, şi, imediat, Dust îi ataca crezând că stăpânul său era victima unei agresiuni.

Poliţiştii sunt nevoiţi să doboare câinele… (era un punct din scenariu la care ea ţinea în mod deosebit). Apoi, aceştia pătrund în casă pentru a-l descoperi pe Adam Smart în patul său, deja mort sau în agonie. În acest ultim caz, nu vor reuşi să scoată de la el decât nişte vorbe incoerente înainte de a-şi da ultima suflare. Câteva cuvinte care nu vor lumina cu nimic desfăşurarea anchetei.

Adam mort.

Dorana îşi duse paharul la buze, dar cuburile de gheaţă se topiseră, înecând puţinul alcool pe care reuşiseră să-l absoarbă. Când privea lucrurile sincer, se vedea silită să admită că nu organizase toată această operaţiune decât într-un singur scop: să provoace moartea soţului ei. O moarte accidentală. Nu un omor adevărat, nu. Nu ceva de care ea ar trebui să se simtă vinovată. Doar… o mână de ajutor.

Dorana îşi dădu capul pe spate. Se sufocă subit şi toată faţa îi ardea. De fapt, ce plănuise? Un jaf sau un asasinat? Nu mai era sigură de nimic. Propriile sale mobiluri îi scăpau.

Pentru a-şi păstra sângele rece, continua să scotocească delicat printre obiecte şi foile de hârtie. Din când în când, privea pe jos la mocheta din fibre de cocos pe care balele lui Dust lăsaseră urme de neşters. Totul în acest cabinet o scârbea. Capetele de animale împăiate, puştile de vânătoare: un Purdey, un Remington 39–45, o veche puşcă Enfield din vremea lui Rudyard Kipling. Niciodată nu-l văzuse pe Adam folosindu-le. Erau acolo, agăţate pe pereţi, totemuri virile pe lângă care soţul ei se întărea. Statuete de artă neagră cioplite cu dalta se aliniau de-a lungul plintelor. Se întâmpla ca Dust, pentru a-şi marca teritoriul, să urineze pe ele, fără a provoca cea mai mică reacţie din partea lui Adam. În sertar exista, de asemenea, un pistol automat din perioada războiului din Coreea, acoperit în întregime de pete de rugină. Cel cu care se sinucisese

socrul ei. Un „Nembu” care provenea dintr-un stoc de arme japoneze, mai degrabă în stare proastă, şi care semăna mai mult cu o jucărie decât cu un obiect capabil să omoare.

Ce se va întâmpla dacă nu găsea cifrul lacătelor?

„N-ar avea prea mare importanţă, dacă cel puţin ai fi sigură de moartea lui Adam…”, gândea ea mimând sinceritatea.

Dacă Adam murea, îl va preda pe Dust hingherilor. Va cere să fie injectat sau gazat. Nu prea ştia cum se petrec lucrurile în acest domeniu. Cu cât se gândea mai mult, cu atât acorda mai puţină atenţie problemei lacătelor. Era sigură că Dan avea să găsească, până la urmă, o soluţie. Bărbaţii aveau un spirit întreprinzător, cheltuiau o energie nebună pentru a fabrica sau sparge lucruri. Era doar o chestiune de răbdare. Ea le sugerase acidul, pentru că auzise ceva în acest gen într-un serial TV. O să meargă, doar să vrea să încerce, deoarece, în general, bărbaţii îşi fac un punct de onoare din a nu ţine seama niciodată de sugestiile femeilor.

Ea se ridică pentru a se plimba prin birou în lung şi-n lat. Noaptea începea să dispară de deasupra colinelor. În curând soarele se va ridica. Anita, bucătăreasa, va sosi să pregătească micul dejun. Va trebui să joace teatru în faţa ei, deoarece sticleţii o vor interoga cu certitudine.

Dacă Adam ar fi mort, totul ar fi mai uşor. N-ar trebui să-i suporte privirile, să se prefacă preocupată, să-l înconjoare cu gesturi de tandreţe. Ea îşi va păstra comoara la loc sigur, cât mai mult timp, fără să se atingă de ea. Nu era grăbită. Se va întoarce să locuiască un timp la mama ei în Arkansas. Va reîncepe să poarte cămăşi în carouri şi blugi. Doamne! câţi ani trecuseră de când nu mai purtase blugi?

Va mai putea oare să-şi introducă în ei fesele de ucenică de patruzeci de ani?

Dacă Adam ar fi mort…

Ieşi din birou. Trebuia să se demachieze, să se bage în pat. Era aşa de nervoasă încât se aştepta să vadă trosnind descărcările electrice din vârful unghiilor.

Trecu în camera ei pentru a se dezbrăca.

Dacă Adam mai era în viaţă, partida va fi mai greu de jucat. Va trebui să aibă curajul să ceară divorţul. Să pretindă că este incapabilă să trăiască cu un infirm, că nu suportă să aibă relaţii sexuale cu un bărbat ciung. Era credibil. Oricum va fi constrânsă la acest lucru, deoarece viaţa în tovărăşia unui Adam Smart diminuat fizic va deveni un infern!

Culmea ironiei, nu era nici destul de bogat pentru a-şi cumpăra o proteză prezentabilă şi precis nu Dick Weston va fi cel care va băga mâna în portofel pentru a-i oferi un mic cadou. În fond, concediul lui Adam deja costase foarte scump firma Trade!

Făcu un duş, îşi perie părul şi îşi puse o cămaşă de noapte. Aşezată în faţa oglinzii, trecu în revistă diferite replici pe care trebuia să le spună în orele următoare. În sfârşit demachiată, se culcă. Întinsă în mijlocul patului, cu braţele pe lângă corp, întorcea capul la fiecare cinci minute pentru a privi telefonul. Peste un sfert de oră va fi ora şapte. Încercă încă o dată să şi-l reprezinte pe Adam acolo, hacienda, dar nicio scenetă nu prindea viaţă. Frica îi alunga imaginaţia. Weston va fi primul care va suna. Ştia că are o slăbiciune pentru ea; asta va uşura lucrurile. Putea să testeze pe el dialogurile pe care le plănuise.

Cuprinsă de o oboseală subită, adormi.

După două ore, soneria telefonului îi smulse un ţipăt de teroare şi se sculă în capul oaselor, năucă, nemaiştiind unde se află.

— Da? îngăimă ea ridicând receptorul.

— Dorana? făcu vocea lui Dick Weston. Scuză-mă că te trezesc atât de devreme, dar am o veste proastă.

— Cum? mormăi ea, ce tot spui?

Îl auzi pe directorul Trade Ltd. dregându-şi glasul la celălalt capăt al firului.

— Este în legătură cu Adam, spuse el în sfârşit. I s-a întâmplat ceva foarte urât. M-a sunat de dimineaţă din Mexic… A avut un soi de accident.

— Te-a sunat pe dumneata? făcu Dorana nevenindu-i să creadă ce auzea. Şi de ce nu pe mine? Ce mai este şi povestea asta?

— Nu pot să-ţi explic la telefon, făcu Weston încurcat. O să trec pe la dumneata. În acest moment un elicopter îl duce pe Adam la Cedar-Sinai. Este… destul de bolnav. Pregăteşte-te să primeşti o lovitură.

Ea crezu că va închide, dar adăugă foarte repede:

— Voi veni cu poliţia. Ar dori să-ţi pună câteva întrebări.

Dorana înţelese că vorbea în prezenţa poliţiştilor. Datorită telefonului lui Adam-eroul, jaful fusese descoperit înainte ca alarma să fie dată de calculator. Cu multă greutate puse telefonul în furcă, atât de tare îi tremurau mâinile. Nu avu timp decât să alerge în sala de baie pentru a vomita puţină bilă. Până în prezent, crezuse totdeauna că doar în romane personajele vomitau de frică.

Maşinăria se pusese în mişcare. Ştia că este inevitabil, dar ceva o deranja: de ce Adam îşi chemase mai întâi patronul? Din simţul datoriei? Pentru că se ştia prea slăbit pentru a forma două numere consecutive… sau pentru că nu avea încredere în soţia lui?

„Haide! gândi ea. Nu începe.”

Îşi dădu cu apă pe faţă şi se îmbrăcă sobru. Când coborî scara, Anita, care stătea în pragul bucătăriei, rămase stupefiată de această apariţie matinală.

— Domnul a avut un accident, anunţă Dorana pentru a ucide din faşă cele o mie de întrebări care ar fi năvălit de-ndată ce ar fi digerat informaţia. Dick Weston va veni să mă ia. Porneşte robotul telefonic şi să nu deschizi

ziariştilor, dacă, din nefericire, îşi vor face apariţia la poartă. Ai înţeles?

Anita clătină din cap, încă sub şocul surprizei. Dorana profită de această tăcere pentru a ieşi pe terasă. Vântul rece al dimineţii o făcu să dârdâie, dar poate că era doar în imaginaţia ei. Merse pe alee până la grilaj. Zgomotul pantofilor săi cu toc înalt răsuna pe coline.

„Cred că sunt verde la faţă, gândi ea. Măcar sub acest aspect îmi voi juca bine rolul."

Formă codul cutiei electronice şi ieşi pe portic pentru a aştepta la marginea drumului. O singură idee îi pâlpâia în minte: Adam era viu. Va trebui să se prezinte în faţa lui, să-i vorbească, să-l înconjoare cu gesturi de tandreţe, vorbe de alinare…

„Nu imediat, îşi spuse ea pentru a se linişti. Trebuie să fie mai mult sau mai puţin inconştient."

Un zgomot de maşină o făcu să înţepenească. O limuzină urca pe coastă. Desigur, Dick Weston scosese artileria grea pentru a face impresie în faţa poliţiştilor.

Vehiculul se opri în dreptul ei. Fără a-şi da osteneala să coboare, Weston deschise portiera şi făcu semn tinerei femei să urce. Doi necunoscuţi cu aspect auster stăteau unul lângă altul pe banchetă. După costumele neşifonabile şi ieftine, Dorana ghici că era vorba de agenţi FBI.

— Doamna Dorana Smart, anunţă Dick. Domnilor…

— Agent Moreno, anunţă primul. De la Biroul Federal de Investigaţii.

— Agent Carlson, zise cel de-al doilea. Dezolat să vă cunosc în asemenea circumstanţe, doamnă.

Dorana se mulţumi să încline capul.

— Dorana, atacă imediat Weston. S-a întâmplat ceva teribil. Adam a fost… agresat în Mexic. S-au folosit de el pentru a jefui banca. Camera blindată a fost golită azi-noapte.

— Cum? se bâlbâi tânăra femeie. Adam a fost luat ostatic? Nu înţeleg…

— Este destul de complicat, într-adevăr, interveni agentul Moreno. Cred că sunteţi la curent cu modul în care se deschide camera blindată, nu-i aşa? Este suficient de sofisticat, dar mult mai obişnuit decât se crede. Asemenea sisteme sunt instalate în zilele noastre în majoritatea agenţiilor guvernamentale, precum şi în întreprinderi.

Vorbea pe un ton neutru, „accentuând” puţin cuvintele în maniera şefilor de promoţie din marile şcoli. Dorana se străduia să-l privească drept în faţă. Îi era teamă să nu transpire. Totdeauna auzise spunându-se că vinovaţii asudă din abundenţă. Moreno nu avea nimic de hispanic. Contrar imaginii sugerate de numele său, era înalt şi zvelt, cu o faţă cu pomeţi ieşiţi, de tip slav. Vorbea abia deschizând gura, ca şi cum s-ar fi temut să-şi arate dinţii. Fără îndoială că purtase în copilărie un aparat de ortodonţie.

— Printre alte operaţiuni, continuă el, soţul dumneavoastră trebuia să-şi aşeze palma mâinii pe lectorul optic pentru a obţine deschiderea uşii. S-ar părea că infractorii au simulat un accident pentru a-i amputa această mână… fără ştirea sa.

Dorana izbucni într-un râs nervos.

— Scuzaţi-mă, zise ea, dar este grotesc. Aţi fost, probabil, victima unei glume proaste.

— Din păcate, nu, doamnă, făcu Moreno cu o mică înclinare a bustului. Soţul dumneavoastră şi-a revenit în simţiri în această dimineaţă, către ora cinci treizeci, în acea hacienda unde îşi petrecea concediul, mai sus de Opachaca.

Primul său impuls a fost să-l sune pe domnul Weston prin telefonul mobil, apoi şi-a pierdut cunoştinţa. În colaborare cu poliţia mexicană, am organizat imediat o operaţiune de recuperare a lui. Pare să fie foarte afectat şi suferă de un început de septicemie. Iertaţi-mi brutalitatea, dar i s-a tăiat destul de grosolan mâna dreaptă. Nu este o treabă de profesionist. În acest

moment se află în spital, sub perfuzii. Este conştient doar sporadic.

— Şi… câinele? nu putu să se abţină să întrebe Dorana.

Se blestemă de-ndată că proferase o asemenea enormitate, dar cuvintele îi scăpaseră. Moreno clipi din ochi; gura îngustă schiţă un zâmbet subţire.

— Oh, câinele, făcu el. L-am adus. A fost imposibil să-l despărţim de soţul dumneavoastră. Chiar în acest moment refuză să iasă din camera de terapie intensivă. Infirmierele au trebuit să-l sterilizeze de la bot până la coadă. Trebuia făcut acest lucru sau l-am fi ridicat cu forţa. Nimeni, însă, n-a avut curajul. Probabil că el a făcut totul pentru a-l scoate pe Adam din inconştienţă.

— Este… foarte inteligent, îngăimă Dorana, în timp ce un firicel de sudoare i se prelingea pe spate.

Aşa că se întorseseră. *Amândoi.* Bănuiau oare ceva?

Îşi dădu seama că-i era mai teamă de câine decât de Adam. Vedea totul foarte clar: îi va sări la beregată chiar în momentul în care va trece pragul camerei.

— O să scape, anunţă Moreno. Nu vă neliniştiţi. Pentru moment, nu ştie că a fost amputat. Nu-i spuneţi nimic. Este foarte slăbit şi un şoc ar putea să-i fie nefast. Nimănui nu-i place să afle că nu mai este întreg.

— De acord, şopti Dorana. Dar… nu se poate încerca o grefă?

Hotărâse să facă pe idioata. Ştia din instinct că în ochii sticleţilor nu era decât o burgheză trândavă, o descreierată foarte frumoasă odinioară, dar care deja îmbătrânea. Nu se vor mira de naivitatea ei.

— N-am găsit mâna respectivă, zise Moreno cu o pudoare profesională pe care n-ar fi dezaprobat-o niciun maestru de ceremonii funerare.

— N-o să-i placă acest lucru, accentuă Dorana. Dumnezeule! Nu-l cunoaşteţi pe Adam! Va fi într-o dispoziţie îngrozitoare!

Dick Weston o luă pe după umeri cu un gest patern.

Ticălosul ăsta mic nu scăpa nicio ocazie de a o pipăi discret.

— Va trebui să vă punem multe întrebări, făcu poliţistul. Momentul este prost ales, dar cu cât ne vom mişca mai repede, cu atât mai multe şanse vom avea să-i prindem pe derbedei. Nu vă simţiţi ofensată dacă ne veţi găsi nepoliticoşi sau prea curioşi.

Tânăra femeie dădu din cap şi scoase batista pentru a-şi tampona ochii. În realitate, i-ar fi plăcut să-şi şteargă fruntea. Avea impresia că transpiraţia îi lăsase pete enorme, întunecate, sub braţe. Ea care odinioară se lăuda că nu transpiră niciodată la căldura proiectoarelor!

Limuzina traversă oraşul fără ca ei să-şi mai facă alte confidenţe. Dorana avea oribilul sentiment că sticleţii evitau să-i spună prea multe. Îşi dorea să fie catalogată drept o imbecilă limbută care povestise, probabil, tuturor prietenelor sale ceea ce îi împărtăşise soţul ei în pat, adică procedura de deschidere a seifului. Ar trebui să le întărească convingerea în acest sens. Să mărturisească, roşind, că era posibil să-i fi scăpat unele imprudenţe verbale. Cu cât vor avea impresia că informaţia circulase, cu atât mai puţin vor căuta vinovatul chiar în casa bancherului.

Ajunseră la spital. De-ndată ce intrară în hol, îi primi un medic. Dorana nu înţelese nicio iotă din explicaţiile acestuia, atât de tare îi ţiuiau urechile. Traversară câteva holuri şi apoi se urcară într-un ascensor. Mirosul de eter îi dădea senzaţia de leşin. Îi fu frică chiar să nu i se întâmple asta, deoarece auzise spunându-se că, la pierderea cunoştinţei, oamenii ziceau uneori lucruri jenante. Astfel, una dintre prietenele ei, la un leşin, pronunţase de trei ori numele amantului, trezind imediat bănuielile soţului.

La etajul şase, trebuiră să aştepte să se termine tratamentul bolnavului pentru a putea intra în cameră. Cei doi agenţi ai Biroului Federal se retraseră pentru a

discuta cu voce înceată.

— Spune-mi, Dick, şuşoti Dorana apropiindu-se de directorul Trade Ltd. Bărbaţii ăştia doi… nu bănuiesc totuşi că Adam a putut să organizeze jaful, nu-i aşa?

Weston holbă ochii.

— Dorana! protestă el. Ţi-ai pierdut capul! Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Nu te lăsa impresionată de ceremonialul lor. Se comportă aşa pentru a-şi da importanţă. În fond, nu sunt decât nişte simpli funcţionari. Apropo, te-ai uitat la croiala costumelor?

Izbucniră într-un râs nervos.

Dorana frământa batista între degete. Niciodată nu avusese mâinile atât de umede. Exagera oare? Tremura de frică la gândul de a intra în cameră. Şi dacă Adam se va ridica deodată în pat, fluturându-şi ciotul spre ea urlând: „Ea este! Târfa asta a plănuit totul! Cu ajutorul celor trei amanţi ai ei!”

Prostul gust al acestei scene imaginare o făcu să zâmbească fără să vrea. Doamne! Dacă nu se controla, avea să sfârşească într-un ospiciu.

În sfârşit, li se dădu voie să viziteze bolnavul. Intrară în cameră în şir indian. Dust stătea într-un colţ, privind urât. Îl frecţionaseră cu un produs aseptic oarecare şi blana i se lipise de trup, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o cadă. Labele îi fuseseră învelite în săculeţi de nailon. Purta şi o botniţă, şi o lesă cu care era legat de ţeava caloriferului. Medicul se scuză şi murmură:

— Domnul Smart şi-a revenit pentru scurt timp de trei ori… şi de fiecare dată a întrebat de câine. De aceea îl lăsăm aici, deşi este împotriva regulamentului. Credem că asta îl poate ajuta să se trezească, chiar dacă nu este o metodă foarte ortodoxă.

Părea jenat şi privirea sa o evita pe a Doranei.

— Cum se simte? se informă Dick Weston pentru a crea diversiune.

— L-am pus sub perfuzii cu antibiotice, explică medicul. Trebuie să aşteptăm. Plaga a fost curăţată şi

drenată. Va trebui poate să procedăm la o scurtare… În câteva zile ne vom da seama. Important acum este să scadă febra.

— Intervenţia a fost făcută de un profesionist? întrebă Moreno.

— Nu. Dar individul poseda noţiuni serioase de chirurgie, asta este sigur. A cusut plăgile cu mare precizie.

— Un veterinar? sugeră Moreno.

— Posibil. Sau un asistent… sau pur şi simplu un cioclu, care este obişnuit cu reconstrucţia plastică pe cadavre.

Dorana se crispă la auzul acestor cuvinte. Lucrurile mergeau prea repede pentru gustul ei. Se apropie de pat şi puse degetele pe bara din metal nichelat, de care era suspendată foaia cu graficul temperaturii. Adam era întins pe spate, cu tuburi fixate în nări, gură şi braţe. Avea o respiraţie răguşită. Braţul „bolnav” fusese fixat de saltea cu ajutorul unei chingi din piele. O drenă ieşea din pansamente, înfundându-se într-o sticlă. Dorana îşi studie soţul fără a simţi nimic. Nici remuşcare, nici înduioşare. Se simţi în acelaşi timp liniştită şi îngrozită.

„Dumnezeule! gândi ea, nu ştiam că îl urăsc atât de mult.”

Un mârâit surd se auzi din ungherul camerei. Era Dust, care trăgea de lesă. Dorana nu întoarse capul. Ghici că dulăul o fixa descoperindu-şi dinţii. Din fericire, botniţa îi disimula rictusul acuzator. „Ştie, gândi ea. A ştiut de la bun început.”

— Nu pare să vă iubească prea tare, observă Moreno.

— Este gelos, zise simplu Dorana. Este un animal dificil de care Adam s-a ataşat. Cred că poliţia voia să-l sacrifice. Soţul meu l-a scos de la hingheri *in extremis.*

Se asculta vorbind ca printr-un perete din pâslă şi se străduia să articuleze cuvintele cu precizie, aşa cum fac beţivii când simt că vocea le devine neclară. Prezenţa lui

Moreno îi dădea impulsul de a urla, ar fi vrut să poată să-i scoată ochii.

Continua să-l fixeze pe Adam cu privirea, fără a şti ce trebuie să facă sau să spună. Cum s-ar fi comportat o soţie iubitoare? Trebuia să cadă în genunchi la căpătâiul lui? Să se arunce peste el scoţând gemete de suferinţă? Aşa se proceda în serialele facile de televiziune, dar în realitate… încheietura bandajată, *scurtată*, trezea în ea o greaţă îngrozitoare. Îşi mută privirea spre Adam. Slăbise şi faţa lui avea o culoare urâtă, plumburie. Barba care îi împânzise obrajii era aproape albă. Fu şocată. Dintr-odată, i se păru mult mai în vârstă decât de obicei… şi dezgustul său crescu cu atât mai mult. Ea se întrebă dacă era inconştient sau simula, pentru a avea timp să analizeze situaţia. Era o fiinţă calculată şi ştia deja că va avea tot interesul să joace rolul martirului în ochii patronului.

— Acum este preferabil să-l lăsăm, declară medicul.

Vă vom anunţa imediat ce-şi va reveni.

„Ar fi trebuit poate să-l îmbrăţişez… sau să-i mângâi fruntea?” îşi zise Dorana părăsind încăperea. Totuşi, cum niciuna din aceste reacţii nu-i veneau în mod natural în fire, îi era teamă să nu exagereze situaţia şi de aceea rămase nehotărâtă asupra atitudinii de adoptat.

Dust era nemulţumit, ar fi muşcat pe toată lumea dacă i-ar fi stat în puteri. Botniţa şi lesa îl înnebuneau. Mai ales botniţa, care îl împiedica să sară în ajutorul stăpânului, dacă ar fi fost nevoie. Nu suporta să se vadă în inferioritate, legat de calorifer… Şi apoi nu avea încredere în acest loc care nu-i spunea nimic de bine. Mirosul de sânge care plutea în permanenţă pe holuri şi, dacă privea prin camere, îşi dădea seama că erau o groază de alţi indivizi care nici ei nu mai erau *întregi!* Le lipsea ceva tuturor, Dust văzuse asta: ori o labă din spate, ori una din faţă…

Dust devenise din ce în ce mai neîncrezător. Bărbaţii şi femeile în uniformă albă care veneau şi se duceau de colo-colo duhneau a sânge. Dust se întreba dacă nu profitau de somnul bolnavilor pentru a le fura câte o bucată din corp. Nimic nu era imposibil, era poate o nouă formă de criminalitate, încă nerepertoriată pe vremea când făcuse el cursuri la şcoala de poliţie.

Trebuia să stea cu ochii în patru şi mai ales să se asigure că n-or să mai fure nimic din stăpânul său. O mână era suficient!

Mârâi în bucata de piele care îi ţinea botul. Era un loc mizerabil, cu siguranţă!

Dorana se lăsă târâtă în barul spitalului. Agenţii Biroului Federal nu păreau dornici să părăsească locul. Sigur că aşteptau nerăbdători trezirea lui Adam. Se instalară la parter, în colţul unei săli mobilate cu măsuţe Formica. Circulau ceşcuţe cu o cafea infectă şi punguţe de Sweet'n' Low. Mirosul de eter se instalase în gura Doranei şi fiecare înghiţitură din spălătura aceea îi accentua starea de rău. Bărbaţi în costume din trei piese se mişcau de colo-colo, primeau mesaje pe un mic fax portabil, se izolau pentru a le comenta, şuşoteau clătinând din cap. Toţi aveau părul tuns şi o grămadă de aparate de comunicaţie le atârnau la curea. Aceste cutiuţe emiteau bipuri sau buzuri neobişnuite la fiecare patru minute, punându-i nervii la încercare. Se gândi că, pentru moment, nu se descurca rău. Năuceala sa putea fi pusă pe seama şocului psihologic; rigiditatea, pe seama educaţiei burgheze care proscria efuziunile publice.

Moreno îi atinse deodată braţul şi îşi dădu seama că îi vorbea de un minut fără ca ea să-şi fi dat seama. Îşi reveni.

— Vă amintiţi dacă aţi vorbit în faţa cuiva de atribuţiile soţului dumneavoastră? întrebă Moreno. Vreau să spun: în special referitor la procedura de

deschidere a camerei blindate.

Iată, a început. Şi va dura ore întregi. Debită cu multă reticenţă discursul pe care îl pregătise. Da, vorbise… cu multă lume, dar sub formă de glumă, pentru că era foarte caraghioasă – nu-i aşa? – această latură de „Misiune imposibilă”! Cu cine? Nu mai ştia. Cu prietene, vecine, la cocteiluri, dineuri. De altfel, presa locală nu făcuse un mister din aceste noi instalaţii. Dick, dragul de el, nu dăduse şi el interviuri?

Weston se foi pe scaun. Da, trebuia să recunoască. Dar era vorba despre o operaţiune publicitară. Pentru a face să strălucească blazonul Trade Ltd. după jaful ratat a cărui victimă fusese.

Moreno clătina din cap, lua notiţe, însemna căsuţe pe formulare oficiale. Dorana ştia că dorea să-i obosească, să le coboară pragul de autoapărare. Când va crede că sunt destul de slăbiţi, va da primul atac adevărat. La intervale regulate, cineva venea să-i şoptească ceva la ureche. Atunci îşi cerea politicos scuze şi mergea să şuşotească deoparte un minut-două. Dorana profita pentru a închide ochii şi a încerca să se relaxeze. Dick Weston profita de situaţie pentru a-i pipăi genunchiul, sub pretextul că o consolează.

— Nu mi-este clar un lucru, declară în sfârşit Moreno răsfoind notiţele. Şi anume… grădinarul acela pe care l-aţi angajat şi care, după spusele angajatei din casă, Anita, a dispărut brusc. Chiar în ziua în care soţul dumneavoastră a plecat în concediu. Coincidenţa este tulburătoare, nu-i aşa?

Dorana nu se lăsă dezarmată, se aştepta de la început să se ajungă la acest aspect. Se pregătise. Era doar surprinsă de iuţeala cu care Moreno accentuase această anomalie.

Ea schiţă un surâs puţin condescendent înainte de a răspunde:

— Nu este nimic tulburător. Chiar eu l-am concediat. Soţului meu nu-i plăcea. De fapt, nici nu lucra prea bine.

Şi apoi, s-a petrecut ceva neplăcut. Într-o după-amiază l-am surprins urmărindu-mă prin lucarnă, în timp ce-mi schimbam hainele. În aceste condiţii, înţelegeţi că nu ţineam să rămân singură cu el cât lipsea soţul meu. I-am plătit în numerar şi a plecat fără a face caz. Oricum era doar de probă.

— Cum l-aţi recrutat?

— Din întâmplare. L-am auzit vorbind despre horticultură biologică într-un snack-bar. Avea aerul că se pricepe şi afirma că este în căutare de lucru. Avea un aer destul de… inofensiv, înţelegeţi ce vreau să spun?

— Hipiot?

— Da, ceva în genul acesta. Mi s-a prezentat ca „grădinar-poet”. Trebuie să mărturisesc că poemele sale nu erau cine ştie ce.

— Hm, făcu simplu Moreno. L-aţi surprins pe acest bărbat în casă… scotocind în biroul soţului dumneavoastră, de exemplu?

— Nu. Credeţi că era vreun spion trimis de tâlhari?

— Luăm în calcul toate posibilităţile. Este posibil să se fi hotărât să vi se prezinte ca grădinar, pentru că era la curent că eraţi în căutarea unuia. Oamenii vă dădeau târcoale deja de o vreme, studiindu-vă obiceiurile. Angajata dumneavoastră, Anita, este vorbăreaţă? Ce ştiţi despre anturajul ei?

— Vreţi să spuneţi că şi ea este o „spioană”?

Dorana făcu o figură de stupefacţie, de groază. Ea ştia – observase deseori la vecinii săi de pe colină – că oamenii bogaţi trec foarte repede de la o totală nepăsare la paranoia cea mai descreierată.

— Nu o acuzăm, o lămuri Moreno. Facem doar o imagine panoramică a situaţiei.

— Nu ştiu nimic despre ea, făcu jalnic Dorana. Doar că este foarte curată şi muncitoare.

— Aş vrea să ne ajutaţi să facem un portret-robot al acestui grădinar, spuse deodată Moreno, aşezând un clasor mare pe masă. Cunoaşteţi principiul? Bineînţeles,

vă uitaţi la televizor ca toată lumea.

Deschise clasorul, care conţinea sute de forme amovibile, reprezentând ochi, nasuri, guri. Scotocind în acest catalog anatomic, reuşeai să construieşti în cele din urmă un chip, ale cărui diferite părţi se suprapuneau. Dorana se crispă. Se temea de acest exerciţiu de la începutul întrevederii. Nu avea niciun interes să facă o descriere fidelă a lui Dan. Dacă portretul era bun şi apărea în ziare, precis se găsea cineva care să-l recunoască pe fostul imitator vedetă din Las Vegas. Se decise să fie cât mai vagă cu putinţă. Moreno întorcea formele, elaborând puţin câte puţin o fizionomie oarecare, un „Mister Doe” lipsit de personalitate.

— Hm, făcu el când termină portretul. Sunt cam încurcat, pentru că individul pe care mi-l descrieţi nu prea corespunde cu cel văzut de Anita. Ia uitaţi-vă…

Şi îi puse pe masă faxul unui portret-robot, realizat probabil cu o jumătate de oră mai devreme în bucătăria vilei de pe coline.

De data aceasta, trăsăturile lui Daniel Norris se vedeau mai bine sub deghizarea de hipiot.

— Anita pare dotată cu o memorie vizuală mai bună decât a dumneavoastră, observă Moreno.

— Este posibil, făcu Dorana pe un ton înţepat. Ea a stat mai mult pe lângă acest băiat decât mine. Nu era decât un angajat, mărturisesc că nu am dat mare atenţie fizionomiei lui.

— Bineînţeles, făcu distrat agentul FBI. Este logic.

Dorana nu reuşea să-şi ia ochii de la portretul cenuşiu etalat în faţa ei. Puteau oare să-l identifice pe Dan plecând de la această simplă schiţă? Nu avea nicio idee. Era, totuşi, un risc. Pe de altă parte, Daniel Norris nu era o vedetă internaţională şi renumele său nu depăşise Las Vegasul. Îşi strânse pumnii. N-ar fi crezut că toanta de Anita îşi va aminti de capul „grădinarului” cu atâta precizie. La naiba! Poate că se îndrăgostise de

el.

— Bine, făcu Moreno întinzându-se. Reluăm totul în amănunt.

Şi întrebările curseră neobosite, până când cineva sosi să-i anunţe că Adam se trezise.

— Este foarte slăbit, decretă medicul. Nici vorbă să-l supuneţi vreunui interogatoriu. Mă opun categoric.

Dorana se lăsă târâtă spre ascensor ca o somnambulă. Ajunsă în cameră, se aşeză la căpătâiul lui Adam şi îi luă mâna. Ar fi vrut să fie în stare să plângă, dar nu putea. Căldura umedă pe care o emana palma lui Smart o dezgusta un pic şi încercă să nu se strâmbe.

El deschisese ochii şi se uita pe rând la feţele adunate în jurul patului.

— Dust…, murmură el în sfârşit. Este aici? Nu i-au făcut vreun rău?

Auzindu-şi numele, câinele lătră de parcă ar fi plâns. Adam surâse uşurat şi închise pleoapele.

— Trebuie să-l lăsăm să se odihnească, făcu medicul pe un ton mustrător. Vedeţi că este epuizat. Doamna poate să rămână o clipă dacă doreşte, cu condiţia să nu pună întrebări.

„Nu! fu cât pe-aci să strige Dorana, luaţi-mă de aici… Nu mă lăsaţi aici.”

Infirmierele împingeau deja pe toată lumea în hol. Dorana rămase în capcană, cu capul plecat pentru a nu întâlni privirea ucigaşă a câinelui aţintită asupra ei.

20

Dan, Monk şi Doc’ Brannigan ascultară anunţul despre jaf la radioul furgonetei. Prezentatorul insistă în mod deosebit asupra grozăviei procedeului utilizat pentru a deschide camera blindată şi Dan nu putu să nu se gândească că un asemenea amănunt le va îndepărta simpatia publicului, care avea totuşi tendinţa să se arate

indulgent când era vorba de un furt realizat în cartierele şic ale oraşului. Mâna tăiată îi trimitea în rândul călăilor, şi fiecare individ, la relatarea acestei crime, se simţea de-acum încolo atins în propria integritate fizică. Buletinul de ştiri le permise totuşi să afle de ceea ce se temeau cel mai mult: organizarea de baraje pe toate drumurile şi scotocirea sistematică a vehiculelor până la periferiile îndepărtate ale L.A.-ului. Ziaristul termină ştirile anunţând că bancherul torturat va fi curând în măsură să furnizeze portretul-robot detaliat al călăilor săi şi că aceste imagini vor fi amplu difuzate de televiziuni, presă şi va face obiectul unei campanii de afişe.

Dan închise radioul. Era dărâmat. Când îşi surprinse chipul în oglinda retrovizoare, îşi dădu seama că era livid. Doc' avea faţa galbenă şi părea să fi îmbătrânit cu un secol în ultimele douăzeci şi patru de ore. Se mişca la ralanti şi nu se scula din fotoliu. Doar Monk dădea dovadă de vioiciune, ca şi cum harţa sa permanentă îl proteja de atingerile din exterior.

— Trebuie să ieşim acum! decretă el, înainte ca mutrele să ne fie lipite în L.A. Să cumpărăm ceva să deschidem blestemaţii de saci. Nu putem pleca la drum cu chestiile astea şi cu ecusonul băncii pe ele!

Păru să reflecteze şi arătă cu degetul spre Dan.

— Tu, anunţă el. Tu o să mergi. Eşti cel mai puţin reperabil dintre noi trei. Ia biştari la tine şi fă un tur prin magazine. Încearcă să aduci acid, un ferăstrău circular cu tungsten şi ce-oi mai şti.

Dan luă câteva bancnote şi părăsi atelierul. Nu era nemulţumit să scape de atmosfera apăsătoare din bârlog. Dar ameninţarea portretelor-robot îi strângea stomacul. Dacă Adam îşi revenea, va avea tot timpul să dea o descriere detaliată a lui Doc', pe care îl văzuse de aproape ore în şir. Cât despre Baby Monk, cum ar fi putut uita o asemenea fizionomie? Ăştia doi vor avea tot interesul să-şi lase barba să crească, dacă voiau să mai

pună piciorul pe stradă.

„Dar eu? gândi el părăsind cartierul antrepozitelor. Smart nu m-a văzut în Mexic, dar m-a avut sub ochi tot timpul cât m-am jucat de-a grădinarul hipiot. A fost destul de atent la mine pentru a furniza poliţiei o descriere foarte utilă?”

Şi mai era Anita, bucătăreasa, care părea să aibă ochi ageri…

Instinctiv, se studie în vitrina unui magazin. Se răsese pe cap, îşi aruncase ochelarii. La prima vedere, oferea o fizionomie foarte diferită de cea a grădinarului poet de la vila din Hills. Înjură. Nu s-ar fi pus această problemă dacă s-ar fi făcut împărţeala în cursul nopţii. Acum ar fi fost toţi la sute de kilometri de L.A. De preferinţă într-un colţ izolat de lume, unde ar fi putut aştepta ca lucrurile să treacă.

La naiba! De ce nu se derulaseră evenimentele aşa cum îşi imaginase?

Intră într-o baracă cu un panou „Elbow Grease Area”, un „Do-It-Yourself” specializat în materiale de construcţii şi care vindea de toate, de la ciocan de tâmplărie până la macara demontabilă sau betonieră. Cumpără un bidon de acid sulfuric, o pereche de mănuşi şi ochelari anti-proiecţii. Nu îndrăzni să ceară sfaturi vânzătorului. Ce ar fi putut inventa să fie plauzibil?

Colindă printre raioane în căutarea unui ferăstrău capabil să muşte din orice fel de material, dar îşi dădu seama că nu avea, de fapt, nicio speranţă. Se simţi deodată istovit şi, timp de un minut, fu pe punctul de a o şterge la gara cea mai apropiată, ca să sară în primul Greyhound.

În definitiv, nu era singura soluţie? Să spele putina punând cruce banilor. Să plece cum făcuse pe vremuri Kerouac, să urce spre Canada, Alaska. Să se ascundă pe pământurile pustii ale Marelui Nord, acolo unde nimeni n-ar merge să-l caute şi unde nu exista dezgheţ niciodată.

Atârna de un fir de păr să intre în panică. Dimineaţa aceasta, pe când se împleticea spre toaletele vestiarelor, îl surprinsese pe Monk îngenuncheat pe podea. Debilul scosese scândurile parchetului care acoperea ascunzătoarea şi, cu o palmă în gaură, mângâia încetişor sacii firmei Trade Ltd., îmbătându-se cu zgomotul bancnotelor îngrămădite sub stofa care nu se putea tăia. Zâmbea cu capul plecat, în stilul melomanilor, şi mâna sa bătătorită se mişca de la un sac la altul pipăind, ciupind. Dan se retrase la adăpostul peretelui, dar avea încă în urechi foşnetul teancurilor de bancnote. Continua să gândească că ar fi fost mai bine să împartă sacii „orbeşte” în cursul nopţii, chiar dacă unii ar fi riscat să se aleagă cu mai puţin. Mai bine să nu ai în buzunar mai mult de 50 000 de dolari, dar să fii liber să-i cheltuieşti! Lăcomia stupidă a complicilor săi făcuse să se piardă o ocazie bună de a scăpa de pericolul unei scotociri sistematice a oraşului. Dan ştia că portretele-robot, dacă erau fidele, vor trezi curiozitatea celor din perimetrul antrepozitelor. Monk nu trecea neobservat şi se evidenţiase în faţa bandelor prin luptele sale cu mâinile goale împotriva câinilor însărcinaţi cu paza hangarelor. Adolescenţii bandelor ştiau unde locuieşte, îl respectau pentru că se temeau de el. Această solidaritate de excluşi va mai dura, însă, multă vreme?

Dan se hotărî în cele din urmă să cumpere un ferăstrău circular, renumit ca fiind „revoluţionar”, şi trei lame de schimb, apoi se îndreptă spre casă pentru a face plata cumpărăturilor.

Dacă reuşeau să deschidă sacii, ar avea cel puţin posibilitatea să stocheze bancnotele mai discret decât sub forma unui enorm sul de kevlar cu sigla Trade Limited Bank of California! Dan nu avea încredere în câini, citise pe undeva că unii erau dresaţi să repereze mirosul cernelii de bancnote. În ceea ce îl privea, va începe prin a stropi fiecare teanc cu una dintre soluţiile pe care le utilizau comercianţii pentru a împiedica

potăile să urineze pe vitrinele lor. Apoi va coase biştarii într-un sac de dormit jegos, cumpărat dintr-o prăvălie de împrumut cu garanţie şi care va puţi ca un ţap, încât nimeni nu va îndrăzni să-l atingă de frică să nu ia păduchi! Va merge spre nord şi nu va cheltui un *cent* din biştari înainte de şase luni. Având caşcavalul la îndemână, îi va fi mai uşor să suporte privaţiunile.

„Clicul” casei de marcat îl scoase din visul său absurd. Plăti cu banii furaţi de la Adam Smart şi ieşi din prăvălie întors pe dos.

„O să înnebunim cu toţii, se gândi el ieşind din magazin. O bandă de ţicniţi aşezată pe o comoară inutilizabilă.”

Şi dacă nu reuşeau niciodată să deschidă sacii? Această perspectivă îl făcea să urle. Nu, nu era posibil. Nu aveau totuşi să-şi petreacă restul vieţii pipăind prin kevlar bancnotele a căror culoare n-o vor vedea niciodată?

Într-un fel de halucinaţie, se văzu bătrân, mizerabil, în fundul unei cocioabe, agonizând pe o saltea din sacii intacţi cu sigla Trade Ltd. Avea optzeci şi cinci de ani şi tot nu reuşise să deschidă lacătele. Avea să moară curând fără a fi putut să cheltuiască un singur *cent* din comoara care îl însoţise toată viaţa.

Avu o ameţeală şi trebui să se sprijine câteva secunde de un stâlp de iluminat, aşteptând să-i treacă starea de rău.

Puţin mai departe, zări primul baraj: motociclişti care interpelau maşinile, le puneau să tragă pe dreapta şi cotrobăiau în portbagaje. De fiecare dată băgau sub şasiu o oglindă fixată în capătul unei prăjini, pentru a se asigura că nu fusese sudat niciun recipient suspect. Aveau şi câini care adulmecau repede aripile, cauciucurile şi banchetele. Căutau mirosul cernelii de bancnote şi plecau din nou decepţionaţi.

Dan depăşi barajul blestemând sudoarea care i se prelingea pe faţă. Sticleţii nu-i dădură nicio atenţie.

Se felicită pentru prudenţa de a merge departe pentru a-şi face cumpărăturile, pentru că nu era deloc absurd să te gândeşti că poliţia va pune întrebări prin magazinele de unelte pentru a afla dacă cineva, recent, cumpărase material neobişnuit. Acid sulfuric, de exemplu?

Făcu numeroase ocoluri, întorcând capul cam des să vadă dacă nu este filat. Transpiraţia îi lăsa o pată mare, întunecată, pe tricou la nivelul sternului. Când ajunse la manufactura de ţigări, picioarele nu-l mai ţineau.

— Ei? întrebă Monk smulgându-i pachetul din mâini. Ai găsit ce trebuie?

Petrecură următoarea oră în manevre delicate. Acidul se dovedi dificil de manipulat, iar mănuşile de cauciuc nu le permiteau mişcări precise. De mai multe ori era gata să se întâmple un accident grav şi Monk îşi văzu pantofii de piele topindu-se sub propriii ochi din cauza unor infimi stropi.

— Fii atent! gemu Doc' Brannigan din fundul fotoliului său. Este destul acid pentru a vă roade carnea până la os.

A fost un fiasco. Acidul făcea spumă şuierând peste oţelul lacătelor fără vreun efect. Decolora stofa sacilor, dar nu o găurea. Fierberea sa permanentă umplu atelierul de vapori iritanţi, care îi făcură să plângă pe cei trei bărbaţi şi îi aduse până aproape de asfixiere. Trebuiră să iasă în curte ca să respire aer curat. Aveau ochii roşii şi plângeau, ca şi cum ar fi inhalat gaz de luptă.

— N-o să reuşim, şopti Monk. Nu foloseşte la nimic. Doar găuri în podea, dar pe saci, nimic!

— Rămâne ferăstrăul, observă Dan. Cu răbdare şi schimbând în mod regulat lama…

Cum în atelier nu mai exista curent, Monk branşase o derivaţie pirat de la un hangar vecin, alimentând ferăstrăul electric, al cărui zgomot strident umplu locul. Discul dinţat scuipa scântei de aur, fără a reuşi totuşi să

lase nici măcar o zgârietură pe inelul lacătului. Unealta deveni atât de fierbinte, încât trebuiră s-o lase să se răcească pentru a nu se arde circuitele. Când discul încetă să se învârtă, observară că dinţii lamei aproape că dispăruseră sub efectul uzurii. Monk îşi pierdu răbdarea şi începu să dea lovituri de picioare în saci. Lovea din toate puterile, să-şi rupă oasele nu alta, dar sacii de kevlar încasau brutalităţile cu un zgomot surd, ca un sac de box.

— Ne-am fript, gâfâi luptătorul regăsindu-şi calmul. Aşa n-o mai scoatem la capăt. Trebuie să găsim altceva.

— Ceea ce ne trebuie, suspină Dan, este cifrul. Fără acesta, n-o să facem nimic cu sacii, doar să dormim pe ei. Dorana trebuie să se descurce şi să dea peste cifru.

Cu nervii la pământ, merse în bucătărie să bea apă de la robinet.

— Am văzut barajele, anunţă el. N-o să le trecem niciodată cu sacii. Sunt şi câini care adulmecă tot. Dacă iau oraşul la periat, vor începe obligatoriu de la cartierele mărginaşe şi perimetrul antrepozitelor. De aici, ce mai!

Doc’ Brannigan tuşi pentru a-şi drege glasul. De la întoarcerea sa, aproape că nu-l mai auzeau. Părea că se obişnuise cu gândul că lucrurile vor lua o întorsătură urâtă şi o seninătate ciudată pusese stăpânire pe el.

— Cel mai inteligent, murmură el, ar fi să ne despărţim şi să spălăm putina înainte ca portretele noastre să fie lipite prin tot oraşul.

— Şi mălaiul? ţipă Monk. Ce facem cu el dacă nu-l putem lua cu noi?

— Îl punem la loc, făcu Doc’ arătând spre gaura din podea. Turnăm şi ciment deasupra. Ne întoarcem mai târziu, când lucrurile se vor linişti.

— Este prea periculos, mormăi Monk. Între timp pot să radă antrepozitul de la pământ. Să construiască o uzină deasupra sau o parcare. Tot cartierul este clasat ca zonă de urbanizare accelerată. Pot să aducă o armată

de buldozere peste o lună sau două şi să radă totul. Apoi, cine îmi garantează că unul dintre voi doi nu va veni să dezgroape sacii, în timpul în care eu mă fac pierdut într-un bar din Texas? Nu stă în picioare chestia asta!

Dan trebui să-şi mărturisească că luptătorul nu greşea întru totul.

— Nu există soluţie, oftă el.

— Şi dacă am ascunde sacii într-o statuie goală în interior sau ceva de genul ăsta? propuse Doc'.

— Oh! rânji Monk. Şi unde cauţi statuia asta? Te crezi într-un film de la televizor!

— Oricum, ar fi prea mult, făcu Dan. Sticleţii nu sunt idioţi. Iar câinii adulmecă cerneala prin ghips. I-am văzut adulmecând banchetele rablelor în după-amiaza aceasta. Chestia asta este arhicunoscută. Vom fi în primejdie imediat ce am scoate sacii de aici. Sau ar trebui să-i transportăm unul câte unul, dar unde să-i punem? Maşinile noastre sunt furate şi nu avem acte false, riscăm să fim prinşi la primul control. Dacă vrem să traversăm oraşul, va trebui s-o facem pe jos, cu sacii în spinare. Şi, încă o dată, pentru a-i ascunde… unde? În grădina Doranei?

— Sticleţii supraveghează cu siguranţă vila, mormăi Doc'. Iar gardienii nu lasă pe nimeni să se plimbe pe jos pe dealuri, mai ales în cartierul acela. Aţi fi prinşi imediat.

Dan aruncă o privire disperată celor doisprezece saci îngrămădiţi în ascunzătoare. Din cauza teancurilor de bancnote mici, erau enormi. Nu prea grei, dar de necomprimat. Dacă ar reuşi să-i deschidă înainte de a fi prea târziu, volumul de hârtie însuşi ar constitui o problemă.

— Totul depinde de Dorana, repetă el. Numai ea poate să ne scoată din încurcătură.

Dar o voce dinlăuntrul lui îi striga: „Renunţă la biştari, fugi, fugi unde vezi cu ochii, înainte ca mutra să-

ţi apară la televizor. Pe urmă va fi prea târziu!”

21

Dorana se întoarse la vila de pe coline după ce sticleţii încetară să se mai intereseze de ea. Nu avea niciun motiv special să se întoarcă, dar nu ştia unde să meargă în aşteptarea orelor de vizite. De-abia trecu de grilajul grădinii că Anita se şi repezi să-i ceară veşti despre „bietul domn”. Dorana trebui să se abţină să n-o certe, amintindu-i că „drăguţul câine” al „bietului domn” aproape că-i devorase băiatul, pe Jesus. Se aşeză în bucătărie în faţa unei ceşti de cafea şi-i servi femeii de serviciu o versiune îndulcită a ceea ce se întâmplase la spital.

— Oamenii de la FBI au venit aici? întrebă ea după ce-şi termină povestirea.

Anita se tulbură.

— Da, făcu ea. Mi-au pus întrebări în legătură cu grădinarul. Aveau aerul de a crede că este iubitul meu. Păreau să-l bănuiască de ceva.

— Cu oamenii ăştia, şopti Dorana, trebuie să fii atent la tot ce vorbeşti. Ei bănuiesc pe toată lumea, ştii asta.

Voia să-i dea de înţeles mexicanei că avea interesul de a colabora cât mai puţin şi că era, la rândul ei, în colimatorul sticleţilor. Pentru o clipă, se întrebă dacă Anita o suspecta că ar fi avut relaţii sexuale cu „grădinarul”. Femeile au un al şaselea simţ pentru genul acesta de lucruri.

— Urc să mă odihnesc puţin, anunţă ea. Mă voi întoarce la spital la începutul după-amiezii. Sper ca domnul să se trezească până atunci.

Când ajunse în cameră, se întinse pe pat fără a se dezbrăca, aţintindu-şi privirea în tavan. Sperase un timp că FBI-ul îl va acuza pe soţul ei de a fi creierul jafului, dar acum nu mai credea asta. Simţea că bănuielile lui

Moreno nu se îndreptau în această direcţie, în mare parte deoarece poliţia descoperise că Adam era într-o stare prea jalnică, ros de febră şi de septicemie. Fusese prea aproape de moarte pentru a fi un suspect valabil şi cine ar fi acceptat riscul acesta, chiar pentru două milioane de dolari? Nu, nu era credibil, ea fusese stupidă să creadă chiar şi o secundă că ipoteza ar putea da roade.

Plină de furie, încercă mijlocul de a-l forţa pe Moreno să-l bănuiască pe soţul ei. Dacă Adam era acuzat de furt, va fi închis mulţi ani şi ei nu i-ar fi greu să ceară divorţul. Cu Adam în spatele gratiilor, Dust ar fi complet dezorientat. N-ar mai fi nimeni să-l apere şi ar fi suficient să telefoneze la hingheri pentru ca aceştia să vină să-l ridice. N-ar trebui decât să pretindă că muşcă pe toată lumea, un veterinar îl va injecta şi s-ar termina cu ameninţarea care îi atârnase atâta vreme deasupra capului.

Dar cum să-l implice pe Adam fără a fi ea însăşi acuzată de complicitate? Era greu. Chiar fără soluţie.

Îşi dădu deodată seama că în ultimele ore nu se mai gândise *nici* la bani, *nici* la cei trei bărbaţi ascunşi în atelier. De la întoarcerea lui Adam, era victima unui curios fenomen de alienare şi, pe măsură ce timpul trecea, Dan, Monk şi Doc' se ştergeau încet din memoria ei, ca şi cum tot ceea ce era legat de jaf avea, de fapt, puţină importanţă. Ea nu reuşea să se convingă că se aflau într-o poziţie proastă şi că arestarea lor ar atrage-o negreşit şi pe a sa. Un singur lucru o obseda: Adam. Întoarcerea lui Adam. Îşi dădea în sfârşit seama că fusese sigură de la bun început că nu va mai reveni din Mexic niciodată. Şi nici câinele. Trăise plecarea aceea ca pe o moarte uşor amânată, dar inevitabilă. Acum revenea la realitate şi perspectiva de a-şi vedea soţul ieşind din comă o umplea de o groază de neînvins. Se gândea că, mergând să-l vadă în după-amiaza aceasta, ar putea să-i smulgă perfuziile înfipte în vene şi să-i

provoace un fel de embolie! Nu avea decât să pretindă că Adam se zbătuse în timp ce ea se afla la toaletă.

Nu, era stupid. Dacă ea ar schiţa cel mai mic gest împotriva bolnavului, Dust ar începe imediat să urle. Ar trage de lesă pentru a încerca să se arunce asupra ei şi sticleţii ar intra imediat la bănuieli.

Se înfioră la amintirea primelor cuvinte ale lui Adam când deschisese ochii. Întrebase de Dust. Nu de soţia lui, nu: *de câinele lui.* Medicul, infirmiera şi Dick Weston fuseseră îngrozitor de jenaţi. Cât despre Moreno, acesta îşi notase în mod cert reacţia într-un colţişor din minte; lucrul acesta se văzuse după expresia calculată de pe chipul său.

„O bilă neagră pentru tine, gândi tânăra femeie. Un lapsus care spune multe despre relaţiile conjugale pe care le ai cu Adam.”

Suspină, aflându-se la capătul puterilor. Trebuia să se controleze dacă nu voia să-şi piardă minţile. Întinse mâna spre sertarul măsuţei de la capul patului pentru a lua tubul cu Valium, dar se răzgândi. Calmantele puteau să-i diminueze pragul de vigilenţă şi s-o facă să coboare garda. Mai bine rămânea în alertă.

Când Adam Smart deschise pleoapele, primul lucru pe care îl văzu fu Moreno, aşezat la capul patului, cu un reportofon de buzunar pe genunchi. Ştiu pe loc că era un agent FBI, deoarece aceştia au drept consemn să înregistreze cu scrupulozitate orice interogatoriu susceptibil de a fi contestat pe urmă.

Moreno se prezentă, înainte de a adăuga:

— Medicul m-a anunţat că sunteţi pe cale de a reveni printre noi. Scuzaţi-mă, domnule Smart, că vă hărţuiesc aşa, dar trebuie să ne mişcăm repede, dacă vrem să avem şanse să-i prindem pe cei care au dat lovitura. Şi pentru asta avem nevoie de mărturia dumneavoastră. Întrebarea pe care o să v-o pun este capitală: i-aţi văzut pe agresori? Vă simţiţi în stare să-i descrieţi pentru a le

putea face un portret-robot? Înţelegeţi-mă, difuzarea acestor imagini îi va încurca în mod considerabil pe răufăcători în fuga lor şi de aceea insist asupra acestui aspect.

Adam mormăi. Avea faţa cenuşie şi trasă. Barba albă, care îi invada obrajii, îl făcea să semene vag cu Hemingway cu puţin timp înainte de a se sinucide. Moreno avu impresia că bancherul nu înţelesese niciun cuvânt din discursul său. Se pregătea să-l ia de la capăt, când Smart rosti cu o voce răguşită:

— Bătrânul… cel care trecea drept medic. L-am văzut bine. Pot să vi-l descriu.

Agentul federal apucă clasorul cu forme amovibile şi îl deschise.

— Vom încerca să-i recompunem chipul, anunţă el. Vă simţiţi destul de în putere pentru a-mi povesti pe scurt cum s-au petrecut lucrurile? Aţi fost răpit? Vi s-a pus o cagulă pe cap, aţi fost ameninţat?

Smart suspină adânc şi, cu fraze întretăiate, începu să expună faptele. O făcea cu multă economie… şi cu o anume lehamite. După câteva minute, Moreno înţelese că bancherul se interesa doar de pansamentul care îi acoperea încheietura. Smart nu era prost, îi fusese suficientă o privire pentru a-şi da seama că bandajul nu era suficient de gros pentru a-i acoperi mâna în totalitate şi că ceva lipsea din acel braţ scurtat în mod ciudat. Agentul FBI se uită cu coada ochiului spre sonerie, pregătindu-se pentru o eventuală reacţie de panică sau de violenţă, care ar cere intervenţia unei infirmiere, dar Smart rămase de gheaţă. Stană de piatră. Pur şi simplu încetă să vorbească, în timp ce trăsăturile feţei îi deveniseră extrem de dure. Cu ochii închişi, îşi sprijini ceafa pe pernă şi şopti:

— Gata, fără poveşti. Am priceput.

Rămase tăcut ceva timp, apoi zise tot cu ochii închişi.

— Remarcaţi, bănuiam ceva. Când mi-am revenit la

hacienda, am avut bănuieli…, dar eram prea slăbit pentru a verifica. N-o mai simţeam mişcându-se. Deloc. Am preferat să mă reped la telefon cât mai aveam putere. Mi-au tăiat-o…, nu-i aşa? Totuşi, privind sub ghips, mi s-a părut că-mi văd degetele. Erau insensibile, dar le vedeam. Nu erau ale mele?

— Nu, spuse sobru Moreno. Fixaseră o proteză din cauciuc în pansament. O imitaţie frumoasă, în treacăt fie spus. Am să vă spun verde în faţă: v-au tăiat mâna şi au folosit-o pentru a deschide camera blindată. S-au găsit particule de sânge coagulat pe geamul scanerului. Au avut şi codul vocal. Cum au procedat ca să-l obţină? V-au torturat?

— Nu. Nu-mi amintesc de nimic. Am impresia că am dormit tot timpul.

— Au putut să vă facă o injecţie cu scopolamină.

— „Serul adevărului”?

— Da. Dacă sunteţi receptiv la acesta, nu le-a fost deloc greu să vă facă să spuneţi fraza-cheie şi să o înregistreze. Dar e ca la pocher. Scopolamina nu funcţionează totdeauna şi adeseori îi împinge pe oameni să spună orice aiureală.

— Asta-i dintr-un film cu gangsteri de doi bani, nu credeţi? rânji Adam. Serul adevărului!

— Nici eu nu cred asta, făcu Moreno. Prea aleatoriu. După părerea mea, ei deţineau codul vocal înainte de a vă tăia mâna. De fapt, tocmai deţinerea acestui cod i-a determinat să facă ce-au făcut.

— Atunci este cineva din bancă, mormăi Adam.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Este clar, nu? Un coleg mi-a întins o cursă. Pentru a fi ia curent cu procedura, trebuia să fie din firmă. Puteau foarte bine să mă înregistreze fără ştirea mea, în timp ce mă aflam în cabină, într-o zi când procedam la deschiderea camerei blindate. Era suficient să ascundă un reportofon mic în imediata apropiere a terminalului de identificare… sau un simplu microfon de înaltă

fidelitate. Este foarte posibil. În cămăruţa aia este destul de întuneric şi nimeni nu ţine să stea mai mult decât este necesar. Mi-am recitat lecţia fără a-mi da seama, şi cineva dintr-un birou învecinat a înregistrat totul pe bandă.

— După părerea dumneavoastră, o înregistrare realizată în aceste condiţii ar fi putut să înşele analizorul vocal?

— Da, dacă a fost făcută cu un reportofon digital în miniatură. Cu un microfon hipersensibil, distorsiunea trebuie să fie minimă. Da…, cu un material de calitate este posibil.

Smart îşi încruntă sprâncenele, adâncindu-se în gânduri. Moreno înţelese că acţiona astfel pentru a nu se mai gândi la încheietura bandajată, în care i se fixase o drenă.

„Este confuz”, gândi el.

— Trebuie să luăm în calcul şi posibilitatea unei „scurgeri”, zise el. Soţia dumneavoastră admite că a vorbit despre aceste proceduri în faţa unor vecini. În mod involuntar, a putut să stârnească lăcomia unor persoane rău intenţionate.

— Dorana? rânji bolnavul în timp ce pe faţă i se întindea o expresie de dispreţ. Doamne! Nu văd ce ar fi putut spune şi să fie şi de înţeles! Este ca toate femeile: infirmă în faţa tehnicii. Este incapabilă să programeze o combină muzicală… abia de se descurcă să pună ceasul să sune!

Se strâmbă.

— Şi frecventează numai nătăroaice! adăugă el. Soţiile cretinilor de pe colină care s-au născut în pat de aur. Nu, după părerea mea în bancă trebuie să căutaţi.

— Nu este o idee rea, observă Moreno, dar este ceva care mă deranjează. După informaţiile care ne parvin din Mexic din oră în oră, s-ar părea că agresorii dumneavoastră nu dispuneau de cine ştie ce mijloace logistice. Pe scurt, am impresia că erau destul de lefteri.

Nu aveau decât un singur vehicul, în stare jalnică de altfel, pe care l-am găsit abandonat pe malul fluviului, cu motorul distrus de un glonţ. Au închiriat un bungalow mizerabil în satul vecin. Oamenii din zonă ne-au dat nişte portrete aproximative. Puteţi să-mi spuneţi dacă desenele acestea vă spun ceva?

Moreno scoase trei fotocopii dintr-un dosar. Erau reproduceri ale faxurilor expediate de poliţia mexicană. Se vedea un bătrânel chel, un fel de monstru din desenele animate, şi un al treilea personaj, de o asemenea banalitate, încât putea fi vorba despre oricine. Smart le luă cu singura sa mână, mototolindu-le între degetele umede.

— Bătrânul este în mod sigur cel de care vorbeam adineauri, făcu el. Monstrul trebuie să fie cel care mi-a frânt mâna şi care trecea drept boxer. Pe al treilea nu l-am văzut.

Moreno alese momentul pentru a-i etala cele două portrete ale „grădinarului”, executate chiar în dimineaţa aceea la indicaţiile Doranei şi Anitei.

— Dar acesta? făcu el.

— S-ar zice că este tipul care tunde peluza la mine acasă, mârâi Adam. Un fel de hipiot retardat. De ce?

— A dispărut a doua zi după plecarea dumneavoastră. Coincidenţa poate fi semnificativă.

— Vă înşelaţi, dragul meu, mormăi Smart. Este un biet amărât, căruia îi era frică de câinele meu. De asta a şters-o. Soţia mea v-a spus probabil că avem probleme cu personalul. Nimeni nu stă mai mult de o săptămână din cauza lui Dust. Nu e treaba mea să vă spun ce trebuie să faceţi, dar, după părerea mea, vă lansaţi pe o pistă falsă.

Împinse desenul cu un bobârnac.

— Oricum, nu era în Mexic, adăugă el. L-aş fi recunoscut imediat, chiar şi deghizat; sunt un foarte bun fizionomist. Este harul meu.

— Okay, suspină Moreno. O lăsăm baltă. Vorbiţi-mi

despre bătrân.

Petrecură următoarea jumătate de oră aplecaţi asupra clasorului anatomic, asamblând un puzzle cu piesele amovibile.

— Asta-i, exclamă Adam bătând cu vârful arătătorului peste chipul realizat din bucăţele separate. Ăsta este bătrânelul meu. După părerea dumneavoastră, bunicuţul ăsta m-a măcelărit?

Mai multe greutăţi avură cu „monstrul”. Smart începea să obosească. Avea din nou febră şi degaja o aromă râncedă. Fără să vrea, Moreno adulmeca, căutând mirosul dulceag al cangrenei pe care o mirosise de multe ori în cocioabele tâlharilor grav răniţi. Se întrebă dacă bancherul era terminat şi dacă va avea timp să-şi încheie mărturia înainte de a cădea din nou în comă.

— „Boxerul”…, murmură Smart lăsându-se să cadă cu capul pe pernă. Nu l-am văzut bine… în hangar era întuneric… şi îi priveam mai ales mâinile. Avea nasul spart, asta da… strâmbat rău. Este tot ce vă pot spune. Dar mâinile lui erau ca nişte nicovale şi foarte bătătorite.

Tăcu. Medicul intră chiar în acel moment, urmat de două infirmiere. Păru nemulţumit de prezenţa lui Moreno.

— V-am spus cinci minute! şuieră el. Sunteţi aici de trei sferturi de oră. Ajunge, dispăreţi de aici sau vă reclam pentru hărţuire!

— Vă reamintesc că este vorba despre o anchetă federală, protestă Moreno.

— Puţin îmi pasă! îl ocărî doctorul. Ştergeţi-o imediat sau fac o declaraţie în faţa presei! Nu credeţi că are destule probleme şi aşa?

Moreno se decise să capituleze. În orice caz, obţinuse ce dorise: un portret-robot perfect asemănător, pe care îl vor putea confrunta cu fişierul criminalilor. Dacă bătrânul făcuse obiectul vreunei condamnări, vor

afla totul despre identitatea şi cazierul său într-o oră.

În timp ce părăsea spitalul, se întâlni pe hol cu Dorana Smart. Ea se limită să-l salute cu un semn uşor din cap şi se îndreptă spre ascensor. O găsi trasă la faţă. Nu era nimic surprinzător, date fiind circumstanţele, dar încercă o oarecare jenă, ca de fiecare dată când era în apropierea unui indiciu important, fără a reuşi să-l localizeze cu certitudine. Neliniştea femeii nu se potrivea cu puţina atenţie pe care i-o acorda soţul. Când îşi revenise, întrebase de câinele său! Ciudat, nu? Chiar adineauri, manifestase un dispreţ insuportabil când i se pronunţase numele soţiei. Ăştia doi nu se suportau deloc, asta era sigur. Trebuia, aşadar, să tragă de aici o anumită concluzie?

Moreno ridică din umeri şi traversă parcarea pentru a ajunge la maşină. Fiecare lucru la timpul său. Mai întâi bătrânul şi „monstrul”.

Pentru moment, îl va lăsa baltă pe „grădinar”. Jena Doranei Smart în legătură cu acest personaj provenea în mod cert din faptul că se culcase cu el. Moreno era convins de acest lucru. Se întreba dacă „poetul” hipiot nu profitase de scurta sa şedere în casă pentru a se culca şi cu patroana, şi cu bucătăreasa. Matrapazlâcurile astea de aşternut făcând atmosfera explozivă, trebuise să-şi ia picioarele la spinare fără preaviz, înainte de a i se cere socoteala.

Ipoteza stătea în picioare. Smart nu avea un aer prea simpatic şi Moreno înţelegea foarte bine că soţia lui (frumuşica leneşă de patruzeci de ani) se lăsase prinsă în mrejele unui trubadur cu limba scoasă. Fără îndoială că nu trebuia să caute mai departe.

22

În incinta fostei manufacturi de ţigări de foi atmosfera era foarte tensionată. Buletinul de ştiri de la

ora 18 avertizându-şi ascultătorii că unul dintre membrii „bandei de călăi” fusese în mod oficial identificat de serviciile antropometrice ale FBI, cei trei bărbaţi se adunaseră în jurul radioului furgonetei, temându-se fiecare în parte că-şi va auzi pronunţat numele.

— Ar fi vorba despre Seth Brannigan, anunţă în sfârşit prezentatorul, condamnat deja la cinci ani de închisoare pentru omucidere involuntară a unei fetiţe.

Urmă obişnuitul „portret” al răufăcătorului. De data aceasta, redactorul alesese să-l prezinte pe Doc’ sub aspectul unui bătrân erou al războiului din Pacific, un veteran incapabil să se readapteze vieţii civile şi care coborâse una câte una treptele scării sociale până a ajunge un şarlatan în chirurgie, un cioclu şi un răufăcător recidivist. Jurnalul se încheia cu promisiunea unor dezvăluiri iminente. „Ancheta avansa repede.”

Dan fu însărcinat să meargă să cumpere ziarul. Se execută şi se târî până la cel mai apropiat chioşc într-o asemenea stare de stupoare încât mai mulţi trecători se dădură iute deoparte din calea lui, convinşi că era un drogat în prag de supradoză. *Los Angeles Chronicle* afişa portretul-robot al lui Doc’ pe prima pagină, însoţit de o fotografie luată cu ocazia procesului în urma căruia fusese condamnat pentru exercitarea ilegală a medicinii şi pentru „lovituri şi răni cauzatoare de moarte în mod involuntar”, denumire care căpăta o savoare cu totul deosebită când aflai că, de fapt, încercase să opereze o fetiţă bolnavă de peritonită, pe timp de viscol, pe când cel mai apropiat medic se găsea la o sută de kilometri! Doc’ avea încă păr la data aceea, ceea ce îi schimba în mod considerabil fizionomia.

Urma un al doilea portret-robot. Ar fi putut să fie cel al Incredibilului Hulk într-o zi în care era prost dispus. Urât de ţi se făcea frică, el nu reprezenta un pericol iminent pentru Monk, doar dacă nu se hotărau să aresteze sistematic toţi superrăii din desenele animate. Dan se întoarse în hangar. Imediat ce trecu pragul

atelierului, Monk îi smulse ziarul din mâini.

— De ce nu eşti şi tu? mormăi el imediat. De ce suntem doar noi doi?

— Nu exista niciun motiv pentru asta, pledă Dan. Smart nu m-a văzut în Mexic.

— Este adevărat! rânji luptătorul. Ai stat tot timpul retras. Doc' şi cu mine am făcut toată treaba murdară!

— Spui prostii, mormăi imitatorul. Smart mă văzuse deja ca grădinar, nu puteam risca să mă vadă din nou.

— *Yo,* făcu Monk. Ce comod! Între timp, Doc' e terminat. Acum nu va mai putea ieşi de aici!

Dan se întoarse spre bătrân. Aşezat în fotoliul din lemn, acesta afişa un aer ciudat de detaşat.

— Nu fiţi idioţi, spuse în sfârşit fostul cioclu. Nu e niciun motiv să ne agităm. Nimic nu seamănă mai mult decât un bătrân cu alt bătrân. În lumea în care trăim, nimeni nu se mai uită la noi. Dacă vreau să ies, va fi suficient să-mi pun o pălărie, ochelari negri şi să mă piş în pantaloni. N-aţi remarcat cum o iau la fugă oamenii la apropierea unuia care se scapă pe el? Este suficient să te sprijini într-un baston şi să tremuri din toate încheieturile salivând un pic, pentru ca toată lumea să întoarcă capul când trece pe lângă tine. În California este şi mai rău ca în altă parte. În curând, bătrânii nu vor mai avea dreptul de a ieşi în plină zi. Nu sunt deloc neliniştit. Am atins vârsta la care devii invizibil.

Monk scoase un mormăit fără semnificaţie. Era evident că puţin îi păsa de soarta lui Doc'. Scruta ziarul, ca şi cum un oracol redactat cu cerneală simpatică avea să apară deodată printre rânduri.

— De ce nu eşti şi tu? întrebă el încă o dată.

Revenea mereu la aceeaşi chestiune. Se împiedica de această nedreptate, încât Dan începuse să se simtă oarecum vinovat.

— Nu este normal, mormăi luptătorul. Dorana şi bona mexicană te protejează. Le ai la degetul cel mic, nu-i aşa? Sunt moarte după tine, au gura cusută! Doc' şi

cu mine avem dreptul la prima pagină din fiţuici, iar tu eşti omul invizibil. Nici văzut, nici prins, nu te cunoaşte nimeni!

— Gata! i-o tăie Dan. Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor. Asta permite cel puţin unuia dintre noi să circule liber. Dacă toate trei moacele noastre ar fi fost pe prima pagină, am fi fost blocaţi aici. Este totuşi mai bine că sunt liber să mă mişc.

— Liber s-o ştergi, mda! flecări Monk. Nu e drept.

Pentru a face diversiune, Dan propuse să continue munca la deschiderea sacilor. Monk acceptă, fiind prost dispus. Folosiră o nouă lamă fără a avea alte rezultate. Ferăstrăul deveni atât de fierbinte în mâinile lor, încât trebuiră să-l debranşeze înainte să se ardă motorul. Abia dacă dinţii din tungsten lăsau vagi zgârieturi pe oţelul închizătorilor şi ţesăturii sacilor. Renunţară, având impresia de a trăi un coşmar.

23

A doua zi dimineaţă, Moreno se prezentă la spital chiar de la sfârşitul tratamentului. Observă că, spre deosebire de Dorana, câinele îl lăsa să se apropie de patul stăpânului fără a mârâi. Asta nu însemna mare lucru, la urma urmelor, doar că animalul percepea cât de cât intuitiv agresivitatea pe care Adam o nutrea faţă de soţia lui şi i se alătura din datorie.

Bancherul părea abătut. Avea tenul mai plumburiu decât în ajun, dar toată fiinţa sa degaja o impresie de oboseală şi capitulare. Din când în când, arunca o privire scurtă spre încheietura bandajată. Moreno reflectă că era probabil pe cale să cadă în depresie, victimă a acelui dezgust de sine însuşi care pune stăpânire, în general, pe cei mutilaţi. O mână tăiată reprezintă, este adevărat, un handicap mare, mai ales când este vorba despre dreapta. Este o infirmitate greu

de disimulat. Pentru un funcţionar superior ca Smart, acel ciot – chiar dotat cu o proteză – îi va pune foarte repede probleme serioase în relaţii, şi clienţii săi nu se vor putea abţine să nu strecoare priviri cu coada ochiului, încărcate de o curiozitate nesănătoasă. Omul era destul de inteligent pentru a-şi da seama de acest lucru.

Moreno se aşează la căpătâiul bolnavului, hotărât să nu se lungească cu vorba.

— Aş vrea să-mi vorbiţi despre saci şi despre conţinutul lor, spuse el. Dick Weston a fost foarte neclar cu privire la acest subiect şi m-a trimis la dumneavoastră.

Smart râse surd.

— Munca bunului nostru Dick constă mai ales în a se făli pe la cocteiluri, făcu el privind aiurea. Şi de a face bătături la mâna dreaptă frecând racheta de tenis trei ore pe zi. A moştenit această afacere, nu a pus-o el pe picioare, contrar a ceea ce lasă să se creadă. Trade Ltd. a fost înfiinţată de bunicul lui.

— Dar sacii? insistă Moreno.

— Oh! sunt foarte mari din cauza bancnotelor mici. Sunt plini de plicuri care conţin fiecare câte un teanc de bancnote şi un stat de plată. Asta reprezintă un volum considerabil de hârţogărie.

— Numai bancnote mici?

— Da: numai Washington, Lincoln, Hamilton şi Alexander. Sunt plăţile, în numerar, ale culegătorilor de pepeni din San Juan Capistrano, ale muncitorilor de la Fresno, ale sezonierilor de la fermele de portocali din Tulare şi din câmpurile de legume din Salinas. Sunt *braceros,* mexicani care au contract. Nu încasează mare lucru, dar sunt foarte numeroşi. Mai sunt şi băieţii de la „Wineries”, din valea Napa. O adevărată armată.

— Aţi notat numărul acestor bancnote?

— Glumiţi? Ar dura prea mult. Se iau numerele bancnotelor doar în filme! Sau în cazul plăţilor în

bancnote foarte mari. În afacerea aceasta sunt bancnote de unu, cinci, zece, cincizeci şi o sută. Mărunţiş, ca să spunem aşa, şi foarte uzat.

Moreno îşi scărpină bărbia. Apăsase prea tare pe aparatul de ras electric şi zeci de pete roşii îi stropeau obrajii.

— Asta înseamnă că hoţii noştri, dacă le pun în circulaţie, nu vor întâmpina greutăţi să le strecoare, observă el.

Smart ridică din umeri. Această mimică îi smulse o grimasă de suferinţă.

— Nu pot să fac nimic, oftă el. Dick Weston nu vrea să notăm numerele bancnotelor în genul acesta de operaţiuni, ocupă prea mult din timpul contabililor şi încetineşte ritmul muncii… Nu suntem o bancă mare. Nu folosim o legiune de hârţogari. Tot ce vă pot spune este că sacii sunt foarte mari, greu de ascuns… sau poate numai în interiorul baloţilor cu lenjerie murdară. Şi apoi nu se pot deschide fără cifrul lacătelor. Weston v-a vorbit despre asta?

— Da…, există o singură combinaţie de şase cifre valabilă pentru toate lacătele. Dar asta nu-i poate opri pe băieţii noştri, cu excepţia sacilor care nu se pot *cu adevărat* tăia.

— Oh! cât despre asta, fiţi sigur că aşa e! făcu Smart surâzând cu răutate. În această privinţă, nicio temere, inovaţia de la mine vine. Chiar am întâmpinat dificultăţi ca să fie votată. Babalâcii din consiliul de administraţie nu credeau! Învelişul este croit dintr-un derivat de kevlar, material care este utilizat la confecţionarea vestelor antiglonţ şi a căştilor pentru soldaţi. Este ultimul model de saci destinaţi transportului de lichidităţi. Nimic nu poate afecta ţesătura, niciun acid şi niciun ferăstrău circular. Cât despre lacăte, este imposibil să le tai, chiar cu aparatul de sudură, fiind realizate dintr-un oţel utilizat la fabricarea navetelor spaţiale care a fost conceput pentru a suporta încălzirea

unei întoarceri în atmosferă fără a se lichefia. În următorii ani, folosirea acestui material se va generaliza. Curând, hoţii care vor jefui o furgonetă se vor afla în imposibilitatea de a deschide sacii cu bani. Va fi al naibii de demoralizant. Vă imaginaţi mutra flăcăilor limitându-se doar la a auzi foşnind un milion de dolari prin stofă, fără măcar a putea atinge bancnotele! Este un extraordinar progres în materie de securitate.

— Aşadar, recapitulă Moreno, dacă flăcăii noştri nu ştiu combinaţia lacătelor, sunt încolţiţi de-a binelea…

— Da, făcu Smart. Aţi priceput totul: dacă hoţii nu au cifrul, niciodată nu vor putea deschide sacii. Asta este partea bună a acestei noi tehnici. În cele din urmă, banca va propune un târg: o mică primă pentru restituirea bişţarilor. Acesta este scopul manevrei, să te joci cu oboseala şi nerăbdarea hoţilor. Peste câtăva vreme, Trade va trebui, în mod normal, să dea un anunţ în presă: „Înapoiaţi-ne sacii pe care nu-i veţi putea deschide niciodată. În schimb, noi vă dăm 10 000 de dolari”. Companiile de asigurări fac tot timpul negocieri de acest gen.

— Ştiu, făcu Moreno. Şi suntem din toate puterile împotriva unor astfel de aranjamente.

Îşi scărpină încă o dată bărbia.

— N-aş vrea să uit nimic, făcu agentul special. Negocierea este efectiv posibilă, dacă bandiţii nu cunosc combinaţia…, dar ce se va întâmpla dacă au putut să şi-o procure?

— Asta ar însemna că un angajat al băncii le-a furnizat-o, murmură Adam. Amintiţi-vă ce v-am spus ieri. Căutaţi vinovatul în interiorul băncii.

— Cine mai cunoaşte această combinaţie în afară de dumneavoastră?

— Dick Weston, şeful contabil, Jerry Mulligan… şi toţi cei sau cele cărora au putut să le vorbească, bineînţeles. Soţii, amante… iubiţi.

— Nu păreţi să-i aveţi la inimă, remarcă Moreno.

— Ei! Glumiţi? exclamă sec Adam Smart. Ce credeţi că o să-mi mai facă acum că sunt în starea asta?

Consiliul de administraţie mă va pune din oficiu la pensie anticipată – cu o mică primă drept despăgubiri, fie –, dar o să-mi ia casa, maşina de serviciu. Înţelegeţi? Nu mai sunt de arătat! Nu mai poţi încânta văduvele putred de bogate, agitându-le pe sub nas un ciot! La Trade, eu făceam slujba de gonaci, dacă înţelegeţi ce vreau să spun? Eu le făceam ochi dulci sexagenarelor cu multe liftinguri şi balcoane siliconate pentru a le convinge să investească la noi. Mai credeţi că vor avea chef să fie pipăite de căpitanul Hook?!

Moreno se mulţumi să încline capul. Începea să vadă unde voia să ajungă Smart.

— Atunci… jaful, conchise bancherul, cu respiraţia tăiată, pentru a vă spune pe scurt: *puţin îmi pasă.* Nu mă mai priveşte. Am văzut aerul jenat al bunului Dick ieri, când a venit în vizită. Se tot uita la pansamentul meu. În ochii lui stătea scris: „Dumnezeule! Ce-o să facem cu acest Quasimodo?”

— Nu exageraţi. Sunteţi puţin depresiv, îndrăzni Moreno. Este normal. Bine, să-l lăsăm pe Weston şi banca să se descurce singuri, dacă preferaţi. Dar, între noi fie vorba, nu aveţi chef să vă răzbunaţi pe băieţii care v-au făcut asta?

— Da, dar în felul meu, nu în al dumneavoastră, mormăi Smart. Dumneavoastră îi trimiteţi la răcoare pentru câţiva ani. Şi, dacă rezistă, scapă repede, cunosc povestea.

— Şi dumneavoastră? ripostă agentul federal. Ce propuneţi?

— Eu? O să-mi pun câinele să-i înfulece. Unul după altul, începând cu mâinile, fireşte.

— O să mă fac că n-am auzit, evită poliţistul. În realitate, vreţi să spuneţi că n-o să mă ajutaţi să-i încolţesc?

Smart îşi arătă dinţii. Ochii îi străluceau, febrili.

— N-o să-i încolţiţi, rosti el. Sunt prea şmecheri pentru dumneavoastră. O să vă spun ce o să fac: o să mă vindec. Când voi ieşi de aici, voi porni în căutarea lor cu Dust. Şi Dust îşi va face de cap! Jur!

Moreno îşi adună notiţele şi se ridică.

— Calmaţi-vă, zise el, aveţi un puseu de temperatură. O să chem infirmiera.

Cum schiţă un gest pentru a-i pipăi fruntea bancherului, câinele mârâi şi trase de lesă. Lui Moreno nu-i plăcu lucirea ucigaşă care-i sticlea în fundul pupilelor. Bătu în retragere, şocat să constate în ce măsură animalul şi stăpânul semănau.

Se eclipsă. În timp ce ajungea la parter, se hotărî să nu menţioneze ameninţările lui Smart în raportul său, amărâtul de el având destule probleme şi aşa. Ceva îi şoptea că, în ciuda lăudăroşeniilor sale, nu va supravieţui mutilării. Era genul de individ care-şi spulberă creierii într-o seară de deprimare cu o puşcă pentru elefanţi, în cel mai pur stil Hemingway. Încă o dată, nu era de competenţa FBI, nu… mai degrabă a soţiei sale, Dorana, dar nu era convins că aceasta era în stare să facă faţă. Nici că avea chef.

Ipoteza unui complot în interiorul băncii îi reţinea mai mult atenţia, deoarece aflase că Trade avea să treacă peste ceva vreme sub controlul unei mari firme japoneze şi că Dick Weston risca foarte tare să fie concediat, administraţia nefiind mirobolantă. În plus, o frază pronunţată de Smart i se învârtea în cap: „Dick Weston nu vrea să notăm numerele în genul acesta de operaţiuni, ocupă prea mult din timpul contabililor”.

Dick. Acest drag şi bătrân Dick, care îşi fabricase poate în acest fel nişte lovele total invizibile, capabile să treacă de orice control.

„Weston avea toate piesele de puzzle în mână, enumeră mental Moreno, instalându-se la volanul Plymouth-ului Reliant. Cunoştea procedura de deschidere a camerei blindate şi combinaţia lacătelor;

avea posibilitatea să înregistreze fraza-cheie aflată în memoria calculatorului şi – cine ştie? – să facă o copie perfectă pe un disc optic. Nu cedase tentaţiei de a utiliza, fără ştirea lui, un băgător de seamă precum Adam Smart pentru a devaliza propria bancă?”

Luând totul în considerare, nu era o ipoteză complet falsă. Aspectul „lefter” al operaţiunii nu era poate decât un camuflaj abil conceput pentru a orienta bănuielile spre micii borfaşi lipsiţi de anvergură.

Moreno porni motorul. Da, hotărât lucru: avea să se intereseze îndeaproape de Dick Weston. Avea încredere în flerul său. Până acum, intuiţiile sale nu-l decepţionaseră niciodată.

24

Trei zile se scurseră fără ca scotocirile şi barajele să aducă vreo descoperire nouă. Dan începea să spere. Cu puţin noroc, drumurile vor înceta în curând să mai fie puse sub control şi vor putea din nou să se gândească să se mute incognito. Bucuria sa fu totuşi de scurtă durată, căci, chiar în seara aceea, radioul anunţă că poliţia proceda la razia oraşului, percheziţionând toate clădirile părăsite, susceptibile a furniza „un bârlog” răufăcătorilor. Se insista asupra faptului că sacii furaţi din bancă constituiau un volum care nu se putea micşora, era greu de ascuns şi nu putea trece neobservat. Populaţia era invitată să semnaleze autorităţilor orice transport neobişnuit. O primă de 10 000 de dolari era oferită oricui ar permite arestarea vinovaţilor.

Acest ultim punct făcu o impresie foarte neplăcută în hangar. Cei trei bărbaţi se priviră cu aceeaşi lucire de nelinişte în ochi.

— Dacă aruncă biştari pe masă, nu mai suntem la adăpost, mormăi Monk.

Dan ştia bine ce voia să spună. Cu anunţul primei, solidaritatea celor din zonă înceta pe dată să funcţioneze. Momeala câştigului va învinge legea tăcerii şi o grămadă de golani, din micile bande care proliferau prin împrejurimile hangarului nu vor întârzia să facă apropierea între „monstrul”, al cărui portret-robot ziarele continuau să-l difuzeze, şi Baby Monk, karatistul nebun, ucigaş de câini şi ucenic-ninja, care dăduse atâtea prilejuri să se vorbească despre el în traveele antrepozitelor.

— Le e frică de tine…, observă Dan. Nu vor îndrăzni niciodată.

— Nu-i cunoşti! şuieră Monk. Le trebuie lovele pentru doze. Când le lipsesc, nu le mai este frică de nimeni.

— Portretul-robot nu-ţi seamănă, insistă Dan. Este doar un gagiu cu nasul turtit.

— Trăncăneli, scuipă luptătorul. Ăsta este fioros… şi eu ştiu că sunt fioros. Gagiii nu vor căuta prea departe. Promisiunea lovelelor îi va obseda.

— Atunci nu există decât o soluţie, propuse Dan. Ieşi şi bagă groaza în ei. Asta o să le dea de gândit de două ori înainte de a se duce la sticleţi.

— Mda, mârâi Monk. Putem încerca.

Chiar în noaptea aceea, ieşi în labirintul antrepozitelor pentru a participa la o luptă clandestină cu câini, de care bandele se arătau atât de nesătule. În fundul unei gropi de gresaj pentru camioane uriaşe, înfruntă doi dobermani pe care îi ucise într-un mod extrem de crud, în scopul clar de a şoca imaginaţia spectatorilor aplecaţi deasupra vidului. Când ieşi din groapă, era acoperit de unsoare şi muşcături, dar cei doi câini nu mai aveau niciun os intact în tot corpul. Un murmur de respect îngrozit străbătu rândurile vagabonzilor. Monk se mulţumi să zâmbească, curăţă prima şi se întoarse şchiopătând la manufactura de ţigări de foi. Ştia că exhibiţia sa avusese valoare de

avertisment şi că obţinuse o amânare.

Dan fu dărâmat de starea luptătorului. Unele muşcături ar fi trebuit cusute, dar mâinile lui Doc' Brannigan tremurau prea tare pentru a putea face o asemenea intervenţie.

— Nu-i nimic, se mulţumi să repete Monk. E o nimica toată.

Dan era mai puţin sigur decât el. Încercă să cureţe rănile cât putu de bine, cu ajutorul clorinei diluate într-o mare cantitate de apă, deoarece Doc' lăsase toată farmacia la hacienda. Unsoarea de motor nu uşura lucrurile. Ar fi trebuit ca Monk să se poată spăla cu un detergent potrivit. Bietul săpun Ivory pe care îl foloseau pentru toaleta cotidiană se dovedi fără efect.

— Nu-i o problemă, hotărî Baby Monk. Este ca un fel de camuflaj. Dacă ies cu botul mânjit, o să mă ia drept mecanic.

Doc' Brannigan asistă la scenă din fundul fotoliului său fără a face vreun gest de a se ridica. Avea faţa galbenă şi căldura care nu înceta să crească îi provoca serioase probleme respiratorii. Noaptea, îl auzeau gâfâind şi scuipând în batistă pentru a încerca să-şi elibereze bronhiile. Dan avea neplăcuta impresie că escapada mexicană îi epuizase forţele bătrânului. De la întoarcerea sa, se făcea tot mai mic între braţele fotoliului, nu mânca aproape nimic şi nu pronunţa zece fraze toată ziua. O indiferenţă de rău augur pusese stăpânire pe el şi moţăia ore în şir cu bărbia în piept, antrenându-se parcă pentru confruntarea cu neantul.

— Vom avea linişte atâta timp cât nu vor mări prima, şopti Monk. Cred că le-am băgat groaza în oase.

Râdea strâmbându-se. Sângele păta deja pansamentele improvizate pe care Dan le înnodase în jurul braţelor şi picioarelor sale. Două muşcături – una la pulpa dreaptă, cealaltă la braţul stâng – erau foarte urâte şi imitatorul se temea de ceea ce se putea întâmpla în lipsa injecţiilor de antitetanos sau a

antirabicelor. Din cauza oboselii, cedă unui acces de panică şi îi rugă aproape pe complicii lui să îngroape lovelele înainte de a o lua la sănătoasa.

— Este ciment în cămară, pledă el. Am verificat în după-amiaza aceasta. Acoperim sacii şi ne despărţim.

— Aiurezi, căscă Monk. În LA are loc cel puţin un cutremur pe zi. De fiecare dată când se produce, toate crăpăturile proaspăt umplute se redeschid imediat. Carapacea ta de ciment nu va ţine mai mult de patruzeci şi opt de ore. La prima zguduire, ar crăpa ca o coajă de ou şi orice cerşetor n-ar trebui decât să se uite în fisură pentru a zări sacii. Nu, şmecheria asta a ta nu ţine. Trebuie s-o aşteptăm pe Dorana. N-o să ne lase baltă, asta e sigur.

Auzind aceste vorbe, Doc' Brannigan, pe care îl credeau adormit, deschise o pleoapă şi lăsă să-i scape un rânjet.

25

A doua zi, din cauza căldurii, se dădu alarma la smog.

Un anticiclon subtropical se abătu asupra L.A.-ului, împiedicând aerul umed stagnat la nivelul solului să se risipească. Poluarea rezultată din traficul intens şi din fumul de la uzine atinse foarte repede cota de alertă. Aerul îşi pierdu orice transparenţă, o ceaţă gălbuie cu miros pestilenţial invadând atmosfera.

În vila de pe coline, Dorana văzu grădina şi piscina dispărând progresiv în spatele acestui ecran fumigen care părea să se desfăşoare în vederea unor neliniştitoare manevre militare. În acelaşi moment începu să strănute şi să aibă mâncărimi la buze, cum i se întâmpla imediat ce indicele de poluare depăşea pragul de toleranţă. Radioul anunţă declanşarea planului antismog: încetinirea traficului urban, obligaţia

pentru industriile poluante de a proceda la stingerea imediată a furnalelor. Dorana se aşează în faţa lucarnei pentru a observa ceaţa care se forma. Nu mai vedea marginile parcului, nici cabana din fundul grădinii. Fumul galben îşi desfăşura rotocoalele deasupra oraşului pentru a se opri în primele fortificaţii ale muntelui, care le tăia drumul şi le împiedica să pătrundă în interior, acolo unde s-ar fi putut dilua sub efectul vântului. Această fundătură naturală era cea care dădea o asemenea intensitate smogului. Dorana se simţi doborâtă de sufocarea claustrofobă pe care o încerca totdeauna în asemenea situaţii. Migrena i se instală în creştetul capului, comprimându-i creierul şi tâmplele. Se strâmbă. Detesta să aibă dureri de cap, pentru că Ancinul sau Exedrinul rareori reuşeau să-i învingă suferinţa şi se vedea silită să se întindă în întuneric cu o compresă îngheţată pe frunte.

Trecu în baie pentru a lua o sticluţă de comprimate din dulapul de la toaletă. Hotărât lucru, îi era scris ca astăzi totul să meargă prost!

Începuse din zori, când Adam se întorsese acasă. Într-adevăr, conducerea spitalului refuzând să mai tolereze prezenţa unui câine în camera unui bolnav plasat la terapie intensivă, el semnase pe proprie răspundere ieşirea şi închiriase o ambulanţă pentru a-l aduce acasă. De atunci, se odihnea în camera lui sub supravegherea unei infirmiere particulare, ale cărei servicii le plătise prin intermediul unei agenţii de îngrijire la domiciliu. Asistenta va veni de două ori pe zi să schimbe pansamentele şi să înlocuiască perfuziile. Se numea Winnifred Stholar, avea cincizeci şi doi de ani şi un profil de sergent-major.

Această întoarcere bruscă o dezorientase pe Dorana, care nu se aşteptase la aşa ceva. În mod naiv, ea crezuse că Adam va rămâne în spital timp de câteva săptămâni… şi poate că nu va mai ieşi niciodată! În consecinţă, nu-şi luase precauţia de a se pregăti pentru

această coabitare periculoasă; acum realiza cu teroare că risca să se trădeze în orice clipă.

Pentru moment, Adam moţăia, istovit fiind de călătoria cu ambulanţa. Câinele se întinsese, bineînţeles, la picioarele patului de-ndată ce-l culcaseră pe stăpânul său; era limpede că nimic nu-l va face să părăsească camera.

Infirmiera se plânsese de acest lucru. Era o femeie aspră, cu gură căzută şi striată de riduri verticale şi ochi duri. Ea aruncase peste decorul casei o privire dezaprobatoare, ca şi cum tot acest lux ar implica, mai devreme sau târziu, o anume pedeapsă divină.

„Idioato! aproape că-i strigă Dorana. Nimic din toate astea nu ne aparţine! Şi o să ni se ia în curând!”

— *Animalul*, declarase infirmiera. Nici vorbă să rămână în camera bolnavului. Este contrar oricăror principii de igienă.

— Soţului meu trebuie să-i spuneţi asta, suspină Dorana ridicând din umeri. Nu mie. Eu de multă vreme am depus armele.

Şi, cum infirmiera întorcea spatele pentru a se îndepărta cu un mers soldăţesc, ea adăugă:

— Un sfat: nu încercaţi să-l scoateţi pe Dust cu forţa. Aţi putea să vă treziţi în aceeaşi stare ca soţul meu!

Regretă aproape imediat această ieşire care nu cadra cu personajul său de soţie dezolată, dar era la capătul puterilor şi smogul nu o ajuta cu nimic. Când ridica ochii pentru a privi pe fereastră, nu vedea decât o masă de pâslă galbenă îngrămădită pe geamuri şi simţea că se sufocă.

Trebui să facă un efort să meargă să-l vadă pe Adam, căci timpul trecea şi nu mai putea, în mod decent, să rămână ascunsă la parter. Când se apropie de pat, Smart murmură fără măcar să deschidă ochii:

— Ce pute în halul ăsta? Braţul meu? Putrezesc oare?

— Nu, făcu neutru Dorana. Este smogul. A căzut

peste colină, nu se mai vede nimic.

Rămase înţepenită la picioarele patului, incapabilă de a schiţa un gest de tandreţe. Să se prefacă era peste puterile sale. Cu încheietura sa scurtată şi bandajată, Adam îi făcea greaţă mai mult ca niciodată. Devenea deodată conştientă că îi ura tot corpul: muşchii, părul sur de pe piept, corpolenţa… şi mai ales acest miros de rânced propriu bărbaţilor care îmbătrânesc. Îi detesta ridurile, pielea îngroşată de ani, culoarea părului, cuta lăsată a gurii. Pentru nimic în lume n-ar fi putut să se aplece peste el să-l sărute sau chiar să-i şteargă transpiraţia care îi acoperea fruntea. Privi suportul de care atârnau pungile cu glucoză şi antibiotice, plosca de sub pat. Îi veni să vomite. O luă la fugă pentru că era convinsă că infirmiera îi ghicea dezgustul.

La parter, trecu în spatele barului şi îşi turnă un pahar de J&B fără gheaţă, pe care îl sorbi dintr-o înghiţitură pentru a nu-i simţi gustul. Dădu drumul la televizor. Petrecea din ce în ce mai mult timp în faţa micului ecran, ingurgitând orice: „Good Morning America”, „Jeopardy” sau emisiunile lui Oprah Winfrey. Buletinele de ştiri o informaseră că poliţia întreprinsese o scotocire sistematică în unele cartiere din oraş, adică în perimetrul Watts, în South Central, Crenshaw, La Cienaga, dar ea nu se neliniştea. Toate acestea i se păreau depărtate, ceţoase, la fel de toxice ca smogul şi se întreba câteodată dacă nu era pe cale să înnebunească.

Întoarcerea lui Adam o obseda. Nu reuşea să fie atentă la altceva. Îşi închipuia stratageme copilăreşti pentru a se descotorosi de el: să debranşeze perfuzia de antibiotice, de exemplu, pentru a lăsa drum liber infecţiei.

„Nu delira, gândi Dorana umplându-şi paharul a doua oară. Nu vei avea curajul. Şi apoi, oricum, Dust nu ţi-ar permite-o.”

Nu putea să-şi scoată din cap această imagine: Dust

aruncându-se asupra ei, dacă ar fi schiţat doar gestul de a pune mâna pe Adam. „Ştie”, îşi repeta ea. „A ghicit.”

Puţin ameţită, se aşează în faţa televizorului pentru a urmări emisiunile: „Şi medicii suferă”, „Spitalul de urgenţă”, „O casă pentru şase”, „Regina de mai”.

Gesticulaţiile actorilor o cufundau într-un fel de amorţeală fericită, din care n-ar fi vrut să iasă pentru nimic în lume.

La începutul după-amiezii, Moreno veni să viziteze bolnavul, iar Dorana îl conduse până în cameră şi se retrase pentru a-i lăsa să discute. Adam practic nu-i adresase niciun cuvânt de când se întorsese acasă. Când se trezea din starea de somnolenţă – reală sau prefăcută –, se limita la a privi ţintă zidul din faţa lui. Refuzase să i se deschidă televizorul sau radioul. Nu aruncase nicio privire prin ziare sau reviste. Stătea acolo, în penumbră, cu ochii mari deschişi, adâncit în gânduri.

Dorana spera să cadă repede în depresie nervoasă. În fond, toată povestea aceasta cu mâna tăiată trebuia să aibă ceva comun cu o castrare simbolică, nu-i aşa? „La naiba! îşi pierdu ea răbdarea. Ar fi şi timpul ca tot acest bazar freudian să-ţi fie util în sfârşit!”

Ea căuta să-şi amintească ce citise în reviste referitor la acest subiect al mutilărilor masculine. Membrul tăiat asimilat privării de penis şi toate chestiile de psihologie alambicată care păreau să iasă dintr-un film de Hitchcock. I-ar fi plăcut ca Adam să se simtă neputincios, distrus, să apuce înfiorătorul pistol cu care se sinucisese tatăl lui şi să şi-l bage în gură. Îi mai rămânea o mână, în fond! Era totuşi destul de îndemânatic ca să facă asta fără ajutorul cuiva!

Moreno stătu multă vreme. Intrigată şi puţin neliniştită, Dorana fu tentată să meargă să asculte la uşă, dar, în momentul în care punea piciorul pe prima treaptă a scării, îl auzi pe Dust mârâind chiar deasupra capului ei. Câinele o reperase. Nu va putea niciodată să facă nicio mişcare atâta vreme cât Dust era în casă.

Când Moreno coborî, trebui să suporte un nou interogatoriu. De data aceasta, era vorba în principal de Dick Weston, de care agentul federal părea să se intereseze brusc, fără ca tânăra femeie să poată ghici de ce. Se străduí să facă o bună impresie, conştientă fiind în acelaşi timp că duhnea a alcool de cum deschidea gura.

— Cum staţi cu ancheta? întrebă ea. Aveţi vreo pistă?

— Am oferit o primă, răspunse el. Primim multe mărturii, dar trebuie să le verificăm pe fiecare în parte şi asta ne ia mult timp.

— Toată lumea denunţă pe toată lumea?

— Cam aşa ceva.

Îşi dădu seama că Moreno o privea fix. Fu tentată să se examineze în oglinda barului pentru a vedea dacă are pete roşii pe pomeţi. Chiar avea figură de beţivă?

Agentul special se hotărî să plece în clipa în care ea începea să se simtă stânjenită. Dorana se intersectă cu infirmiera care venea să schimbe pansamentele pentru seară.

— Febra persistă, comentă aceasta coborând. Dacă mai urcă, va trebui să chemăm imediat ambulanţa. Este o nebunie că a părăsit spitalul în starea aceasta. La noapte să-i luaţi temperatura de două sau trei ori. Corpul este mai slăbit în timpul somnului. Boala trece la atac totdeauna în timpul nopţii. Va avea probabil nevoie să şi urineze. Va trebui să-i daţi plosca. Vă descurcaţi?

Era atâta dispreţ în vorbele sale, încât Dorana fu tentată să-i arunce cu paharul în faţă. Reuşi să se stăpânească. „Idioato!” repetă ea privind-o cum se îndepărtează în Fordul Pinto al lui Winnifred.

Anita îşi luă rămas-bun cu un aer speriat. Mexicana suporta cu destulă greutate răsturnările survenite în ultimele zile şi Dorana ghicea că nu avea să întârzie mult până să-şi dea demisia. De fapt, nu avea nicio importanţă. Cu cât vor fi mai puţini martori, cu atât va

avea mai multă libertate de acţiune.

Singură în casă cu Adam şi câinele, se ghemui în fotoliul său, incapabilă să se hotărască să urce în camera bolnavului.

Cum poţi să împingi un om la sinucidere? Făcându-l să simtă că a devenit respingător? Că nu mai are niciun viitor?

Se hotărî să improvizeze pe aceste două teme şi să-l vadă pe Adam sub pretextul de a-l întreba dacă nu are nevoie de ceva. Îl găsi cu ochii deschişi şi obrazul lucind de transpiraţie. Un miros acru plutea în încăpere şi trebui să facă un efort pentru a se aşeza la căpătâiul bolnavului. Smart nu întoarse capul spre ea.

— Sticletele ăsta, Moreno, făcu Dorana pentru a spune ceva, pare să-l suspecteze pe patronul tău. Adineauri mi-a pus nişte întrebări ciudate în legătură cu Dick. Nu ştiam ce să răspund. Sper că n-am făcut nicio gafă.

Adam nu avu nicio reacţie. Dorana fu tentată să-i treacă mâna prin faţa ochilor pentru a vedea dacă clipea.

— Crezi că Weston o să te mai păstreze după ce ţi s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce neutră.

— Nu, făcu Adam. Cred că poţi să-ţi iei rămas-bun de la dragele tale prietene de pe colină. N-o să mai rămânem multă vreme aici. Poţi chiar să-i ceri Anitei să ne împacheteze lucrurile. Nu poate să fie mare lucru. Câteva valize cu haine şi… ce altceva? Nimic… Absolut nimic.

— Unde vom merge? întrebă ea în timp ce o greutate îngrozitoare i se aşeza pe piept.

— Nu ştiu…, mormăi Adam. La periferie. Va trebui să descoperim un mic bungalow în provincie. În momentul de faţă coasta este prea scumpă pentru noi.

Dorana închise ochii. Încerca să se imagineze locuind într-o baracă de scânduri cu vopseaua sărită, cu un Adam Smart la pensie, neras, târându-şi papucii

toată ziulica, pe undeva într-o comunitate deprimantă, la marginea deşertului. Un loc unde femeile merg să-şi facă cumpărăturile cu bigudiurile pe cap, schimbă între ele reţete pentru a nu arunca resturile de mâncare şi poartă rochii de bumbac decolorate, cumpărate de la second-hand. Un loc populat de bătrâni neputincioşi şi de tineri derbedei aroganţi. S-ar alege repede cu porecla „înţepata”, iar Adam ar deveni la fel de inevitabil „căpitanul Hook”. Ar fi puşi discret în carantină, ar avea neplăceri cu şeriful din cauza câinelui prea agresiv. Ar fi îngrozitor de cald şi, din lipsă de bani pentru produsele de înfrumuseţare, va îmbătrâni foarte repede în acel climat de cuptor. În şase luni va deveni o femeie oarecare şi… fără viitor de asemenea.

Dorana redeschise pleoapele, sufocându-se de nelinişte. Nu voia în ruptul capului o asemenea existenţă oarecare, lângă un soţ taciturn şi înăcrit. Un infirm care i-ar plimba toată ziua ciotul pe sub nas.

— O să-ţi cumperi o proteză? întrebă ea. O „maşinărie” din aia articulată?

Adam rămase tăcut. Părea adâncit din nou în visurile sale. Dorana se ridică.

— O să las uşile deschise, spuse ea. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

Ieşi fără ca el să fi încercat s-o împiedice. Acest lucru n-o miră. Trăiau în felul acesta de ani de zile, schimbând între ei doar banalităţi, fiind vecini un weekend întreg fără a schimba o vorbă.

Cu toate acestea, în clipa în care păşi pragul camerei, Adam păru să iasă din transă.

— Dă-i să mănânce şi să bea lui Dust, ordonă el. Bietul animal m-a vegheat toată ziua.

— Bineînţeles, făcu Dorana. Cobor în bucătărie. N-are decât să vină dragul de el.

Se îndreptă spre scară, în timp ce Adam îi dădea ordine câinelui. Dust nu asculta decât de el.

„Dacă aş fi pe punctul să mă înec în piscină, gândi

ea, n-ar sări în ajutorul meu până ce scumpul meu soţ nu i-ar ordona!”

Deschise frigiderul din bucătărie, căutând castronul cu pastă pe care Anita îl aşeza acolo în fiecare seară înainte de a pleca. Dust îşi făcu apariţia chiar în momentul în care îi punea farfuria pe dale. Deşi îi era foame, nu se repezi la mâncare. Dând târcoale castronului, adulmecă îndelung, aruncând priviri scurte tinerei femei.

„Jigodie! gândi Dorana. Te întrebi dacă nu încerc să te otrăvesc! Asta e, nu-i aşa?”

Îşi strânse pumnii pentru a-şi stăpâni furia şi frica. Acum, câinele gusta din hrană cu înghiţituri mici, mestecând prudent, în căutarea vreunei arome suspecte. Aşa fusese educat şi, dacă în această seară consimţea să-şi primească mâncarea din mâna Doranei, era doar pentru că murea de foame.

Urcă să se culce. Era devreme, dar excesul de alcool îi trezise migrena. Se întinse pe pat. Asfinţitul soarelui, străpungând ceaţa, umplea casa cu o stranie lumină galbenă. Reflectă că sfârşitul lumii aşa trebuie să arate. Era ca şi cum tot praful deşertului fusese ridicat în aer de un suflu uriaş şi că va dura o veşnicie până avea să se aşeze din nou. Aţipi cuprinsă de o uşoară beţie. Visă că Adam se ridica împleticindu-se, îşi smulgea drenele, perfuziile şi mergea în birou pentru a încărca o puşcă de vânătoare. Era conştientă de ce voia să facă, dar ea nu făcea nicio mişcare. Înjura, pentru că mâna dreaptă îi lipsea şi se descurca greu cu stânga. Cartuşele se rostogoleau pe podea. Dorana nu deschidea ochii. Se gândea: „Se va omorî ca Hemingway! În sfârşit!” Asculta zgomotul chiulasei şi număra secundele. Unu… doi… trei…, enervându-se că soţul ei nu se decidea mai repede să apese pe trăgaci. Nemairezistând, deschidea pleoapele. Atunci îl vedea pe Adam, în picioare lângă pat. Nu avusese niciodată intenţia de a se omorî, nu, *pe ea o ţintea* în cap.

Tânăra se trezi, tresărind. Era noapte. Sudoarea îi umezise hainele. Se ridică pentru a se dezbrăca. În salonaşul de toaletă, îşi dădu cu apă pe faţă. Inima îi bătea tare, lovind-o în piept. Nu avu curajul să facă duş şi se înfăşură în halat. Un coiot ţipă departe, în munţi, iar câinii îi răspunseră.

Făcându-şi curaj, ieşi în hol pentru a se strecura în camera lui Adam. Casa era cufundată în întuneric şi, în ciuda fricii sale de întuneric, nu îndrăzni să apese întrerupătorul, de teamă să nu trezească bolnavul. Adam dormea cu capul dat pe spate. Din copilărie, Dorana asociase totdeauna sforăitul cu bătrâneţea. Nu ştia de ce, dar pentru ea era definitiv asociat cu senilitatea, cu decăderea fizică, precum aparatele dentare sau bandajele de hernie. Se detaşase fizic de soţul ei în ziua în care acesta începuse să sforăie, în jurul vârstei de patruzeci şi cinci de ani. În perioada aceea, ea îi ceruse să doarmă în camere separate, sub pretextul că nu se putea odihni noaptea. Da, într-o bună zi se săturase să-l scuture sau să fluiere pentru a întrerupe vacarmul grotesc care îi ieşea pe gură şi se îndepărtaseră, fiecare la alt capăt al culoarului.

„De fapt, îi spusese ea, doar săracii dorm în acelaşi pat.”

Dust dormea pe jos, cu acele bruşte scuturături ale câinilor care visează.

Dacă ar fi fost curajoasă, ar fi profitat de somnul animalului pentru a merge să ia pistolul automat din sertarul biroului, l-ar fi pus la tâmpla lui Adam şi…

Să lase să se creadă că a fost o sinucidere? Era stupid, era chiar inutil să se gândească la asta, pentru că se ştia incapabilă să apese pe trăgaci.

Şi mai era şi Dust la pândă. Chiar în clipa aceea, se prefăcea poate că doarme pentru a-şi supraveghea stăpâna printre pleoapele întredeschise. Aştepta ca ea să îndrăznească, să facă gestul care ar da-o de gol. Atunci ar sări la ea pentru a o înşfăca de încheietura

mâinii. Alertat de vacarm, Adam s-ar trezi. N-ar fi fost nevoie să i se facă o schiţă pentru a înţelege ce se întâmplă.

„Te-a păcălit! Mă întrebam când te vei decide să-ţi încerci şansa; nu eram neliniştit, ştiam că Dust te are în colimator.”

S-ar ridica într-un cot, în timp ce ea ar rămâne ţintuită la pământ de câine, cu încheietura sfâşiată până la os.

Se dădu înapoi făcând parchetul să scârţâie şi Dust îşi arătă colţii, indicându-i că nu-i plăcea să o vadă în cameră. Se grăbi să părăsească camera şi alergă să se închidă la ea. Acolo, înghiţi un somnifer şi se chirci în mijlocul patului.

Anita fu cea care o sculă a doua zi, bătând în uşă. Părea neliniştită. Prin uşă, o anunţă că „temperatura domnului mai crescuse”.

Dorana se sculă cu mintea înceţoşată. Winnifred, infirmiera, sosi în acelaşi moment. Ascultă bolnavul şi decise, cu propria-i autoritate, să cheme medicul.

— Nu v-aţi ocupat de el, aruncă ea sec. Patul este ud.

Dorana nu încercă nici măcar să protesteze. Adam deschise cu greu ochii şi decretă pe un ton fără replică că nu voia să se întoarcă în spital. Ca pentru a-i susţine decizia, Dust începu să latre din toate puterile. Winnifred bătu în retragere, declarând că se săturase de casa asta de nebuni. Medicul, un internist obosit cu mustăţi sure, îi prescrise alte antibiotice.

— Fiţi atentă, îi spuse Doranei. Nu cumva să bea alcool. Între penicilină şi analgezice, ar putea să cadă în delir. Alcoolul este un catalizator, nu se ştie niciodată ce reacţie provoacă la bolnav. Am avut un pacient sub tratament care şi-a pierdut complet capul după ce a băut o jumătate de pahar de whisky. Nu înceta să strige în gura mare numele amantei sale, locul unde se întâlneau, şi toate astea în faţa soţiei aşezate la capul lui… S-a terminat cu un divorţ şi individul a încercat

chiar să mă dea în judecată.

Dorana îl conduse, mulţumindu-i de a fi acceptat să se deplaseze la domiciliu. Puţini medici o mai făceau încă, din cauza capcanelor întinse de drogaţi în apartamentele goale care ascundeau bolnavi ţintuiţi la pat.

Cum smogul se ridicase puţin, ea se plimba prin grădină. Claustrarea o înnebunea, dar nu-şi permitea să urce în maşină şi să dea o raită.

Dick Weston sună în cursul dimineţii pentru a se informa despre sănătatea bolnavului. Dorana încercă să afle cum mergea ancheta. Bancherul îi spuse că, după părerea lui, sticleţii băteau pasul pe loc.

— Cred că o să dau un anunţ la diferite posturi, încheie el. Dacă gangsterii nu au cifrul, nu vor putea deschide sacii. La ora asta cred că şi-au dat singuri seama. Este timpul să încerce o negociere.

— Crezi că într-adevăr nu au nicio şansă să forţeze încuietoarea? întrebă Dorana încercând să pară pur şi simplu curioasă.

— Nici cea mai mică! spuse triumfător Dick Weston. Am făcut sute de teste cu tot materialul existent, de la ferăstrăul de metale până la aparatul de sudură. Nimic nu a putut afecta nici sacii, nici brăţările din oţel care fixează lacătele. Chiar în acest moment, indivizii trebuie să-şi muşte degetele până la os. O să le propun 20 000 de dolari pentru răscumpărarea sacilor. 20 000 de dolari este mai bine decât nimic. Vor putea măcar să-şi cumpere o maşină nouă… sau să-şi plătească o excursie la Vegas!

— Crezi că merge?

— Bineînţeles, draga mea, companiile de asigurări fac genul acesta de negocieri în fiecare lună. O să mă adresez unui cabinet de avocatură. Îşi vor însărcina detectivii să procedeze la troc.

Mai schimbară nişte banalităţi, apoi Weston închise telefonul. Dorana era împietrită. 20 000 de dolari era

derizoriu, dar şi-l imagina foarte bine pe Monk acceptând acest târg păgubos. Avea un creier de copil. Dacă i se fluturau banii pe la nas, era în stare să prefere acel teanc amărât în locul comorii din saci. Ca toţi ţâncii, nu avea pic de răbdare. În plus, cei trei bărbaţi erau sigur la capătul puterilor, epuizaţi de aşteptare; în aceste condiţii, nu era imposibil să cedeze unui acces de descurajare şi să accepte o propunere, al cărei singur merit era că le scurta supliciul.

Dorana era conştientă că era puţin răspunzătoare de această stare de fapte, pentru că nu le mai trimisese nicio veste de mai multe zile; cum, din partea lor, nici ei nu telefonaseră de teamă că telefonul era ascultat, „tăcerea radio” trebuie să le fi accentuat impresia de abandon. Precis trecuseră în revistă toate mijloacele de a deschide sacii, dar fără succes. Acum erau cu siguranţă exasperaţi şi foarte porniţi împotriva ei, blestemând-o că neglijase un amănunt tehnic a cărui importanţă se dovedea a fi capitală. Trebuia să se trezească, să-şi vină în fire! Trebuia să facă rost de cifru, într-un fel sau altul. Oricum avea nevoie de acest lucru. Că Adam îşi va da duhul sau va supravieţui, nu avea importanţă, lovelele tot îi trebuiau!

La începutul după-amiezii, temperatura scăzu şi Adam putu să mănânce puţin. Chiar pălăvrăgi cu Anita, lăudând-o pentru chili. Apoi îi ceru un scotch fără gheaţă, pe care femeia de serviciu i-l refuză, ascunzându-se în spatele preceptelor medicului.

— Pot să vă fac un ceai, propuse ea.

— Du-te şi spală-te la fund cu ceaiul tău! mârâi el. Totdeauna am avut oroare de pişatul ăsta de călugăriţă!

Catolică ferventă, mexicana se retrase, jignită.

— Dacă ţipă, diagnostică ea trecând prin faţa Doranei, înseamnă că este aproape vindecat.

Puţin mai târziu, Smart se puse pe monologat. Dorana crezu la început că delira şi începu să urce

scările. Rămase nemişcată pe a cincea treaptă, realizând că Smart vorbea cu dulăul. Îi explica ceva pe un ton de comandă, ca un căpitan expunând în faţa oamenilor săi paşii de urmat pentru a ataca o poziţie inamică. Dorana rămase nemişcată. O idee nebunească îi trecu prin minte: Adam era pe cale de a-i comanda lui Dust să o suprime. Înţelesese totul şi hotărâse să o pedepsească. Avea să folosească dulăul ca pe un ucigaş kamikaze.

Îşi dădu seama că respira prea tare şi bătu în retragere. Câteva minute mai târziu, Dust trecu prin faţa ei fără a-i arunca o privire, traversă grădina, sări peste grilaj şi o porni în viteză în direcţia oraşului. Mergea hotărât, ca şi cum stăpânul îi dăduse de îndeplinit o misiune precisă. Dorana îşi muşcă buza până la sânge. Ce punea la cale Smart? Ce căuta? Hoţii?

Ei, haide! Era o prostie. Nu avea nicio şansă să-i găsească într-un oraş ca Los Angeles.

Încercă să râdă, dar fără succes. Lucruri citite pe ici, pe colo îi reveneau deodată în memorie. Frânturi de articole de popularizare care vorbeau despre flerul câinilor, capabili să izoleze un miros dintre milioane… ceva care vorbea despre fantastica memorie olfactivă canină.

Ce şoptise, aşadar, Adam la urechea câinelui? „Găseşte-l pe doctoraşul cel bătrân!” Dust era oare în stare să localizeze ascunzătoarea lui Doc’ Brannigan?

Îi era greu să se convingă, şi totuşi îi era teamă. Se gândea la acei câini abandonaţi la sute de kilometri de casă şi care se întorc, chiar şi atunci când nu ştiu nimic despre drumul urmat de cei care au încercat să-i facă pierduţi în mijlocul naturii. Ziarele erau pline de asemenea articole.

Aşteptă seara într-o stare de mare tensiune nervoasă. I-ar fi plăcut să-i poată preveni pe cei trei bărbaţi de pericolul care îi păştea, să-i îndemne la răbdare, să-i roage să aibă încredere în ea şi să nu

accepte oferta ridicolă a lui Dick Weston, 20 000 de dolari, atunci când puseseră mâna pe o adevărată avere!

Dust se întoarse la asfinţit. Părea zdrobit de oboseală, cu limba scoasă, dar se cocoţă direct în camera lui Adam ca pentru a-i da raportul.

Dorana petrecu o noapte grea. Înainte de a adormi, câinele băuse şi mâncase mult, fără a o privi măcar o singură dată. Nervoasă, tânăra femeie se închise în cameră. Brusc, i se făcu frică ca animalul să nu se arunce printre picioarele ei să o trântească pe scară… sau să o împingă prin lucarnă pentru a se zdrobi pe dalele piscinei căzând în gol cincisprezece metri. Tăiată de cioburile de sticlă, cu picioarele rupte, ar rămâne acolo până în zori, pierzând tot sângele.

„Dust a crezut probabil că era vorba de un hoţ, ar explica Adam poliţiei a doua zi. I-am tot spus Doranei să nu se mai fofileze pe întuneric ca o hoaţă…, dar îi era mereu frică să nu mă trezească. Este un accident. Un accident îngrozitor.”

Rămase multă vreme la pândă, ascultând permanentul du-te-vino al animalului pe culoar. După scârţâitul parchetului, ghicea că animalul se oprea deseori în pragul camerei ei şi că adulmeca pe sub uşă. De fiecare dată când se întâmpla acest lucru, ea strângea perna în braţe. Pe viitor, va trebui să fie atentă imediat ce va auzi animalul apropiindu-se de ea pe la spate.

Când reuşi, în sfârşit, să închidă pleoapele, visă că se relaxa într-o cadă plină cu apă caldă, cu spuma până la bărbie. Pe când aţipea, Dust se fofila deodată prin întredeschiderea uşii, apucând cu botul uscătorul de păr de pe toaletă şi dându-i drumul în cadă. Scurtcircuitul străbătea trupul Doranei cu atâta forţă, încât dinţii îi clănţăneau şi se fărâmiţau…

Se trezi tresărind şi aprinse lumina, convinsă că nu va mai adormi până în zori.

Anita o trezi totuşi la ora zece, informând-o că dulăul o ştersese din nou.

— L-am văzut pe drum pe când veneam încoace! spuse mexicana. Nu ştiu ce l-a apucat. O fi poate în călduri? Să nu-l calce vreo maşină; domnul Adam nu şi-ar mai reveni.

Dorana, în ce-o privea, ar fi ars cu bucurie o lumânare rugându-se ca animalul să fie călcat de un camion încărcat cu trunchiuri de sequoia!

La ora unsprezece, infirmiera veni să refacă pansamentele şi confirmă faptul că bolnavul era mult mai bine. Plecă în acelaşi timp cu Anita, care trebuia să-şi ia băieţelul de la grădiniţă, şi Dorana rămase singură în casă.

La ora paisprezece era foarte cald, smogul îşi reluase atacul, umplând grădina cu brumă galbenă. Dorana se târî de colo-colo în tricou şi bermude. Ar fi dat orice pentru a merge să facă o baie în Malibu. În disperare de cauză, se îndreptă spre piscină. Îmbrăcase un maieu pe sub haine, cu vaga intenţie de a se bronza pe peluză.

Se dezbrăcă în timp ce mergea, lungindu-se pe dale pentru a băga mâna în apă. Era tocmai bună. Tânăra se lăsă să alunece în bazin şi înotă puţin. Apa îi linişti nervii. Făcu pluta cu ochii închişi, privind cerul galben de deasupra ei. Atunci o cuprinse frica. Brutală.

„Ei! Idioato! şopti o voce din mintea ei. Ce s-ar întâmpla acum dacă Dust ar ţâşni din spatele gardului viu pentru a te împiedica să urci, ia spune?”

La această ipoteză, avu o secundă de panică totală şi înghiţi apă. Bazinul era destul de adânc… pentru a o îneca; ar fi suficient ca Dust să alerge prinprejurul piscinei şi să o împingă înapoi în apă de fiecare dată când ar încerca să se sprijine de margine. Era puternic, nici măcar n-ar fi nevoit s-o muşte pentru a-i reuşi manevra. Un cap în piept ar fi de-ajuns să o arunce pe

spate. Nu fusese niciodată o înotătoare experimentată şi nu avea rezistenţă. Câinelui i-ar fi uşor să o obosească la adăpostul ceţii. Puţini oameni treceau pe drum; în plus, în zilele cu smog, vila era ascunsă vederii din cauza brumei.

Dust ar alerga în jurul piscinei până când ea şi-ar pierde răsuflarea şi i s-ar pune cârcei. N-ar putea spera să plutească până la apariţia infirmierei, asta ar însemna să stea prea mult în apă. S-ar scufunda… învinsă de epuizare, teamă şi cârcei. S-ar scufunda pe fundul bazinului, precum naufragiaţii care încetează să mai dea din braţe pentru a se menţine la suprafaţă.

Dumnezeule! Deci asta pusese la cale Adam împreună cu dulăul? Îi ordonase animalului să se prefacă plecat, să se ascundă în tufişuri, apoi să aştepte un moment propice… Şi ea se repezise cu capul înainte. Profitând de faptul că era în apă, câinele se întorsese pe furiş. O aştepta. Avea să-l vadă ivindu-se de-ndată ce punea mâna pe scară.

Se zbătu în mijlocul bazinului, deoarece panica o împiedica să-şi coordoneze mişcările. Când ajunse la scară, se agăţă de bare cu disperare şi, dintr-un salt, ieşi din apă.

Se prăbuşi pe dale, scuipând şi gâfâind.

În grădină nu era nimeni.

Nici urmă de câine. Nicio ameninţare.

Era singură.

„Sunt pe jumătate nebună, murmură ea îmbrăcându-se fără a se mai usca. Pe jumătate nebună.”

Dacă Adam ar fi putut s-o vadă, ar fi izbucnit în râs.

26

A doua zi, Dan ieşi devreme pentru a cumpăra ziarul şi provizii. Ceaţa galbenă şi umedă, particulele poluante îi iritau ochii, dar se simţea protejat de acest nor de

aburi. Îşi spunea că, în caz de urmărire, i-ar fi mai uşor să-şi piardă urma. Merse la un „Seven-Eleven” pentru a cumpăra conserve, pâine, bere, şuncă, cereale, lapte şi ouă. La antrepozit nu mai era nimic de mâncare. Doc’ nu deschidea gura şi Monk avea o dispoziţie de câine, deoarece rănile sale tindeau să se infecteze. Trebuise să renunţe la a boxa sacii pentru a-şi uşura nervii. Imediat ce făcea gestul de a se mişca, rănile se redeschideau. Ar fi trebuit cusute, dar mâinile lui Doc’ tremurau prea tare; cât despre Dan, acesta nu se vedea în postura ucenicului chirurg.

Ieşea din magazin cu o pungă de hârtie în braţe şi ziarul sub braţ, când zări maşinile poliţiei pe stradă. Trecură prin faţa lui fără a se opri, dar simţi preţ de o secundă o groază totală şi fu gata să-i scape cumpărăturile pentru a o lua la fugă. Se strădui să păstreze o atitudine normală şi făcu un ocol mare pentru a se întoarce la manufactură. Această plimbare îi permise să constate că cercul se închidea încet-încet, prinzându-i la mijloc. Patrulele afectate căutărilor inspectau acum clădirile situate la o distanţă de cinci-şase străzi de antrepozite. Sticleţii băteau în uşi, cereau să li se deschidă, aruncau o privire înăuntru prin geamurile sparte. Verificau minuţios un teanc de hârţoage, fără îndoială cu datele proprietarilor. Dan se gândi imediat la furgonetă şi la Subaru, ambele furate, care mai erau încă în curtea fostei fabrici de ţigări de foi. Patrulei îi era suficient să facă un apel pentru a afla că vehiculele figurau pe lista celor furate în cursul ultimelor zile. Pentru ei ar fi un pretext nemaipomenit. Ar forţa uşa sau ar intra pe o fereastră. Clauza *legitimei suspiciuni* le-ar permite o acţiune de acest fel.

Dan transpira. Ceaţa poluantă îi ardea bronhiile. Şase străzi… era puţin. Cât timp le va mai lua patrulelor pentru o inspectare generală a hangarelor? Mâine, la aceeaşi oră, sticleţii vor intra pe traveea principală, printre barăci. Vor percheziţiona metodic, consacrând

un zel special construcţiilor aparent goale.

Dan se întoarse. Unde s-ar putea ascunde toţi trei, Doc', Monk şi cu el? Sub podea, lângă saci? Era posibil să improvizeze un fel de nişă, astfel încât să dea impresia că atelierul nu era locuit? Trebuia să se gândească de pe acum.

Cum dădea colţul unei străduţe, surprinderea îl făcu să tremure spasmodic din tot corpul. Tocmai îl zărise pe Dust… Dust care adulmeca, cu botul pe pavaj, căutând o urmă.

Dan se dădu repede înapoi. Din fericire, vântul nu sufla din direcţia bună şi câinele nu-l reperase. Păşea printre hangare, încercând să deosebească mirosurile, oprindu-se ici şi colo pentru a da drumul la trei stropi de pişat. De data aceasta, Dan o luă la fugă mâncând pământul. Nu scăpaseră de ceea ce se temeau: Adam Smart, foarte decis să regleze el însuşi conturile, le trimitea copoiul!

Cum ajunsese până aici animalul era un mister, dar câinii poliţişti buni sunt obişnuiţi cu asemenea isprăvi. Poate Doc', Monk (sau el însuşi) or fi uitat vreun obiect în hacienda? Un obiect impregnat cu mirosul lor. Vreo batistă? O bandană îmbibată de transpiraţie, pe care bancherul o strecurase în buzunarul pijamalei sale înainte de a chema după ajutor?

Niciodată nu puteai să te gândeşti la tot. Dan îşi amintea de căldura care domnea în hacienda. Îşi petrecuse timpul ştergându-şi fruntea şi gâtul cu un prosop. Ce făcuse cu acesta în momentul plecării? Îl lăsase aruncat pe un fotoliu? Dust putuse să-l miroase, aşa cum adulmeca tot ce se petrecea în jurul lui… recunoscuse imediat mirosul „grădinarului" şi insistenţa lui îl intrigase pe Smart.

Dumnezeule! Totul era posibil. Se puteau face zece scenarii la fel de convingătoare. Nu era important să ştii cum sau de ce! Ceea ce conta era de a şti cât timp îi trebuia să ajungă la manufactură.

Dan se grăbi să se întoarcă. Imediat ce încuie uşa de două ori, îşi chemă tovarăşii.

— Tocmai l-am văzut pe Dust! La o sută de metri de aici. Este pe punctul de a ne lua urma.

Monk apăru din camera sa. Arăta rău şi transpira din cauza febrei. Muşcăturile îi provocau suferinţă, dar încercă s-o disimuleze prin toate mijloacele.

— Eşti sigur? bombăni el.

— Da! gâfâi Dan. El era. Dacă ne găseşte, ne va face felul unul câte unul. Poţi să fii sigur de asta. Va încerca să se strecoare aici... sau ne va ataca de fiecare dată când ieşim.

— N-avem decât să nu-l lăsăm să intre şi gata, mârâi Monk.

— Da! rânji imitatorul, o superidee! Şi cum o să facem ca să băgăm în noi? În plus, îţi semnalez şi faptul că sticleţii se află pe-aproape. Sunt riscuri serioase să ajungă mâine dimineaţă cu cercetările la antrepozite. O să avem necazuri, ţi-o spun eu!

— Atunci trebuie să scăpăm de rable, făcu luptătorul. N-avem decât să luăm fiecare câte una şi să le lăsăm pe o străduţă. Puştanii or să le salte pe loc, asta le va încurca iţele sticleţilor.

— Şi noi? şuieră Dan. Unde o să fim când patrula va inspecta fabrica? Crezi că Doc' şi cu tine vă puteţi plimba aşa, în aer liber, cu toţi sticleţii primprejur? Fără a mai ţine seama că, dacă umblăm prea mult pe străzi, e posibil ca Dust să dea peste noi.

— Gata cu panica! mârâi Monk cu un gest obosit. Dorana n-o să ne lase baltă. Sunt sigur că este la curent. În seara asta trebuie să vină. Da, probabil că totul se termină astă-seară.

Dan nu putu să-şi dea seama dacă chiar credea acest lucru sau dacă încerca doar să se liniştească.

— Cel mai urgent, spuse el făcând eforturi să vorbească calm, este să scoatem maşinile din curte. Nu e nevoie să mergem prea departe pentru a scăpa de ele.

Pot chiar să fac asta singur, în două rânduri. Cât timp voi fi plecat, ai putea să sapi o gaură sub podea, astfel încât să ne lungim toţi trei când se va apropia patrula? Ce zici?

— Sub duşumea? făcu Monk. Crezi că rezişti? Rişti să dai nas în nas cu şobolanii. N-o vei putea face pe delicatul.

Instinctiv, îngenunchease pentru a pipăi scândurile desfăcute. Loviturile de pumn provocară curse subterane care îi făcură pielea de găină lui Dan. Luptătorul avea dreptate: subsolul era „locuit”.

— Putem să ne organizăm ascunzători, admise Baby Monk, dar va fi plin de viermi.

Cu degetele sale bătătorite, smulse una dintre scândurile care se mişcau. Dedesubt era un spaţiu în care un om putea sta întins pe burtă, cu braţele pe lângă corp.

— Sacii sunt în mijloc, zise el. Ne vom aşeza în jurul lor. Dacă sticleţii nu privesc prea îndeaproape şi niciunul dintre noi nu face o criză de nervi, o putem scoate la capăt.

Ridică privirile pentru a obţine aprobarea lui Doc’ Brannigan.

— Ei! bunicule, ţipă el. Ai curajul să faci pe îngropatul o oră sau două?

Dar Doc’ nu răspunse. Cei doi îşi dădură brusc seama că bătrânul nu deschisese gura de ceva vreme. Cuprins de o bănuială groaznică, Dan se îndreptă spre fotoliul de lemn între braţele căruia fostul cioclu stătea chircit. Doar atingând încheietura bătrânului, înţelese ce se întâmplase.

— Este mort, murmură el. Dumnezeule! O fi murit în dimineaţa asta cât am fost după provizii. Nu se simţea prea bine de când s-a întors din Mexic, iar căldura probabil că l-a terminat.

Monk întinse mâna la rândul său pentru a atinge degetele îngheţate ale bătrânului. Erau reci şi ţepene.

Rigor mortis îşi intrase în drepturi.

Dan se ridică. Era aproape sigur că Seth Brannigan murise din cauza unei crize cardiace. Radioul furgonetei menţionase numeroase cazuri de infarct în ultimele douăzeci şi patru de ore la persoanele în vârstă. Căldura din timpul furtunilor, poluarea şi lipsa de aer erau deseori fatale celor care sufereau de insuficienţă cardiacă.

Dan căuta febril o soluţie. Să-l pună pe Doc' în furgonetă şi să-l abandoneze cu vehiculul pe o stradă pustie? Pentru moment, părea cea mai bună idee.

— Nu putem să-l ţinem aici, observă Monk. La căldura asta, va începe să se descompună până la prânz. Va fi imposibil să rezistăm, şi mirosul o să aducă aici sticleţii. Este un miros pe care au obiceiul să-l adulmece, poţi să mă crezi! Trebuie să-l transportăm afară. Îl înfăşurăm într-o bucată de carton gudronat şi îl punem în spatele furgonetei.

Dan clătină mecanic din cap. Ce s-ar întâmpla dacă Dust s-ar repezi la furgonetă la un stop, atras de mirosul bătrânului Brannigan? Pentru că era sigur că pe doctoraş îl căuta animalul în numele stăpânului; imitatorul era acum sigur de asta. Tremură la ideea că s-ar putea vedea blocat de câinele care i-ar bara drumul, împiedicându-l să demareze. Un câine nebun furios, a cărui agitaţie ar atrage atenţia sticleţilor. Fără îndoială, unul dintre ei s-ar apropia să întrebe: „Ce-are animalul ăsta? Transportaţi ceva special? Lăsaţi-mă să arunc o privire înăuntru. Ei! Dar ce e cu cartonul ăsta?"

Portiera fiind întredeschisă, Dust s-ar fofila pentru a se arunca asupra sulului de carton gudronat. Ar lătra, ar zgrepţăna, până când sticletele ar veni să îngenuncheze, verificând natura coletului.

Dan se simţi acoperit de sudori reci. Ca pentru a-i întări spaimele, Monk declară:

— Este mai bine să conduci tu furgoneta. Semnalmentele tale n-au fost difuzate şi o să atragi mai

puţin atenţia. Tu treci mai neobservat decât mine.

Avea dreptate, dar Dan avu însă impresia că este prins în capcană. Monk îi simţi starea proastă şi-l scuturâ de umăr.

— Hei! exclamă el, n-o s-o faci acum pe fetiţa?! Nu e momentul. Nu avem prea mult timp, aşa că o să mă ajuţi să-l înfăşurăm pe bătrân în cartonul gudronat. O.K.?

Dan ascultă ca în transă. Luptătorul merse să caute un rulou izolant pentru acoperiş, care zăcea aruncat prin curte. Căldura lichefiase bitumul care curgea puţin şi lipea spirele între ele.

Să înfăşoare cadavrul lui Seth Brannigan în acel ambalaj nu era puţin lucru, cu atât mai mult cu cât rigiditatea cadaverică îi blocase articulaţiile în poziţia şezut. Dan ştia că era suficient să mai aştepte puţin pentru ca mortul să redevină elastic, dar Baby Monk nu voia să audă de vreo amânare.

— N-o să aşteptăm toată ziua, decretă el. Preferi să-l găsească aici sticleţii? Sau ai chef să te lungeşti sub podea în compania lui? Ştii câte grade or să fie la prânz? 36°C.

Puseră corpul în spatele furgonetei şi Dan se aşeză la volan, în timp ce Baby Monk deschidea grilajul. Zarurile fuseseră aruncate. Acum se putea întâmpla orice.

— Chiar crezi că cineva o să fure furgoneta cu un cadavru înăuntru? îl întrebă pe Monk care îi făcea semn să plece.

— Bineînţeles, făcu luptătorul. Asta n-o să-i oprească pe mucoşii din bande. Îl vor arunca pe Doc’ într-o grămadă de gunoaie şi vor şterpeli rabla fără ezitare.

Dan demară. Când ajunse la drum, îl asaltară o mie de gânduri. Dacă o maşină de poliţie venea în dreptul său, poliţiştii puteau să zărească branşamentul firelor sub volan şi să înţeleagă că mergea fără cheie de contact, deci într-o maşină furată! Dacă se făcea un control, ar fi fost terminat. Dacă…

Conduse cu prudenţă prin ceaţa gălbuie, temându-se de o coliziune care ar atrage după sine o constatare sau intervenţia unui poliţist de la poliţia rutieră. Nu aveau să-l oprească pentru că folosea un vehicul poluant chiar în toiul unei alerte antismog?

Mâinile i se lipeau de volan. Binecuvântă ceaţa rău mirositoare care acoperea oraşul, deoarece îi va uşura fuga, dacă va trebui să facă stânga-mprejur pentru a scăpa de baraj. Dar se temea mai presus de toate de a-l vedea apărând pe Dust la o intersecţie. Dacă s-ar întâmpla acest lucru, ar putea să încerce să-l strivească. Oricum, nu credea deloc în această soluţie. Câinele era agil şi iute, ar fi o joacă pentru el să evite bara de protecţie a furgonetei.

Dan merse în direcţia Watts, Harlemul din L.A. Îşi luase ca punct de reper faimoasele Watts-Towers, acele coloane de fierătanii şi resturi înalte de vreo patruzeci de metri, ca o operă de artă misterioasă. Hotărâse să abandoneze camioneta care şerpuia printre cocioabe, acolo unde n-ar atrage prea mult atenţia patrulelor de poliţie. Cel mai greu, apoi, ar fi să se întoarcă pe jos fără a fi agăţat de golani.

Cum încetinea la o intersecţie, îl zări pe Dust la vreo treizeci de metri înaintea lui. Câinele nu era decât o umbră în ceaţă, dar, în felul în care înainta adulmecând pământul, Dan fu sigur că el era. Imitatorul îşi strânse degetele pe volan. O clipă după aceea, verifică dacă toate geamurile erau ridicate, pentru ca animalul să nu poată detecta mirosul. În ce sens sufla vântul? Duhoarea poluării era suficientă pentru a o acoperi pe cea a secreţiilor corporale? Avea impresia că încerca să ducă de nas un rinocer. Se grăbi să dea colţul, fu cât pe ce să lovească un Lincoln ruginit şi îşi continuă drumul sub un torent de înjurături.

Nu mai simţea nimic. Nici dezgust, nici tristeţe. Doar o frică brută, masivă, care anihila tot restul. Ajunse, în sfârşit, la primele maghernițe. Era devreme, şi golanii

nu se aşezaseră încă în faţa clădirilor pentru a face mişto de trecători, iar acest lucru îi dădea o şansă să o scoată la capăt fără probleme. Nu căută prea multă vreme, deoarece vehiculul nou era o pată de culoare în mijlocul şirurilor de maşini de ocazie, peticite cu aripi sau portiere desperecheate. Mucoşi pe jumătate goi încercau să deschidă vana unei borne de incendiu, pentru a da drumul unui gheizer în care să se bălăcească în voie. Dan observă o străduţă, viră şi opri furgoneta între grămezi de gunoaie, sub o scară de incendiu. Cu ajutorul unei cârpe, şterse volanul, banchetele, portierele, tot ceea ce mâinile sale putuseră să aibă nefericirea de a atinge; apoi, fără a privi spre Doc, sări din maşină şi se îndepărtă cu capul plecat.

Mergea foarte repede, temându-se să nu fie agăţat de un grup de adolescenţi puşi pe harţă, cu bâta de base-ball sub braţ şi cu un casetofon portabil pe umăr. După ce ieşi din zona periculoasă, se simţi mai bine, dar îl cuprinseră alte gânduri.

„Când te vei întoarce, gândi el, atelierul va fi gol. Monk a încărcat deja sacii în Subaru şi şi-a făcut bagajele. Moartea lui Doc' i-a servit să te îndepărteze, ca să şteargă putina. De altfel, bătrânul o fi murit de moarte bună? Monk a putut foarte bine să-l sufoce, ca să te transforme în şofer de dric. Şi toate acestea, fără îndoială, au fost planificate de la un capăt la altul de Dorana!"

Trebui să încetinească pasul, deoarece un junghi în coastă îi tăia respiraţia. Dumnezeule! Uite că acum făcea şi un acces de paranoia! Toate acestea erau stupide. Portbagajul de la Subaru era prea mic pentru a încăpea în el mai mult de trei saci. Dacă Monk ar fi avut de gând să dispară cu lovelele, ar fi păstrat furgoneta.

Dan trebui să se aşeze pe o bancă pentru a-şi regla ritmul respiraţiei. Tricoul său era pătat de sudoare. Acest lucru îl făcu să se gândească că era descoperit şi că Dust putea să identifice mirosul înainte de a ajunge

aproape de el. Privi nervos în jurul lui, căutând să-şi amintească de trucurile evocate de Doc' când se aflau în Mexic, acele mici şmecherii pentru a înşela flerul câinilor poliţişti. Bătrânul povestise ceva în legătură cu anasonul, care anestezia receptorii olfactivi concentraţi în botul animalelor. Da, asta era: anasonul. Mai făcuse aluzie şi la uzo, acel aperitiv grecesc al cărui parfum semăna cu al *pastis*-ului franţuzesc. Dan începu să caute un negustor de vin. Va cumpăra o sticlă de băutură de anason şi se va stropi din cap până-n picioare pentru a disimula mirosul trupului său, astfel încât Dust să nu-l recunoască, dacă se întâlneau pe drum. Cel puţin aşa spera. De data aceasta, să imite vocea lui Adam Smart nu l-ar mai salva. Nu mai avea mâna tăiată pentru a produce confuzie în mintea câinelui.

Găsi ceea ce căuta într-o prăvălie ţinută de un asiatic, protejată de un grilaj metalic. Cu sticla de băutură de anason ambalată în hârtie maro, se retrase pe o străduţă pentru a se stropi din plin. Lumea îl va lua drept un beţivan, dar era incapabil să-şi imagineze un plan mai elaborat.

Puţind a anason de la zece paşi, se îndreptă spre antrepozite, în speranţa că niciunui sticlete nu-i va da prin minte să-l salte pentru starea de ebrietate pe drumul public. Din când în când, vărsa puţin alcool în spatele lui pentru a şterge urmele. În altă situaţie s-ar fi simţit ridicol, dar angoasa îl făcea să uite de orice pudoare. Vederea maşinilor de patrulare, ocupate să-şi continue scotocirile, nu făcu decât să-i mărească spaimele. Sticleţii înaintau, trecând de la o casă la alta. Se opreau câteodată pentru a încerca să smulgă frânturi de informaţii de la încărcătorii care forfoteau de colo-colo, cu spatele frânt de sacii de orez şi de soia. Asiaticii, latinii, se prefăceau atunci că nu înţeleg un cuvânt în engleză, schiţând gesturi largi de neputinţă. Niciunul dintre ei nu voia să aibă de-a face cu Baby Monk şi dădeau negativ din cap când li se flutura pe la

nas portretul-robot al unui bărbat cu faţa strâmbă. „Da, îl cunosc, glumeau unii. L-am văzut aseară la televizor. Este Incredibilul Hulk! Sper că nu vreţi să-l beliţi, domnule sergent!”

Dan se fofilă în curtea fabricii de ţigări de foi. Văzu imediat că Subarul dispăruse şi simţi o durere fulgerătoare în stomac. Monk o ştersese cu banii! Se lăsase tras pe sfoară! Dumnezeule, ce idiot fusese că se lăsase ţepuit!

Cu respiraţia blocată, se repezi în atelier pentru a privi sub scânduri. Sacii gri erau tot acolo, unul lângă altul, inviolabili. Monk profitase pur şi simplu de absenţa lui pentru a se duce să scape de vehiculul compromiţător pe un teren viran oarecare. Dan se ridică, nehotărât. Gândul de a se ascunde sub duşumea i se părea din ce în ce mai prost. În fond, n-ar putea să părăsească atelierul când trecea patrula?

În timp ce se apropia de fereastră pentru a vedea ce se petrece afară, Monk îşi făcu apariţia.

— Am văzut câinele, zise el închizând cu grijă uşa. N-ai visat. E chiar el. Dă târcoale prin zonă.

— Cred că pe Doc’ îl caută, făcu Dan. La hacienda, a avut tot timpul să se obişnuiască cu mirosul lui.

— Atunci nu mai riscăm nimic, observă Monk, deoarece nu mai e aici!

— Judeci ca un om, oftă imitatorul. Pentru un câine, mirosurile persistă câteva zile după trecerea vânatului.

— Am lăsat Subarul în parcarea unui supermarket, anunţă Monk. La ora asta, or fi şterpelit-o deja. Acum ce facem? Vrei să săpăm o ascunzătoare? Ar trebui să ne hotărâm. Sticleţii vor fi aici peste puţină vreme.

Dan îşi lipi obrazul de geamul murdar. Dacă Dust era afară, să te plimbi sub nasul lui ar fi o nebunie. Chiar stropit cu uzo. De altfel, acest truc poate nu funcţiona şi la el.

— De acord, capitulă Dan, ne ascundem.

— Am găsit un drug de mină în cămăruţă, zise Monk.

O să putem săpa puţin.

Se puseră pe lucru, ridicând scândurile duşumelei pentru a încerca să descopere un loc unde s-ar putea lungi. Săpăturile provocau fuga a zeci de şobolani care goneau prin praf pentru a dispărea în întuneric. Săreau pentru a se fofila în interiorul unui canal gros de evacuare, rupt, care se întindea pe sub parchet. Conducta pe jumătate îngropată măsura pe puţin cincizeci de centimetri în secţiune. Emana un miros fetid.

— Uite, vrei să vezi asta? întrebă Dan. E bun pentru noi. Dacă am fi încercuiţi, am putea încerca să fugim pe acolo.

Cu vârful drugului din fier, sparse puţin mai mult canalul, mărind orificiul prin care treceau rozătoarele. Dan încercă să se imagineze târându-se prin acest tunel îngust, răzuind pereţii cu umerii.

— E prea mic, şopti el. N-am trece.

— Ba da, mormăi Monk. Când frica te împinge de la spate, treci şi prin gaura cheii.

Dan se înfioră. Se imagina blocat în mijlocul conductei, neputând nici să avanseze, nici să dea înapoi, adevărat dop uman captiv al canalului. Blocat… da, blocat în tovărăşia şobolanilor nemulţumiţi.

Monk merse să aducă o bucată de tablă cu care astupă orificiul. Apoi îngrămădi pietre şi tot felul de resturi peste capacul improvizat.

— Asta o să împiedice şobolanii să iasă, bombăni el. Chestia trebuie să ducă în canale, de asta pute în halul ăsta.

Puseră scândurile la loc şi se străduiră să şteargă orice urmă de locuire a spaţiului. N-a fost prea greu. Pământ şi ipsos aruncat murdăriră locul acolo unde praful lipsea. Răsturnară scaunele, ascunseră cutiile de conserve şi sticlele goale. Monk ieşi în curte pentru a pune lanţ şi lacăt la grilaj, apoi îngrămădi lăzi şi cauciucuri vechi peste cele câteva pete de ulei pe care

Subaru le lăsase pe ciment. Totul era aranjat. Cu puţin noroc, sticleţii se vor sătura să inspecteze magaziile pline de şobolani şi de gândaci şi se vor grăbi să meargă să ia masa. Se vor mulţumi cu o privire rapidă. Doar un câine ar fi putut simţi prezenţa indivizilor ascunşi sub duşumea şi să latre zgâriind podeaua. Din fericire, patrula nu era dotată cu K9, pentru că în mod sigur fuseseră folosiţi la percheziţionarea maşinilor.

— Trebuie să mergem, anunţă Monk. Prinde-ţi bine pantalonii în şosete să nu-ţi intre vreun şobolan pe crac.

Dan observă că luptătorul îşi strângea picioarele cu o sfoară înnodată în jurul gleznelor şi-şi băgă cu grijă cămaşa în pantaloni.

— Nu trebuie să glumeşti cu asta, murmură el. Când simţi animalele astea urcându-se de-a lungul pulpei, îţi pierzi cumpătul şi începi să zbieri ca un ţânc. Ştiu despre ce vorbesc. Ţi-e atât de frică, încât puţin îţi mai pasă să ştii dacă sticleţii sunt deasupra capului tău sau pe planeta Marte; tot ce contează e să scapi de şobolanul agăţat de ouăle tale! Dan se grăbi să se supună. I-ar fi plăcut să se poată înfăşura într-un sac mare din pânză, dar în atelier nu se găsea nimic asemănător. După terminarea pregătirilor, cei doi bărbaţi se lungiră fiecare pe spate, în adâncitura respectivă, şi începură să aşeze la loc scândurile parchetului, astfel încât să se acopere progresiv. Nu era lucru uşor, şi Dan trebui să încerce de două ori pentru a reuşi o îmbinare perfectă. Speră ca patrula să nu împingă zelul până la a intra în cameră. Dacă se întâmpla acest lucru, scândurile desfăcute s-ar mişca sub tălpile lor.

O să-şi dea seama că e o şmecherie sau vor pune asta pe seama dărăpănării locului? Dan se rugă să rămână la cea de-a doua interpretare.

Închise ochii şi încercă să-şi încetinească respiraţia precipitată, care se putea auzi pe o rază de trei metri. Locul strâmt îi trezea toate spaimele copilăriei. Era

întins doar de două minute şi i se părea deja că zeci de insecte se plimbau pe el, între cămaşă şi piele. Îşi încrucişă mâinile pe pântece, încercând să uite de pietricelele care îi intrau în şale.

La fiecare goană subterană, trebuia să se abţină să nu urle şi să nu sară. Trebuia să reziste cu orice preţ. Era doar o pasă greu de trecut, care va ţine o oră sau două, doar cât să arunce sticleţii o privire pe fereastră. Apoi se vor îndepărta şi îşi vor continua drumul spre cocioabele din Watts.

Da, aşa se vor petrece lucrurile. Era doar o problemă de sânge rece.

Deschise din nou ochii, privind fix razele de lumină prin spaţiile dintre scânduri. Doamne, ce mâncărimi! Dacă ar fi putut, s-ar fi scărpinat până la oase!

27

Dick Weston veni să-l viziteze pe Adam în jurul orei optsprezece treizeci. La drept vorbind, petrecu puţin timp cu bolnavul, care se încăpăţâna să se prefacă somnolent, şi ieşi cu Dorana să facă un tur al grădinii. La înălţimea aceea, smogul se simţea mai puţin decât în oraş, de aceea nu se autoiluzionau că se plimbau în inima Londrei lui Jack Spintecătorul, cum era uneori cazul pe arterele mai înguste din L.A. Se opriră pe marginea piscinei, Weston privind fix fundul bazinului.

— Nu pare să reacţioneze prea bine, murmură deodată. M-am aşteptat la mai multă forţă de caracter din partea lui. Scuză-mă că-ţi vorbesc deschis, draga mea, dar eu cred că nu-şi va mai reveni. Este un om terminat.

Dorana hotărî să rămână mută. Se grăbea să-l vadă plecând pe prostănacul de Dick şi nu voia să facă nimic care să-l mai întârzie.

— N-ar trebui să spun, adăugă bancherul, dar de

ceva vreme consiliul de administraţie cere pensionarea lui Adam. În ultima vreme are o faţă de bătrân. Şi apoi, unele cliente s-au plâns de manierele sale. Să zicem că-şi permitea unele familiarităţi. Cred că făcea prea mult pe tinerelul cu ele. Unii dintre noi credem că nu mai are profilul postului pe care îl ocupă. Prospectarea trebuie condusă de cineva mai „atrăgător”, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ne va fi imposibil să-l trimitem să facă demersuri pe lângă văduvele bogate din Bel Air sau Brendwood, cu o mână lipsă.

— O să-l concediaţi? se informă Dorana.

— Să spunem că mai degrabă o să-i sugerăm în mod ferm să iasă la pensie, şuşoti Weston. Şi asta mă supără, Dorana. N-o să-ţi mai poată asigura standardul de viaţă pe care-l meriţi. O să te vezi condamnată la o existenţă oarecare, de periferie. Îl şi văd devenind alcoolic, acru. Să devii infirm la cincizeci de ani nu este un lucru îmbucurător.

— Ce încerci să-mi spui? întrebă tânăra femeie.

— *Părăseşte-l...,* şopti brusc bancherul. Cere divorţul. Te voi instala într-o căsuţă frumoasă în Malibu. Voi veni să te văd de două ori pe săptămână. Este bătrân, va deveni insuportabil. Eşti prea tânără pentru a-ţi strica viaţa cu un infirm acrit, care nu vorbeşte decât cu potaia lui.

Dorana trebui să-şi muşte limba pentru a nu izbucni în râs. Dumnezeule! Uite că prostănacul de Weston îi propunea să o întreţină! Trebui să se abţină să nu-i strige în faţă: „Tu crezi că un mic speculant, moale, cu mâinile umede, valorează mai mult decât un ciung mizantrop?”

Ea se văzu trântită pe pat, resemnată, strivită sub greutatea roz a lui Weston, dând din şale şi din coapse pentru a-şi merita cecul lunar. Nu, asta nu. Nu mai voia să depindă de niciun bărbat, să trebuiască să cerşească ceva bani de buzunar, să justifice fiecare cheltuială. Ea dorea să fie stăpână pe destinul ei, să nu dea socoteală

nimănui. Să trăiască aşa cum concepea ea, să-şi impună dorinţele şi legile, să se bucure de această minunată libertate pe care ţi-o procură o avere câştigată dintr-o mişcare de baghetă magică şi nu cu preţul unei deşelări zilnice. Nu mai voia să audă vorbindu-se de bărbaţi, de exigenţele lor, de nevoile lor. În noua sa viaţă, nimeni nu-i va mai comanda, nu va mai avea nici soţ, nici patron. Va adopta un copil. La nevoie, îl va cumpăra de la traficanţii de copilaşi din lumea a treia. O fetiţă, căreia să-i consacre zilele şi nopţile sale. O va privi cum creşte. Vor fi fericite.

— Dick, spuse ea punând mâna pe braţul bancherului. Propunerea dumitale mă emoţionează. Dar trebuie să reflectez. Dacă l-aş părăsi pe Adam în acest moment, mi s-ar părea că sunt o ticăloasă.

— Nu te merită, se bâlbâi Weston stăpânindu-se. Eşti tânără, eşti frumoasă. Sunt sigur că nici dragoste nu mai face cu dumneata. Şi câinele ăsta pe care îl adoră! Începe să semene a nevroză! Îţi mărturisesc că m-am întrebat de mai multe ori dacă nu a devenit impotent. Obsedaţii violenţei, ai armelor de foc, ai autoapărării, ştim ce ascund! Toate astea sunt freudiene… Ai auzit vorbindu-se despre penisurile de substituţie, nu-i aşa?

Devenea grotesc.

— Dick, oftă Dorana. Nu mai insista. Pentru moment, el are nevoie de mine. Mai târziu, poate, când va fi din nou pe picioare.

— Dar gândeşte-te! repetă Dick apăsând pe cuvinte. Este o propunere serioasă. Nu vreau să sfârşeşti într-o periferie jalnică, aşteptând cecul casei de pensii. Nu şi tu.

Trebui să-l împingă spre maşină. „Nici Adam, nici tu şi nimeni altcineva!” îi venea să strige în timp ce Dick se instala la volan. „Am terminat-o cu voi, bărbaţii!”

Ea îl privi îndepărtându-se şi îi făcu semn cu mâna în momentul în care ieşea din câmpul vizual. Surâse, tocmai îi furnizase pretextul pe care îl căuta din ajun.

Îşi consultă ceasul. Infirmiera plecase în timp ce ea se plimba cu Weston, o văzuse urcând în maşinuţa ei ridicolă. Anita trebăluia prin bucătărie. Nu urcă la etaj, pentru că îi era teamă de Adam de când intrase în faza de mutism halucinant. Oricum, în jumătate de oră, va pleca şi ea. Cât despre Dust, acesta părăsise vila de dimineaţă pentru a îndeplini misiunea misterioasă pe care stăpânul său părea să i-o fi încredinţat. Avea, deci, cale liberă.

Dorana intră în casă şi făcu un ocol prin bar pentru a lua două pahare şi o sticlă de Wild Turkey. Cu o oră mai devreme, Winnifred, infirmiera, îi repetase că Adam nu trebuia să bea alcool pe toată durata tratamentului.

— Insist! adăugase ea, pentru că soţul dumneavoastră nu binevoieşte să deschidă gura decât pentru a cere să i se aducă un pahar!

Dorana se asigură că Anita nu era atentă la ea şi urcă iute scările. Inima îi bătea cu putere, fiind conştientă că joacă ultima carte. Dacă subterfugiul eşua, se va vedea obligată să se roage ca vreo inovaţie tehnologică viitoare să le permită într-o bună zi să dea de capăt sacilor de la Trade Ltd. Bank of California.

Ea intră în cameră cu un pas hotărât, având un surâs dezamăgit pe buze.

— Ştii ce mi-a propus patronul tău? spuse ea. Să mă culc cu el.

Aşează sticla şi paharele pe măsuţa de la capul patului şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat.

— Asta mă înnebuneşte, şuieră ea. Ştii că sunt hotărâţi să te dea afară cât mai repede? Le este ruşine de infirmitatea ta.

Timp de cinci minute, se strădui să detalieze propunerea lui Dick Weston, gesticulând larg. Ea se enervă atât de mult şi atât de bine, încât reuşi chiar să verse lacrimi de exasperare.

Adam o asculta fără a spune o vorbă, cu un aer abătut.

— Dumnezeule! gâfâi Dorana, am nevoie de un pahar! Tu nu?

Mâinile îi tremurau apucând sticla, dar nu asta era grav, „umilinţa” pe care o suferise explica cu uşurinţă faptul. Ea nu ezită să-şi verse două doze respectabile. Adam urmărea derularea operaţiunilor cu o privire halucinată. Înţărcat la alcool de câteva zile, suferea probabil în mod violent din cauza lipsei acestuia. Ea mizase pe această reacţie. Îi întinse paharul, înecându-l sub un val de vorbe.

— O să ne lase baltă! îngăimă ea. Nu vor face niciun gest... nimic. Nu trebuie să ne aşteptăm la nicio despăgubire.

Era atât de tensionată, încât simţea o durere acută în plex, ca şi cum i-ar fi înfipt cineva o croşetă deasupra stomacului. Adam bău pe nerăsuflate, în asemenea hal încât îşi puse întrebarea dacă bărbatul auzise un singur cuvânt din tirada ei.

— Mai dă-mi unul, bombăni el în sfârşit. Blestemata asta de târfă de infirmieră voia să mă pună la post negru.

— Cred că este o Amish, făcu distrat Dorana. Sunt furioasă. Ceea ce mi-a spus Weston m-a surprins atât de tare, încât am rămas fără glas. O să-şi închipuie că propunerea lui mă interesează.

Adam dădu din umeri şi luă şi al doilea pahar.

— Termină, bodogăni el. Nu cumva să flirtezi cu el, pentru că te-ai pune într-o postură proastă în faţa FBI-ului. Când vor veni japonezii, bunul Dick şi cu mine ne vom găsi în aceeaşi căruţă. Suntem la fel de perimaţi şi unul, şi celălalt. El ştie asta. Cred că din cauza asta a jefuit banca. Pentru a-şi asigura zilele negre.

— Cum? gâfâi Dorana. Vrei să spui că...

Căscase ochii, străduindu-se să se prefacă stupefiată.

— Nu mai spune asta nimănui, făcu surd Adam. În acest moment Moreno e cu ochii pe el. I-am împărtăşit bănuielile mele. A înţeles imediat că am dreptate.

— Dar, cum…?

— Intuiţia, micuţa mea… Asta nu se învaţă.

Învârtea paharul între degete pentru a face să sune cuburile de gheaţă. Privirea îi devenise fixă şi zâmbea răutăcios.

— Sunt conştient de ceea ce gândesc toţi: că sunt numai bun să-mi trag un glonţ în cap, zise el cu o voce surdă. Că sunt terminat, că o să mă duc la fund… Se înşeală. O să mă vindec. De altfel, mă simt mai bine. Cu ajutorul lui Dust, îi voi găsi pe cei care mi-au făcut asta… şi îi voi pedepsi destul de urât. În câteva zile voi fi pe picioare şi voi începe vânătoarea. Va fi micul meu safari personal. Cred că Dust a găsit deja o pistă. Indivizii ăştia se află în oraş, sunt convins de asta… O să se ocupe de ei. Unul câte unul. Eu voi aştepta confortabil aşezat în maşină, în lojele din faţă, şi voi privi fumând o ţigară de foi. Va fi ca la spectacolele de circ. Îi voi spune să procedeze încet, pornind de la mâini. Vreau să afle cum te simţi când ai cioturi la capătul braţelor.

Continuă astfel multă vreme, având sub ochi un spectacol imaginar, ale cărui detalii părea să le fi pus în mod minuţios la punct. Obrazul său cenuşiu devenise stacojiu sub acţiunea celor două pahare de whisky şi avea deja respiraţia şuierătoare. Deodată clipi din ochi ca şi cum ar fi încasat o lovitură de măciucă şi capul i se clătină. Dorana începu din nou să vorbească, luă naraţiunea de la început, mimând conversaţia. Ea de-abia îşi înmuiase buzele în băutură şi era stăpână pe sine.

Adam se înfundase între perne. Clipea din ochi ca şi cum lupta ca să-i ţină deschişi. Bombăni ceva, apoi se lăsă cuprins de toropeală. Dorana tăcu şi merse până la picioarele patului, cu pumnii crispaţi. În acel moment, se crezu complet idioată. Niciodată nu va merge planul ei. Fusese complet nebună să-şi închipuie că…

Dar medicul fusese cel care îi inspirase această idee

rocambolescă, când amintise de acel pacient asupra căruia alcoolul acţionase ca un ser al adevărului. Dorana ştia că gazul anesteziant utilizat de stomatologi juca câteodată aceeaşi farsă celor adormiţi în vederea unei extracţii. „Dacă ai ceva de ascuns, îi spusese o prietenă, să nu te duci să-ţi scoţi vreun dinte. De-ndată ce vei fi leşinată, vei începe să faci mărturisiri. Asta e, nu te mai poţi împiedica să nu vorbeşti. Trebuie să iasă din tine! Dentistul îţi va afla secretele şi, dacă este necinstit, te va şantaja!”

Adam sforăia, dărâmat de beţie, post şi abstinenţă. Dorana închise încet uşa camerei şi scoase din buzunar un mic reportofon pe care îl luase în ajun din biroul soţului ei. Se antrenase să-l manevreze în timpul nopţii şi credea că va fi în stare să-l utilizeze destul de corect, în ciuda alergiei ei la maşinării.

Foarte nervoasă, se aşeză la căpătâiul bolnavului şi aşteptă. Trebuia să-l mai lase să se adâncească în buimăceală. Când instinctele de autoapărare vor fi slăbite va trece la acţiune.

„Este ţicnit, gândi ea. Ţicnit de-a binelea.”

Nimic altceva nu-i venea în minte. Încerca să nu fie obsedată de faptul că acesta era ultima ei şansă. Nu voia nici măcar să se gândească la ce se va întâmpla dacă subterfugiul dădea greş.

Adam sforăia, cu bărbia în piept. Perii suri ai bărbiei se încâlceau cu cei aproape albi ai pectoralilor. Era dezgustătoare etalarea bătrâneţii. Acum vorbea în somn, mormăind lucruri nedesluşite. Crezu că înţelege: „Nu, nu mâna” sau ceva asemănător. Gemu. Un geamăt de băietei bolnăvior. Dorana înţepeni. Nu se va lăsa înduioşată, nu trebuia să se bazeze pe asta! Se scurseră două minute. Adam îl chemă pe Dust, apoi articula foarte clar: „Câine bun”. Zâmbea la aceste vorbe. Ea se hotărî să treacă la acţiune.

— Adam, şuşoti ea apropiindu-şi gura de urechea bolnavului. Mă auzi?

— Îhî…, făcu cel adormit.

Dorana apăsă butonul dictafonului.

— Numărul lacătelor, zise ea. Spune numărul lacătelor. Apoi vei putea dormi liniştit.

El mormăi, întoarse capul. Salivă puţin, cu gura moale. Sudoarea lui duhnea a alcool şi medicamente.

Dorana ştia foarte vag ce înseamnă o comă etilică. Citise în reviste pentru femei că puteai foarte uşor să fii victimă sub influenţa unor anumite medicamente care amplifică efectele beţiei. Câteodată era de-ajuns un păhărel pentru a-ţi pierde capul. Ea repetă cererea, cu o voce dulce, hărţuindu-l pe Adam. Avea acum certitudinea că nu va mai reuşi să-şi revină. Delira într-un fel de stupoare halucinatorie, în stilul unui drogat aflat în timpul „călătoriei”. „Dacă nu merge, gândi ea, o să încerc cu LSD.”

Îi va cere lui Monk să-i facă rost de acid… sau ceva asemănător. O substanţă care îi va permite să înfrângă barierele mentale ale soţului ei. În realitate, nu ştia mare lucru despre aceste substanţe, neexperimentându-le niciodată pe ea.

Atunci când îşi pierduse orice speranţă, Adam rosti un şir de cifre, pe care le desluşi cu greu şi pe care îi ceru să le repete. 310551… Ea le numără pe degete. Şase! Erau şase… era combinaţia.

Fu cât pe-aci să bată din palme, apoi, aproape instantaneu, o cuprinse îndoiala. Şi dacă era combinaţia unui alt lacăt? Cel de la vestiarul lui Adam de la bancă… sau de la un club sportiv? De la orice alt lacăt, în afară de cel care o interesa? Ezită să-l mai hărţuiască. Dacă insista, putea să se trezească tresărind, să înţeleagă ce încerca să facă. N-ar ezita nicio secundă să o denunţe, era sigură de asta, pentru că din cauza ei i se tăiase mâna. Era ea, Dorana, cea care hotărâse mutilarea lui şi n-ar ierta-o niciodată.

Puse din nou dictafonul în buzunar şi împinse încetişor scaunul. Avea cifrele. De cum se va însera, va

lua maşina şi va coborî la bârlog. Vor deschide sacii, îşi vor împărţi banii şi se vor despărţi. Ce se va alege din cei trei bărbaţi, puţin îi păsa. Ea nu simţise tandreţe decât pentru Doc' Brannigan. În ceea ce o privea, va merge să ascundă partea ei pe coline, într-un loc pe care îl reperase în timpul unei plimbări. Nu avea nicio încredere în căsuţele automate, *lockers,* pe care poliţia le putea deschide cu forţa în anumite cazuri şi nici în seifurile individuale pe care le închiriai într-o bancă. În orice caz, 500 000 de dolari reprezentau o enormă masă de bancnote de mici dimensiuni. Ar trebui să închirieze mai multe seifuri pentru a reuşi să le îngrămădească pe toate, şi asta ar putea atrage atenţia. Nu voia nimic oficial, nimic care să lase urme sau să aibă nevoie de un act de identitate. Nu voia să se supună constrângerilor unui anumit program. Voia să-şi poată recupera prada la orice oră din zi şi din noapte. Acolo sus, în munte, pregătise deja totul. Exista o gaură în stâncă. Va băga acolo sacul, apoi va astupa deschizătura cu ciment. Uneltele o aşteptau la faţa locului, le urcase una câte una de-a lungul săptămânilor în care îşi punea la punct planul.

În pragul camerei, se întoarse să-l privească pe Adam. Acum era aproape violet. Se surprinse sperând că va fi mort când va mai veni să-l vadă. Dacă poliţia o interoga, va pretinde că n-a auzit nimic. În momentul în care ieşea, îşi dădu seama că uitase paharele şi sticla. Se grăbi să le ia şi părăsi camera. Avea ceea ce-şi dorise şi, de data aceasta, Dust nu putuse să-i stea în cale. Fără a face să scârţâie treptele, se întoarse la parter, puse sticla la loc şi spălă paharele în mica chiuvetă a barului.

„Nu l-am otrăvit, recită ea în minte, ca şi cum ar fi răspuns întrebărilor lui Moreno. Era foarte deprimat şi mărturisesc că şi eu aveam nevoie de un întăritor. Patronul lui, Dick Weston, tocmai mă anunţase că avea să-l dea afară imediat ce se va pune pe picioare! Soţul meu a insistat să-i dau să bea. Este un om foarte

autoritar şi niciodată n-am putut să nu-l ascult…”

Gândi că nu era prea rău. În sfârşit, nu era o comediană atât de proastă.

Anita veni să o salute înainte de a pleca şi ceru veşti despre „bietul domn”. Dorana se mulţumi cu banalităţile obişnuite şi cele două femei se despărţiră.

— Dust nu s-a întors? se nelinişti mexicana urcând în maşină. Este supărător, nu-mi place să vă ştiu singură aici, fără nimeni care să vă apere.

— Nu-i nimic, spuse Dorana care încerca să-şi ascundă nerăbdarea. N-o să mai întârzie mult. Ştii bine că nimeni n-ar risca să intre fiind el în grădină.

— Este adevărat, suspină Anita.

Porni motorul şi se hotărî să plece. Dorana rămase un moment în picioare pe peluză. Combinaţia lacătelor îi dansa în minte. 310551… Râse nervos, gândindu-se că Adam îi convinsese pe cei de la FBI de vinovăţia lui Dick Weston. Era comic! Bietul prostănac era probabil ascultat zi şi noapte. Poate că era şi filat în permanenţă, ca un criminal de temut. Dick Weston!

Simţi o uşoară ameţeală. Avea pielea de găină şi tensiunea nervoasă îi întărea vârfurile sânilor până a-i simţi dureroşi.

Este adevărat că renăscuse de când Dust era la mama dracului şi Adam nu mai putea să-i facă rău. De fapt, nu voia mare lucru. Doar să i se dea o a doua şansă. O viaţă comodă, într-un apartament însorit, în compania unei fetiţe adorabile. Şi, mai ales, niciun soţ, niciun tată… niciun câine!

Ridică privirea pentru a urmări apusul soarelui. În curând se va înnopta, deţinea formula magică, va deschide cufărul comorilor şi totul va fi bine.

28

Trase un fotoliu în faţa lucarnei şi se instală cu

picioarele încrucişate, pentru a aştepta venirea nopţii. Îşi lipise palmele de braţele fotoliului, pentru ca ţesătura să le absoarbă umezeala. Încercă să nu se mai gândească la nimic, în timp ce obscuritatea invada grădina.

Dust se întoarse târziu, îl auzi fofilându-se în casă, apoi urcând la primul etaj. Găsind uşa camerei închisă, se va lungi pe mochetă pentru a face de pază sau va zgrepţăna la nesfârşit în speranţa că i se va deschide. Dacă nu apărea nimeni, se va ridica pe labele din spate şi va umbla singur la clanţă.

Dorana înţepeni. Dacă Adam murise între timp, Dust s-ar pune pe urlat ca un lup. Se va aşeza la picioarele patului, îşi va da capul pe spate şi s-ar pune pe interminabile scheunături, care puteau provoca iritarea vecinilor. Se simţi enervată şi regretă că nu se gândise să închidă uşa cu cheia. Totdeauna uiţi ceva, asta e drama când vrei să faci din crimă o profesie.

Privi grădina pe care o luminau doar proiectoarele dispuse în fundul piscinei. Se întrebă dacă în micul portbagaj al maşinii ar putea încăpea partea sa din pradă. N-avea nici cea mai mică idee despre volumul pe care îl reprezentau 500 000 de dolari în bancnote de 5, 10, 50 şi 100 de dolari, dar formau, fără îndoială, o enormă masă foşnitoare. Cumpărase la întâmplare saci pentru gunoi foarte rezistenţi, dintr-un nailon special. I se garantase că niciun câine nu va reuşi să-i rupă. Era important, deoarece coioţii mişunau pe coline şi nu voia să rişte să-i sfâşie sacii. Nu ştia cât timp va lăsa banii îngropaţi. Câteva luni? Un an? Îşi promisese să nu facă nicio nebunie; de altfel, nu-şi dorea nimic extraordinar. Dacă Adam nu murea, va cere divorţul sub pretextul că era incapabilă să coabiteze cu un infirm. Nimeni nu va găsi faptul neverosimil.

Îşi consultă ceasul. Era timpul să pornească la drum. Cuprinsă de o subită nelinişte, urcă la primul etaj pentru a lua din biroul lui Adam automatul japonez pe care îl

păstra în sertar. Arma nu era prea stânjenitoare şi, la începutul căsătoriei lor, îi arătase cum se foloseşte. Ei nu-i plăceau pistoalele, dar se temea de vreo şmecherie de ultim moment. O răsturnare de situaţie… sau un complot din partea bărbaţilor pentru a o spolia de partea ei. Era mai bine să fie prudentă. Odată sacii deschişi, Doc', Monk şi Dan puteau foarte bine să-şi piardă minţile la vederea atâtor bani.

Trase siguranţa automatului, astfel încât mica ideogramă să fie la vedere şi îl puse în poşetă. Ea copiase combinaţia lacătelor pe o bucăţică de hârtie, prevenind un lapsus din cauza stresului. Era mulţumită de ea, dar puţin nervoasă.

Pe hol, Dust îi sări înainte şi scheună. Ea înţelese că cerea să i se deschidă uşa camerei pentru a-şi vedea stăpânul, dar se făcu că nu înţelege şi coborî scările în grabă.

Dacă se întâmpla ceva în absenţa sa, ar spune că avusese brusc o criză de claustrofobie şi fusese silită să iasă la aer.

Îşi puse pantofi fără toc neasortaţi cu poşeta, dar hotărî însă că nu era ceva grav şi ieşi în grădină. Să respire îi făcea aproape rău, atât de mult i se contractase diafragma. Se urcă în maşină, repetând în gând combinaţia.

Nu îndepărtase încă ipoteza unui quiproquo, a unei erori. Se gândea la toate lacătele pe care le utiliza Adam zilnic: vestiarul băncii, vestiarul clubului sportiv. Numai să nu fi dat, în buimăceala minţii sale, cifrul care permite accesul la racheta de tenis şi şosetele murdare!

Această eventualitate o urmărise toată seara. Ridică din umeri, trebuia să gândească pozitiv. Porni motorul, acţionă telecomanda grilajului şi conduse în noapte.

Dan şi Monk întinseseră carton gudronat pe toate ferestrele, pentru a putea aprinde lumina fără riscul de a fi observaţi. Pe scurt, avuseseră noroc în după-amiaza

aceea şi lucrurile se desfăşuraseră bine. Patrula nu încercase să pătrundă în atelier. După conversaţiile auzite prin scândurile podelei, Dan înţelese că sticleţii se vor limita să inspecteze locurile, aruncând câte o privire pe ferestre. Începuseră să obosească să scoată şobolanii din ascunzători şi să calce pe colonii de gândaci. Era ora prânzului, le era foame şi sete. Dan îi auzise interpelând, zguduind uşile zăvorâte. Fasciculele unei lanterne foarte puternice măturase parchetul, insinuându-se printre interstiţiile duşumelei şi imitatorul îşi reţinuse o tresărire când lumina i se prelinse pe chip. Apoi se îndepărtară.

Dan aşteptase răbdător, fără ca şobolanii să vină să-l hărţuiască. După o jumătate de oră, Monk îndepărtase scândurile care îl acopereau şi scoase capul afară din gaură, hotărând că alerta luase sfârşit.

De atunci stăteau în aşteptare fără să spună o vorbă. Lipsiţi de radio, nu aveau nici măcar posibilitatea de a asculta ştirile. Noaptea îi găsi în aceeaşi poziţie. Dan spera ca Dorana să-şi facă apariţia în seara aceea, căci nu mai puteau aştepta. Se impunea luarea unei decizii. Trebuia fie să deschidă sacii, fie să accepte să-i împartă orbeşte, riscând o împărţeală inegală. Apoi fiecăruia îi revenea sarcina să se descurce cu partea lui din comoară.

Un zgomot de motor îi făcu să ciulească urechile. Rămaseră nemişcaţi, aşteptând să afle dacă vehiculul se va opri în faţa atelierului sau îşi va continua drumul. La acest joc fuseseră de multe ori dezamăgiţi.

— *Yo!* Este Dorana, şopti Monk. Gata. Are combinaţia!

Se ridicară pentru a se apropia de uşă. De cealaltă parte cineva bătea uşor în uşă. „Eu sunt”, şuşoti tânăra. Monk scoase cheia din buzunar şi descuie batantul. Dorana se fofilă înăuntru. Avea răsuflarea tăiată, ca şi cum tocmai se oprise din alergat.

— O am, făcu ea cu un murmur care semăna a

geamăt.

— La dracu'! mormăi Monk, nu mai credeam.

Dorana înaintă, cu mâinile întinse în faţa ei, în atelierul pe care îl lumina doar o lumânare fixată într-un castron. Dan o luă de braţ pentru a o conduce, deoarece ochii lui erau de multă vreme obişnuiţi cu întunericul.

— O să scot sacii, anunţă Monk îngenunchind pe duşumea. O să dureze un timp să facem împărţeala, dar nu cred că sticleţii vor mai trece în seara asta.

Îndepărtă febril scândurile care acopereau comoara şi scoase de acolo sacii îngrămădiţi în gaură. Dan se ghemui şi el. Îi treceau fiori prin piele. Îşi puse mâinile pe coapse pentru a disimula tremurul. Dorana povestea cu jumătate de gură felul în care procedase pentru a obţine combinaţia, dar nimeni n-o asculta. Oţelul lacătelor strălucea în lumina galbenă a lumânării. Cei doisprezece saci fură în sfârşit aliniaţi pe duşumea. Foşnetul bancnotelor avea acum ceva insuportabil. Dorana deschise poşeţica pentru a lua o foaie de hârtie pe care o puse sub pata de lumină. Dan descifră un şir de numere.

— Iată, anunţă ea cu o voce curioasă de fetiţă. Asta trebuie să fie. În trei ne vom descurca mai repede.

Apoi încruntă sprâncenele şi păru, în sfârşit, să-şi dea seama de absenţa lui Doc' Brannigan. Dan o luă înaintea întrebării ei, explicându-i că bătrânul murise în urma unei crize cardiace. Citi pe faţa ei că nu-l credea.

„Crede că l-am omorât, gândi el. Pentru ca părţile să fie mai substanţiale."

Ar fi vrut să spună ceva, însă Dorana se dădu înapoi imperceptibil.

— Ni se fâlfâie! mârâi Monk. Rahat! N-o să stăm la priveghi. Trebuie să deschidem sacii!

Dorana întinse mâna spre cel mai apropiat lacăt. Degetele îi tremurau violent şi îi veni greu să acţioneze rotaţia numerelor, trebuind să o repete de trei ori. Cifrele cădeau la locul lor cu un mic zgomot metalic,

care îi făcea să tresară. 3. 1. 0. 5. 5. 1.

Brăţara de oţel se deschise în sfârşit cu un plescăit sec. Cum Dorana nu reacţionă în niciun fel, Dan făcu să alunece cercul de fier afară din urechile care îl ţineau şi aruncă încuietoarea pe podea. Sacul era deschis, căscat, descoperind plicuri mototolite legate în teancuri cu elastice. Plata muncitorilor. Pe fiecare plic figura un nume cu o consonanţă latină: Mendoza, Perez, Escadril, Gomez, Furano. Degeaba scutura Dan sacul, ieşeau întruna şi se răspândeau pe duşumea formând o pătură foşnitoare din ce în ce mai groasă…

După primul moment de stupoare, se repeziră toţi la plicuri pentru a le rupe. Plicurile nu erau lipite şi era suficient să le desfaci cu degetul pentru a lăsa conţinutul să cadă în podul palmei.

Apoi, Dan simţi gustul de bilă umplându-i gura.

Erau goale… Sau, mai exact, nu conţineau decât statele de salarii, îndoite. Nu existau bani, nici măcar o bancnotă. Numai liste de plată contabilizând orele lucrate de Jesus Maria Ortega în câmpurile de salată din Salinas, să adune lăptuci în lădiţe încărcate în spatele camionului.

Nu schimbară nicio privire, dar se înfundară în masa plicurilor cu un fel de teroare mută. Mâinile lor mototoleau şi sfâşiau totul, aruncând bucăţile de hârtie şi fişele contabile. Deveni foarte repede evident că niciun plic nu conţinea bani.

Monk începu să bâlbâie înjurături de neînţeles. Dorana holbă nişte ochi halucinaţi. Acum se îmbrânceau, făcând să zboare plicurile care, uneori, se aprindeau de la lumânare. Dan trebui să stingă cu palma câteva începuturi de incendiu.

— Ceilalţi…, sughiţă Monk, trebuie să-i deschidem pe ceilalţi, poate că este o greşeală.

Şi se aruncă asupra celui de-al doilea sac, încercând să înşire cifrele pe cadranul lacătelor. Degetele lui groase şi bătătorite se descurcau cu greutate. Dan îl

imită, dar deja nu mai spera. Ştia că nu vor găsi nimic. Nimic altceva decât sute de plicuri galbene şi state de salarii. Dorana gemea continuu, fără măcar să fie conştientă. Ea înghiţea aerul, cu gura larg deschisă, rupându-şi unghiile pe sistemele de închidere. Deschiseră şase saci fără a găsi altceva decât plicuri goale. Dan fu cuprins de un râs nervos, care îl făcu să verse lacrimi. Astfel, pe tot parcursul zilelor de aşteptare, ascultaseră foşnetul unor banale bucăţi de hârtie, luându-l drept cântecul inimitabil al dolarului! Îţi venea să te dai cu capul de toţi pereţii!

Dorana izbucni în hohote de plâns şi se adânci în contemplarea mâinilor sale pline de state de plată mototolite. Doar Monk îşi continua cercetările, deschizând sacii unul după altul, golindu-i cu o frenezie disperată. Blestematele de plicuri acopereau acum duşumeaua în întregime. Se întindeau, curgeau, alunecau. Luptătorul scotocea în acea saltea de hârţoage cu pumnii, sfâşiind, rupând. Nu era nimic. Niciun *cent!* Nici măcar cu ce să-ţi cumperi un hamburger!

— Nu înţeleg, îngăimă Dorana. Este absurd. Unde sunt banii?

Dan scoase un hohot frustrat şi se ridică. El realiză că de-abia se ţinea pe picioare şi trebui să se sprijine de un stâlp.

— Nu înţelegi? rânji el. Am fost traşi în piept. Am fost manipulaţi. N-am fost niciodată bogaţi. Nicio clipă. Am furat saci goi, special pregătiţi pentru noi!

— Ce tot spui acolo? mormăi Monk.

— Dar este evident, gâfâi Dan. Cineva a scos banii din plicuri şi a îngrămădit sacii goi în camera blindată. Cineva care ştia combinaţia lacătelor, iar noi nu puteam să ne dăm seama de numărul de prestidigitaţie decât după multă vreme. Şi, furând grămada asta de hârţoage, am devenit în mod oficial jefuitorii băncii Trade Ltd. Bank!

— Dar cine? gemu Dorana. Dick Weston? El este directorul. Adam mi-a spus că îl suspecta de…

Ea tăcu, dar realiză că refuza însăşi evidenţa.

— Este Adam, zise ea dintr-o răsuflare. Adam ne-a întins o cursă.

— Exact, făcu Dan. A ştiut de la bun început. A ghicit ce puneai la cale şi te-a lăsat în pace. Ne-a făcut ţapi ispăşitori… înţelegi? Nimeni nu se va gândi să-l acuze pe el… A fost mutilat, a fost gata să crape. A fost o victimă. Marea victimă a afacerii, ostaticul torturat. Fără să ştim, i-am furnizat un alibi beton.

— La dracu'! zbieră Monk, vrei să spui că s-a lăsat să i se taie mâna pentru a dejuca bănuielile poliţiei?

— Da… Ştia tot din ce avea să se întâmple, dar a făcut pe prostul. De aceea a căzut în plasă aşa de uşor. Ne servea momeala! N-am fi putut găsi un colaborator mai bun, avea tot interesul ca planul să meargă… şi când te gândeşti că am crezut că suntem mai tari decât el!

— A sustras banii înainte de a pleca în concediu, îngăimă Dorana.

— Dar cum a putut să ghicească? sări Monk ridicându-se în picioare dintr-un salt.

— Nu ştiu, gemu Dorana. Am fost foarte prudentă.

Monk se năpusti asupra ei, cu faţa strâmbată de turbare. O apucă de umeri şi o ridică în picioare pentru a o zgudui.

— Idioato! vociferă el. Este numai vina ta. L-ai luat drept un prost şi el te-a ţepuit!

Dorana încercă să scape din strânsoare. Mâinile luptătorului îi zdrobeau carnea şi se strâmba de suferinţă.

— Las-o! strigă Dan încercând să se interpună. Nu foloseşte la nimic. Totul s-a dus dracului, s-o ştergem!

Monk îl împinse cu dosul mâinii şi imitatorul alunecă pe plicuri. Pierzându-şi echilibrul, se lovi de unul dintre picioarele mesei şi rămase pe jumătate inconştient.

Monk o pălmui pe Dorana din fugă, urlând jigniri pe care ura le făcea de neînţeles. Decepţia îl făcuse în mod evident să-şi piardă capul. Căzu la rândul lui pe salteaua de hârţoage şi tânăra profită ca să scape. Îi sângera nasul şi buzele îi crăpaseră. Năucită, căzu în patru labe şi se târî spre poşetă. Monk o lovea în spate chiar în momentul în care ea apucă gentuţa. Dorana urlă. Debilul îi lovea trupul, ca şi cum ar fi vrut să-i rupă fiecare os şi să-i plesnească fiecare organ. O lovea fără reţinere, cu obrazul deformat de ură.

— Destul! ţipă Dan, o s-o omori! Opreşte-te!

Instinctiv, căută din priviri bara de fier care le servise la săpat chiar în dimineaţa aceea. N-o vedea pe nicăieri. Flacăra lumânării, agitată de tumult, pâlpâia gata să se stingă. Restul se derulă foarte repede. Dorana băgă mâna în poşetă şi se întoarse. Trase chiar fără a scoate arma din poşetă, iar pielea se aprinse la ieşirea glonţului. Monk, lovit în plin în frunte, se prăbuşi pe spate, cu braţele în cruce, iar plicurile şifonate îi băură sângele care îi curgea din spatele craniului. Dan îşi astupă urechile. În liniştea nopţii, detunătura păruse asurzitoare. Trebuie că răsunase în labirintul perimetrului de antrepozite, explodând sub tabla hangarelor. Dacă sticleţii patrulau prin apropiere, era imposibil să n-o fi auzit.

Dorana îngenunche. Ciufulită, cu faţa mânjită de sânge, era de nerecunoscut. Dan schiţă un gest în direcţia sa, dar ea ridică arma în direcţia lui.

— Trebuie să plecăm, zise el. Să nu rămânem aici, nu mai avem ce face. Întoarce-te la tine acasă.

— Nu! ţipă ea. Îmi vreau banii! Sunt sigură că voi aţi reuşit să deschideţi lacătele, Monk şi cu tine. Voi aţi scos banii din saci! Speraţi să cad în cursă?!

— Nu fi idioată! şuieră Dan, dacă am fi reuşit să forţăm lacătele, nu te-am fi aşteptat!

— Eu nu sunt idioată! urlă Dorana cu o voce stridentă. Nu mă face idioată, ratatule! Nu sunt mai

idioată decât voi!

Dan ar fi vrut să tacă. Zbieretele ei îi răneau timpanele. Nu îndrăznea să se mişte. Dorana îi bara drumul spre uşă şi el bănuia că ar fi suficient un fleac pentru a se hotărî să tragă. Gura crăpată o jena în vorbire şi el nu înţelegea tot ce zicea. Dorana se încăpăţâna să se creadă victima unui complot, îşi cerea banii, vorbea de o fetiţă care o aştepta într-un apartament frumos şi luminos.

Deodată, lumina albăstruie a unui proiector acoperi clădirea. Se infiltra pe sub uşă, prin gaura broaştei şi spaţiile libere ale cartonului gudronat cu care astupaseră ferestrele. Dan ştiu că era vorba de proiectorul mobil al vehiculului de patrulare. Maşina Doranei, parcată în faţa fostei manufacturi de ţigări de foi, atrăsese atenţia sticleţilor. Retragerea le era tăiată, nu vor putea ieşi pe uşa principală decât cu mâinile deasupra capului. Totul era pierdut.

O sirenă răsună în traveea hangarelor. Soseau alte maşini, încercuind clădirea. Lumina proiectoarelor lumina violent încăperile de sus.

— Dorana Smart? se auzi un megafon. Mă auziţi? Ştiu că sunteţi acolo. Agentul federal Moreno vă vorbeşte. V-am urmărit de pe colină. Cred că trebuie să discutăm calm. Am auzit împuşcătura, sunteţi rănită?

Dan se îndepărtă repede de ferestre. Se lăsă în genunchi şi se gândi că mai aveau încă o şansă să scape cu bine. Canalul de evacuare… Canalizarea pe care Monk o scosese la lumina zilei în timp ce căutau sub duşumea!

Îndepărtând plicurile, pipăi pe jos în căutarea scândurilor desfăcute. În timp ce megafonul continua să urle, degajă intrarea în conductă şi îndepărtă „capacul” de tablă pus de Monk.

— Dorana, gâfâi el. Putem s-o ştergem pe-aici… este suficient să te târăşti. Trebuie să dea într-un canal de scurgere.

Tânăra femeie aruncă o privire îngrozită. Dan realiză că scoţând placa din tablă eliberase o pereche de şobolani care tropăiau acum sub covorul de plicuri, atraşi de mirosul unsuros al lumânării.

— Vino, spuse el încercând s-o apuce pe tânără de încheietură.

Ea apasă pe trăgaci şi Dan simţi o arsură puternică străpungându-i tricepsul şi ajungându-i sub braţ. Se gândi: „Sunt atins” şi se aruncă pe spate.

— Ieşiţi cu mâinile sus! urlă megafonul. Ieşiţi sau intrăm cu forţa!

De data aceasta, Dan se făcu una cu pământul. Îi era atât de teamă, încât nu încerca niciun dezgust. Îşi băgă capul în canalizare. Umerii de-abia îi intrau, dar pereţii conductei erau acoperiţi cu o peliculă lipicioasă care îi uşura înaintarea. Se târî orbeşte, pe întuneric. Ceva cald i se prelingea de-a lungul corpului, dar nu-i provoca mare suferinţă, deducând că nu era rănit grav. Înainta sprijinindu-se în picioare, ca omul-ghiulea care ar fi încercat să evadeze dintr-un obuzier cu zece secunde înainte de a se aprinde fitilul. Lucruri vii i se loveau de obraz. Lucruri păroase, care chiţăiau de teroare şi fugeau. Se târa fără să ştie dacă avea să ajungă undeva sau va rămâne înţepenit în vreun cot, acolo de unde nimeni nu l-ar mai auzi strigând după ajutor. Încerca să-şi ţină gura închisă, de frică să nu înghită ceva. Înainta, încetul cu încetul, cu muşchii dureroşi. Se înfunda în noaptea pământului.

Dorana se întoarse spre uşă. Pistolul era foarte cald între mâinile sale şi emana un miros înţepător, neplăcut. Îl văzuse pe Dan dispărând în canal cu un simţământ de groază de neînvins. Cum de puteau avea curajul să intre într-o asemenea cloacă? Nu se simţea în stare să-l imite.

Megafonul continua să strige cuvinte pe care ea nu le înţelegea. Ştia că totul este pierdut şi că nu putea merge la închisoare. Cu niciun preţ. Ea nu era rea, nu merita să fie pedepsită. Voise doar să fie liberă, să

locuiască într-un apartament frumos şi să facă fericită o fetiţă.

Bătăi în uşă. Lovituri violente. Aveau s-o prindă. Aveau s-o închidă într-o celulă, în compania unor femei rele până când va deveni foarte bătrână şi foarte urâtă. N-ar putea niciodată să suporte o asemenea existenţă. Mai bine să termine imediat.

Întoarse pistolul spre ea, încercând să-şi amintească ceea ce citise despre cea mai bună metodă de a se sinucide. Se spunea că – pentru a nu da greş – trebuia să pui ţeava armei în gură, dar găsea acest lucru oribil pentru o femeie. Avea ceva dezgustător. Obscen. Strecurând o mână în corsaj, încercă cu vârful degetelor să localizeze amplasarea inimii. Îi bătea aşa de tare, încât nu fu deloc greu. Puse ţeava pe piele, chiar deasupra dantelelor sutienului. În felul acesta, lucrul i se părea mai corect. Uşa căzu, smulsă din ţâţâni de lovituri de măciucă, iar lumina proiectoarelor intră în valuri. Aceasta îi aminti de arsura *sunlights,* la şedinţele foto din tinereţea sa. Un *shooting,* cum se spunea în lumea modei.

Dorana zâmbi. Când prima siluetă apăru în lumină, apăsă pe trăgaci. Muri rostind „cheerio!”, cum fusese învăţată la şcoala de manechine.

29

Dan ieşi într-un colector principal, unde fu cât pe-aci să se înece. Învingându-şi teama, începu să alerge de-a lungul tunelului, aproape orbeşte, orientându-se după lumina depărtată a unui bec de siguranţă. Rătăci astfel vreo oră, neavând nicio idee despre direcţia în care mergea, măcinat de obsesia că se învârte în cerc.

Sfârşi prin a cădea în gol, rostogolindu-se pe panta unui canal de scurgere aflat sub cerul liber. Tranşeea de beton şerpuia printre clădiri şi terenuri virane. Sârmă

ghimpată proteja marginile şi, din când în când, pasarele de fier vechi şi ruginit treceau pe deasupra. Era puţină apă pe fund – un pârâiaş noroios –, astfel încât se putea merge fără să te uzi în cea mai mare parte a drumului. Dan era ud, puţea, iar pantofii erau murdari de noroi ca ai unui scafandru. Se deplasă cu repeziciune de-a lungul malului canalului, razant pe lângă zidul de ciment. Resturile cele mai felurite blocau tranşeea: frigidere, schelete de motociclete şi chiar caroserii de maşini incendiate. Dan trecu pe sub mai multe poduri şi deranjă vagabonzii care aruncară în el cu cutii de conserve. Suferea de multiple contuzii şi de zgârieturi cauzate de târârea forţată. Se simţea cuprins de panică doar gândindu-se la murdăriile în care îşi scăldase rana. Ar fi dat orice pentru a se spăla şi a se dezinfecta.

Merse multă vreme, încercând să se îndepărteze cât mai mult posibil de zona antrepozitelor. Nu ştia dacă era urmărit sau dacă se ştia ceva de fuga sa. Oare Dorana îl denunţase? Dacă aşa se întâmplase, era terminat. Rănit şi fără bani, va trebui să se predea poliţiei din proprie iniţiativă, dacă nu voia să crape în vreo fundătură de teren viran.

Mergând de-a lungul canalului, se îndrepta spre vest cu gândul de a urca paralel cu marea spre colinele din Santa Monica. Parcurse „cartierele rău famate”, la mică distanţă de calea ferată, luând-o spre Long Beach. Spera să aibă destulă energie pentru a ieşi din reţeaua urbană şi să dispară în afara oraşului.

Îşi consumă ultimele forţe astfel. Pe parcursul înaintării sale, se intersectă cu mai multe grupuri de vagabonzi ieşiţi la ciordeală, dar tabloul înfiorător pe care îl oferea, acoperit de sânge şi noroi, îi făcu să se răzgândească să-i caute nod în papură. Mărşălui până în zori şi sfârşi prin a-şi pierde cunoştinţa într-un şanţ, la câţiva metri de vehiculele care circulau cu mare viteză. Se trezi la prima rază de soare, cu veşmintele

mocirloase şi pietricele încrustate în carnea obrajilor. Subsuoara străpunsă îl ardea, dar ştia că rana nu era gravă, altfel n-ar mai fi putut sta în picioare. Se hotărî să întoarcă spatele oraşului şi să escaladeze colinele cu speranţa de a se introduce într-o casă goală pentru a fura nişte haine curate şi ceva de mâncare. În jurul său, vile pe piloni din oţel se ridicau pe versantul dealului. Unele, presărate cu antene de satelit, păreau să fi fost înălţate pe o pistă de decolare a unui perimetru militar. Era puţină vegetaţie, deoarece influenţa deşertului îşi intra în drepturi de-ndată ce te îndepărtai de zonele cu irigaţii. Dan mergea în zigzag, în vântul prăfos care îi usca gâtlejul. Îi era sete şi rana îl făcea să sufere. Sfârşi prin a intra într-o pădurice, nu departe de un bungalow înconjurat de garduri mânjite cu acea vopsea albastră care le place mexicanilor, pentru că are renumele de a alunga muştele. O femeie bătrână punea rufe la uscat. La picioare, pusese un lighean cu lenjerie înmuiată şi un radio portabil, a cărui antenă scânteia în soare. Dan îşi spuse că era probabil singură şi că ar putea profita să se strecoare în casă, dar era mult prea slăbit pentru a se ridica. Rămase deci acolo, tăvălit în praf, dezgustat de propria-i slăbiciune, în timp ce răsuna muzica buletinului de ştiri.

— Lovitură de teatru în afacerea jafului de la banca Trade Ltd., fornăi radioul. În cursul nopţii, LAPD, asistată de FBI, a reuşit să localizeze bârlogul răufăcătorilor, la marginea din Watts, într-un cartier de antrepozite. Agentul federal Moreno a dezvăluit reporterilor noştri că fusese condus pe acele locuri de însăşi Dorana Smart, soţia bancherului mutilat de gangsteri. Dorana Smart făcuse obiectul unei supravegheri discrete de la începutul anchetei. S-ar părea că fusese sedusă şi manipulată de creierul operaţiunii, un bărbat despre care se deţin doar semnalmente vagi şi care ar fi intrat în intimitatea cuplului dându-se drept grădinar. În această noapte, în

jurul orei unu, forţele de poliţie, alertate de mai multe focuri de armă provenind din ascunzătoarea bandiţilor, au luat cu asalt clădirea. După primele constatări, Dorana Smart s-a sinucis în momentul în care poliţiştii au ajuns la faţa locului. Înăuntru se găsea deja un alt cadavru, cel al unui anume Patrick F. Corneli, mai cunoscut în lumea luptătorilor profesionişti sub porecla de Baby Monk. Agentul federal Moreno crede că răufăcătorii au intrat în conflict în momentul împărţirii banilor. „Sacii au fost deschişi şi plicurile golite”, a declarat el. Corpul lui Doc’ Brannigan, cel care era supranumit de câteva zile „călăul mexican”, a fost descoperit în dimineaţa aceasta într-o zonă pentru descărcat gunoaiele, la câteva străzi distanţă de bârlogul bandei; cât despre cel de-al patrulea bărbat, creierul afacerii, totul ne face să credem că a fugit prin canalele de scurgere, luând şi banii cu el. Au fost organizate căutări amănunţite, însă pentru moment fără rezultat.

Dan se lăsă pe spate, indiferent la muştele care se aşezau pe faţa sa. Avu presentimentul că va muri acolo, în acea văgăună prăfuită.

Auzi gâfâielile câinelui o oră mai târziu şi ştiu, din instinct, că era vorba de Dust. Avu certitudinea că animalul îi luase urma şi venea să-l termine. Într-un minut, Dust avea să-i apuce gâtul între maxilare şi să-l strângă fără să latre, pentru a-i zdrobi laringele. Avea să facă acest lucru fără ură, dar conştiincios, ca un bun profesionist, apoi avea să se întoarcă în Beverly Hills tropăind, iar Adam Smart îl va mângâia pe cap pentru a-l felicita pentru că pusese punct afacerii.

Dan se ridică într-un cot. Silueta câinelui se mişca în soare. Se apropia.

Fu tentat să fugă, dar îşi dădu seama că n-ar ajunge departe. Instinctul de conservare îl făcu totuşi să râcâie pământul în căutarea unei pietre ascuţite pe care s-o folosească drept armă.

Dust rămase nemişcat la trei metri distanţă şi scoase un scheunat scurt, ca şi cum ar fi încercat să anunţe pe cineva. Părea extenuat şi-şi scosese limba gâfâind. Dan voia să strige la el s-o şteargă de acolo, când auzi pietricelele scârţâind. Un minut mai târziu, o umbră îi acoperea soarele.

— Ei bine! şopti Adam Smart, arăţi cam rău.

Dan miji ochii. Era bancherul. Avea răsuflarea tăiată, neras şi părea să-şi fi pus un impermeabil peste pijama. Purta cizme mari, militare, Airborne paratroopers.

— Lasă piatra, făcu Adam. Nu-ţi vreau răul. Sunt aici pentru a te ajuta, dar am cam multă morfină în vene, aşa că va trebui să faci şi tu un efort. Ridică-te…, maşina mea este jos, pe drum. Dacă reuşeşti să te târăşti până acolo, o să te duc de partea cealaltă a muntelui. Grăbeşte-te! Dust nu te va muşca. Sticleţii te caută, nu trebuie s-o lungim.

Dan ezită. Smart nu avea aerul de a fi în apele sale. Avea faţa roşie şi transpira. Purta braţul mutilat într-o eşarfă şi se sprijinea într-un baston cu capătul din fier.

— Mişcă-te, insistă el. Am o febră de 39,5°C şi trebuie să fiu înapoi înainte ca dispariţia mea să declanşeze haosul. Sunt aici ca să te ajut. Nu vreau să te salte FBI-ul.

Dan se scula. Escortaţi de câine, cei doi bărbaţi coborâră şchiopătând spre maşina parcată la marginea drumului.

— Lui Dust i-a trebuit ceva timp să te găsească, explică Adam, dar am luat ca ipoteză de lucru că nu puteai să fugi decât prin canalizare. Am mers să-ţi luăm urma în preajma canalului de scurgere din zona antrepozitelor. Bine gândit, nu?

Îi făcu semn lui Dan să se instaleze la volan.

— Prefer să conduci tu, spuse el. Cu o singură mână nu este uşor, chiar având cutie automată. Nu sunt încă obişnuit.

Se urcară în vehicul, în timp ce Dust sări pe

bancheta din spate prin geamul lăsat.

— Ia-o spre munţi, ordonă Smart. Am adus totul pentru a te îngriji: haine de schimb, o trusă medicală, un rucsac cu provizii şi bidoane cu apă.

— Sunteţi ca o adevărată mămică! rânji Dan pornind motorul.

Părăsiră în grabă drumul pentru a o apuca pe un altul în serpentină, care se cocoţa pe versantul unui deal aflat în mijlocul cactuşilor şi al copacilor Joshue.

— Opreşte-te aici, comandă bancherul indicând păduricea. Deschide portbagajul şi ia de acolo ceva să te cureţi. N-o lungi prea mult, nu avem timp, ar fi prostesc să ne lăsăm surprinşi tocmai acum.

— Am fost rănit, făcu Dan. Soţia dumneavoastră a tras asupra mea. Cred că glonţul a ieşit.

— Atunci nu-i nimic, evită Smart. Sunt sulfamide în trusa cu medicamente.

Timp de o jumătate de oră, Dan încercă să-şi recompună figura umană. Smart prevăzuse două bidoane cu apă. Dan le folosi pentru a se spăla. Încerca o stranie impresie de ireal să se agite gol sub ochii lui Dust, care stătea neclintit. Smart se instalase pe banchetă şi fuma. Trebuia să lupte şi cu somnolenţa care îl făcea să moţăie.

— Vă este rău? nu putu Dan să se abţină să întrebe.

— Nu, spuse bărbatul. Cu morfină, nu.

— Trebuie să ştiţi un lucru, mărturisi imitatorul. Eu nu bănuiam că o să vă mutileze. Altfel n-aş fi intrat în combinaţia asta.

— Ştiu, suspină Smart. Dar când ai aflat, n-ai făcut nimic pentru a-i împiedica.

Avu un râs care venea din piept şi tuşi strâmbându-se.

— Haide! Nu-ţi mai bate capul, zise el, om bun. Oricum, eu eram de acord… S-ar putea spune chiar că am fost complicele vostru fidel, fără ştirea voastră desigur. Dar ai înţeles deja asta, nu-i aşa?

Dan clătină din cap. Scăpase de jeg şi se simţea mai bine. Deschizând trusa de prim-ajutor, începu să-şi cureţe rana. Era o plagă superficială, interminabilă, dar lipsită de gravitate, dacă nu se va infecta în zilele următoare. O presără cu sulfamide şi îşi făcu un pansament. Hainele îi erau prea mari, dar erau curate; îi făcu plăcere să le îmbrace. Când termină, Smart îi întinse o ploscă de argint cu whisky din malţ pur. Dan bău, lăsând la o parte orice ruşine.

— Aţi ştiut de la bun început, nu-i aşa? întrebă el ştergându-şi gura. Din prima clipă…

— Este adevărat, mărturisi Adam cu lehamite. Nici nu era greu. Dorana n-a ştiut niciodată să joace teatru şi, când încerca să mintă, era limpede ca lumina zilei. Ştii că pentru asta s-a măritat cu mine? Pentru că, spre deosebire de colegele ei, odată terminată cariera de manechin, nu putea să spere să joace în seriale. Nu mi-a fost greu să înţeleg ce urzea. Nu era nimic vrăjitoresc, de fapt nu trebuia decât să citesc pe faţa ei… Asta a început când i-am explicat noile măsuri de securitate luate de Weston: camera blindată, amprenta palmei şi cea vocală. Imediat am văzut planul urzindu-se în ochii ei. Apoi, a trebuit doar să fiu puţin atent, s-o urmăresc în căutările ei, înşelătoriile de fiecare zi. Când s-a documentat asupra ta, omul cu vocea din cauciuc, am ştiut că va trece la acţiune.

— Şi i-aţi uşurat misiunea.

— Da. Sub pretextul de a-i cere sfatul, i-am dat textul înregistrării. Era destul de naivă, nu i s-a părut ciudat. Avea totuşi o scuză: mă lua drept un imbecil în toată regula. Pentru a reveni la felul în care mi-am conceput planul, pur şi simplu am urmărit-o pe Dorana aproape în fiecare zi. Aveam timp; la bancă sunt liber să-mi organizez programul şi fac mai ales prospectări în exterior. Am văzut-o vizitând antrepozitele, alegând manufactura de ţigări de foi. Din acel moment era uşor. Am pus microfoane de înaltă fidelitate în baracă. Ştii,

chestiile acelea nu mai mari de 25 de centimetri şi care se vând cu 100 de dolari în toate prăvăliile de „securitate”. Se pare că încornoraţii fac mare vânzare. Sunt dotate cu baterii care asigură un an de emisiune continuă. Imediat ce i-a instalat pe Brannigan şi pe Monk în baracă, am ştiut totul despre planurile lor.

— Aşadar, ştiaţi că o să fiţi amputat? se miră Dan. Şi asta nu v-a făcut să daţi înapoi?

— Nu. Oricât de bizar ar părea, eram într-o pasă proastă. De un an mă gândeam să mă sinucid. Mai precis, de când doctorul meu mă anunţase că eram pe cale să devin impotent. O poveste de porozitate vasculară care mă împiedică să „mă încordez”… nu e mare lucru de făcut şi nu vreau să te plictisesc cu poveştile mele. În fiecare seară mă închideam în biroul meu şi puneam pistolul pe sugativă, întrebându-mă dacă aveam să-l folosesc sau nu. Nu mai aveam viitor, nici ca bărbat şi nici ca bancher. Ştiam că Weston şi consiliul de administraţie plănuiau să mă dea afară în scurtă vreme. Perspectivele nu erau deloc atrăgătoare. Mica urzeală a Doranei mi-a… schimbat planurile, dacă înţelegi ce vreau să spun? Era, brusc, ca o diversiune. Un fel de sfidare. Nu aveam nimic de pierdut. M-am gândit că, fiind puţin şiret, puteam s-o duc de nas pe ea şi pe voi toţi. Asta m-a entuziasmat. De azi pe mâine, am ieşit din marasm. De fapt, vă sunt dator, mi-aţi salvat viaţa. Acceptarea mutilării este o chestiune de context, pare dur de admis, ştiu asta, dar eram disperat, la capătul puterilor. Oricum, în timpul războiului, am văzut indivizi mutilaţi voluntar, pentru a nu mai pleca pe front. Îşi trăgeau un glonţ în picior sau în mână, chiar dacă îşi sfărâmau mai multe degete. Eşti prea tânăr pentru a-ţi aminti, dar, în timpul războiului din Vietnam, puştii convocaţi de consiliul de recrutare îşi tăiau degetul mare sau arătătorul de la mâna dreaptă cu securea pentru a scăpa de înrolare. În acest fel, le era imposibil să manevreze o armă… Majoritatea o făceau fără alt

anestezic decât o jumătate de sticlă de whisky dată pe gât. Eu, pe lângă ei, am beneficiat de tot confortul unei intervenţii fără durere!

— Pe scurt, ne-aţi întins o cursă…, mormăi Dan.

Smart râse surd.

— Este adevărat. Ţi-am zis că am fost ca un tată pentru voi. Nu puteaţi da peste o victimă mai dispusă să dea dovadă de bunăvoinţă decât mine! Am făcut pe idiotul, m-am prefăcut că nu te recunosc sub deghizarea de grădinar. M-am prefăcut că mă las înşelat de pălăvrăgeala lui Doc' Brannigan. La naiba! Acum pot s-o spun: eraţi în acelaşi timp groteşti şi înduioşători! Adevăraţi amatori! Cât despre lovitura neverosimilă pe care aţi pus-o la cale, chiar şi un puşti de zece ani ar fi priceput că este tras pe sfoară. Şi bietul bătrânel care făcea pe doctorul! Era patetic.

— Aţi acceptat totuşi să riscaţi la operaţie, remarcă Dan.

Smart dădu din umeri.

— Nu puteam face altfel. Era periculos, fireşte, dar mă pregătisem atât de mult să mor în ultimele luni, încât nu-mi era frică. Ştiam că această mutilare mă va spăla în ochii sticleţilor. Nicio fiinţă întreagă la minte n-ar accepta să i se taie mâna, chiar pentru două milioane de dolari. Un bancher veros ar fi inventat altceva: că fusese condus în faţa calculatorului după ce fusese drogat… că fusese constrâns, cu revolverul la tâmplă, să deschidă camera blindată sau ceva în acest gen, dar nu şi *asta!* Amputarea era pentru mine ca un certificat de onestitate. Singura teamă pe care am simţit-o cu adevărat a fost ca acest ţicnit de cioclu să nu mă facă să crăp cu somniferele lui. De fiecare dată când puteam, le scuipam şi mă făceam că dorm. Simţeam că era pe punctul de a claca, aproape că-mi făcea milă bietul bătrânel. Când îl vedeam că se apropia cu seringa, tremuram la gândul că nu va mai reuşi să mă trezească pentru apelul de control de dimineaţă. Doar atunci mi-a

fost teamă, pentru că ar fi fost prostesc să clachez atât de aproape de ţintă.

— Dar Dust? întrebă Dan. Tot timpul ne-a pus beţe în roate…

— Dust nu este decât un câine, suspină Adam. Nu putea înţelege ce se petrece *în realitate.* De la început până la sfârşit, el şi-a făcut meseria, încercând să-mi apere interesele. Recunosc că asta a complicat uşor lucrurile. De asta am încercat să-l păstrez lângă mine la spital. Tremuram gândindu-mă că se va lansa în căutarea voastră, să vă lichideze unul după altul. Ştiam că e în stare.

— Aţi încercat, într-un fel, să ne protejaţi?

— Da.

— Când l-am văzut dând târcoale antrepozitului, am crezut că l-aţi trimis pe urmele noastre…

— Nu, nu era vina mea. A făcut asta din proprie iniţiativă. Eu eram ţintuit la pat, bolnav. Nu puteam să-l împiedic. Am încercat să-i bag minţile în cap, să-i ordon să nu plece de acasă, dar n-a fost chip. Voia să se răzbune, am simţit asta. Dacă l-aş fi legat, ar fi fugit; ştii foarte bine că nu poţi să-l ţii pe Dust captiv multă vreme, aţi trăit experienţa asta pe propria piele. Mi-am făcut sânge rău pentru voi. Nu voiam să vă omoare înainte de deschiderea sacilor.

— Dumneavoastră i-aţi dat, aşadar, de bunăvoie, Doranei cifrul, nu-i aşa?

— Desigur. Biata de ea! Ce urzeală neverosimilă! Să mă forţeze să beau, sperând că o să mă facă să delirez. Ştiam că încerca să facă rost de cifrul lacătelor şi mă întrebam când avea să se decidă să mă interogheze. Dacă n-ar fi recurs la această stratagemă idioată, m-aş fi prefăcut că am temperatură şi aş fi vorbit în somn. Trebuia să ne mişcăm repede, să se termine odată. M-am supus cu plăcere farsei puse la cale de ea. Oricine ar fi intrat la idei, dar nu şi Dorana. Ea trăia în visurile ei…

— Ştiaţi că FBI-ul o supraveghea?

— FBI-ul supraveghează pe toată lumea: Dorana, Anita, Dick Weston şi o grămadă de lume de la bancă, asta-i procedura obişnuită. Ştiam că sticleţii o vor urmări dacă părăsea vila, dar nu eram prea neliniştit; ei n-ar fi intervenit, dacă n-ar fi fost împuşcăturile. În fond, soţia mea avea tot dreptul să se întâlnească cu un amant la antrepozit, nu-i aşa? FBI-ul n-ar fi dărâmat uşa hangarului pentru a o surprinde în pat. Nu, pericolul nu era imediat.

— Dar ce speraţi lăsându-ne să deschidem sacii?

Smart surâse răutăcios.

— Să mă răzbun, spuse el apăsat. Să vă fac să înţelegeţi că v-am tras pe sfoară. Era important pentru mine. Cu sacii deschişi, nu vă mai rămânea decât s-o luaţi la sănătoasa cu coada între picioare şi să vă întoarceţi la bietele voastre vieţi de mizerie, încercând să scăpaţi de ordinele de căutare lansate împotriva voastră. Dorana s-ar fi întors acasă învinsă, iar eu aş fi avut satisfacţia de a o da afară. Fără un ban, bineînţeles. V-am supraestimat, credeam că veţi fi destul de inteligenţi să vă despărţiţi prieteneşte, păcăliţi, dar fairplay. Nu credeam că lucrurile se vor transforma în omoruri. După ceva vreme, l-aş fi orientat pe Moreno spre hangar, prin intermediul lui Dust, ca să găsească sacii deschişi. Asta ar fi acreditat ideea că lovelele se evaporaseră pur şi simplu. Afacerea n-a evoluat chiar aşa cum doream eu.

— Dar banii? întrebă Dan. Unde sunt?

— La loc sigur. Nu mi-a fost greu să scot teancurile de bani din plicuri, pentru că eu sunt cel care se ocupă de camera blindată. Lovelele au rămas un timp ascunse în plafonul fals din biroul meu, apoi i-am scos de mai multe ori într-un rucsac de sport. La bancă, oamenii înclină s-o şteargă când îmi fac eu apariţia din cauza lui Dust. Asta îmi lasă libertate de mişcare. În timpul celor trei zile care au precedat plecarea mea în concediu, am manevrat banii sub nasul şi barba lui Dick Weston. Era

destul de amuzant. Ştiam că nimeni nu se va atinge de saci înainte de întoarcerea mea.

— De ce aţi întârziat atât de mult să daţi combinaţia lacătelor soţiei? Pentru a fi credibil?

— Da. Nu-i puteam da prea repede cheia pe tavă, ar fi început să bănuiască ceva.

— Credeaţi că lucrurile vor lua această întorsătură la antrepozit?

Smart se strâmbă.

— Nu. Nu credeam că Dorana se va omorî, asta nu. N-aş fi crezut-o niciodată în stare de aşa ceva. Trebuie să mărturisesc că a crescut puţin în ochii mei.

— Sunteţi un ticălos, scuipă Dan. Nu bănuiaţi că sticleţii vor ataca?

— Nu, nu aveau niciun motiv s-o facă, era prematur. În mod normal, ar fi organizat o urmărire, asta da. N-ar fi dat buzna în casă decât dacă Doc' Brannigan sau Baby Monk ar fi comis greşeala să se arate. Focurile de armă au grăbit totul. V-aţi comportat toţi ca nişte idioţi, în loc să vă acceptaţi înfrângerea şi să vă despărţiţi frumos. Sunt, totuşi, bucuros că ai scăpat.

— Ah, da? şuieră Dan. Şi de ce mă rog?

— Pentru că acreditezi teza „creierului" volatilizat, al misteriosului domn X dând bir cu fugiţii şi luând şi prada cu el. Asta mie îmi convine. Nu ţin deloc să te aresteze.

— Şi dacă totuşi se întâmplă? obiectă Dan. Acceptaţi, deci, riscul ca eu să le spun adevărul sticleţilor?

— Care adevăr? pufni în râs Adam. Că v-am dat ţeapă? Nimeni nu va crede. Poliţia va crede că ai dosit paralele pe undeva, asta-i tot! N-o să-ţi asculte nimeni povestea. Este absolut neverosimilă şi de aceea este genială! Nu uita: *eu sunt victima.* Eu sunt cel mutilat de voi şi care era să crape din cauza cangrenei!

— Şi Dorana, care este locul ei în toate astea?

— L-am văzut pe Moreno în dimineaţa asta, făcu blând Adam. Crede că domnul X mi-a sedus soţia, că s-a

introdus la mine în casă dându-se drept grădinar pentru a-mi afla secretele. Crede că Dorana, îndrăgostită fiind, s-a lăsat manipulată, că a vorbit prea mult şi că niciodată nu şi-a dat seama de ceea ce se pregătea. În niciun moment, după părerea lui, ea n-a bănuit că amantul ei punea la cale jefuirea băncii şi, cu atât mai puţin, mutilarea mea. De aceea s-a sinucis când a realizat că domnul X s-a folosit de ea. Moreno îşi imaginează că avea obiceiul de a se întâlni cu „grădinarul" la manufactură pentru a-şi face de cap şi că aseară, cuprinsă de îndoială, a descins acolo pe neaşteptate. A surprins banda în toiul împărţelii, i-a ameninţat că îi denunţă la poliţie, ţinându-i la respect cu pistolul meu. Confruntarea s-a transformat într-o încăierare care s-a terminat în felul pe care îl ştii.

Cei doi bărbaţi se priveau în tăcere. Erau amândoi epuizaţi şi nu-şi mai permiteau luxul unei demonstraţii de agresivitate.

— Nu pot să întârzii prea mult, rosti Smart în cele din urmă. Trebuie să mă întorc cât timp morfina mai are încă efect asupra mea, după asta mă voi simţi foarte rău. Mai e ceva: un cadou de adio. În rucsac vei găsi un plic care conţine 20 000 de dolari. I-am luat din pradă pentru a-ţi permite să dispari. Nu ţin deloc să pună laba pe tine sticleţii. Dă-te la fund. Nu uita că portretul-robot îţi figurează încă în dosarele FBI. Am încercat să încurc pistele, dar idioata de Anita ţi-a făcut o descriere foarte fidelă, fără îndoială cu speranţa că va obţine cartea verde drept recompensă a colaborării sale! Nu trebuie să se facă vreodată legătura între portretul „grădinarului" şi Daniel Norris, imitatorul din Las Vegas. Voiam să-ţi atrag atenţia în mod special asupra acestui aspect. Pentru sticleţi, domnul X este tot evaporat cu lovelele de la Trade Ltd. Pe scurt, aş spune: nu deveni niciodată celebru, domnule Norris. Gândeşte-te ce s-ar putea întâmpla dacă Moreno ţi-ar vedea imaginea la televizor… Rămâi ascuns şi anonim într-un

colţ pierdut al unei localităţi îndepărtate. Deschide-ţi o afacere de viermi pentru pescuit; închiriază bărci în Florida. Ai un mic capital de pornire. Mergi să te îngropi acolo unde vecini îţi vor fi doar ţânţarii şi crocodilii.

Cu această ultimă perfidie, se strecură la volan, trânti portiera şi demară, lăsându-l pe Dan în luminiş, în mijlocul hainelor aruncate pe jos. Tânărul privi în urma vehiculului care se hurduca pe pantă, fără a reuşi să înţeleagă cu claritate ce simţea: ură sau o imensă uşurare. Dust îl ţintuia din priviri prin luneta din spate, ca şi cum ar fi regretat că lucrurile se terminau acolo.

30

Dan coborî de pe munte pentru a lua Greyhoundul care se îndrepta spre San Francisco. Cu rucsacul la spinare, avea acum aerul unui drumeţ cam obosit. Barba îi crescuse. Cât despre capul său, îl va rade cu multă grijă cu un aparat electric pe baterii, ceea ce îl va face de nerecunoscut şi, la drept vorbind, destul de puţin atrăgător.

Încerca o stranie senzaţie de plutire, ca atunci când ai donat prea mult sânge la Crucea Roşie. N-avea nicio idee referitor la ce va face.

În săptămâna care urmă, rana de la subsuoară se închise fără complicaţii, pentru că-şi schimba pansamentele în fiecare dimineaţă cu scrupulozitate. Ziarele îngropaseră afacerea de la Trade Ltd. Portretul-robot al „grădinarului” fu difuzat nu ca efigia unui presupus criminal, ci a unui „martor principal, care trebuia să se prezinte de urgenţă la secţia de poliţie”. Toţi cei care îl cunoşteau pe acel bărbat erau invitaţi să dea informaţii susceptibile să permită agenţilor federali să-i dea de urmă.

Dan studie îndelung desenul şi nu încercă decât o nelinişte surdă. Cu barba şi capul ras, nu mai semăna

deloc cu cel din fotografie. Schiţa fu publicată doar de trei ori, apoi dispăru de pe coloanele faptelor diverse. Timpul trecea. În micul univers al Actualităţilor, jaful de la Trade Limited Bank of California devenise deja un eveniment antediluvian.

Din San Francisco, Dan coborî spre Big Sur, acolo unde muntele cobora brusc în mare. Ca şi Kerouac odinioară, închirie o cabană pe versantul prăpastiei. Cumpărase un radio portabil şi o cutie plină cu baterii. Îşi petrecea zilele la soare, cu teancurile de bancnote ascunse sub duşumeaua barăcii. Nu era o avere, dar era totuşi un paşaport pentru altă viaţă.

Câteodată se gândea la Dorana, la Dust… şi la Adam Smart. Când i se întâmpla acest lucru, se grăbea să caute un post la radioul său care difuza *blue grass* şi începea să cânte cu vocea unui tip din Kentucky.

Aşa află de moartea senatorului William Marmaduke Ucks, care decedase în urma unei crize cardiace în cursul unui meeting furtunos la Nashville, în Texas.

Dan, care moţăia la soare, se ridică dintr-un salt la auzul numelui politicianului detestat, care fusese la originea tuturor nenorocirilor sale.

Dacă Ucks murise, blestemul pe care îl aruncase asupra lui Daniel Norris, *omul care avea coardele vocale din cauciuc*, lua sfârşit odată cu dispariţia puterii sale pământeşti!

De acum încolo, nimeni nu-l va mai împiedica să se prezinte în Vegas! Era liber din nou… Niciun călău nu-l va mai obliga să rămână mut! Nu avea decât să se întoarcă acolo pentru a vedea cum proprietarii de cazinouri se înghesuie, implorându-l să dea reprezentaţii pentru ei.

William Ucks era mort! Bătrâna canalie, sinistrul hodorog! Cel care crezuse că-l va face să tacă pe Daniel Norris pentru totdeauna!

În ziua aceea, Dan jucă ca un idiot pe marginea

hăului, riscând să-şi piardă echilibrul şi să se zdrobească în apa mării.

31

Dan Norris se întoarse în Vegas şi, când ajunse în Fremont Street, în faţă la „Golden Nugget”, cu privirea ridicată spre enormul cowboy care îşi înălţa degetul mare şi luminos repetând la intervale regulate veşnicul *Hello podn’a!* de bun-venit, avu impresia că nu fusese niciodată plecat.

Atunci totul i se şterse din memorie: Dorana, Mexicul, câinele…

Era din nou Dany Norris, omul cu vocea magică care îi făcea să se prăpădească de râs pe turiştii chercheliţi, iar de atâtea hohote doamnele nu se puteau abţine să nu facă pipi în chiloţi.

După două zile de la sosirea sa, dădu nas în nas cu foştii lui călăi: Wigs, Curl şi Faro. Îl bătură pe umăr şi îi oferiră un J&B. Ei! trecutul e trecut, nu-i aşa? N-o să rămânem supăraţi pentru atâta lucru! Acum lucrau în serviciul de securitate şi pază la „Mississippi boats” din Fremont, unde îi escortau pe cei trei mari jucători, „balenele” în jargonul meseriei. Un job bun.

Dan fu reangajat la „Poodle’s Beauty Parlour” şi făcu săli pline în fiecare seară. Ştia că greşeşte, dar nu se putea abţine. Asta simţea, era ca un viciu. Avea nevoie să-i audă râzând şi aplaudând. Din prudenţă, îi evita mereu pe ziarişti, refuzând interviurile şi show-urile televizate, spre disperarea agentului său, care găsea atitudinea lui de neînţeles.

Câteodată, când se întorcea în culise, Dan avea câte un scurt moment de panică, observând siluete de necunoscuţi care păreau să aştepte în compania maşiniştilor şi a fetelor… De fiecare dată se pregătea să audă răsunând formula fatidică care va pune punct

visului său: „Biroul Federal de Investigaţii. Am dori să vă punem nişte întrebări, domnule Norris… Puteţi să ne urmaţi?”

Dar acest lucru nu se întâmplase încă. *Poate* că nu se va întâmpla niciodată. Necunoscuţii din culise se dovedeau a fi nişte admiratori veniţi să-l felicite, producători de spectacole sau ziarişti. Era iubit… Era iubit de toţi. Îl îmbrăţişau sau îi strângeau mâinile, fără a-şi da seama că era mort de frică.

Asta era, nu se putea opune. Degeaba îşi repeta că mergea spre prăpastie, scena îl chema în fiecare seară şi el se grăbea, ca şi cum s-ar fi aruncat în gol, în aplauzele şi lumina orbitoare a proiectoarelor. Publicul îl voia! Spectatorii îi scandau numele bătând din picioare!

Se întorsese şi le dădea ceea ce îşi doreau: să râdă cu lacrimi…

În zilele de odihnă mergea să-l vadă pe Coleman, bătrânul trompetist ieşit la pensie care îşi făcea siesta tot în balansoar la marginea deşertului. Nu se ducea niciodată cu mâinile goale.

— Sunt fericit pentru tine, pălăvrăgea bătrânul. Ştiam că trebuie să ai puţină răbdare pentru ca totul să reintre în normal. Vezi tu, în cele din urmă te descurci bine. Şi, totuşi, mi-a fost frică pentru tine, fiindcă, adus la exasperare cum erai, te vedeam gata să te bagi în vreo afacere necurată. Ar fi fost păcat, pentru că destinul a împărţit cărţile în favoarea ta.

Imediat după aceea, o lua de la capăt cu evocarea Vegasului de după război: Gus Greenbaum… Sinatra…

Într-o seară – era în timpul iernii, în preajma Crăciunului, când se plantau brazi de neon la marginea deşertului –, aflându-se pe scenă, îl zări pe Adam Smart la una din mesele din primul rând. Ex-bancherul îşi păstrase barba albă şi purta o proteză la braţul drept. Deşi accesul animalelor era în mod normal interzis în

cazinou, Dust stătea aşezat la picioarele stăpânului şi terminase de înfulecat conţinutul unei farfurii de icre negre. Se îngrăşase şi începuse să semene cu un câine de salon. Adam era însoţit de o tânără în jur de douăzeci şi cinci de ani, foarte frumoasă. În mijlocul unui public leşinat de râs, era singurul care rămânea impasibil. Când veni clipa aplauzelor, începu să lovească greu în masă cu mâna din oţel.

Dan nu-l mai revăzu a doua zi şi nici în zilele următoare, dar zgomotul protezei care făcuse să tremure tacâmurile îi rămase multă vreme în urechi.

Foarte multă vreme.

Îl trezea câteodată şi noaptea.

Opere

Vue en coupe d’une ville malade (1980)

Les Sentinelles d’Almoha (1981)

Aussi lourd que le vent (1981)

Sommeil de sang (1982)

Les Mangeurs de murailles (1982)

Portrait du diable en chapeau melon (1982)

Traque la mort (1982)

Le Nuisible (1982)

À l’image du dragon (1982)

Le Carnaval de fer (1983)

Le Puzzle de chair (1983)

Les Semeurs d’abâmes (1983)

Territoire de fièvre (1983)

Les Lutteurs immobiles (1983)

Les Bêtes enracinées (1983)

Ce qui mordait le ciel… (1984)

Crache-béton (1984)

Les Fœtus d’acier (1984)

La Maison vénéneuse (1984)

Ambulance cannibale non identifiée (1985)

Le Rire du lance-flammes (1985)

Rempart de naufrageurs (1985)

Abattoir-Opéra (1985)

Naufrage sur une chaise électrique (1985)

Enfer vertical en approche rapide (1986)

La Colère des ténèbres (1986)

Danger, parking miné! (1986)

Catacombes (1986) (publicată sub denumirea L’enfer, c’est à quel étage? în 2003)

Docteur Squelette (1986)

Opération „serrures carnivores” (1987)

La Nuit du venin (1987)

Les Animaux funèbres (1987)

Procédure d’évacuation immédiate des musées fantômes (1987)

L’Ombre des gnomes (1987)

Le Château d’encre (1988)

Le Voleur d’icebergs (1988)

Le Tombeau du roi Squelette (1988)

Les Écorcheurs (1988)

Le Dragon du roi Squelette (1989)

La Nuit du bombardier (1989)

Boulevard des banquises (1989)

L’Homme aux yeux de napalm (1989)

Cauchemar à louer (1990)

La Meute (1990)

Le Murmure des loups (1990)

Krucifix (1990)

Les Bêtes (1990)

Les Emmurés (1990)

Les Rêveurs d’ombre (1990)

Les Démoniaques (1991)

Le Vent noir (1991)

Les inhumains (1992)

Le Syndrome du scaphandrier (1992)

3, place de Byzance (1992)

L’Armure maudite (1992)

Rinocerox (1992)

Capitaine suicide (1992)

Abimes (1993)

Hurlemort (1993)

Derelict (1993)

Sécurité absolue (1993)

La Route obscure (1993)

De l’autre côté du mur des ténèbres (1993)

Mange-monde (1993)

Armés et dangereux (1993)

La Maison de l’aigle (1994)

Le visiteur sans visage (1994)

Le Chien de minuit (1994)

Le Sourire noir (1994)

La Moisson d’hiver (1995)

Conan Lord carnets secrets d’un cambrioleur (1995)

Profession: cadavre (1995)

La Main froide (1995)

Conan Lord le pique-nique du crocodile (1995)

La fille de la nuit) (1996)

Ma vie chez les morts (1996)

Promenade du bistouri (1996)

Les Ombres du jardin (1996)

Le Château des poisons (1997)

La Cicatrice du chaos (1997)

Les Enfants du crépuscule (1997)

L’Armure de vengeance (1998)

Le Labyrinthe de Pharaon (1998)

Les Prisonnières de Pharaon (1999)

Le Livre du grand secret (1999)

Baignade accompagnée (1999)

Le Manoir des sortilèges (1999)

La Chambre indienne (2000)

Iceberg Ltd (2000)

Dernières lueurs avant l’aube (2000)

Le labyrinthe de Pharaon (2000)

La Princesse noire (2004)

Les Cavaliers de la pyramide (2004)

La Mélancolie des Sirènes par trente Mètres de Fond (2004)

La Maison des murmures (2005)

La Fille aux cheveux rouges – Le Chemin de cendre (2006)

La Fille aux cheveux rouges – Rivages incertains (2006)

La Fenêtre jaune (2007)

Ceux qui dorment en ces murs (2007)

Le masque d’argile (2008)

Dortoir interdit (2009)

Ceux d’en bas (2010)

Les louvetiers du roi (2010)

Serii

Les aventures de Marion

Pèlerins des ténèbres (2000)

La Captive de l’hiver (2001)

D.E.S.T.R.O.Y.

D.E.S.T.R.O.Y. 1 – L’homme de la banquise (2007)

D.E.S.T.R.O.Y. 2 – La prisonnière du ciel (2008)

D.E.S.T.R.O.Y. 3 – Territoires de fièvre (2008)

Literatură pentru tineret

Peggy Sue et les fantômes

Peggy Sue et les fantômes: Le Jour du chien bleu (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Sommeil du démon (2001)

Peggy Sue et les fantômes: Le Papillon des abâmes (2002)

Peggy Sue et les fantômes: Le zoo ensorcelé (2003)

Peggy Sue et les fantômes: Le Chateau Noir (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Bête des souterrains (2004)

Peggy Sue et les fantômes: La Révolte des dragons (2005)

Peggy Sue et les fantômes: La Jungle Rouge (2006)

Peggy Sue et les fantômes: La Lumière mystérieuse (2006)

Sigrid et le mondes perdus

Sigrid et le mondes perdus: L'Oeil de la pieuvre (2002)

Sigrid et le mondes perdus: La fiancée du crapaud (2002)

Sigrid et le mondes perdus: le grand serpent (2003)

Sigrid et les mondes perdus: les mangeurs de muraille, 2005

Élodie et le maâtre des rêves

Élodie et le maitre des Rêves (2004)

Nouchka

Nouchka et les géants (2007)

Nouchka et la couronne maudite (2007)

Nouchka et la caverne aux mille secrets (2007)

Sub pseudonimul Zeb Chillicothe

(în colaborare cu Christian Mantey)

Les Hommes tritons (1986)

Les Tourmenteurs (1987)

Les enfants du feu (1987)

Sub pseudonimul Kitty Doom

L’Empire des abâmes (1997)

Les Invisibles (1997)

La Forteresse blanche (1998)

Sub pseudonimul Akira Suzuko

Les Harponneurs d’étoiles (1998)

La Meute hurlante (1998)

Le Fils des loups (1999)

Sub pseudonimul D. Morlok

Le Clan du grand Crâne (1998)

Les Guerriers du grand Crâne (1998)

Les Dieux du grand Crâne (1998)

Traduceri în limba română

(în ordinea cronologică a apariției în România)

Carnavalul de fier, Editura Romcart, 1991

Ira Melanox, Editura Valdo, 1992

Moartea cu Melon, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Doctorul schelet, Editura Savas Press s.r.l., 1993

Lacăte carnivore, Editura Savas Press s.r.l., 1994, Traducere Mihnea Columbeanu

Mâncătorii de ziduri, Editura Aldo Press 1997

Bulevardul Banchizelor, Editura Lucman, 2004

Destroy, Editura Lucman, 2006

Krucifix, Editura Nemira, 2006

Haita (roman), Editura Nemira, 2006

Coșmar de închiriat, Editura Nemira, 2006

Mâna rece, Paralela 45, 2007

Peggy Sue şi fantomele. Somnul demonului, Editura Aramis, 2007

Peggy Sue și fantomele. Ziua câinelui albastru [1], Editura Aramis, 2008